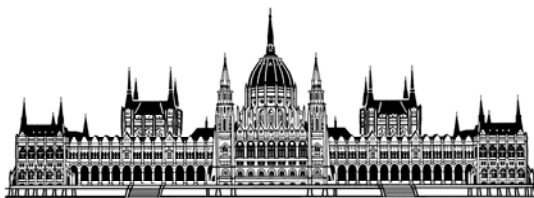

Országgyűlési Napló

*Jakab István, dr. Latorcai János és
Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gúr Nándor, Hiszékeny Dezső,
dr. Szűcs Lajos, dr. Tiba István*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása	4879
Megemlékezés a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások emléknapja alkalmából	4879
Napirenden kívüli felszólalók:	
<i>Dr. Simicskó István</i> (KDNP)	4880
<i>Dr. Szél Bernadett</i> (LMP).....	4882
<i>Kontrát Károly</i> belügyminisztériumi államtitkár	4884
<i>Volner János</i> (Jobbik)	4886
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	4888
<i>Teleki László</i> (MSZP).....	4889
<i>Dr. Rétvári Bence</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	4890
<i>Németh Szilárd István</i> (Fidesz)	4892
Tárgyaló bizottság felkérése beszámolóról történő határozathozatalra	4894
Határozathozatal	4894
Egyrésről az Európai Unió, az Európai Atomenergia-közösség és tagállamaik, másrésről Grúzia közötti társulási Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.....	4894
Egyrésről az Európai Unió, az Európai Atomenergia-közösség és tagállamaik, másrésről a Moldovai Köztársaság közötti Társulási Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.....	4895
Egyrésről az Európai Unió és tagállamai, másrésről Ukrajna közötti Társulási Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	4895
A fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat kivételes eljárásban történő határozathozatala	4895
Zárószavazás	4896
Az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló törvényjavaslat kivételes eljárásban történő határozathozatala	4896
Zárószavazás	4897
A Magyar Fejlesztési Bank Részvénytársaságról szóló 2001. évi XX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat zárószavazása	4897
Magyarország 2014. évi központi költségvetéséről szóló 2013. évi CCXXX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról szóló döntés.....	4897
A tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról szóló döntés	4898
Zárószavazás	4899
Az európai területi társulásról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról szóló döntés	4899
Zárószavazás	4899

Döntés önálló indítvány tárgysorozatba vételéről..... 4900

A kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény és az azzal összefüggő törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája 4900

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója..... 4900

Felszólalók:

Halász János, a Fidesz képviselőcsoportja részéről..... 4909

Kiss László, az MSZP képviselőcsoportja részéről.....4911

Hegedűs Lorántné, a Jobbik képviselőcsoportja részéről..... 4916

Ikotity István, az LMP képviselőcsoportja részéről..... 4920

Dunai Mónika (Fidesz).....4924

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára.....4925

Dr. Pósn László (Fidesz).....4926

Dr. Hiller István (MSZP).....4927

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára..... 4931

Nyitrai Zsolt (Fidesz).....4933

Hegedűs Lorántné (Jobbik).....4935

Sallai R. Benedek (LMP)..... 4937

Ikotity István (LMP).....4939

Nyitrai Zsolt (Fidesz)..... 4940

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára..... 4941

Hegedűs Lorántné (Jobbik).....4945

Kiss László (MSZP).....4946

Volner János (Jobbik).....4948

Sallai R. Benedek (LMP)..... 4951

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára.....4952

Dr. Pósn László (Fidesz).....4953

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkárának válasza.....4954

Egyes építésügyi és területrendezési tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája4959

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója.....4959

Felszólalók:

Dr. Vas Imre, a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....4963

Szabó Sándor, az MSZP képviselőcsoportja részéről.....4965

Kepli Lajos, a Jobbik képviselőcsoportja részéről..... 4967

Sallai R. Benedek, az MSZP képviselőcsoportja részéről..... 4971

Kepli Lajos (Jobbik)..... 4975

Nyitrai Zsolt (Fidesz).....4976

Egyes törvényeknek a nemzeti pénzügyi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája..... 4977

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója..... 4977

Felszólalók:

Cseresnyés Péter, a Fidesz képviselőcsoportja részéről..... 4981

Dr. Józsa István, az MSZP képviselőcsoportja részéről.....4983

Z. Kárpát Dániel, a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....4987

Schmuck Erzsébet, az LMP képviselőcsoportja részéről.....4992

Dr. Józsa István (MSZP).....4994

Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....4994

Dr. Józsa István (MSZP).....4995

Révész Máriusz (Fidesz).....4999

Dr. Józsa István (MSZP).....4999

Révész Máriusz (Fidesz).....4999

L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkárának válasza..... 5000

A nemzetközi fejlesztési együttműködésről és a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásról szóló törvényjavaslat általános vitája	5003
Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter, a napirendi pont előadója	5003

Felszólalók:

Demeter Márta , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5005
Schmuck Erzsébet , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5007
Igyjártó István külgazdasági és külügyminiszter válasza.....	5010

A honvédek jogállásával, valamint a hadigondozással összefüggő egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	5010
Hende Csaba honvédelmi miniszter, a napirendi pont előadója	5010

Felszólalók:

Demeter Márta , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5013
Ágh Péter , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5017
Kulcsár Gergely , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5018
Schmuck Erzsébet , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5021
Kiss László (MSZP)	5021
Dr. Staudt Gábor (Jobbik).....	5022
Mirkóczki Ádám (Jobbik).....	5025
Teleki László (MSZP).....	5028
Hende Csaba honvédelmi miniszter válasza	5029

A nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXC. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	5037
Czunyiné dr. Bertalan Judit emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	5037

Felszólalók:

Kucsák László , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5041
Kiss László , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5044
Dúró Dóra , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5048
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5053
Szabó Szabolcs (független)	5057
Kissné Köles Erika nemzetiségi szószóló.....	5060
Kunhalmi Ágnes (MSZP).....	5063
Révész Máriusz (Fidesz)	5064
Dúró Dóra (Jobbik)	5065
Dr. Pósn László (Fidesz).....	5066
Vágó Sebestyén (Jobbik)	5069
Teleki László (MSZP).....	5070
Kiss László (MSZP)	5073
Révész Máriusz (Fidesz)	5074
Czunyiné dr. Bertalan Judit emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza.....	5075

A szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény, a sportról szóló 2004. évi I. törvény, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája.....	5079
Czibere Károly emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	5079

Felszólalók:

Kovács Sándor , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5085
Korózs Lajos , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5087
Dr. Simicskó István , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5092
Vágó Sebestyén , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5095
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5100
Gúr Nándor (MSZP).....	5103
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP).....	5104

Gúr Nándor (MSZP).....	5106
Vágó Sebestyén (Jobbik)	5110
Korózs Lajos (MSZP).....	5111
Kovács Sándor (Fidesz)	5112
Teleki László (MSZP).....	5114
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	5114
Czibere Károly emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza.....	5118
Napirenden kívüli felszólalók:	
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	5123
Bartos Mónika (Fidesz).....	5125
Kiss László (MSZP)	5127
Az ülésnap bezárása	5130

Az ülésen jelen voltak:

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter, DR. FÓNAGY JÁNOS államtitkár, HENDE CSABA honvédelmi miniszter, SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter, ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, CZIBERE KÁROLY, CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, DR. RÉTVÁRI BENCE emberi erőforrások minisztériumi államtitkárok, DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
19. ülésnapja

2014. november 25-én, kedden
(7.59 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Gúr Nándor és dr. Szűcs Lajos)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Országgyűlés! Köszöntöm képviselőtársaimat és mindenkit, aki a televízió keresztül figyelemmel kíséri munkánkat. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Szűcs Lajos és Gúr Nándor jegyző urak lesznek a segítségemre, akiket szintén köszöntök.

Tisztelt Képviselőtársaim! 1953-ban ezen a napon 1500 politikai elítélt érkezett haza a Szovjetunióból, hírmondóként a mintegy 800 ezer magyar közül, akiket 1944 őszétől hadifogolyként vagy internáltként többéves kényszermunkára a Szovjetunióba hurcoltak, illetve akiket a második világháborút követően a gulág rabtelepeire, valamint málenkij robotra száműzték. Az ő emléküik előtti tisztelgés jelként két évvel ezelőtt Magyarország Országgyűlése november 25-ét a **Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások emléknapijává nyilvánította.**

Emlékezünk azokra, akiket a málenkij robot ürügyével gyűjtöttek össze, és legtöbbször az Ukrajnán túli, Don melletti Donbasz-iparvidékre vittek, ahol bányákban, gyárakban, kolhozokban, vasútvonalakon és különböző nagyméretű építkezéseken dolgoztatták őket. A többség ott halt meg, távol a hazájától. Megölte őket a kegyetlen orosz tél, a borzalmas munkakörülmények és a megalázó bánásmód. Áldozatai lettek az embertelen szovjet kommunista rendszernek, ahogyan a Szovjetunió közel 30 millió polgára is, akiket szintén ez a rendszer ítél halálra.

A málenkij robot áldozatai csak egy részét tették ki a deportált magyar polgári lakosságnak. A másik, kisebb rész a politikai elítéltek soraiból került ki. Az ő sorsuk még rosszabb volt. Kelet-Szibériába vitték őket, ahol még reménytelenebb körülmények között sokkal több évet kellett eltölteniük. Száműzetésük helye oly távoli volt, s büntetésük oly hosszúnak ígérkezett, hogy alig akadt közöttük, aki valóban hitte, hogy egyszer még visszakerül hazájába. E politikai elítéltek között az életben maradtak száma még kisebb volt, mint a málenkij robot áldozatainak esetében.

(8.00)

A gulágot megjárt Rózsás János a következő módon írta le a politikai elítéltek visszatérését és hazai fogadtatását: „1953. november 25-én délelőtt történt az átadás-átvétel még a szovjet oldalon, Csap állomáson. Minden huzavona nélkül átolvastak miniket név szerint a vagonokból a magyar nyomtávú síneken várakozó személykocsikba. Délben indult a szerelvény, a fegyvertelen kísérő orosz katonák leug-

ráltak, és sapkájukkal integettek, szerencsés utat kívánva. A Tisza akkor még ideiglenes hídján óvatosan gördült át a vonatszerelvény. Megható percek következtek. A Himnuszt énekeltük, és elhatároztuk, hogy ha bárhol leszállásra szólítanak fel bennünket, megcsókoljuk a drága magyar földet.”

Életükben sajnos nemegyszer a hazatérés hatalmas örömét hamarosan a szovjet időszak szenvedéseit is felülmúló hazai megpróbáltatások, az államvédelmiség börtönei, internálások, a rendőri felügyelet állandó zaklatásai követték.

E nap emléket állít mindazon honfitársunknak, akik életüket adták a hazáért, magyarságukért, politikai, vallási meggyőződésükért vagy éppen származásukért. Emléket állít mindazoknak, akik a Szovjetunióba hurcolva, emberi és polgári jogaitól megfosztva, idegen földön, hazájuktól több ezer kilométerre, embertelen, megalázó körülmények között fogságot szenvedve végeztek kényszermunkát.

Kérem önöket, hogy egyperces néma felállással, kegyelettel emlékezzünk az áldozatokra. *(A teremben levők néma felállással emlékeznek az áldozatokra.)* Köszönöm szépen.

Tisztelt Országgyűlés! A mai napon **napirend előtti felszólalásra** jelentkezett Simicskó István képviselő úr, a KDNP képviselőcsoportjából: „Hármas célrendszer a sport területén” címmel. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Kereszténydemokrata képviselőként valljuk, hogy társadalmunk alappillére a család, amelynek megerősítésére törekednünk kell. Ezt a célt nem csupán kizárólagosan közvetett, illetve közvetlen anyagi támogatás formájában tudjuk megtenni, hanem olyan módon is, hogy a sport eszköztársulatát erősítjük.

A sport varázserővel bír és egyben nevelési eszköz is. Hozzájárul a személyiségjegyek pozitív változásához, tehát fejleszti gyermekeink önismereti képességét, és a közösségi értékeket is magában hordozza. A sport egyedüli erőforrás, hiszen képes erősíteni a nemzeti identitást, összehozni különböző világnézetű és gondolkodású embereket. Elég, ha csak a közelmúlt sportvilágeseiméneinek magyar sikereit vesszük számba. Egy emberként örül az ország, ha magyar sportsikereket lát a világban.

Én a matematikából egy fontos műveletet megtanultam, azt hiszem, mindannyian emlékszünk arra, ez pedig a közös nevezőre hozatal. Sokan nem emlékszünk már a logaritmusra vagy a deriválás rejtelmére, de egyre mindenképpen emlékszünk, ez pedig a közös nevezőre való hozatal. A sport erre is képes, igen, nemzeti egységet képes teremteni, és ezért is önmagában óriási értéket hordoz. A sport felemel, megtanít becsületesen győzni és emelt fővel veszíteni. Kereszténydemokrata politikusként mi más lehetne a feladatunk, mint ezt az erőforrást mi-

nél inkább a társadalom építésének szolgálatába állítani.

2010-ben azt tapasztaltuk, azt láttuk, tisztelt képviselőtársaim, hogy sajnos sereghajtók vagyunk az Európai Unióban a sportolási szokásainkat illetően. Elindult egy komoly feladat, egy komoly munka, amely a magyar sport megerősítését célozta, és ennek köszönhetően 5 százalékról 15 százalékra nőtt a sportoló felnőtt lakosság aránya. Ez egy óriási érték szerintünk, és ezen az úton kell továbbhaladnunk.

Nekünk alapvető feladatunk, hogy a sport esz-közrendszerén keresztül is egészséges nemzedékeket neveljünk föl, ezért három célt fogalmaztunk meg a sport területén. Az egyik, talán a legfontosabb cél, hogy minden gyermek sportoljon Magyarországon. A másik, hogy minél több sportversenyt, világversenyt hozzunk Magyarországra, ezzel is ösztönözzük a gyermekeinket, és ösztönözzük a szülőket is, hogy minél többen ne csak az úgynevezett passzív sportolást válasszák, kimenjenek és szurkoljanak a sportolóinknak, ez is egy nagy öröm és nagy lehetőség, hanem emellett aktívan is sportoljanak, tehát ők maguk is vegyenek részt különböző sportversenyeken, gyermekeink pedig minél többen sportoljanak.

Mi kell ehhez, hogy ezt a két, előbb említett nagyon fontos célt elérhessük? Természetesen a kormányzatnak a feltételeket kell biztosítani a sportoláshoz, ez pedig nem más, mint a méltó körülmények között történő sportolás lehetőségét biztosítani, ez pedig abból áll, hogy sportlétesítményeket kell építenünk, hogy otthont adhassunk sportversenyeknek és hogy gyermekeink kulturált körülmények között sportolhassanak.

Néhány adatot hadd mondjak el önöknek itt e Ház falai között! A mindennapos testnevelés bevezetésével elértük azt, hogy jelenleg gyermekeink mintegy 890 ezren az iskolai testnevelésórák alkalmával mindennap sportolnak. Ezen az úton megyünk tovább, míg el nem érjük azt, hogy 1 millió 300 ezer gyermek fog sportolni Magyarországon, tehát elsőtől a tizenkettedikig minden magyar gyermek sportolhat a mindennapos testnevelés bevezetésének okán.

Tizenhat kiemelt sportágat támogatunk a MOB-on keresztül. Ezek olimpiai sportágak. Szeretném elmondani, az elmúlt egy-másfél év munkájának köszönhetően az utánpótlás-korosztályú sportolók létszáma - tehát döntően gyermekekről, fiatalokról van szó - 20 százalékkal növekedett, 20 százalékkal az elmúlt másfél év munkájának köszönhetően. Az edzői létszám 14 százalékkal növekedett, és az egyesületek, tagszervezetek száma pedig 5 százalékos növekedést mutat. Tehát nyugodtan elmondhatjuk, hogy jó úton járunk, az eredményeknél jobban semmi sem igazolhatja vissza, hogy jó úton járunk, márpedig ezek ténylegesen kézzelfogható eredmények. Örülünk neki, szeretnénk ezt a munkát folytatni tovább, és szeretnénk minél több embert ösztönözni arra, hogy sportolhasson.

A kormány 6 milliárd forinttal támogatja az idei évi költségvetésből és a jövő évi költségvetésből is az

új tornatermek és tanuszodák megépítését. Minden gyermek tanuljon meg úszni Magyarországon, ez a fontos célkitűzésünk.

Néhány adatot hadd mondjak el: elkészült a székesfehérvári atlétikai csarnok, Nyíregyházán a Bujtosi Szabadidő Csarnok első üteme elkészült. Elkészült a győri aréna, ahol a BL-győztes Győri ETO kézilabdacsapata játszik otthon rendszeresen, és a kézilabda Európa-bajnokság egyik helyszíne lesz. Hamarosan átadjuk e héten Újbudán a Tüskecsarnokot a XI. kerületi emberek és a gyermekek, valamint egész Dél-Buda nagy örömeire. Bízom benne, hogy ezzel is sokat teszünk annak érdekében, hogy minél több gyermek sportolhasson.

Számos létesítményt valósítunk meg (*Az elnök csenget.*), most az idő rövideje okán nem fér bele, hogy elmondjam. Higgyék el, hogy óriási munka az, ami eddig megtörtént. Remélem, hogy önök is partnerek lesznek a jövőben, hogy minél több sportlétesítményt tudjunk átadni az elkövetkezendő időszakban, gyermekeink örömeire. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypárti sorokból.*)

(8.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem, a kormány nevében kíván-e valaki válaszolni. (*Nincs jelzés.*) Nem.

Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett az LMP képviselőcsoportjából Szél Bernadett képviselő asszony: „Tehetsz róla, tehetsz ellene!” címmel. Megadom a szót, parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai nap a nők elleni erőszak felszámolásának szentelt világnap. Ez a nap minden évben eszünkbe juttatja, hogy mennyi feladatunk van ezen a téren. Ne gondolják azt, tisztelt képviselőtársaim, hogy ez az elmaradottabb országoknak a problémája. Ebben az országban is a nők ötöde megéli a bántalmazást, és hetente emberéletet követel a nők elleni erőszak ebben az országban. Ez a helyzet azonnali lépésekért kiált, és az első kérdés, amit fel kell tennünk, hogy ki felel az erőszakért.

Tragikus, de ebben az országban még mindig ott tartunk, hogy legtöbbször a nőket, az áldozatokat hibáztatják azért a helyzetért, amibe kerültek. Bizonyára kihívóan öltözködött, mondják, ha szexuálisan zaklatták, vagy olyan házisárkány lehetett, hogy a férje kiosztott neki egy-két sallert.

Kérdezem én: Magyarország kormánya így gondolkodik a nőkről? Döbbenet néztem azt a három, fiataloknak szóló prevenciók videót, amit a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság mutatott be „A biztonságosabb Pécsért” projekt keretében.

Az spotoknak az volt a jelmondata, hogy „Tehetsz róla, tehetsz ellene!” A bűnmegelezésnek

mondott oktatóvideók a fiatal nők kihívó öltözködését, viselkedését, alkoholfogyasztását, az égvilágon mindent felelőssé tettek azért, hogy ezek közül a nők közül egy a szexuális erőszak áldozatául esett. Ezek a spotok azt üzenték, hogy az áldozat a hibás, ő tehet róla, ő tehet a helyzetéről, ő tehet arról, ő lehetett volna az az ember, aki megelőzte az erőszakot. A videóknak szó sincsen az elkövetőkről, az ő felelőségükről, a videón az elkövető ember végig a homályban marad.

Tisztázzuk, tisztelt uraim és hölgyeim: az áldozatokra nem érvényes ez a szlogen, viszont a kormányra annál inkább. Önök azok, akik tehetnek erről a helyzetről, és önök azok, akik tehetnek ezen helyzet ellen.

Én szeretném felidézni azt, hogy mi az önök szemlélete erről az egész helyzetről. Önök ezt nem is titkolták. Az a szörnyű, hogy nemcsak így gondolkodnak, hanem így is beszélnek. Talán emlékeznek Varga István fideszes képviselőre, hadd idézzük fel a mai napon, hogy ez a képviselő, akit utána az égvilágon semmi retorzió nem érte igazából, hogyan beszélt a magyar nőkről és egyáltalán a családon belüli erőszakról. „Talán vissza kellene állítani a családnak, a gyermekvállalásnak a rangját és szerepét.” - mondta a képviselő. „Talán az anyáknak vissza kellene térni elsősorban a gyermeknevelés mellé, akkor jobban megbecsülnénk egymást, és fel sem merülhetne a családon belüli erőszak.” Ezt találta mondani az önök képviselőtársa ebben a parlamentben, nem is olyan rég. Azt üzenté, hogy ha a nők tudnák a helyzetüket, ahol Varga volt képviselőtársunk szerint a helyük van, a férfiak nem vernék meg őket.

Na most, nincs is mit csodálkozni, hogyha egy ilyen helyzet van ebben az országban, akkor hetente kerülnek napvilágra azok a hírek, hogy a nőket brutálisan megerőszakolják, bántalmazzák, megölik, és hogy az egyetemeken gólyatáborokban is erőszakos bűnesetek történnek. A kormányzat igazából semmit nem tesz azért, hogy a nőket megvédje ettől a helyzettől, és mondom én ezt azért, mert önök azok, akik az isztambuli egyezményt nem ratifikálják már jó ideje.

Tisztázzunk valamit: ez az egyezmény arról szól, hogy hogyan lehet megelőzni ezeket a helyzeteket. Ez egy prevenció intézkedéscsomagot tenne le az asztalra, felvilágosító és oktató kampányokról szólna, a rendőrök, az áldozatokkal foglalkozó szakemberek képzéséről, a civil szervezetekkel hogyan kell együttműködni, hogyan kell támogatni őket, a menhelyi kapacitás növelése is benne van, jelenleg százas nagyságrendben vannak ilyen menhelyek ebben az országban, ezres nagyságrendűre lenne szükség. És tudják, mi a Fidesz-KDNP indoklása, hogy miért nem foglalkoznak ezzel az egyezménnyel? Azért, mert azt mondják, hogy nincsen rá pénz.

Na most, én szeretném önöknek elmondani, hogy a 2015-ös költségvetésbe önök 64 milliárd forintot tesznek be a stadionokra, Orbán Viktor miniszterelnök úrnak a Várba költözésére 5 milliárd

forintot szánnak. 44 milliárd forintot akarnak kiadni olimpiai központra, és 28 milliárdot a paksi bővítésre. Na most, én letettem önöknek egy módosító javaslatot az asztalra, abban 8 milliárd forintot kérek az isztambuli egyezménynek a ratifikálására. Szeretném tudni, tisztelt képviselőtársaim és tisztelt államtitkár urak, hogy megadják-e önök ezt a pénzt, nem nekem és nem az ellenzéknek, hanem a magyar nőknek.

Emlékeztetném önöket arra, hogy ebben az országban hetente követel emberéletet az erőszak, a nők elleni erőszak, és a magyar nők ötöde megéli a bántalmazást. A Fidesz-KDNP nem engedheti meg magának, hogy miután négy évig semmit nem csinált gyakorlatilag a helyzettel kapcsolatban, nekem ne mondják azt, hogy a 2011-es átalakítás bármit érdemben segített volna. Még egyszer mondom: ezres nagyságrendben lenne szükség menhelyekre, ahová a bántalmazott nők és a bántalmazott nők a gyermekükkel beköltözhetnek, százas nagyságrendben vannak nagyjából ezek a férőhelyek. Szóval, önök ennek nem tettek eleget, nem tettek gyakorlatilag semmit.

Én azt kérem önöktől itt a mai világnapon, hogy fogadják el azt a módosító javaslatot, amiben 8 milliárd forintot kérünk erre a célra. Hangsúlyozom, teljesen fölösleges dolgokra 100 milliárd forintot beütemeztek ebben a költségvetésben. Szeretném tisztázni, hogy a magyar kormány feladata ebben a helyzetben az isztambuli egyezmény mielőbbi ratifikációja, a megfelelő intézményrendszer kialakítása annak érdekében, hogy minden magyar nő számára védelmet biztosítson a magyar kormány és a Magyar Országgyűlés. Ezt kérem önöktől a mai napon. *(Schmuck Erzsébet tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A választ Kontrát Károly államtitkár úrtól fogjuk hallani.

Parancsoljon, államtitkár úr!

KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! A nőket ért erőszak nagyon súlyos bűncselekmény, amellyel szemben és amelynek megelőzése érdekében minden törvényes eszközt igénybe kell venni. A kormány határozottan elutasítja az erőszak valamennyi formáját, és elkötelezett a bántalmazás felszámolás mellett, és ennek érdekében mindent meg is tesz.

Ezért szigorítottuk a büntető törvénykönyvet, és 2014. március 14-én csatlakoztunk az Európai Tanács nőikkel szembeni és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és megelőzéséről szóló isztambuli egyezményhez, amelyet ratifikálni is fogunk. Határozottan visszautasítom azt az állítását, hogy akár a rendőrség, akár bármely más szerv az erőszak áldozatául esett nőket hibáztatná vagy tenné felelőssé a velük történt tragédia miatt. Azt viszont le kell szögezni, hogy az erőszak elleni küzdelem egy közös

küzdelem, amelyben mindenkinek részt kell vállalni, mert csak így lehet sikeres.

A felszólalásában elhangzottakkal kapcsolatban először is egy igen komoly félreértést kell tisztáznunk. A kérdéses filmek kifejezetten a fiatal és szórakozni járó korosztály számára készültek nevelési, oktatási, bűnmegelőzési céllal, és nem az áldozatokat szólítják meg. A spotokat a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság (*Korózs Lajos: Azok közül kerül ki az áldozat!*), a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácstól pályázaton nyert támogatás felhasználásával készítette, közismert médiaszereplők és olyan neves közreműködők segítségével, akik prevenciós filmjeikkel az elmúlt években több neves díjat is nyertek. Közreműködő volt még továbbá Pécs megyei jogú város önkormányzata, a pécsi közterület-felügyelet, a Baranya Megyei Polgárőr Egyesületek Szövetsége és a Pécsi Tudományegyetem is.

A Selfie című bűnmegelőzési kisfilm elsősorban diákok számára, az iskolai oktatáson vitaindító céllal készült. A filmek célja egyértelmű (*Gógös Zoltán közbeszól.*), a nők elleni erőszakkal szembeni fellépés és annak megelőzése. Ez mindannyiunk érdeke, társadalmi érdek. (*Gógös Zoltán közbeszól.*) Gógös képviselő úr, ha végighallgatna, megtisztelne. Bár tudom, hogy (*Cseresnyés Péter: Magában beszél, nem fontos!*) önnek ez talán nem annyira fontos, de kérem, hogy legyen tekintettel azokra az áldozatokra, akiket ez igenis érint. Tehát a filmek célja egyértelmű: a nők elleni erőszakkal szembeni fellépés és annak megelőzése. Ez mindannyiunk érdeke, társadalmi érdek, amelyben mind egy oldalon állunk. Szövetségesek vagyunk az erőszak elleni küzdelemben.

A filmek kritizált szlogenje, a „Tehetsz róla, tehetsz ellene!” egyértelműen azt kívánta hangsúlyozni, hogy ne felelőtlenül vágjanak neki a fiatalok az éjszakai szórakozásnak, azt az üzenetet igyekeznek célba juttatni, hogy a mértéktartó alkoholfogyasztással, a szórakozóhelyről történő hazajutás megtervezésével, a barátok együttes hazaindulásával, valamint azzal, hogy a fiatalok társaikat, barátaikat nem hagyják egyedül az éjszakában, csökkenthető a bűncselekmények áldozatává válás esélye.

A megelőzés egyik fontos feladata annak hangsúlyozása, hogy a mindennapok tervezésében figyelemmel legyünk a bűncselekmények elkerülését elősegítő tényezőkre. Minél több tényezőt hagyunk ugyanis figyelmen kívül, annál nagyobb lehetőséget biztosítunk az elkövetőknek arra, hogy kihasználják a kínálkozó alkalmat, és bűncselekményt kövessenek el sérelmünkre. Ezért elengedhetetlen, hogy ami tőlünk függ és nem rajtunk kívül álló ok, arra igyekezzünk tudatosan megelőző lépéseket tenni.

Végezetül szeretném megköszönni tisztelt képviselő asszonynak, hogy erre a rendkívül fontos kérdésre a mai napon ráirányította a figyelmet. Biztos vagyok benne, hogy összefogással, érdemi párbeszéddel, közös cselekvéssel (*Dr. Szél Bernadett: És 8 milliárd forinttal!*) csökkenteni lehet a nőket érő erőszakos bűncselekmények számát.

Ez a közös célunk, tegyük közösen érte. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. (*Taps a kormány-pártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Sokkal komolyabb és sokkal szomorúbb téma ez annál, mint hogy ezen vagy eközben itt viccelődni meg szórakozni lehet. Úgyhogy arra kérem (*Gógös Zoltán: De nem viccelődünk, elnök úr!*), Gógös képviselő úr, arra kérem, megvannak annak a parlamentáris feltételei, hogy hogyan tud bejelentkezni felszólalásra. Kérem, azt tegye meg (*Gógös Zoltán: Erre nem tudok!*), vagy különben kénytelen vagyok eljárni a házszabály előírásai szerint, az pedig önnek nem lesz kedvező. Köszönöm.

Napirend előtti felszólalásra jelentkezett a Jobbik-képviselőcsoportból Volner János képviselő úr: „Miért verték át a magán-nyugdíjpénztári tagokat?” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

(8.20)

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nem árt néhány szóban először is emlékezni azokra az ígéretre, amelyeket a Fidesz a választási kampányban még 2010-ben, négy és fél évvel ezelőtt tett. Miről is volt szó? A Fidesz leírta a választási programjában, hogy meg fogja védeni a nyugdíjakat, meg fogja védeni azokat az embereket, akik nyugdíj jogosultak, nem hagyja, hogy az érdekeik csorbuljanak.

Mi lett ennek aztán a vége? Az teljesen véletlenül valahogy kimaradt a választási programból - oly sok más hasonló momentumhoz hasonlóan -, hogy a Fidesz a magán-nyugdíjpénztári vagyoni államosítására készül. Meg is lépték ezt a lépést, méghozzá úgy, hogy Matolcsy György kijelentette, hogy aki nem lép vissza az állami nyugdíjrendszerbe, hanem magán-nyugdíjpénztárnál szeretné továbbra is tartani a pénzt és oda irányítja a befizetéseit, az nem fog a későbbiek folyamán nyugdíjat kapni. Akkor, amikor megfenyegették az embereket, sarokba szorítottak 3 millió embert, magán-nyugdíjpénztári tagot, megpróbálták ráerőszakolni erre az elképesztően széles embertömegre azt, hogy visszalépjenek a magán-nyugdíjpénztári rendszerből az állami nyugdíjrendszerbe, akkor a kormány szert tett ezeknek a magán-nyugdíjpénztári tagoknak a vagyonára. 3000 milliárd forint, a GDP 10 százaléka folyt be egy összegként a kasszába, és ezt az összeget aztán a kormány gyakorlatilag felélte az elmúlt négy évben, tehát nemhogy az eredeti vállalása nem teljesült, nem védtek meg a magán-nyugdíjpénztári vagyont, de egyenesen elköltötte a kormány gyakorlatilag teljes egészében ezt az iradatlanul nagy összeget.

Itt az a kérdés, hogy vajon miért vágta át az embereket. Miért ígérték azt, hogy meg fogják védeni ezt a vagyont? Miért nem hozták létre, Orbán Viktor

személyes ígéretét megszegve, azt az egyéni számlavezetési rendszert, ami garantálta volna a korábbi magán-nyugdíjpénztári tagoknak, hogy megmaradnak a befizetéseik, ténylegesen van mihez nyúlni, amikor majd nekik egy-két évtized múlva ki kell fizetni a nyugdíját.

A Jobbik azt támogatta, hogy ne magáncégek kezeljék ezt az elképesztően nagy vagyontömeget, ne magáncégek tollasodjanak ebből, hozzunk létre egy olyan állami rendszert, ami ezt a vagyont felelősséggel képes kezelni, és egyéni számlákon tartja nyilván a volt magán-nyugdíjpénztári tagok befizetéseit. Ehhez képest most mi lett? A kormány elkölte teljes egészében ezt a pénzt. Később vajon miből lesz kifizetve a nyugdíj? Orbán Viktor ígéretére fognak majd mutogatni a nyugdíjasok, amit korábban tett, sok évvel ezelőtt, hogy majd Orbán Viktor megígérte, hogy ki lesz fizetve?

Nagyon egyszerű sajnos a helyzet. A magyar lakosság egy erősen fogyó lakosság, államtitkár úr, az önök politikája 600 ezer embert elüldözött az országból Nyugat-Európába dolgozni, mert ezek az emberek nem találták meg a megélhetésük, a boldogulásuk lehetőségeit. Sajnos itt tartunk, ezzel állított ki magáról a kormány bizonyítványt, és bizonybizony, azt lehet látni, hogy kevesebb mint feleannyi gyerek születik annál, ami a nemzet gyarapodását vagy legalább szinten tartását képes lenne biztosítani. Ez sajnos az elmúlt 25 év, a rendszerváltás óta eltelt időszak közös bűne, ugyanúgy felelősek érte a szocialista kormányok, mint ahogy a Fidesz-kormány is.

És vajon mit lehet tenni? Hol van az az egyéni számlafizetői rendszer, államtitkár úr, amit önök megígértek? Miért nem állítják fel? Na persze, feltehetjük a kérdést, hogy honnan szednék ebbe 3000 milliárd forintot, államtitkár úr, ön is nagyon jól tudja, hogy elköltötték a magán-nyugdíjpénztári vagyont.

De akkor én úgy gondolom, hogy itt lenne az ideje annak, hogy a kormány beismerje azt, hogy átverte, tudatosan hazudott a választóinak, beismerje azt, hogy valóban elfogyott a pénz. Ezt egyébként nagyjából mindenki tudja, aki az Államadósság-csökkentő Alapnak a sorsáról értesült, és bizonybizony, elnézést kell kérnie azért a társadalomtól, államtitkár úr, hogy önök nagyon csúnyán átverték az embereket.

Nagyon nem tartanám szerencsésnek, ha államtitkár úr azzal jönne megint, hogy kétharmados választási győzelmet arattak, meg a választási győzelem mire jogosítja fel önöket. Arra nem, államtitkár úr, hogy kifosszák ezt az országot, hogy kirabolják a lakosságot, hogy elverjék az emberek megtakarításait.

A szocialisták abban jeleskedtek a saját kormányzati éveik alatt, hogy felduzzasztották az államadósságot, az önök kormányának meg az volt a legnagyobb eredménye, hogy fel tudták élni az ország megtakarításait bizonyítható módon. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Tállai András államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Előljáróban szeretném elmondani, hogy a kormány senkit nem vert át, egyetlenegy magán-nyugdíjpénztári tagot sem, egyetlenegy nyugdíjba készülő embert sem, éppen fordítva van. A 2010-es szabályozással visszaadta az embereknek a biztonságot, nem kell attól tartaniuk, hogy a magánnyugdíjpénztárba befizetett pénzüik elveszik, legyen az bármilyen rossz befektetés vagy rossz gazdaságpolitikának a következményeként.

Tehát úgy gondoljuk, hogy azzal a 2010-es szabályozással, illetve a 2011-ben végrehajtott, állami nyugdíjrendszerbe való visszalépéssel, amibe több mint 3 millió ember lépett vissza, visszaadtuk a magyar embereknek a biztonságérzetét. Mindenki nyugodt és biztos lehet abban, hogy az államtól meg fogja kapni a rendes nyugdíját, amit a törvények alapján jól megérdemelt, attól függően, hogy mennyi a jövedelme, és hogy milyen szolgálati időt tudott teljesíteni.

Való igaz, hogy a kormány és az Országgyűlés az akkori szabályozással - amit egyébként önök is támogattak, ahogy el is mondta - nem egy drasztikus rendszert hozott létre, és nem megszüntette egy tollvonással, hanem lehetőséget adott arra, hogy aki úgy gondolja, az maradjon benne a magánnyugdíjpénztár rendszerében, és ezt meg is tették akkor körülbelül 100 ezren. 2011 óta a magánnyugdíjpénztárban maradt tagok száma lecsökkent a harmadik negyedévi adatok alapján 61 500 főre, tehát időközben is a tagok több mint egyharmada rájött arra, hogy nem érzi magát ott biztonságban, és bármikor visszaléphet az állami nyugdíjrendszerbe, és ezzel semmilyen jogosultságot nem vesz el, mindenre jogosult lesz, bármikor visszaléphet.

A magánnyugdíjpénztárak működése során kiderült, hogy a tagok, holott a törvény kötelezné őket rá, nem fizetnek tagdíjat, és ezáltal a magánnyugdíjpénztárak, amelyek megmaradtak, nem tudták a működésüket biztosítani, és ezért többen végelszámolásra kerültek. Összesen négy magánnyugdíjpénztár maradt így a rendszerben, a négy magánnyugdíjpénztár sem tudja a működését biztosítani, csak veszteségesen. Ezáltal, miután nem fizetnek a tagok, a 61 ezer tag jelentős része nem fizet tagdíjat, nem biztosítható a stabil működés, ezért veszélybe került ezen magánnyugdíjpénztárak működése is, és a működés által a több mint 60 ezer ember majdani nyugdíjának az egynegyede, azaz 25 százaléka.

Tehát most, amikor a törvényjavaslat azt mondja ki, hogy meg kell hogy szűnjenek azok a pénztárak, amelyek hat hónapon belül, két hónapot vizsgálva, több mint 70 százaléuk nem fizet tagdíjat, akkor éppen ennek a 60 ezer embernek a nyugdíját védi

meg és helyezi biztonságba. Nem kell megszüntetni a magánnyugdíjpénztárakat, egyszerűen a törvény által előírt feltételeket a pénztártagoknak teljesíteni kell, tehát fizetni kell a tagdíjat, és hogyha tehát a tagdíjából tudják a működést veszteség nélkül biztosítani, akkor a négy magánnyugdíjpénztár természetesen megmaradhat, és természetesen működhet tovább. Nem úgy, mint egyébként Csehországban, hiszen Csehországban 2016-tól megszüntették a magánnyugdíjpénztár működésének a lehetőségét.

Egyébként pedig Európában egyedülálló volt ez a rendszer, lényegében Magyarország egy kísérlet volt, több mint 3 millió emberrel kísérletezett az akkori szocialista kormány, és be kell látni, hogy ez a kísérlet nem sikerült, és a Fidesz-kormánynak kellett ezt helyre tenni, újraszabályozni a rendszert és több mint 3 millió embernek a nyugdíjrendszerbe vetett hitét, bizalmát visszaadni. Ez történt meg az elmúlt években és ezzel a szabályozással is. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(8.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportjából napirend előtti felszólalásra jelentkezett Teleki László képviselő úr: „A szegények és koldusok országát építi a Fidesz” címmel. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A mindenkori Orbán-kormány szereti magát dicsőségesnek nevezetni és történelminek titulálni cselekedeteit, jóléti intézkedéseknek beállítani. A valóság ezzel szemben az, hogy a folyamatosan szabadságharcoló Orbán miniszterelnök vezénylő kormányfőként alapos haditerveket szöve népsanyargató intézkedésekkel mélyíti az árkokat, s még szélesebbre nyitja a szociális és társadalmi ollót.

A narancssárgára festett és megnyirbált választási törvény erejét kihasználva, a valóságot elferdítve, visszaélve a hatalmával most újabb háborút indít a szegények és a tanulni vágyók ellen. Azok ellen, akik eddig is kiszolgáltatva nyomorban voltak kénytelenek élni, és már négy éve folyamatosan egyre kevesebb eséllyel tanulhatnak a szegény szülők gyermekei. Többek közt a 16 évre csökkentett tankötelezettségnek és az átláthatatlan ösztöndíjrendszernek köszönhető, hogy az analfabéták országát építi az Orbán-kormány, mert úgy gondolják, hogy a tanulatlanokkal könnyebb azt tenni, amiket ők szeretnének csinálni. Tudatlanokat kizsákmányolni, nyomorban tartani milliókat - ez a szándék.

Tisztelt Országgyűlés! A nemzeti együttműködési rendszernek, azaz a Fidesznek köszönhetően több mint 3 millió koldus országa lettünk, a 4 millió dolgozóból 1 millió munkavállaló a KSH által számított létminimum alatti összeget viheti haza nyolcórás,

teljes állású munkával. Lássuk be, a nettó 66 483 forintnyi munkabér arra sem elegendő, hogy a XXI. századi minimális igényeknek megfelelő életet biztosítsa. És akkor még nem beszéltünk azokról a százazokról, akik közmunkabérekkel kénytelenek tengetni az életüket, vagy megalázó módon továbbra is segélyekért kell sorba állniuk.

Mi történik viszont azokkal, akiket kizár a nemzeti együttműködési rendszer, akik kikerültek a folyamatos rivaldafényben tündöklő kormány fegyőri felügyelete alól? Miniszterelnök úr bejelentette, legfőbb célja a szociális kiadások csökkentése és a támogatási rendszer átalakítása úgy, hogy megszüntetik a segélyeket. Dicséretes törekvés a teljes foglalkoztatottság elérése, de mi a garancia arra, hogy a pusztán statisztikai adatok kozmetikázására vonatkozó intézkedések becsületes és tisztességes megélhetést biztosítanak a munkaképes állampolgároknak is? Lesz-e értéke és becsülete a munkának, vagy koldus- és rabszolgabérért kell-e építeni a stadionok országát és a klientúra, az oligarchia birodalma gazdaságát? A nemzeti együttműködési rendszer és a harmadik Orbán-kormány nyújt-e biztonságot és védelmet a társadalmi szakadék szélén billegő millióknak? Azoknak az elkeseredett embereknek például, akik Miskolc számozott utcáiból egészen Svájcig menekültek a már lassan Amerikának is hadat üzenő, szabadságharcoló kormány és intézkedései elől.

Csapataink harcban állnak, de a kormány a helyén van - mondta éppen 58 évvel ezelőtt Nagy Imre miniszterelnök, a mártír kormányfő. A híres rádiónyilatkozatában mondottakkal élve most én közlöm az ország népével és a világ közvéleményével: a félelem és a kiszolgáltatottság országa épül egy új vasfüggöny mögött köz-rabszolgamunkásokkal Európa közepén. Lesz-e a több mint 3 millió koldus országából 10 millió elégedett, tanult és szociálisan nem kiszolgáltatott, és lesz-e esélye az egészségügyet egyenlően igénybe venni szegénynek és gazdagnak egyaránt? Nem úgy, mint most, hogy akinek van pénze, annak nagyobb esélye van tanulni, túlélni egy betegséget, nem úgy, mint most, hogy csak azok tudnak továbbtanulni, akiknek van pénzük.

Adjanak választ többek közt arra is, hogy 2015-ben, az új költségvetési évben vissza akarják-e fordítani az elszegényedést, a kilátástalanságot a mi országunkban, Magyarországon is. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében az elhangzottakra Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Ha volt ebben a parlamentben olyan párt, amelyik arra törekedett, hogy segélyezésből tartsa függőségben emberek nagyobb tömegét és a választások előtt ebből szerezzen valamilyen előnyt, az pontosan

a Magyar Szocialista Párt volt. Ő volt az, aki szegénységbe és segélyekből való élésbe akarta taszítani Magyarországot népességét, pontosan azért, hogy akár politikai célból ezt ki tudja használni. Ez 1994 óta minden szocialista kormány politikájából jól látható. Ezzel élesen szemben áll a Fidesz-KDNP-nek az a célkitűzése, hogy mindenki, aki egészséges, aki munkaképes, aki munkaképes korban van és megengedi a fizikai állapota, az munkahelyet kapjon, dolgozni tudjon, munkabérből éljen.

Kérdezte képviselő úr, hogy mi a garancia arra, hogy a teljes foglalkoztatottság irányába lép tovább a kormány. Tisztelt képviselő úr, az előző négy esztendő, hiszen nem volt Európában még egy olyan ország, ahol az elmúlt egy évben gyorsabban csökkent volna a munkanélküliség, mint Magyarországon, négy év alatt 11,1 százalékról körülbelül 7 százalékra. És szintén elmondhatjuk, hogy nem volt még korábban olyan kormány, ahol ilyen nagymértékű lett volna a foglalkoztatottság bővülése, hiszen 3 millió 600-700 ezer fő dolgozott korábban, ebből körülbelül 1-1,5 millió fizetett adót, most pedig azt láthatjuk, hogy 4 millió 188 ezer környékén van a foglalkoztatottak aránya. Sokkal több ember tud tehát most már munkabérből megélni, sokkal kevesebben szorulnak rá arra, hogy 20-30 ezer forintos segélyekből tengessék az életüket, hanem valóban 70 ezer forint körüli közfoglalkoztatotti átlagbérből vagy pedig 100 ezer forint fölötti minimálbérből élhetnek meg, és reméljük, hogy a későbbiekben ennél magasabb összegekből is.

Szerintem szintén fontos, hogy nemcsak a munkanélküliség csökkent a lehető legnagyobb ütemben az elmúlt egy évben az Európai Unión belül Magyarországon, de nincs még egy olyan ország szerintem sem az Unión belül, sem azon kívül talán, ahol a megélhetési költségek egyik legfontosabb része, mármint a nehéz sorban élők számára legfontosabb része, a rezsiköltségek csökkentek volna több mint 20 százalékkal. Tisztelt képviselő úr, azt mindenki látta 2008 táján, amikor kitört a gazdasági válság, hogy a válságban a fizetések nem fognak nagymértékben emelkedni, jó esetben stabilizálódnak, rossz esetben még csökkennek is, és nemcsak az állami szférában, hanem a piaci szférában is. Márpedig ha nem nőnek a bérek világszinten sem és Magyarországon sem, és meg akarjuk akadályozni a tömeges elszegényedést, akkor pontosan a megélhetési költségek, a rezsiköltségek csökkentésével lehetett az ellen föllépni, hogy ne taszítódjanak szegény sorba Magyarországon százezrek és milliók. Ezért lépett ez a kormány a rezsicsökkentés politikájára, ezért váltalta azt, hogy amit önök elvettek a nyugdíjasoktól 13. havi nyugdíjként, amit önök elvettek a pedagógusoktól 13. havi bérként, azt a rezsicsökkentésben tudja nekik visszaadni, hiszen a rezsicsökkentésben spórolják meg az egyhavi bér összegét egyéves szinten.

Ezen túlmenően az is fontos, hogy a családok számára sokkal könnyebb a megélhetés olyan szempontból, hogy összességében 700 milliárd forint

maradt ott a gyermeket nevelő szülőknél a családi típusú adózás rendszerében, egy átlagos magyar szülő zsebében 20 ezer forinttal több marad, mint négy évvel ezelőtt, és ez a családi típusú adózás rendszerének köszönhető.

A különböző statisztikákból rendre kimarad mind a munkahelyteremtésre, közmunkahely-teremtésre fordított kiadás, mind pedig az ilyesfajta kedvezmények beszámítása, főleg a rezsicsökkentés, hiszen ahhoz nem szoktak hozzá Nyugat-Európában, hogy a rezsit csökkenteni is lehet. Persze tegyük hozzá, ahhoz sem szoktak hozzá, hogy egy kormány tizenötös emeli meg nyolc éves kormányzása alatt a rezsidijakat, kétszeresére és háromszorosára. Ott még föllépnek a nemzeti érdek védelmében, a polgárok védelmében, nem úgy, mint ahogy a szocialisták tették.

Éppen ezért fontos, hogy a legnehezebb sorban élők számára - főleg azok számára, akik a gyermeküket iskolába járatják, mert olyan korú - az ingyenes tankönyvellátás szintén egy olyan szociális juttatás, amely havi szinten akár 5 ezer forint spórolással is jár, ugyanakkor nem jelenik meg a különböző jóléti szolgáltatásokról nyújtott nemzetközi statisztikákban. Azok számára, akik kisgyermeket nevelnek, és nem lenne pénzük arra, hogy tankönyvet vegyenek, több százezer embernek tudtunk segíteni. Ön is nagyon jól tudja, ingyenesen 650-700 ezer gyermek számára tudtunk biztosítani tankönyvet, és ez a következő évben több lesz, hiszen felmenő rendszerben nemcsak az elsősök és másodikosok, hanem jövőre már a harmadikosok is ingyen kaphatják meg a tankönyveiket.

A különböző szegénységi mutatókban, amelyeket ön eltorzítva idézett, hiszen a valós számok szerint 400-450 ezerre teszik azok számát, akik tényleg mélyszegénységben élnek, nagyon fontos szempont, hogy a legtöbbször számára a nehézséget a lakhatási kiadások és a pénzügyi problémák jelentették. Magyarul, a devizahitelezés problémája volt az, amelyik Magyarország szegénységi mutatóit hosszú időre negatív tartományba helyezte. De azzal, hogy itt a parlamentben ezekben a hetekben elfogadjuk a devizahiteles mentőcsomagok közül reményeink szerint az utolsó törvénycsomagot, a szegénység egyik legnagyobb kockázatát tudjuk kiiktatni, amit a szocialista korszakból örököltünk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(8.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Napirend előtti felszólalásra jelentkezett a Fidesz képviselőcsoportjából Németh Szilárd István képviselőtársunk: „Honnan vannak Simon Gábor újabb százmilói?” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Simon Gábor volt szocialista országgyűlési képviselő, mun-

kaügyi államtitkár, az MSZP országos választmányának elnöke, majd általános elnökhelyettese, a párt második embere még 2008 januárjában döntött úgy, hogy Ausztriában bankszámlákat nyit. 2008. január 28-án és 2009. április 10-én ezekre a számlákra 575 ezer eurót és 163 ezer dollárt, összesen mintegy 240 millió forintot helyezett el. A szocialisták üdvöskéje az osztrák pénzügyminiszternek úgy nyilatkozott, hogy a vagyon többek közt egy cég, valamint egy budapesti ingatlan eladásából származott. A szóban forgó időszakban azonban Simon Gábor tulajdonában nem volt olyan értékű ingatlan, sem olyan gazdasági társaság, amely magyarázatot adhatott volna a mesés összeg eredetére.

A Simon Gábor külföldi bankszámláin elhelyezett megtakarítás a vagyonyilatkozataiban nem szerepel, az összeget jövedelemként sem vallotta be, így a jogszabályok által előírt adót sem fizette meg. Az MSZP elnökhelyettese okirat-hamisítást követett el azzal, hogy valótlan tartalmú vagyonyilatkozatokat nyújtott be az Országgyűléshez. Simon Gábort 2008-ban és 2009-ben is nemzetbiztonsági ellenőrzés alá vonták akkori államtitkári kinevezései miatt, azonban a kitöltött, úgynevezett C típusú kérdőíven egyszer sem tüntette fel a külföldön vezetett bankszámláit. Simon az ügyészségen is azt hazudta, hogy a külföldön rejtgetett százmilliók csak vagyonkezelésre kerültek a birtokába. Majd ezután rögtön kiderült, hogy a fővárosi MagNet Bankban is van körülbelül egy 75 milliós eltitkolt vagyona.

Továbbá amikor Welsz Tamás házában tartott házkutatást a rendőrség, a nyomozók megtalálták Simon Gábor külön széfjét. Ebben letek egy Gábor Derdák névre kiállított, de Simon fényképét, adatait és saját kezű aláírását tartalmazó bissau-guineai útlevelet, amelyet egy nagyobb összegű bankszámla nyitásánál használtak. Aztán egy másik osztrák bankszámlán is felbukkantak százmillióknak megfelelő euróvagyonok. Továbbá a Simon által vásárolt ingatlanokért kifizetett összegek is olyan ismeretlen forrásból keletkeztek, amelyek az adóbevallásaiban nem szerepeltek, így ezek után sem fizette meg az adót.

Ekkor már úgy tűnt, hogy százmillió nagyságrendű adó meg nem fizetéséért be lehet kasznizni. De egyszer csak október végén Simon a külföldi bankszámlákon rejtgetett vagyona után adóhátralékként 128 millió forintot fizetett a hatóságnak. Az biztos, hogy nem a tavasszal, a nyomozó hatóságok által zárolt külföldi számlákon lévő pénzből utalta át az adóhátralékot, mivel azokhoz nem férhetett hozzá, és ma sem férhet hozzá. A közteher kiegyenlítésével azonban elismerte, hogy az eltitkolt vagyon az övé, vagy legalábbis ő őrizheti. De ezzel az is bebizonyosodott, hogy Simon Gábort és a pártot védve tavasszal az egész baloldal kórusban hazudott.

Tisztelt Képviselőtársaim! Zuschlag Jánossal készült egy interjú, amelyben arról is beszélt, hogy Simon Gábor eltitkolt 240 milliójáról az MSZP vezetésének is tudnia kellett. Egyedül elintézni ilyenfajta

dolgokat úgy, hogy a pártban nem tud róla senki, az MSZP rendszerének a jellegzetességei miatt nem lehet, mondta Zuschlag. És Simon Gábor, mint ahogy az előbb említettem, a szocialisták második embere, az elnök jobbkeze volt. És van még egy Zuschlag-párhuzam: valakik annak idején neki is összedobtak 50 millió forintot, ami kárenyhítésként csökkenthette a büntetési tételt. Lehet, hogy a 128 millióval ugyanazok akartak segíteni most Simonon, akik annak idején Zuschlagon? Lehet, hogy ez a hallgatás, a balhé elvitelének az ára? A modern vörös segély?

Tisztelt Országgyűlés! A baloldal nem gondolhatja azt, hogy Simonnak az MSZP-ből való távozásával már nincs közük az ügghöz. Amikor Simon bankszámlákat nyitott, még egyszer mondom, nagyon is közel volt hozzájuk, hiszen a Gyurcsány- és Bajnai-kormányok államtitkára, az MSZP elnökhelyettese volt.

Tisztelt szocialista Képviselőtársaim! Önök az embereknek válaszokkal tartoznak. Mondják meg végre, milyen szerepet játszanak ebben a mai napig hazugságokkal teli korrupciós ügyben. Köszönöm, hogy meghallgattak. Várom a válaszukat. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdezem, hogy a kormány képviselőjében kíván-e valaki válaszolni. *(Nincs jelentkező.)* Nem kíván.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a napirend előtti felszólalások végére értünk. *(Zaj.)* Megkérem képviselőtársaimat, hogy foglalják el a helyüket, mert határozathozatalokkal folytatjuk a munkánkat. Megvárom, míg azok a képviselőtársaim is, akik első biztatásomra nem voltak eddig hajlandók leülni, leüljenek.

Tisztelt Országgyűlés! A Házbizottság B/1812/2. számú javaslatában azt kezdeményezi, hogy az Országgyűlés kérje fel a Kulturális bizottságot a Magyar Művészeti Akadémia 2012-2013. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára címmel benyújtott **beszámoló határozathozatalára**. A házszabály 85. § (1) bekezdése alapján erről az Országgyűlés vita nélkül határoz.

Kérdezem ezért a tisztelt Országgyűlést, felkéri-e a Kulturális bizottságot a beszámolóról történő határozathozatalra a B/1812/2. számú javaslat alapján. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a bizottságot határozathozatalra 122 igen szavazattal, 5 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett felkérte.

Soron következik az **egyrészt az Európai Unió, az Európai Atomenergia-közösség és tagállamaik, másrészt Grúzia közötti társulási megállapodás kihirdetését kezdeményező törvényjavaslat zárószavazása**. Az előterjesztést T/1962. számon kapták kézhez. Mivel a törvényjavaslatot érintően nincs vitához kapcsolódó bizott-

ság, és módosító javaslat benyújtására sem került sor, most a zárószavazás következik.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1962. számú törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 127 igen szavazattal, 6 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Most soron következik **egyrésről az Európai Unió, az Európai Atomenergia-közösség és tagállamaik, másrésről a Moldovai Köztársaság közötti társulási megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.** Az előterjesztést T/1961. számon kapták kézhez. *(Szabó Timea mécesst és gyufát osztogat a minisztereknek és államtitkároknak.)* Megkérem Szabó Timea képviselő asszonyt, hogy foglalja el a helyét, és ne zavarja az ülés rendjét. Mivel a törvényjavaslatot érintően nincs vitához kapcsolódó bizottság, és módosító javaslat benyújtására sem került sor, most a zárószavazás következik.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1961. számú törvényjavaslat. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot - képviselő asszony, foglalja már el a helyét és ne zavarja a minisztereket abban, hogy ellássák a feladatukat - 133 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 6 tartózkodás mellett a törvényjavaslatot elfogadta.

Soron következik az **egyrésről az Európai Unió és tagállamai, másrésről Ukrajna közötti társulási megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.** Az előterjesztést T/1960. számon kapták kézhez. Mivel a törvényjavaslatot érintően nincs vitához kapcsolódó bizottság, és módosító javaslat benyújtására sem került sor, most a zárószavazás következik.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1960. számú törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 139 igen szavazattal, 5 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

(8.50)

Most soron következik **a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat kivételes eljárásban történő határozathozatala.** Az előterjesztés T/1997. számon a parlamenti informatikai hálózaton mindenki számára elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/1997/4. számon, összegző jelentését pedig T/1997/5. számon terjesztette elő. Tájékoztatom önöket, hogy a Tör-

vényalkotási bizottság összegző módosító javaslata mellett T/1997/3. számon túlterjeszkedő módosító javaslatot is benyújtott. A határozathozatalok során a kivételes eljárás szabályai szerint fenntartáskérésre és külön szavazás kezdeményezésére nincs lehetőség.

Először az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/1997/4. számú összegző módosító javaslatát.

Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 114 igen szavazattal, 11 nem ellenében, 24 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a túlterjeszkedő módosító javaslatról határozunk. A házszabály rendelkezései szerint az összegző módosító javaslatról történt határozathozatalt követően először a túlterjeszkedő módosító javaslat szabályszerűségéről kell döntenünk, és ezt követően kell határozunk annak elfogadásáról.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, szabályszerűnek minősíti-e a T/1997/3. számú túlterjeszkedő javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a túlterjeszkedő javaslatot 112 igen szavazattal, 38 nem ellenében, tartózkodás nélkül szabályszerűnek minősítette.

Most a túlterjeszkedő módosító javaslat elfogadásáról határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1997/3. számú szabályszerű, túlterjeszkedő módosító javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a túlterjeszkedő javaslatot, amelyet iménti szavazásával szabályszerűnek fogadott el, 125 igen szavazattal, 18 nem ellenében, 6 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Ennek során a törvényjavaslatnak az elfogadott összegző, valamint az elfogadott túlterjeszkedő módosító javaslattal megváltozott szövegéről döntünk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a módosult törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosult törvényjavaslatot 115 igen szavazattal, 13 nem ellenében, 25 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik az **egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló törvényjavaslat kivételes eljárásban történő határozathozatala.** Az előterjesztés T/2055. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető, illetve elérhető volt. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2055/3. számon, összegző jelentését pedig T/2055/4. számon olvashatták el.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk, arra figyelemmel, hogy a kivételes eljárás szabályai szerint fenntartáskérésre, illetve külön szavazás indítványozására nincs lehetőség.

Kérdezem ezért a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2055/3. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 116 igen szavazattal, 36 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Ennek során az elfogadott összegző módosító javaslattal megváltozott törvényjavaslat szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a módosult törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosult törvényjavaslatot 116 igen szavazattal, 38 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Fejlesztési Bank Részvénytársaságról szóló 2001. évi XX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat zárószavazása**. Az önálló indítványt T/1803. számon kapták kézhez. Tájékoztatam önöket, hogy bizottsági módosító javaslat az előterjesztéshez nem érkezett, és a javaslatot a Törvényalkotási bizottság nem tárgyalta. Az MSZP képviselőcsoportja azonban kérte a T/1803/3. számú módosító javaslat fenntartását. Először erről döntünk.

A T/1803/3. számú módosító javaslat Tóth Bertalan képviselő úr módosító javaslata. Kérdezem önöket, fenntartják-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 30 igen szavazattal, 116 nem ellenében, 11 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1803. számú törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 134 igen szavazattal, 20 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **Magyarország 2014. évi központi költségvetéséről szóló 2013. évi CCXXX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott **összegző módosító javaslatról szóló döntés**. Az előterjesztés T/804. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető és elérhető volt. A Költségvetési bizottság összegző módosító javaslatát T/804/6. számon, összegző jelentését pedig T/804/7. számon terjesztette elő.

Most a határozathozatal következik. Arra figyelemmel, hogy a frakciók módosító javaslat fenntartására nem tettek javaslatot, és külön szavazást sem indítványoztak, most az összegző módosító javaslatról szavazunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Költségvetési bizottság T/804/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 119 igen szavazattal, 32 nem ellenében, 9 tartózkodás mellett elfogadta.

A stabilitási törvény és a házszabály rendelkezései alapján az Országgyűlés elnöke az előterjesztő által benyújtott T/804/8. számú egységes javaslatot megküldi a Költségvetési Tanácsnak. A Költségvetési Tanács 3 napon belül tájékoztatja az Országgyűlést a törvény 25. § (3) bekezdés szerinti véleményéről. A zárószavazásra ennek megfelelően jövő heti ülésünkön kerül sor.

Most soron következik a **tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott **összegző módosító javaslatról történő döntés** és a zárószavazás. Az előterjesztés T/1768. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető és elérhető volt. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/1768/23., összegző jelentését pedig T/1768/24. számon terjesztette elő.

Most a határozathozatalok következnek. Tájékoztatam önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az LMP a T/1768/17., 18. és 19. számú módosító javaslatok, a Jobbik pedig a T/1768/2. és 5. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta. Először ezekről határozunk.

A T/1768/17. számú módosító javaslat Ikotity István javaslata. Ennek alternatívája szerepel a T/1768/2. számú, Szilágyi György képviselő úr által előterjesztett javaslatban. Először az LMP kérése alapján a T/1768/17. indítvány fenntartásáról döntünk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 18 igen szavazattal, 119 nem ellenében, 24 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

(9.00)

Most a Jobbik kérése alapján a Szilágyi György képviselő által benyújtott T/1768/2. számú módosító javaslat fenntartásáról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak!

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 17 igen szavazattal, 143 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A T/1768/5. számú módosító javaslat Szilágyi György képviselő úr javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 18 igen szavazattal, 142 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A T/1768/19. számú módosító javaslat Sallai R. Benedek és Ikotity István képviselő urak javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 19 igen szavazattal, 120 nem ellenében, 24 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A T/1768/18. számú módosító javaslat Ikotity István képviselő úr javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 20 igen szavazattal, 120 nem ellenében, 25 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/1768/23. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 133 igen szavazattal, 32 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem önöket, elfogadják-e a T/1768/27. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak!

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 133 igen szavazattal, 30 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

Most soron következik **az európai területi társulásról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. Az előterjesztés T/1708. számon a parlamenti hálózaton volt elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslata T/1708/4. számon, összegző jelentése pedig T/1708/5. számon volt elérhető. Most az összegző módosító javaslatról döntünk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/1708/4. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 135 igen szavazattal, 6 nem ellenében, 23 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/1708/6. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 136 igen szavazattal, 1 nem ellenében, 28 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Képviselőtársaim! Emlékeztetem önöket, hogy az MSZP képviselőcsoportjának kérelme alapján az Országgyűlés már lefolytatta a részvételi demokrácia érvényesülése érdekében Magyarország Alaptörvényének hatodik módosításáról szóló T/1841. számú törvényjavaslat tárgysorozatba vételének vitáját. Most ennek a zárószavazása következik.

Kérdezem önöket, képviselőtársaim, tárgysorozatba veszik-e a Tóbiás József és más képviselőtársaink által előterjesztett T/1841. számú törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 47 igen szavazattal, 120 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem vette tárgysorozatba.

Tisztelt Országgyűlés! Határozathozatali eljárásunk végére értünk. Most az általános vitákkal folytatjuk munkánkat. De annak érdekében, hogy mindazon képviselőtársunk, aki most halaszthatatlan, sürgős hivatali feladata ellátása miatt elhagyja az üléstermet, a vita megzavarása nélkül tudja megtenni, mintegy kétperces technikai szünetet tartunk. *(Rövid szünet. - Számos képviselő távozik az ülésből.)*

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **a kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXI. törvény és az azzal összefüggő törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2082. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitájára kijelölt bizottság a Kulturális bizottság, az folytatja le a vitát.

Elsőként megadom a szót L. Simon László államtitkár úrnak, a Miniszterelnökség államtitkárnak, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! „Kevés olyan nép van a világon, amelyet annyi szenvedés és pusztítás ért, mint a magyart, és kevés nép mondhatja el magáról azt, hogy annyi vihar után megmaradt építészeti örökségét, hagyományát meg tudta menteni, és fel tudta ébreszteni, mint a magyart.

(9.10)

Városaink közül is csak kevés őrizhette meg évszázados arcát, falvainak, a nép építészeti emlékei még inkább ki voltak téve a pusztulásnak. És mégis megmaradt sok ezer olyan épületünk, amely megmutatja számunkra a régi korokban élők értelmét, találékonyságát és végül, de nem utolsósorban létezni akarását.” Mindezt napjaink egyik kiváló örökségvédelmi szakértője, szakírója, Mednyánszky Miklós írja egyik írásában.

A szakma e kiváló személyiségének gondolatai is azt jelzik, hogy Magyarországon identitásunk szempontjából kiemelten fontos szerepet tölt be az örökségvédelem, annak mindkét nagy területe, a régészet és a műemlékvédelem egyaránt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egy nagyszabású, számos lényegi pontot érintő törvénymódosítás fekszik az önök asztalán. Ez a törvénymódosítás a kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi törvényünk átfogó megújítását célozza. Mielőtt a parlamentben majd ellenzéki képviselőtársaim arról kezdenének el beszélni, hogy... *(Dr. Schiffer András közbeszólására:)* - mielőtt ellenzéki képviselőtársaim majd a vitában arról kezdenének el beszélni, hogy ez a nagyívű módosítás a szakma megkerülésével,

társadalmi egyeztetés nélkül zajlott le, szeretném képviselőtársaimat tájékoztatni arról, hogy több körben lefolytatott, nagyon fontos szakmai és társadalmi egyeztetések eredményeként helyeztük az önök asztalára a mostani törvényjavaslatot.

A módosítási koncepció kidolgozását követően itt a parlamentben fogadtuk a Miniszterelnökség munkatársaival, a terület érintett helyettes államtitkáraival, főosztályvezetőivel közösen valamennyi régészeti és múzeumi szervezetnek a vezetését. Ráadásul a szakmai szervezetek képviselőin túl a nagyobb állami és önkormányzati fenntartású intézmények, múzeumok igazgatói is részt vettek a szakmai egyeztetésen, többek között a Magyar Nemzeti Múzeum, a szegedi, a kecskeméti és a többi múzeumok vezetői.

A társadalmi egyeztetésben szerepet kaptak a régészeti feltárásban érintett magánvállalkozók is; szerepet kaptak azok az intézmények, amelyek önálló feltárási jogosultsággal rendelkeznek a jelenlegi jogszabályi környezetben is. A kulturális örökség védelméről szóló törvény átfogó módosítása és annak előkészítése elképzelhetetlen lett volna a gazdasági területtel való hatékony tárgyalás nélkül, hiszen az elmúlt évek komoly vitáiból láthattuk azt, hogy össze kell tudnunk egyeztetni a kulturális ágazat érdekeit a gazdaság érdekeivel. Magyarországon számos nagyberuházás, útépités van folyamatban, és a következő uniós fejlesztési időszakban is sok-sok milliárd forintot fogunk fordítani arra, hogy új utakat építsünk. Ezek mind-mind komoly feladatot jelentenek a régészek számára, viszont a régészeknek is figyelembe kell venni azt, hogy határidőre, az uniós elszámolási időhatárokon belül végezhessük el az ország számára oly fontos fejlesztéseket. Ezért az önök előtt fekvő törvényjavaslat előkészítésekor a Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt. vezetésével, szakértőivel folyamatos konzultációt folytattunk, és az érintett építőipari vállalatok szakértőinek véleményét is kikértük.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt tudom tehát önöknek mondani, hogy egy olyan törvényjavaslat fekszik az asztalon, amely mind a gazdaságpolitika, mind a gazdaságfejlesztési ágazat irányítóinak, mind az érintett kulturális szakmai szervezeteknek és intézményvezetőknek a támogatását bírja. A konkrét jogszabályszöveg-tervezet elkészültét követően a még nem végleges szöveget is megküldtük írásban az érintett szervezeteknek, az ő véleményüket és javító javaslatokat szintén bedolgoztuk a tervezetbe. Az, ami önök előtt fekszik, tehát már ezt is tartalmazza.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvény módosításának két alapvető iránya van. Az első terület a régészeti szabályozás módosítására törekszik. Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy a nagyberuházásokra alkalmazott régészeti vonatkozású szabályozások a megelőző régészeti munkálatok gyorsítása és hatékonysága érdekében átgondolásra és felülvizsgálatra szorulnak, beleértve azokat a szabályokat is, amelyeket mi az előző ciklusban pontosítottunk,

illetve átalakítottunk. Ezeket is fölül kellett vizsgálnunk a lezárt uniós fejlesztési időszak tapasztalatainak figyelembevételével, hiszen ezek csak részben váltották be a hozzájuk fűzött reményeket.

A kormány tehát áttekintette a második Orbán-kormány idején kialakított szabályozás eredményességét, és azt állapította meg, hogy további finomításokra, a rendszer újrahangolására van szükség. Tehát több ponton is hatékonyabb modellt szeretnénk kialakítani, amely biztosíthatja a régészeti feladatellátás gyorsaságát, ugyanakkor garantálja a szakszerű régészeti feltárást, és garantálja a múzeumok gyűjtőköri feladatait és jogosultságait.

A kulturális örökségvédelemről szóló törvény módosítása a nagyberuházásokhoz kapcsolódó régészeti feladatellátás szabályait átláthatóbbá és egyértelműbbé teszi mind a beruházó, mind a feladatellátásban részt vevő intézmények számára. Ezzel a régészeti feltárások olcsóbb és számon kérhetőbb új modelljét vezeti be.

Nézzük ennek fontosabb pontjait, tisztelt képviselőtársaim! Megerősítjük a területiség elvét mind a régészeti feltárások, mind a leletanyag elhelyezése tekintetében. A megelőző régészeti feltárásokat a régészeti gyűjtőkörrel rendelkező, a gyűjtőterületük szerint érintett legközelebbi múzeumok látják el, így a megyei hatókörű múzeumok részvétele csak akkor indokolt, ha a feladatot a városi múzeumok nem tudják ellátni. Ezzel egyszerűbb, átláthatóbb és gyorsabb feladatellátás valósul meg ezen a szinten is.

Megjegyzem képviselőtársaimnak, hogy itt természetesen érdekellentét volt némely múzeumi intézmények között. Ezt az érdekellentétet nehéz feloldani, hiszen a városi múzeumok, amelyeknek saját gyűjtőterületük van, bizonyos esetekben ellenérdekeltek, amikor a megyei múzeum ugyanannak a területnek szeretné a régészeti munkáit elvégezni. Mi nagyon jól tudjuk azt, hogy nem minden városi múzeumnak van régészeti feltárási jogosultsága. Azt is tudjuk, hogy nem is lesz, hiszen a most bevezetendő regisztráción nem is fog minden intézmény elindulni, és nem is tud minden intézmény megfelelni. Azt gondoljuk, hogy viszont az a célszerű, hogy minél közelebb, a megtalálási helyhez minél közelebbi múzeumban helyezzük el azokat az értékeket, amelyek kiállításra, tudományos feldolgozásra méltóak.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az önök előtt fekvő módosítás bevezeti a differenciált hatósági ár fogalmát, mellyel elkerülhető, hogy az egyes feltárási jogú intézmények eltérő és ellenőrizhetetlen áron végezzék a szolgáltatásokat. Láttuk az elmúlt években, hogy ez okozta a legnagyobb problémát, ezért kell bevezetnünk a differenciált hatósági árat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez nagyon fontos új intézménye a jogszabálynak. A nagyberuházásokhoz kapcsolódó régészeti feltárást területén az állam fenntartásában működő, az idei esztendőben egyesített és nagyon komoly hatáskörökkel megerősített örökségvédelmi szervünk, a Forster Gyula Nemzeti Örökségvédelmi és Vagyongazdálkodási Központ új szerep-

vállalásával egyablakossá válik a rendszer. Tisztelt Képviselőtársaim! Ez nagymértékben egyszerűsíti és gyorsítja a folyamatokat.

Az önök előtt fekvő javaslat szerint szűkül a nagyberuházások köre. A beruházások lebonyolításának könnyítése és gyorsítása érdekében indokolt a nagyberuházások szakaszolása is. Ezt az elmúlt évek feltárásai, illetve útépitésai során nemegyszer tapasztaltuk, főleg a 200 milliós határ bevezetése után, hogy egy-egy útszakasz, ha nem szakaszoltunk, ha nem volt erre garancia, akkor kezelhetetlenné vált, hiszen egy régészeti feltárásnak minősült egy 40 kilométeres, kétszer kétsávos útpálya megépítése ugyanúgy, mint mondjuk, egy 10 kilométeres, kétszer egysávos út megépítése. Nyilvánvalóan nem kell megmagyaráznom ennek fényében képviselőtársaimnak, hogy miért tartottuk fontosnak azt, hogy a nagyberuházásokat szakaszoljuk.

A megelőző feltárások költsége a nagyberuházás bekerülési költségének maximum 1 százalékát teheti ki - ez eddig is így volt -, mellyel a beruházó felé tételesen el kell számolni.

(9.20)

Hiszen tudják, képviselőtársaim, hogy ez az az összeg, ami az uniós pályázatok esetében az Unió felé is elszámolható.

Ugyanakkor eltöröljük a megelőző feltárásokhoz rendelt 200 millió forintos költséghatárt. Ez egy nagyon jelentős változás. Itt egyébként a régész szakma számára is akartunk kedvezni, és az előzetes tárgyalásokon is egyértelművé vált, hogy ez a feltárások elvégzését akadályozta. A Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt. is folyamatosan úgy nyilatkozott, hogy a 200 millió forintos költséghatár akadályozza a feltárások hatékony elvégzését, ezért a kormány úgy döntött, hogy a korábban bevezetett felső határt eltörli, viszont az 1 százalékos határ megmarad, és a nagyberuházások szakaszolásával garantálja azt, hogy a lehető leggyorsabban és hatékonyabban történjen meg a feltárás. Megmarad a próbafeltárás és a nagyberuházásokat megelőző feltárás elvégzésére alkalmas 30 napos időkorlát, amit az előző ciklusban történt módosításkor vezettünk be.

A törvényjavaslat új eleme a feltárással jogosult intézmények akkreditációja, amely korlátozott versenyhelyzetet jelent, illetve biztosítja azt, hogy a nagyberuházással kapcsolatos régészeti feltárásokat csak akkreditált intézmények végezhetik. Az akkreditáció a jogszabályban meghatározott szempontrendszer alapján történik, mely során a területiség elve és szakmai kapacitásbeli feltételek egyaránt érvényesíthetők.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez azt jelenti, hogy a jövőben csak olyan intézmény végezhet régészeti feltárást, amely a jogszabály elfogadása után - ugye, már dolgozunk a kormányrendeleteken, végrehajtási rendeleten - az állam fenntartásában működő Forster

Központnál az akkreditációs folyamaton átesik, és megkapja a minősítést. Ez egy rendkívül gyors folyamat lesz, egy pillanatig nem akarjuk akadályozni a folyamatban lévő munkákat, tehát a törvény elfogadását követően azonnal a kormány elé terjesztjük a rendeleteket, és januárban már indulhat is az akkreditáció. Ugye, ez szerencsés időszak, hiszen télen úgysem zajlanak régészeti feltárások az időjárás miatt, úgyhogy mire a régészeti munkák megindulnak tavasszal, addigra egy stabil rendszer fog rendelkezésre állni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy láttuk, hogy szükséges a régészeti lelőhely fogalmának módosítása, valamint a lelőhelyek feltáráson kívüli védelme keretében a fémkereső detektorok használatára vonatkozó szabályozás szigorítása. A régész szakma nagyon régóta kérte a kormánytól, hogy ezen a területen is lépünk előre, hiszen illegális, úgynevezett amatőr régészek mérhetetlen károkat okoznak a magyar múzeumügynek és a magyar régészeknek. Nagyon komoly nyomozások folynak, és nagyon komoly leletanyag kerül illegálisan külföldre a magyarországi amatőr régészek - idézőjelben mondom - áldásos tevékenységének köszönhetően.

A szakma kérését meghallgatva a fémkereső detektorok használatát szigorítjuk. És arra kérjük a hatóságokat is, hogy ebben legyenek partnereink. Nem olyan régen a Szépművészeti Múzeumban láthattunk egy olyan kiállítást, amely a rendőrség által lefoglalt, elkobzott, megtalált műtárgyakból állt össze. Ennek a kiállításnak közel a fele régészeti leleteket tartalmazott, páratlan értékű bronzkori és honfoglalás kori leletanyagot láthattunk, amit bizony mind-mind fémkeresővel gyűjtöttek össze amatőr régészek, és az illegális, a feketekereskedelemben értékesítettek.

Tisztelt Képviselőtársaim! A leletanyag befogadása a jövőben is a gyűjtőterület szerinti múzeum kötelezettsége lesz. Természetesen megmarad a Magyar Nemzeti Múzeum központi leletbefogadási kötelezettsége is, de az a célunk, hogy az előkerült leletek elsősorban a területileg illetékes múzeumokat gazdagítsák, ha valahol Borsod megyében egy szép leletanyagra találnak, akkor az az ottani múzeumban legyen látható.

Tisztelt Képviselőtársaim! Majd a vitában még egyes elemekre ki fogok térni, most - minthogy elhasználtam már az időm felét - szeretnék áttérni a műemlékvédelemmel kapcsolatos módosításokra is.

Úgy ítélte meg a kormány, hogy a műemlékvédelemben alapvető szemléletváltásra van szükség, és egy új típusú műemlékvédelmet kell felépítenünk. De mint láthatják az eddig elmondottakból is, tisztelt képviselőtársaim, az egész örökségvédelem területén lendületet vett a kormány, az elmúlt hetek, sőt az elmúlt hónapok nyilvánosság előtt zajló vitái és bejelentései azt mutatják, hogy a harmadik Orbán-kormány elkötelezett a magyar műemlékügy és a magyar örökségvédelem ügyében. Gondoljanak csak arra, tisztelt képviselőtársaim, hogy ahogyan már az

előbb is említettem, létrehoztuk a terület egységét, a korábbi széttagolt kormányzati struktúrát egységesítettük, és egy önálló, az én államtitkárságom alatt működő helyettes államtitkárság fogja össze a teljes örökségvédelmi, régészeti, műemlékvédelmi szabályozást és irányítást. Ugye, a korábbi széttagolt háttérintézményi rendszerből egy erős háttérintézmény lett, a Forster Központ, amely Forster Központ a jövőben a régészeti feltárásnál az egyablakos rendszer garanciája; ide fog bekerülni ugye, január 1-jével az a feladat is, ami jelen pillanatban a Nemzeti Örökségvédelmi Központnál van, a Magyar Nemzeti Múzeum keretein belül. Ugye, itt van az állami műemléki vagyongazdálkodásnak az a része, amely a műemlékeket fejleszti, és itt van a fantasztikus adattár, amely a magyar műemlékállománnyal kapcsolatos, és természetesen a műemlékvédelmi feladatok ellátása is itt történik.

Mindezeket túl a kormány a múlt heti ülésén fogadta el a nemzeti kastélyprogramot, már meg is jelent a Magyar Közlönyben az ezzel kapcsolatos kormányhatározat. Az elkövetkezendő években 40 milliárd forintot szeretnénk fordítani az értékes állami tulajdonban lévő vidéki magyar kastélyok felújítására, megőrzésére. És a magán- és önkormányzati tulajdonú kastélyok számára is újabb és újabb lehetőséget szeretnénk biztosítani.

És mint jól tudják, tisztelt képviselőtársaim, az elmúlt időszakban a kormány a nemzeti Hauszmann-terv útra indításával és a nemzeti Hauszmann Bizottság felállításával a budai Vár átfogó rekonstrukciójának megindításáról is döntött, amely az előttünk álló évtized legnagyobb szabású műemlékvédelmi akciója és beruházási csomagja lesz.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ebbe a folyamatba illeszkedik a mostani törvénymódosításnak az az eleme, amely a műemlékvédelmi szemléletváltást alapozza meg. A kormány a műemlékvédelem terén erőteljesebben össze kívánja hangolni a közérdeket megjelenítő védelmet a gazdaság és a tulajdonosok érdekeivel, meghonosítva a fenntarthatóbb szemléletet, és erősítve a tulajdonosok érdekelttségét. Felismertük, tisztelt képviselőtársaim, hogy a műemlékvédelem és a tulajdonosi szempont nem lehet egymásnak az ellentéte, nem egymást kizáró dolgok, egymást erősítő dolgok kell hogy legyenek, a műemlék-tulajdonosnak is érdeke az, hogy az ingatlanja minél jobb állapotban legyen. Ezt kell segíteni, ezt kell szolgálni, mit sem ér az olyan örökségvédelem, amely nem képes garantálni a védett értékek tartós megmaradását, hanem csak tétlenül nézi azoknak az elpusztulását, és esetlegesen csak a szankciók rémével fenyegeti a tulajdonosokat, de segíteni őket nem tudja semmivel sem.

A szemléletváltás során tehát különösen fontos, hogy az állam továbbra is cselekvő legyen, beavatkozásai mentén egy dinamikus és költséghatékony műemlék-gazdálkodás jöjjön létre, amely partnerként tekint a tulajdonosra. Fontos, hogy amennyiben a műemléki érték megőrzése veszélyeztetetté válik,

az állam rendelkezzen a kellő mértékű és célszerű beavatkozási lehetőséggel. A célok elérése érdekében indokolt a műemlékvédelmi és a régészeti szabályozás összehangolása, ez megtörténik a mostani törvényjavaslatban, tisztelt képviselőtársaim

Az új szemlélet a következőkben jelenik meg. A jövőre nézve megalapozottabb, a funkcionális és gazdasági fenntarthatóságot is mérlegelő, értékváltáson alapuló, a helyi közösség vagy a tulajdonos véleményét figyelembe vevő védelem és védetté nyilvánítás valósul meg. Ehhez szükséges a jelenlegi műemlékállomány áttekintése, felülvizsgálata, a műemlékké nyilvánítás szabályozásának átalakítása, a kétlépcsős védettség bevezetése. Ugye, az eddigi műemlék kategória helyett a jövőben két kategória lesz: nyilvántartott műemléki érték és az ennél magasabb kategória, a műemlék kategória bevezetése történik meg a törvénnyel.

A differenciált joghatások szélesebb körű érvényesítése érdekében szükséges a már védett műemlék klasszifikációjának végrehajtása. Az osztályozáshoz szükséges az örökségvédelmi bírság kategóriába sorolás mellett a komplexebb kategóriába sorolás is, amely a jelenlegi szabályozás szerinti szempontok - a műemlék kora, ritkasága, a kulturális örökség egészén, valamint az érintett társadalmi, etnikai, kulturális, vallási közösségen belüli jelentősége - mellett vizsgálandó, hogy a műemlék állami támogatás nélkül vagy állami ösztönzéssel fenntartható-e funkcionális vagy gazdasági értelemben, illetve hogy illeszkedik-e a helyi, térségi vagy az országos gazdasági környezetbe.

(9.30)

Figyelembe kell venni, hogy a műemlékek lehetőségét kínálják arra, hogy a múltunkból hozott tőkét a jövőre fordítsuk. A kategóriába sorolásnál ezért tekintettel kell lennünk arra is, hogy a műemlékek gazdasági, fejlesztési, például idegenforgalmi potenciál hordozói, továbbá fontos szerepük van a nemzeti azonosságtudat erősítésében, az országhép formálásában, a helyi közösség építésében, a vidék lakosságmegetartó erejének növelésében is. A műemlékek kategóriába sorolása a későbbiekben módosítható lesz, a bírság kategóriába soroláshoz hasonlóan, követve az idővel bekövetkező funkcionális fenntarthatósági és gazdasági változásokat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A védetté nyilvánítás fokozatossá tétele a nyilvántartott műemléki érték bevezetésével általános értékvizsgálathoz kötött nyilvántartásba vétel, majd részletes és tudományos értékvizsgálat után történhet csak műemlékké nyilvánítás. Az értékek pontosabb meghatározása a jogbiztonságot növeli, valamint segíti a későbbi fenntartási, felújítási, helyreállítási munkákat. Az ideiglenes védelem átalakítása is megtörténik, így a megalapozottabb hatósági döntés elősegítése érdekében szintén értékvizsgálat alapján rendelhető el ideiglenes műemléki védelem. Az ideiglenes védelemre vonat-

kozó új szabály, amit most bevezetünk, az, hogy nem hosszabbítható meg, ez is a jogbiztonságot és a kiszámíthatóságot szolgálja. Természetesen ez a tulajdonos érdekét is figyelembe veszi.

A települési önkormányzatok és a műemlék tulajdonosainak partnerségen alapuló, hatékony együttműködésére alapozva a polgármesteri vélemény mellett a tulajdonosi vélemény bekérése is fontos lesz a jövőben a műemlékké nyilvánítás kezdeményezésekor. A védettségből következő joghatások a szabályozás átalakításával jobb illeszkedést jelentenek a társadalom igényeihez és mindennapjaihoz. Az a célunk, hogy az örökségvédelmi eljárásokat egyszerűsítsük, a védelemből eredő jogkövetkezményeket differenciáljuk a védelem különböző fokozatainak figyelembevételével.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az állam szakértői szolgáltatásai révén is segíti a műemlékek fenntartóit, a tulajdonosokat. A beruházás-előkészítés és a kapcsolódó hatósági eljárások szakértői támogatása terén állami szakértői szolgáltatásokat kívánunk bevezetni örökségvédelmi tanácsadó testületek s a többi formájában, amelyek folyamatában is segítik a beruházást a helyreállítási, hasznosítási koncepció kialakításától a megvalósulásig. Számtalan példáját láttuk az elmúlt két évtizedben azon műemlék-felújításoknak, ahol a műemléket rendbe tették, és utána ott maradt paragon, mert nem volt a felújítás pillanatában, vagy azt megelőzően a tervezéskor megfelelő hasznosítási koncepció. Nyilvánvalóan ilyen típusú helyreállításnak nagy értelme nincs, hiszen ha nincs egy épületben funkció, nem lakják be, akkor az újra pusztulásnak indul.

További cél a szakértők és a szakértői szervezetek minősítésével olyan könnyítések elérése a műemlékvédelem szempontjából speciális területeken, amelyek nélkül nem tudunk szakszerűen rendbe tenni műemlékeket. Itt elsősorban a hagyományos kézműves technológiák támogathatóvá tételére gondolok.

Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány számára rendkívül fontos az, hogy a szakképzési programokhoz olyan módon nyúljunk hozzá, hogy az szolgálja a hagyományos szakipari munkák erősödését. Nagyon jól tudják a képviselőtársaim is, hogy egy műemlék épület rendbe tételénél, mondjuk, egy megfelelő lakatosmestert találni, aki hitelesen tud rendbe tenni, vagy az eredetiek mintájára új zárszerkezeteket, kilincseket megcsinálni, ma szinte lehetetlen. Tehát szolgálnunk kell azt, hogy a hagyományos szakipari munkák, amelyekről egyébként híresek voltunk Európában, a szakképzés révén is egyre erőteljesebbek legyenek, és egyre több kiváló szakmunkással rendelkezünk, és ilyen módon is teremtsünk új munkahelyeket.

Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon fontos az, hogy a műemlékek esetében folyamatos monitoring legyen, az emberi erőforrások hatékonyságát növelő jobb elosztást szeretnénk. Át fogjuk alakítani a másodfokú örökségvédelmi hatóságot, összehangoljuk a

hatósági feladatokat a régészeti örökség védelmének kérdéseivel, és az elsőfokú hatóságok létszámát fogjuk megerősíteni, a kormányhivatalok átalakítása az államreform II. keretében ezt a célt is szolgálja. Úgyhogy a korábbinál hatékonyabb hatósági rendszert fogunk működtetni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Erről még annyit szeretnék mondani, hogy 21 járási építési és örökségvédelmi hivatalban megyei illetékességgel fognak működni a kollégák, másodfokon pedig országos illetékességgel fog a Budapesti Kormányhivatal Építési és Örökségvédelmi Hivatala tevékenykedni. Az állam természetesen arra is törekedni fog a jövőben, hogy ösztönözze a tulajdonosokat; a szereplőkkel jó kapcsolatot kiépítve rávegyük arra a tulajdonosokat, hogy fontos legyen számukra a műemlékek szakszerű helyreállítása. Ráadásul nemcsak a helyreállítás, hanem - mint mondtam - a műemlékek fenntartása és üzemeltetése is a jelenleginél hatékonyabb legyen.

A jövőben komplex pénzügyi ösztönző- és támogatási rendszert szeretnénk bevezetni, valamint fenntartani. Ez a törvénymódosítás ennek megteremti az alapjait, tisztelt képviselőtársaim, a következő évben újabb, majd az adócsomagba is beépülő ösztönzőket szeretnénk bevezetni. Ezt természetesen a kormány támogatja, legutóbb a Hauszmann Bizottság alakuló ülésén a miniszterelnök úr is elmondta, milyen fontos az, hogy adott esetben a magántulajdonosoknak, mármint a műemlék ingatlanok magántulajdonosainak adókedvezmény-lehetőségét is bevezessük azért, hogy érdekelt legyen abban, hogy szakszerűen felújítsa az ingatlanját.

Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány ilyen elemet, amely ösztönző lehet, szeretnék kiemelni. Azt látta be a kormány, hogy nem lehet pusztán a tulajdonossal szembeni hatósági intézkedéssel, a bírságokkal ösztönözni a tulajdonosokat. Pozitív motiválásra is szükség van. Nagyon fontos az, hogy próbáljunk a hatóság által megelőlegezendő jó karbantartási és helyreállítási költségekhez forrást biztosítani. A hatóság által elismert műemlékvédelmi többletköltség fedezetére is lesz forrásunk a jövőben. Természetesen arra is lesz a Forster Központban forrásunk, hogy a szakmai iránymutatásokat, előremutató munkákat el tudjuk végezni. Ami a következő év feladata, az egy olyan új műemlékvédelmi ösztönző-rendszernek a bevezetése, amely a kedvezményes kamatozású felújítási hitelt jelentheti, vagy az érdekeltség-növelő támogatások bizonyos formáit jelentheti, esetleges adókedvezmény bevezetését jelentheti, illetve speciális állami szolgáltatások nyújtását jelentheti.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez egyértelművé teszi, hogy mit is jelent a szemléletváltás. Azt jelenti, hogy a kormány, az állam partnere kíván lenni a műemlék-tulajdonosoknak a jövőben abban, hogy saját ingatlanjuk felújításában érdekeltnek legyenek.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az összegző mondatom annyi, hogy mint láthatják, egy nagyívű és számos új koncepcionális elemet felmutató törvénymó-

dosításról van szó. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Ehhez kérem a képviselőtársaim aktív részvételét a vitában és támogatásukat a szavazáskor. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, melynek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15-15 perces időkeretben. Elsőnek megadom a szót a Fidesz képviselőcsoportjából Halász János képviselő úrnak, a Fidesz-képviselőcsoport vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

(9.40)

HALÁSZ JÁNOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A 2001-es év LXIV. törvényét módosítjuk, ez volt az úgynevezett örökségvédelmi törvény, amiről tudjuk, hogy akkor, 2001-ben, amikor itt a parlamentben elfogadtuk, egy nagy léptékű és fontos változást hozott a magyar műemlékek és örökségvédelmi ügyek tekintetében, és a szakmában új szemléletet is honosított meg. De ez már majd' 15 éve volt.

Ezt a törvényt azóta nagyon sokszor nem csak technikai okok miatt módosították, módosította a parlament; 2002 és 2010 között, tudjuk, hogy ezek a módosítások inkább gyengítették és az időszak végére már-már szétzilálták azt a felépített rendszert, ami nagyon jól működött, nagyon jól indult. Ezért hozzá kellett kezdenünk ennek a rendszernek a rendbetételéhez is, és ezt 2010-ben elindítottuk, több lépcsőn keresztül sok olyan változás történt a törvényben, ami mára oda vezetett, hogy léphetünk egy nagyot, és rendbe tehetjük véglegesen ezt a területet.

Ez a mostani javaslat egy nagyívű, összefogott és átgondolt javaslat, amely a korábbi, általam az imént említett szemlélet formálásával, átalakításával is a mai kor igényeihez igazítja ezt az egész szervezetrendszert. Én ezt üdvözlöm, és köszönöm szépen ezt a nagy munkát, és nagyon nagyszerű az, hogy ezt a munkát a szervezetekkel együtt fogadták el.

Ahogy hallottuk államtitkár úrtól is, igazából a technikai módosítások mellett két jelentős iránya van a törvény módosításának, a régészeti örökség védelmével kapcsolatosan, illetve a műemléki előírások módosításával kapcsolatosan. A javaslat megváltoztatja a régészeti örökség védelmével kapcsolatos, elsősorban a nagyberuházásokat megelőző régészeti feltárások szabályait. A feltáró tevékenység meggyorsítására átalakítja a szervezetrendszert.

A kormány statútumrendelete alapján már tudjuk, hogy a Miniszterelnökséghez kerültek az örökségvédelmi feladat- és hatáskörök. Ez egy fontos, megalapozó lépés volt ehhez az üggyhöz, amit ma tárgyalunk, és így és most a Forster Gyula Nemzeti Örökségvédelmi és Vagyongazdálkodási Központ

kerülnek - ezt a törvény is most rendezi - az örökségvédelmi nyilvántartási és tudományos szakértői feladatok, továbbá a Magyar Nemzeti Múzeum részét képező Nemzeti Örökségvédelmi Központ által ellátott egyes feladatok is. Ez is egy korábban elindított, átgondolt és most a törvény által is megalapozott változás lesz. A módosítás ezen integráció törvényi alapjait tudja most megteremteni.

A beruházó alapvetően a Forster Központtal állt és áll majd kapcsolatban, így az egyablakos, ügyfélbarát ügyintézés is megvalósítható. A Forster Központ készíti el az előzetes régészeti dokumentációt, végzi a próbafeltárást, javaslatot tesz a nagyberuházást megelőző régészeti feltárás elvégzésére jogosult akkreditált intézményre, és a nagyberuházásokhoz kapcsolódó megelőző régészeti feladatokat a feltárással jogosult akkreditált intézmények végezhetik csak el. Ahogy államtitkár úr is mondta, ez egy új elem a dologban, egy olyan elem, ami erősíti mindezt a folyamatot. Ezt is üdvözljük és támogatjuk.

A műemlékvédelmi előírások módosításával is foglalkozik a törvény, erről is engedjenek meg néhány gondolatot. A műemlékvédelmi előírások módosítása a műemléki értékek megalapozottabb és differenciáltabb védelmére, a tulajdonosok és az értékvédelem érdekeinek jobb összehangolására terjed ki, míg a nemzeti emlékhelyre vonatkozó módosítás elsősorban technikai és pontosító jellegű, és a törvény mellékletét érinti csak.

A cél az, hogy dinamikus és költséghatékony műemlék-gazdálkodás jöjjön létre; megalapozottabb értékfeltáráson alapuló, a funkcionális és gazdasági fenntarthatóságot is mérlegelő, a helyi közösség vagy a tulajdonos véleményét figyelembe vevő védelem és védetté nyilvánítás valósul meg a műemlékké nyilvánítás szabályainak ezen átalakításával, ezért is üdvözljük, és a kétlépcsős védetté nyilvánítás bevezetésével szintén ezt segítjük, és megtörténik így a régészeti örökség védelmével történő harmonizáció is.

A törvény 45. §-ában foglalkozunk a műemlékké nyilvánítás szabályozásának átalakításával, ezzel az úgynevezett kétlépcsős rendszerrel. A nyilvántartott műemléki érték - mint általános védelem - bevezetésével fokozatossá tehető a védetté nyilvánítás, általános értékvizsgálathoz kötött nyilvántartásba vétel, majd részletes és tudományos értékvizsgálat után történhet csak műemlékké nyilvánítás ezután. Az értékek pontosabb meghatározása, részletes értékleltár elkészítése a jogbiztonságot is növeli, és az ideiglenes műemléki védelem meghosszabbíthatóságát a javaslat eltörli, ez is nagyon fontos, egyszerűsödik, átláthatóbb lesz így az eljárás.

Az örökségvédelmi bírság szerinti számítási kategóriába sorolás mellett az osztályba sorolással, a műemléki érték fennállásának és országos jelentőségének révén az értékfókuszpontúságon túl a funkcionális és gazdasági fenntarthatóság mérlegelését is lehetővé teszi ez a javaslat.

Az állam szakértői szolgáltatási révén segíti a műemlékek fenntartóit, a tulajdonosokat. További

cél a javaslatban, hogy a szakértők és szakértő szervezetek minősítésének megkönnyítése létrejöhessen, és cél a műemlékvédelem szempontjából speciális területek - ahogy ezt államtitkár úr is kihangsúlyozta -, a kiháló, hagyományos kézműves technológiák támogatóvá tételének elősegítése, ez is egy fontos cél, ezt is üdvözljük.

Ezen javaslat alapján megtörténik a műemlékek monitoringrendszerének szervezeti kialakítása, összehangolása a régészeti örökség védelmének hatáskörével, és az elsőfokú hatóságok létszámának megerősítése, kapacitásnövelése, a műemlékek monitoringrendszerének, az örökségvédelmi felügyelet feladatai ellátásának megerősítése is elérhető ezzel a javaslattal.

Végül: a javaslat hozzájárul ahhoz, hogy amennyiben a műemléki érték megőrzése veszélyeztetetté válik, az állam rendelkezzen a kellő mértékű és célszerű beavatkozási lehetőséggel. Nagyon fontos javaslatok ezek, és ahogy az imént is említettem, az is egy erősítője ennek a javaslatnak, hogy a szakmai szervezetek lehető legszélesebb körével megtörtént az egyeztetés, és ezáltal egy olyan szemléletváltás történhet, amely egyúttal egy egységes és minden elemében a közjót szolgáló örökségvédelmi rendszert alakít ki és működtet ezután Magyarországon.

Kérem tisztelettel a parlament képviselőit, hogy támogassák szavazatukkal ezt a javaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Kiss László képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

KISS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Először is nagyon örülök, hogy olyan társadalmi egyeztetést végeztek, amelyet - valóban úgy tűnik - mintaszerűen meg is csinált a kormányzat. Ez azért is nagyon fontos, mert úgy látszik, ez annyira ritka az önök kormányzásánál, hogy külön ki is kell emelni, és emiatt én is igyekszem méltányos lenni, meg is dicsérem ezért a kormányzatot, mert azt hiszem, minden más törvénynél is hasonló dolgai lennének önöknek.

Nagyon jó, hogy most csinálták, mert ez előrevisi a dolgokat. Szerintem, ha a többi törvénynél is ugyanezt csinálták volna, akkor lehet, hogy jobb munkát tudtak volna végezni. Azért is, mert ebben az előterjesztésben is, ami előttünk van, vannak olyan, valóban előremutató irányok, amelyeket majd én is ki fogok emelni, amelyeket valóban az MSZP maga is támogatni tud. Más esetben kétségeink is vannak, erről is fogok szólni.

Először is fontos rögzíteni, hogy 2010 óta többször is átszervezték az örökségvédelem rendszerét, ezt a rendszert, gyakorlatilag oly módon, amely átszervezésekben egy közös pont volt, hogy az egyik hibásabb volt, mint a másik. Ezzel együtt azonban

önök most visszatérnek vagy áttérnek egy olyan rendszerre, amely adott esetben akár a 2010-es kiindulópont is lehetett volna. De azt kell mondjam, én örülök annak, ha azokból a hibákból tanult a kormányzat, amelyeket az elmúlt évek során elkövetett. Ezeket államtitkár úr ki is emelte abban a fél órában, amit erre szánt. Azt gondolom, nem ismételném meg ezeket, de egyetértünk, hogy ezekből a hibákból bizony tanulni kellett.

Megfogalmazott államtitkár úr olyan célokat, amelyek valóban az előterjesztésből is kitűnnek. Ezek a célok, azt gondolom, hogy támogatható irányok. Először is a műemlékvédelem a régészeti örökségvédelem és az üzleti érdekek, az esetleges üzleti érdekek összehangolása. Ez valóban, úgymond látzólag ellentmondásnak tűnik, azonban azt kell mondjam, hogy a kormányzatnak valóban fontos feladata az, hogy összehangolja azokat a fejlesztéseket, amelyek megvalósulnak, azokat az üzleti érdekeket, amelyek nyilván ezeknek a fejlesztőknek megvannak, azzal a régészeti örökségvédelemmel és műemlékvédelmi célrendszerrel, amely pedig az egységes, egyetemes kultúránk fejlesztésének iránya kell hogy legyen.

(9.50)

Ezek nagyon helyes irányok, ez nagyon helyes, hogyha így fog történni, mert bizony ebben valóban van tennivaló. Azt gondolom magam is, hogy nem feltétlenül csak a büntetés, nemcsak a pallos suhogtatása az, ami ebben a dologban eszköz lehet, hanem valóban más, puhább vagy pozitív szabályozókra is kell itt gondolni.

Magam is azt gondolom, és abban egyetértek mindenkivel, hogy csak látszólag van kollízió abban, hogy egy üzleti beruházás, egy térség fejlesztésébe nem tartoznak bele a régészeti örökségvédelmi feltárások vagy az esetleges műemlékvédelmi beruházások, mert hogyha azt gondoljuk, hogy egy térség fejlődik, akkor nyilvánvalóan az itt fellelhető régészeti örökség védelme, a kultúra értékeinek az ápolása mindenképpen fontos. Erre a kormányzatnak valóban kiemelt figyelmet kell fordítani, ebben mindenképpen egyetértünk.

Hasonlóan egyetértünk azzal, hogy a műemlékvédelem iránya mindenképpen kell hogy illeszkedjen egy más rendszerbe is, nemcsak l'art pour l'art létezik, turisztikai fejlesztési tervekbe vagy egyéb fejlesztési irányokba kell hogy illeszkedjen. Nekem régóta fájdalmas III. kerületiként, hogy a jelentős római örökség, ami a kerületben található, nem kerül kellően felhasználásra, de úgy tudom, hogy a kormányzatnak ebben a dologban vannak kezdeményezései. Gondolok itt akár az amfiteátrum kulturális hasznosítására és kellő helyére Magyarország és a múltunk történelmében.

Ezek az összehangolások, amelyben össze lehet hangolni a múltunk értékeit az üzleti értékekkel,

nagyon fontos akár kicsiben, akár a saját választóközre nézve is, elég, ha arra gondolok, hogy most folyik például az esztergomi vasútvonal felújítása, amely kis csúszással ugyan, de ha jól tudom, akkor mondjuk úgy, hogy sínen van, és ezzel kapcsolatban pont az Aquincumi Múzeum egyes részeit érinti ez a felújítás. Ezzel kapcsolatban történt a magyar állam, illetve a Magyar Államvasutak, illetve a felújító, valamint az Aquincumi Múzeum közötti együttműködésre kísérlet, ám a múzeumnak sajnos a mai napig sem sikerült például azt elérnie, hogy az újonnan kiépítendő állomásoknál akár csak egy kis tábla reklámozhassa a múzeumot, és azokat a régi római épített kulturális értékeket, amelyek az Aquincumi Múzeumban hihetetlen szakmaisággal feltárásra kerültek.

Azt gondolom, hogy például ezek azok az ügyek, amelyek fontos, hogy meg tudjanak valósulni. Nemcsak az az érdekes, hogy egy adott beruházás ne tegye tönkre azokat a leleteket, azokat a régészeti örökségeket, amelyeken keresztül megy, nemcsak az a lényeges, hogy itt a feltárás meg tudjon történni, hanem az is érdekes lehet, hogy azok az új beruházások, azok az új fejlesztések egyfajta többlet kulturális értékeket is hordozzanak.

Ezúton is szeretném kérni államtitkár urat, hogy az eszközeivel abban hasson oda, hogy az Aquincumi Múzeumnak egyfajta elérését, egyfajta promócióját az esztergomi vasútvonalnak a fejlesztése tegye lehetővé, hiszen a múzeumnak nagyon fontos lenne az, hogy ezeken az egyébként hozzá közel lévő állomásokon egyfajta ismertető legyen, nem feltétlenül a múzeumról, hanem azokról a kulturális örökségekről, amelyeket a múzeum bemutat, az is nagyon nagyszerű lenne. Kérem önt ezúton is, hogy hasson oda, hogy ez a fajta együttműködés a múzeum és a beruházó között valósuljon meg.

De ez csak egy apró probléma volt, és azzal, hogy azt tudom mondani, hogy ez egy III. kerületi probléma, azért lehet azt mondani, hogy gyakorlatilag a többi egyéni képviselőtársam is itt felállhatna, és ugyanilyen kéréseket idézhetne föl miniszter úrnak, államtitkár úrnak. Ez csak példa arra, hogy mennyire van helye ennek a szemléletnek, és arra is példa, hogy milyen sok tennivaló van ezen a területen a kormányzat részéről.

De ha már... - és bocsásson meg államtitkár úr, hogy a saját kerületem példáival hozakodok itt elő állandóan (*L. Simon László: Jó példa!*), de nekem, mint ott lakónak meg képviselőnek talán ez a fontos. Hasonlóan érdekes ebből a szempontból a műemlékvédelmi beruházások kapcsán az, hogy itt egy többet költségi hozzájárulás történjen, egy új ösztönző rendszer kerüljön kialakításra. Ez úgy mond a jövő zenéje, de azt kell hogy mondjam, hogy akár az MSZP, akár jómagam is tudnék támogatni egy ilyen irányt.

Az idén százéves Gázgyári-lakótelepen élőknek folyamatos problémája ugyanis az - az egyik problémája, mert sok problémájuk van szegényeknek -, hogy horribilis összegekbe kerül a felújítás minden

egy esetben, hiszen a külső homlokzati felújításokhoz, illetve a nyílászárócserehez is olyan költségek kellenek - műemlék épületekről van természetesen szó -, amelyeket egy egyszerű magyar nyugdíjas, az ott lakók zöme idős ember vagy bérből, fizetésből élő, nem tud megfizetni. Itt az épület homlokzata nagyon sok esetben azért van rendkívül rossz állapotban, mert maga a főváros sem bizonyult jó gazdájának az elmúlt néhány évtizedben ennek a lakótelepnek, és gyakorlatilag műemlékhez képest, meg általában lakóingatlanokhoz képest is méltatlan állapotban van a Gázgyári-lakótelep külső homlokzati része is, illetve maguk a nyílászárók is.

Mindenképpen jó lenne, hogyha úgy tudnának megvalósulni ezek a beruházások, a műemlékvédelmi beruházások, hogy a benne élők is ebből úgy mond profitálni tudjanak, hiszen a műemlék épületekben élők nagyon gyakran bérlői viszonyban vannak, tehát nem tulajdonosi viszonyban vannak, a zömük nem teheti azt meg, hogy jelen anyagi helyzetükben ezeket a felújításokat elvégezze. Ebben az esetben, hogyha a kormányzat a segítségükre sietne, akkor nemcsak maga a műemlék épület védelme történe meg, hanem a benne lakó emberekről se feledkeznénk meg.

A Gázgyári-lakótelepre visszatérve: itt nagyon fontos az, hogy itt azért olyan családokról van szó, akik közül számosan a lakótelep létrejötté óta, tehát száz éve élnek itt. Én ismerek ott olyan lakókat, akik tényleg úgy mond ebbe az épületbe születtek, és akiknek a szülei is ebbe az épületbe születtek bele.

Biztos, hogy fontos lenne arról beszélnünk - ez nem ennek a törvényjavaslatnak a kérdése, hanem talán egy későbbinek -, hogy mi van azokkal az emberekkel, akik ilyen műemlékvédelem alatt álló épületekben vagy műemléki épületekben élnek. Ezek az emberek milyen segítséget kapnak? Az állam vajon minden esetben jó gazdaként viselkedik-e ezekkel az épületekkel? Itt elég, ha megint csak visszautalok a Gázgyári-lakótelepre, ahol például az elemi számlázási feladatokat nem tudja megoldani időnként a fenntartó, nem mindenki kap számlát a havi lakbérérről, de ezeket lehetne tovább sorolni.

Azt gondolom tehát, hogy ezek azok a koncepcionális elemek, amelyekkel a javaslatban mindenképpen egyetértünk. Vannak azonban félelmeink is, és engedjék meg, hogy ezek közül néhányat felsoroljak.

A Forster Gyula Központot létre kívánják hozni, és ez egyfajta központi rendszerként, egyfajta központi hivatalként működne önök szerint. Megkérdezném államtitkár urat, hogy ha tud, akkor erre mindenképpen válaszoljon, hogy ebben a központban a Magyar Tudományos Akadémia kutatóival milyen együttműködés fog megvalósulni, hiszen azért magának a központnak vannak olyan feladatai is, amihez mindenképpen azt kell hogy mondjam, hogy a legmagasabb szintű szakmai megközelítés szükséges.

Nagyon helyesen tartalmazza azt az előterjesztés, hogy szakmai tanácsadó testület segíti a központ

régészeti előkészítő és koordinációs feladatainak elvégzését. Az, hogy ez a szakmai tanácsadó testület pontosan kikből áll, milyen módon kerül feltöltésre, erre mindenképpen kíváncsiak lennénk. Most nyilván nem a névsort kell elmondania államtitkár úrnak, de arra azért mindenképpen kíváncsiak lennénk, hogy milyen körből gondolják ennek a rekrutációját.

Hasonlóan érdekes kérdés lenne vagy érdekes kérdés, és ezt körül lehetne járni egy kicsit akár most is, hogy ezeknek a megelőző feltárásoknak, amelyek a beruházások kapcsán kötelezőek, vajon minden szabályozása rendben van-e. Azt kell hogy mondjam, hogy nem tett ebben feltétlenül rossz lépéseket a kormányzat, elég, hogyha csak a 200 millió forintos költséghatár eltörlésére gondolok. De vajon rendben van-e a maximum 1 százalékos szabály vagy nincs rendben? Illetve a másik kérdés, ami ezzel kapcsolatban merül fel, hogy ez a 30 napos időkorlát esetleg nem túl alacsony-e, lehetne-e ez ennél magasabb. Ezek olyan kérdések, amelyek sokszor felmerülnek szakmai körökben is, erről szerintem ebben a Házban is kell tudnunk vitát folytatni.

Nagyon jónak tartom a magam részéről azt, hogy mind a rákoskeresztúri Új köztemető, a Kisfogház, illetve az egri vár bekerül egy újabb körbe, és az egri vár mint nemzeti emlékhely, azt gondolom, hogy nagyon-nagyon jó javaslat.

(10.00)

Aki volt már Egerben és megnézte a várat, az tudja, hogy mennyire indokolt ezzel idejönni. Én ezt mindenképpen pozitívnak és támogathatónak tartom.

Arról kell beszélünk, hogy az a fajta központosítás, amit önök ebben megvalósítanak, a szakmai garanciák mellett történik-e. Azok a szakmai szervezetek - itt elsősorban a Magyar Tudományos Akadémiára gondolok -, amelyek vitathatatlanul a régészetben is a magyar kutatók krémjét tartalmazzák, vajon milyen módon csatornázódnak be ebbe a központosított rendszerbe. Van egy félelmünk, hogy ebben a központi adminisztratív rendszerben egy kicsit elveszik a szakma, ezért ha államtitkár úr egy viszonzásban megnyugtatna bennünket, annak mindenképpen örülnénk.

Az e kérdésekre adott válaszok függvényében döntjük el, hogy tudjuk-e támogatni az előterjesztést, hiszen mint mondtam, mindenképpen vannak pozitív elemei annak, ami előttünk van, de vannak félelmeink is ezzel kapcsolatban.

Nem biztos, hogy jogos ez a felvetés, de szerintünk van egy kis áthallás a Déli Áramlat építését illetően ezzel az előterjesztéssel kapcsolatban. Többször az a félelem fogalmazódott meg, hogy a Déli Áramlat építésének megkönnyítése érdekében is hoznak olyan passzusokat, amelyek ennek a törvénynek is részei. Mi azt gondoljuk, hogy egy ilyen fajta áthallás nem lenne nagyon jó. Mivel ebben a javaslatban vitathatatlanul vannak olyan elemek,

amelyek támogathatók, nem biztos, hogy a Déli Áramlat építése ügyében is könnyíteni kellene a régészeti feltárásokat.

Kérem államtitkár urat, hogy válaszoljon ezekre a felvetésekre, és akkor a továbbiakban akár még támogathatjuk is a javaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most a Jobbik képviselőcsoportjából Hegedűs Lorántné képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője következik vezérszónokként. Parancsoljon!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Valóban, én is - az előttem szólókhoz kapcsolódóan - több olyan pontot találtam a jelen előterjesztésben, amit jó szívvel tudunk támogatni, ugyanakkor azt is el kell hogy mondjam, rögtön az előzetes véleményemben, hogy vannak olyan pontok is, amiket viszont nagyon nem tudunk támogatni, amelyekkel vitatkoznánk is, és amelyekkel kapcsolatban kérdésünk volna az államtitkár úr felé.

Előzetesen rögtön egy olyan pont, amelynek kifejezetten örültünk, amely a kölcsönzött kulturális javakról szól. Itt vezet be egy rövid pontosítást, nevezetesen azt, hogy pénzügyi biztosítékot kell kikötni akkor, ha nem muzeális intézmény számára történik a kölcsönzés. Ez eddig hiányzó elem volt, és ez most bekerült.

Ugyanakkor rögtön kérdésessé válik már számunkra a következő pont, ami a múzeumi törvényben van, nevezetesen az, hogy eddig területi múzeumot állam és önkormányzat tarthatott fenn, na, majd most már általuk alapított gazdasági társaság is fenntarthat. Felmerül az emberben, hogy mondjuk, egy kft. hogyan tudhat hatósági feladatokat ellátni, hiszen az önök által tételesen felsorolt feladatok között vannak például jogszabályok alapján ellenőrzések lefolytatására feljogosító intézkedések is, amik egyfajta hatósági eljárások. Ezt gazdasági társaságba kiszervezni szerintem erőteljesen kérdéses, és egy újszerű megközelítése a hatósági eljárásoknak.

A kulturális örökségek védelmével - ami a legnagyobb része a törvénymódosításnak - párhuzamosan az ingatlan-nyilvántartási törvény is röviden változik, nevezetesen, ami szintén üdvözlendő számunkra, hogy ezentúl örökségvédelmi hatósági kötelezést is be lehet vezetni majd a nyilvántartásba. Ez nagyon jó, ez nagyon nagy szó, tehát hogy az ingatlan terhei között ezt különös lehet tüntetni, és ezzel együtt elidegenítési és további megterhelési tilalmat is be lehet vezetni. Ezt üdvözlendőnek tartjuk.

Ugyanakkor nem értjük, hogy védett régészeti lelőhelyeket az ingatlan-nyilvántartásba eddig be lehetett vezetni, be kellett vezetni, most viszont ez kikerül a törvényből. Vajon mi ennek az oka? *(L. Simon László: Ezt nem értem.)* Akkor még egyszer mondom. Védett régészeti lelőhelyeket az ingatlan-

nyilvántartásba eddig be kellett jegyezni, be kellett vezetni, most viszont valamilyen oknál fogva ez a rövid szakasz hiányzik a törvényből. Kérdezem, hogy miért hiányzik. Lehet, hogy csak egy technikai jellegű pontosítás hiányzik, lehet, hogy a törvényalkotásnak ez egy kis technikai hibája. Ha így van, akkor kérem, hogy ezt javítsák ki.

Továbbmenve: a Forster Gyula, feladatai kibővítése kapcsán, az egykoron megszüntetett KÖH-nek kapja vissza gyakorlatilag az összes jogosítványát, nevezetesen szakértői feladatokat láthat el és egyes nyilvántartásokat is vezethet majd. Ezt üdvözlendőnek tartjuk. Ugyanakkor azok a jogosítványok és a feladat ellátásának a módja, amit most a törvény, illetve majd az ezek alapján megfogalmazott kormányrendeletek a számára lehetővé tesznek, számunkra meglehetősen kérdésesek. Tehát maga az, hogy létrejön újra egy olyan állami intézmény, amely egy központot teremt a műemlékvédelem, a kulturális örökségvédelem számára, jó, üdvözlendő, valószínűleg további felhatalmazások is kellenének ezen intézmény számára, de maga a módja, amire felhatalmazza adott esetben ez a törvény - majd mindjárt elmondom, milyen tekintetben -, számunkra továbbra is kérdéses.

Azt is üdvözlendőnek tartjuk a törvényben, hogy tételesen felsorolja, melyek lesznek a régészeti feltárás elvégzésére jogosult szervek. Ez valóban parádés szereposztás, olyan intézmények, amelyek ténylegesen el tudják végezni ezt a nagyon fontos szakértői feladatot, és az, hogy ezen feladatok elvégzése hatósági árhoz van kötve, szintén üdvözlendő. Ugyanakkor az, hogy ezen feladatok gyakorlatilag mindegyike alvállalkozásba adható úgynevezett akkreditált szervezeteknek, amelyekről egyébként semmit nem tudhatunk, hiszen a törvény e tekintetben minden további kormányrendeletre utal, ez nem jó irány. Ez egy kérdéses pont számunkra. Úgy gondoljuk, hogy ha ezt a rendkívül fontos feladatot további alvállalkozásba gondolja adni a törvényalkotó, akkor talán megérdemelné a tisztelt Ház, hogy megtudjuk, pontosan mit is jelent majd ez az akkreditáció, mert a törvénytervezetben jelenleg körülbelül két sor van erről, egyrészt a lehetősége, másrészt az, hogy felhatalmazza a kormányt egy kormányrendelet megalkotására, ami ezt tovább pontosítja.

De ami a lényege ennek az egész kulturális örökségvédelemről szóló törvény megalkotásának vagy újraalkotásának, az a nagyberuházásokkal kapcsolatos feladatok elvégzése. Amikor annak idején ezt a törvényt módosítottuk a nagyberuházások védelme és felgyorsítása érdekében, én úgy fogalmaztam meg, hogy a kommunisták negyven-ötven évig azt énekelgették, hogy a múltat végképp el kell törölni, ezzel szemben a Fidesz-kormányzat, amely magát nemzetinek és kereszténynek vallja, azt fogalmazza meg ebben a törvényben, hogy a múltat végképp el kell fedni; a nagyberuházások kapcsán nem kell nagyon kutakodni, hogy mi mindent takarhat hazánk földje, jobb azt befedni és a nagyberuházásoknak zöld lám-

pát biztosítani. Ha az előző törvénymódosítás egyes fokozatból kettes fokozatba tette a nagyberuházások ütemezését, akkor sajnos most azt mondhatjuk, hogy ez hirtelen ötös fokozatba emeli azzal, hogy nem végképp el kell fedni, hanem végképp el kell tolni.

Ez a törvényjavaslat 33. §-ától szóló intézkedéseket jelenti, és arról van itt szó, hogy bizonyosfajta megelőző feltárásokat kell majd elvégezni a nagyberuházásokkal kapcsolatban. Ezeket a megelőző feltárásokat három kategóriába sorolja a törvénytervezet, úgymint régészeti megfigyelést, próbafeltárást vagy teljes felületű feltárást. Leginkább a régészeti megfigyelés az, ami számunkra igencsak kérdéses, mert ennek egy alpontja azt mondja, hogy régészeti megfigyelést kell előírni, ha a beruházás műszaki jellege miatt a régészeti feladatellátás más módon nem végezhető el. Itt valaki már felemlítette például a Déli Áramlat kérdését. És egy nagyberuházás kapcsán az emberben felmerül, mit is jelent az, hogy műszaki jelleg.

(10.10)

Talán van olyan beruházás, aminek nincsen műszaki jellege? Ez az a gumiparagrafus-rész, amibe gyakorlatilag bármit bele lehet magyarázni, bármifajta indoklást ehhez hozzá lehet fűzni, és igen, e tekintetben a hatóság teljesen szabad kezét kap, hogy adott esetben csak régészeti megfigyelést írjon elő. Az, hogy ez a megelőző feltárás hogyan történik meg, arra ugyanezen paragrafus egy későbbi pontja vonatkozik, ami szerint a feltáráshoz jogosult intézménynek és a beruházónak bizonyos adatszolgáltatás után e tekintetben 15 napon belül meg kell kötni a szerződést. Magyarul, hogy egy adott beruházás kapcsán milyen jellegű előzetes feltárás történik, azt pikk-pakk, 15 napon belül kívánja lerendezni ez a törvényjavaslat. (*L. Simon László: Szerződést kötnék.*) Tessék? Szerződést. Na de a szerződés arra vonatkozik, hogy milyen típusú előzetes feltárásnak kell megtörténnie, azt viszont meg kell hogy előzze, hogy a műszaki jellegtől függően meghatározzák, hogy itt most tulajdonképpen mire is van szükség. Ez számunkra rendkívül veszélyes gondolatnak tűnik.

Ehhez kapcsolódik az is, hogy az előzetes feltárás alapja a földmunka. Mit nevezünk régészeti földmunkának? Nem régészeti szakmai tevékenységet írja a törvény. Ez egy új definíció, ami most bekerült. Egy tükörfelület készítése, amely nem a beruházás földmunkájával azonosan egyenlő - írja a törvénytervezet, ami számomra egyébként kérdéses. Na, ez a földmunka például már alvállalkozók által elvégezhető, és ekkor a szakmai irányítás csak régészeti megfigyelés lesz, ami azt jelenti, lefordítom magyarra, hogy minden törvényhozó számára érthető legyen: a homloktolóban ott ül majd egy régész, és azt figyelni, hogy tolják el múltunkat? Körülbelül ezt jelenti, ami ide le van írva, és ezt nagyon veszélyes iránynak tartom.

Na most, ezen előzetes feltárásnak, ugye, lesz egy szakmai dokumentációja, ez az előzetes régészeti dokumentáció, amit szintén igen gyors ütemben kell elvégezni. Ennek a záródokumentuma az úgynevezett feltárási projektterv. E tekintetben a következő a helyzet. Ugye, a hivatal lesz az, ez az új jogosítványokkal felruházott Forster Gyula Hivatal lesz az, ami ezt a projekttervet majd a nagyberuházó részére elküldi. Ekkor a beruházó a projekttervet majd véleményezi, módosíthatja, kiegészítheti s a többi. És itt a véleményét figyelembe kell venni műszaki és pénzügyi szempontból egyaránt, ha ezek valamilyen módon akadályozó tényezőt jelentenek.

Ez most számomra építésként a következőt jelenti, de szerintem minden állampolgár számára is. Ha valaki építési engedélyt akar kérni, akkor maga az építető csináltatja meg a tervet, beviszi a hivatalba, ami azt véleményezi, kiegészítést kér s a többi, és a végén rábólint vagy sem. És ezek után az építető bízza meg a kivitelezőt. Itt azonban egy fordított építési engedélyről van gyakorlatilag szó, itt a hivatal a tervezető, és az építetővel hagyatja jóvá ezt a tervet, és a végén a hivatal ezek alapján megbíz, mondjuk, egy akkreditált szervezetet, hogy végezze el ezeket az előzetes feltárással kapcsolatos munkálatokat.

Azt, hogy a nagyberuházás esetén végzett régészeti feltárási időtartama továbbra sem változik, rendkívül szűkre van szabva, tehát 30 nap, ami esetlegesen 10 nappal meghosszabbítható, annak idején is kifogásoltam, és most is azt gondolom, hogy ez nagyon kevésnek bizonyulhat.

Most viszont, mivel az időm rendkívül szűkösre van már szabva, ezért a műemléki kategóriákba sorolás kapcsán szeretnék egy-két szót szólni. E tekintetben ugye, a nemzeti vagyontörvény már előzetesen egy elég nagy érvágás volt szerintem. Itt arról van szó, hogy nemzetgazdasági szempontból kiemelt jellegű műemlékké nyilvánított egyes műemlékeket, ilyen értelemben már szűkre szabta a műemlékeket. Mondok egy példát, miről beszélek. Korábban ugye, törzsszáma, azonosító száma volt a balettintézetnek. Ez például nem került be valamilyen oknál fogva a nemzeti vagyontörvénybe, az a balettintézet, amelynek kapcsán, tetszenek emlékezni, Tarlós István és Orbán Viktor egy közös buszos kirándulás kapcsán arról beszélgettek, hogy ha a főpolgármester úr kezdeményez egy ilyen törvényt, akkor majd Orbán Viktor csinál olyat, ami alapján ezt védelem alá lehet helyezni, és meg lehet menteni.

Sajnálatos módon ez nem történt meg, és az, amit most önök itt kezdeményeznek, nevezetesen, hogy a műemléki kategóriákat teljesen átszabják, inkább csak azt veszélyeztetni, hogy az eddig 3. kategóriába sorolt műemlékek most végképp eltűnhetnek a műemléki nyilvántartásból. Mi annak idején azt kezdeményeztük, hogy van az a 191/2001. kormányrendelet, ami négy kategóriába sorolja a műemlékeket bírságolás tekintetében, és ezeket a bírságolási kategóriákat föl lehetne emelni jóval nagyobb mértékre, és a hozzá tartozó szorzókat is meg lehetne

emelni. Az a műemléki kötelezés, aminek alapján aztán ezek helyreállítását is be lehet hajtani, adott esetben már elég ösztönző lehet, mondjuk, egy balettintézet tulajdonosa számára is, hogy a műemlékkel megfelelőképpen bánjon.

Ugyanakkor, amikor arról beszélnek önök, hogy gazdaságilag is hasznosítani kell egyes műemlékeket, felmerül például a Vajdahunyadvár sorsa. Nem tudom nem önök elé hozni azt a társadalmi felháborodást, ami e tekintetben van. Ugye, felmerült, hogy a Vajdahunyadvárból kikerül a gyakorlatilag már 100 évvel ezelőtt odatelepített Mezőgazdasági Múzeum, és hát ugye, a Városliget sorsa kapcsán az is felmerült, hogy igen, itt egy kaszinó fog megvalósulni. Vajon önök gazdasági hasznosítás kapcsán pont ilyenekre gondoltak volna? Ezért lenne az önök által megfogalmazott társadalmi igényre szükség?

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Ikotity István képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Ház! A Fidesz által készített örökségvédelmi stratégia megfogalmazása szerint: „A kulturális örökség fenntartása a forráshiánnyal és válságjelenségekkel küszködő kormányzatoknak is egyfelől kötelessége, másfelől érdeke. A kulturális örökség elemei meghatározó és mással nem helyettesíthető forrásai, dokumentumai egy-egy közösség azonosságtudatának, sarokkövei a tradicionális nemzeti értékrendnek, részei napjainknak, még élhető emberi környezetének, amellyel összefüggésben a fenntartható fejlődés parancsa, racionalitása éppúgy érvényesíthető, mint a természeti környezet esetében.”

Ezek nagyon kedves gondolatok, azonban az elmúlt kormányzati ciklusban óriási különbség volt a szavak és a konkrét tettek között. A Fidesz kétharmados kormányzása előtt voltak komoly problémák az örökségvédelemmel, de az új kormány gyakorlatilag teljesen szétzilálta azt. Először meggyengítették, majd megszüntették a Kulturális Örökségvédelmi Hivatalt, kirúgták a szakembereket, a gazdasági beruházási érdekeket egyértelműen a kulturális értékek védelme elé helyezték. *(L. Simon László: Miről beszélés?)*

Országszerte megindultak a kulturális emlékhelyeket leromboló beruházások. Nem volt, ami megakadályozza, hogy a Fidesz közeli cégek hatalmas megrendelésekhez jussanak, és akadálytalanul feltúrják és beépítsék az épített vagy természeti örökségünket. Ilyen konkrét példa volt a győri vár ügye is, amire az LMP országosan is próbálta felhívni a figyelmet. A tavaly ősszel indult több milliárd forintos beruházás egy korábbi történelmi emlékhely kellős közepén kezdett el építeni egy háromszintes teremgarázst. Államtitkár úr értetlenkedik... *(L. Simon*

László: Nem azért.) A győri vár egészen Győr belvárosában található.

Az LMP gazdasági, beruházási érdekek előtérbe helyezésére határozott nemet mond, ha a kulturális örökségvédelmi értékek megőrzéséről van szó. Pozitív fejlemény, hogy talán a kormány is belátta ennek fontosságát, legalábbis nem rontanak tovább a helyzeten. Történt előrelépés, pontosabban némileg visszatáncoltak, azonban még mindig komoly problémák merülnek fel.

Nézzük először a pozitívumokat az előttünk lévő törvénytervezet kapcsán!

(10.20)

A kulturális örökségvédelemmel kapcsolatos fogalom meghatározások valamivel pontosabbá váltak, mint korábban. Pozitívnak tartjuk, hogy a jövőben a régészeti feladatellátás hatósági ár alapján lesz csak végezhető. Az egységesen kötelező hatósági ár törvényi előírása fontos lépés a szakemberek véleménye szerint is. Pozitívum, hogy a fémkereső műszer hatósági engedély alapján végezhető tevékenységgé válik, és szigorúbb szabályozást kap a korábbihoz képest.

Azt is pozitívumnak tartjuk, ami a nyilvántartott régészeti lelőhelyek megelőző régészeti feltárásával kapcsolatos a földmunkával érintett részekben. Örülünk annak, hogy a nem nagyberuházások esetén is lehetővé válik az előzetes régészeti dokumentáció, az ERD elkészítése.

A törvénytervezetben az is olvasható, hogy az előzetes régészeti dokumentáció készítése során - a jogszabályban meghatározott kivételekkel - próba-feltárást kell végezni, amely nem a megelőző feltárás része. A hivatal az előzetes régészeti dokumentáció keretében végzett régészeti feladatellátás jogszabályban meghatározottak szerinti elvégzésébe más feltárással jogosult intézményt és - kizárólag alvállalkozóként - akkreditált szervezetet vonhat be. Szakmai szempontból ez is hatékony, és a feladatellátás szempontjából pozitív fejlemény ez is.

S végül pozitívumnak gondoljuk a régészeti előkészítés összköltségére vonatkozó értékhatárképzés újraszabályozását is.

Azonban a problémás részekre rátérve, ami miatt nagyon komoly aggályaink és félelmeink vannak az új jogszabállyal és az általa kialakított örökségvédelmi rendszerrel kapcsolatban. Azt mondja a javaslat, hogy a nyilvántartott régészeti lelőhelyek e törvény erejénél fogva általános védelem alatt állnak. A korábbi szabályozás alapján azonban valamennyi régészeti lelőhely általános védelem alatt állt. A magyarországi lelőhelyállományt körülbelül 100-150 ezer lelőhelyre becsülhetjük. A közhiteles lelőhely-nyilvántartásban 80 ezer régészeti lelőhelyhez kapcsolódó elem található. Ezek közül 50-60 ezer között lehet azon nyilvántartott lelőhelyek száma, amelyeknek a helyét biztosan ismerjük. A fennmara-

dó több tízezer régészeti lelőhelyet nemhogy nyilván tartásba nem sikerült még venni, de még nem sikerült azonosítani sem. A törvényi szigorítással párhuzamosan szükség lenne az ország régészetileg még ismeretlen tájegységeinek szisztematikus régészeti, topográfiai kutatására valamennyi intézmény közreműködésével.

S ha már a feltárásoknál tartunk, a régészeti érdekű területek érintettségének meghatározása az előzetes régészeti dokumentáció, a próbafeltáráson alapuló zárófázisnak egyik legfontosabb célja. Ha erre nincs mód, a feltárási projektterv nem állítható össze a várt pontossággal.

További súlyos probléma lehet a feltárással kapcsolatos viszonyrendszer szabályozása. Az új szabályozás alapján nem valósul meg a korábban meghirdetett versenyhelyzet, így a feladatellátás hatékonyságának egyetlen eszköze a szerződés megkötésének szabályozása, amelyre 15 napot biztosít a szabály.

A területi és megyei hatókörű múzeumokon kívüli lehetséges feladatellátók - a Magyar Nemzeti Múzeum, az MTA, egyetemek akkreditált szervezetek - csak alvállalkozókként vonhatók be. Az alvállalkozói rendszer jelentősen rontja a hatékonyságot, feleslegesen növeli a bürokráciát és ennek rezsiként jelentkező költségeit.

Megjelenik az akkreditáció intézménye is a nagyberuházásokhoz kapcsolódó régészeti feltárás vonatkozásában. Az akkreditáció lényege az lenne, hogy a régészeti feladatellátás különböző gazdasági hátterű - tehát múzeumok, Tudományos Akadémia, egyetemek és gazdasági társaságok - feladatellátói számára létezen egy egységes szakmai minimumrendszer, amely az önállóan elvégzett régészeti feltárások alapfeltétele.

A megjelenő akkreditáció azonban jelen formájában számtalan mutyi lehetőségét vetíti előre. A minőség látszólagos biztosítása helyett ugyanis valójában a kompetencia megkérdőjelezéséről szólhat, ami így lehetőséget adhat más szervezetek és intézmények bevonására.

Nagy kérdés az, hogy a miniszternek milyen szerepe lesz az akkreditációs eljárás bármely részében. Ha nem csupán a hivatalnak, tehát a Forster Központnak lesz ebben szerepe, akkor az számtalan kiskapura ad lehetőséget.

A múzeumi költségekkel kapcsolatban pedig a múzeumi rezsiköltségek a feladatellátással kapcsolatos többletadminisztráció költségeit kell hogy fedezzék, így helytelen az az érvelés, amely szerint a rezsiköltségek jelentős tételt jelentenek a múzeumok költségvetésében, hiszen ezek a pénzeszközök annak ellenére, hogy általános költségeket fedeznek, csak a feladat ellátásához szükséges költségeket fedezhetik.

Ha egy megyei hatókörű múzeum szerződést köt egy megelőző feltárással, és a teljes feladatellátást átadja egy akkreditált szervezetnek, tehát papíron ásatásvezető régészt biztosít, akkor a 15 százalékos rezsiköltség elkerülhető bürokráciára megy el, ezzel erőforrást von el a szakmai feladatellátástól, hiszen

az alvállalkozó eleve 15 százalékkal kevesebb keretből tudja megoldani a feladatot, mint amennyi rendelkezésére állt.

Tiszteletben tartva a területi és megyei hatókörű városi múzeumok elsődlegességét, abban az esetben, ha az illetékes múzeum nem rendelkezik akkreditációval vagy kapacitással a régészeti feladatellátásra, a feladatra a legrövidebb idő alatt, hatósági egységáron, akkreditált intézmény vagy szervezet köthessen szerződést a megbízóval.

Egyébként olyan problémák is felmerülnek, mint a megelőző feltárás költségeire vonatkozó szabályozás. Amennyiben a költségek nem tartalmazzák a leletanyag végleges raktári elhelyezését, a területi és megyei hatókörű múzeumok nem tudják és akarják majd befogadni a nem általuk feltárt lelőhelyek anyagát. Ezzel szintén sérülhetnek az örökségvédelmi érdekek, a közösség érdekei.

Az akkreditáció és a feltárások kérdésére visszatérve, problémásnak látjuk, hogy sok esetben nem válik el a régészeti munkát elvégző és az azt ellenőrző intézmény szerepköre. Érdemes lenne azon elgondolkodni, hogy az akkreditációt vagy a feltárásokat külön kellene választani a Forstertől, ez ugyanis így egy csúcshivatal, amely felett nincs kontroll, csak a miniszter egy személyben. A korábbi tapasztalatok alapján az LMP nem szeretné a minisztert ilyen kontrollszerepben látni. Sokkal szerencsésebb lenne, ha ezt a Forstertől független szervezet végezné el. Bár elvileg ugyan a Forster nem akar majd feltárásokat végezni, de a törvényben az szerepel, hogy végezhet. Itt gyakorlatilag arról van szó, hogy alvállalkozóként átjátszhatja így a feltárásokat a magáncégeknek. Így hiába a pozitív változtatások, a törvényjavaslat részben a baráti érzelmű cégek kiszolgáltatásáról is gondoskodik, legalábbis fenntartja, megteremti ennek a lehetőségét.

Tisztelt Ház! A kulturális örökség fenntartása a forráshiánnyal és válságjelenségekkel küszködő kormányzatoknak így egyfelől kötelessége, másfelől érdeke. Látjuk az előrelépéseket, de az LMP olyan további szigorú garanciákat építene be a szabályozásba, hogy a nagyberuházók érdekeivel szemben végre valóban a természeti és a kulturális örökségvédelmi szempontok érvényesüljenek.

Az LMP nem a beruházók, hanem a kultúra és a természetvédelem pártján áll, nem a befektetők, hanem minden esetben a helyi közösségek és a jövő generáció érdekeit kell képviselni. Ha ezt a célt a kormány is szeretné szolgálni, akkor még több fontos lépésre van szükség ennek érdekében.

Végezetül azt szeretném elmondani, hogy nagyon sajnáljuk, hogy ennyire nem tulajdonít a kormányzat ennek a szabályozásnak jelentőséget, hiszen mindössze három munkanap állt lehetőségként arra, hogy mindezt a jelentős dokumentumot alaposan legyen lehetősége a képviselőknek átnézni, és mindössze innétől kezdve két-három... (*L. Simon László: Miről beszélés?*) A törvény szövege ekkor vált ismertté gyakorlatilag, és innétől kezdve két-három mun-

kanap áll lehetőségként arra, hogy mindehhez módosító javaslatokat tegyünk. Köszönöm a szót.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most volna lehetőség független képviselői felszólalásra. (*Nincs jelzés.*) Jelentkezőt nem látok; illetve lehetőség van innen kettőperces felszólalások kérésére. (*Nincs jelzés.*) Arra sem látok lehetőséget, akkor folytatjuk -lehetőséget látnék, csak jelentkezőt nem. (*Derültség.*)

A következő felszólaló a Fidesz képviselőcsoportjából Dunai Mónika képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő asszony!

(10.30)

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi törvény jelen módosításának célja, hogy a jelenleginél átláthatóbb és kiszámíthatóbb jogszabályi környezetben, gyorsabban, könnyített eljárási szabályviszonyok között működjének a kulturális örökség védelméről szóló törvény hatálya alá tartozó jogintézmények.

Kiemelendő, jelentős értéke a javaslatnak, hogy összhangot kíván teremteni a gazdaság, a tulajdonosok és az örökségvédelem szempontjai között. A módosítás érinti a régészeti örökség védelmére és a műemlékvédelmi előírásokra vonatkozó szabályokat, valamint dicséretes módon felveszi a nemzeti emlékhelyek sorába az egri várat, továbbá a választókerületben lévő rákoskeresztúri Új köztemető emlékhely melletti Kisfogház emlékhelyet is.

A régészeti örökség védelmével kapcsolatos törvénymódosítások elsősorban a nagyberuházásokat megelőző régészeti feladatellátás szabályait változtatják meg. A feltáró tevékenység meggyorsítására átalakítja az örökségvédelmi szervezetrendszer. Kevésbé bürokratikusak, egyszerűbbek és gyorsabbak lesznek majd az eljárások. A Forster Gyula Nemzeti Örökségvédelmi és Vagyongazdálkodási Központba kerülnek az örökségvédelmi nyilvántartási és tudományos szakértői feladatok, továbbá a Magyar Nemzeti Múzeumhoz tartozó, Nemzeti Örökségvédelmi Központ által ellátott egyes feladatok is.

A módosítás ezen integráció törvényi alapjait teremti meg. A beruházó majd a Forster Központtal áll kapcsolatban, így az egyablakos, ügyfélbarát ügyintézés megvalósíthatóvá válik. A Forster Központ feladata lesz az előzetes régészeti dokumentációk elkészítése, a próbafeltárás elvégzése, valamint javaslatot tesz a nagyberuházást megelőző régészeti feltárás elvégzésére jogosult, akkreditált intézményre. A nagyberuházásokhoz kapcsolódó megelőző régészeti feladatokat a feltárásra jogosult, akkreditált intézmények végezhetik, amire 30 nap áll majd rendelkezésükre. Ahogy azt államtitkár úr is hangsú-

lyozta, nagyberuházást megelőző feltárást csak akkreditált intézmények és alvállalkozóként akkreditált szervezetek végezhetnek, a beruházás összegének 0,35 százaléka mértékéig.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvény másik jelentős területe a műemlékvédelmi előírások módosítása, amely a műemléki értékek megalapozottabb és differenciált védelmére, a tulajdonosok és az értékvédelem érdekeinek jobb összehangolására terjed ki. A cél az, hogy dinamikus és költséghatékony műemlék-gazdálkodás jöjjön létre. Megalapozott értéktáráson alapuló, a funkcionális és gazdasági fenntarthatóságot is mérlegelő, a helyi közösség vagy a tulajdonos véleményét figyelembe vevő védelem és védetté nyilvánítás valósul meg a műemlékké nyilvánítás szabályozásának átalakításával, a kétlépcsős védetté nyilvánítás bevezetésével, amellyel megtörténik a régészeti örökség védelmével való harmonizáció is.

A nyilvántartott műemléki érték bevezetésével fokozatosabbá tehető a védetté nyilvánítás. Általános értékvizsgálathoz kötött nyilvántartásba vétel, majd részletes és tudományos értékvizsgálat után történhet csak műemlékké nyilvánítás. Az értékek pontosabb meghatározása a jogbiztonságot is növeli.

Kiemelendő eleme a törvényjavaslatnak, hogy az állam szakértői szolgáltatásai révén segíti a műemlékek fenntartóit, a tulajdonosokat. További cél a szakértők és szakértő szervezetek minősítésével könnyítések elérése a műemlékvédelem szempontjából, speciális területek vagy a kihaló, hagyományos technológiák támogathatóvá tételének elősegítésével.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvény elfogadásával lehetővé válik, hogy amennyiben a műemléki érték megőrzése veszélyeztetetté válik, az állam rendelkezzen kellő mértékű és célszerű beavatkozási lehetőséggel.

Rákosmente és Kőbánya országgyűlési képviselőjeként nagy örömmre szolgál, hogy a törvény melléklete tartalmazza a nemzeti emlékhelyekre vonatkozó szabályozás bővítését a rákoskeresztúri Új köztemető nemzeti emlékhely kiegészítésével, a Kisfogház emlékhellyel.

Tisztelt Képviselőtársaim! Amennyiben egyetértenek azzal a céllal, hogy átláthatóbb, kiszámíthatóbb, gyorsabb, egyszerűbb eljárási szabályviszonyok között működjének a jövőben a kulturális örökség védelme alá tartozó jogintézmények, kérem, javaslataikkal segítsék a törvénymódosítás elfogadását. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Megkérdezem L. Simon László államtitkár urat, kíván-e felszólalni, mert gombnyomással jelentkezett. *(L. Simon László jelzésére:)* Igen. Akkor megadom a szót, parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt

Ház! Pusztán egy tisztázó kérdésem lenne, mert nem volt minden világos, és hogy a zárszóra rendesen föl tudjak készülni. Hegedűs képviselő asszony hol olvasta a törvényjavaslatban azt, hogy a múzeumokat a jövőben gazdasági társaságok is fenntarthatják? *(Hegedűs Lorántné: Igen.)* Mert én most újra megnéztem, de ezt nem találtam benne.

Úgyhogy kérem, hogy a következő felszólalásában képviselő asszony mutasson majd rá, mert számomra ez egy kis zavart okozott. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Folytatjuk a felszólalásokat. A következő felszólaló a Fidesz képviselőcsoportjából Pósnán László képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Kiss László képviselő úr azt mondta, hogy mintaszerű társadalmi egyeztetés történt a törvény előkészítésével kapcsolatosan, számos előremutató irány van benne; köszönjük szépen. Ezt csak azért kívántam felidézni, mert Ikotity képviselő úr meg azt sérelmezte, hogy ő állítólag csak három nappal ezelőtt vette kézbe a törvényjavaslatot. Nos, én nem tudom, hogy akkor most igazából hol is van a probléma. Szerintem ezt majd az ellenzéki oldalon eldöntik egymás között, hogy pontosan akkor hogy és mint.

Mindenesetre nekem határozottan meglepő volt azt látni, hogy a műemlékvédelemmel, régészettel kapcsolatos törvény apropóján is az LMP-nek egy dolog jut eszébe: neki a mutyi jut az eszébe. Hogy ez miért van így? Bevallom őszintén, egyszerűen nem is értem. Lényegében arról van szó, hogy számos kiskaput most próbál meg a törvény bezárni; a korábbi szabályozásokban nem volt például akkreditáció. Én azt gondolom, ez egy fontos dolog. A földmunkákat korábban is egyébként magáncégek végezték *(L. Simon László: Hát ki más?)*, most ez azzal lesz megszigorítva, hogy itt is lesz egy akkreditációs követelményrendszer. Hogy ez miért rossz és ördögtől való, bevallom őszintén, egész egyszerűen nem értem. Tehát ha jól fordítjuk le magyarra, akkor Ikotity képviselő úr azt mondja, hogy ne legyen akkreditáció, mert az szerinte mutyi. Az nem mutyi, hogyha ilyen nincs. Hát, elég érdekes gondolatmenet mindenesetre, valljuk be őszintén!

Én azt gondolom, hogy ez a törvény egyébként kifejezetten jó irányokat tartalmaz, arról nem is beszélve, hogy valóban, a szakma széles körű egyetértését bírja és azzal rendelkezik. És azért ne felejtjük el, hogy a műemlékvédelemben, az ehhez kapcsolódó szabályozásokban korábban számos életszerűtlen dolog bőséggel akadt. Hadd mondjak egy konkrét példát, hogy mindenki értse, mire is kell gondolni. Mintegy tíz évvel ezelőtt például egy olyan nagy épület, mint a Debreceni Egyetem főépülete, amely műemlék jellegű épület, nyílászárócsere apropóján még azt a választ kapta, hogy csak az eredeti, azaz fa szerkezetű nyílászárókkal lehet megoldani. Mostanra

azért eljutottunk oda, hogy arra ugyanúgy hasonlító, de egyéb, ha úgy tetszik, az energia-háztartás szempontjából alkalmasabb anyagokat már lehet használni. De korábban még nem lehetett. Vagy a gőzfűtési radiátoros megoldási rendszer, ami hihetetlenül elavult, régi technológia, nagyon balesetveszélyes, ekörül hosszú időn keresztül oly merev álláspontok voltak, hogy egész egyszerűen elborzasztó! Tehát azért az, hogy a műemlékvédelemben előrelépéseket sikerült tenni, és most is egy ilyen előrelépésről van szó, én azt gondolom, ez kifejezetten üdvözlendő és helyes.

Zárásképpen csak egyetlen példát hadd említsek még. A keletnémet területek integrálása a nyugatnémet részről műemlékvédelmi szempontból, városképi szempontból nagyon leegyszerűsítve körülbelül úgy nézett ki, hogy egy régi Hanza-városnál a homlokzati részeket kellett kötelező jelleggel megtartani, azt követően pedig a beépítés, átépítés, felépítés - ahogy tetszik -, azt pedig úgy csinálták, hogy az a legmodernebb technológiát is tartalmazhassa.

(10.40)

Egész egyszerűen a városkép összhatását kellett figyelembe venni. Azt gondolom, hogy ezek például kifejezetten fontosak, előremutatóak lehetnek valóban a magyar műemlékvédelem szempontjából is, és nem azon kell lovagolni, mint korábban tették, hogy egyébként gőzfűtési radiátorrendszert tartunk meg a XXI. században is vagy sem, mert ez nyilvánvalóan nem életszerű.

Ez a mostani szabályozás szerintem ebből a szempontból jó irányokat tartalmaz, életszerű, és számos pontosítást is magában foglal, mind a beruházásokkal kapcsolatban, mind a hozzá kapcsolódó régészeti feltárásokkal kapcsolatban, mind az elszámolható költségek vonatkozásában. Szerintem ez szélesebb körű konszenzust is megérdemlő törvényjavaslat. Bízom benne, hogy így is lesz.

Szeretném arra kérni a képviselőtársaimat, hogy majd támogassák szavazatukkal. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Hiller István képviselő úr, az Országgyűlés alelnöke. Parancsoljon, alelnök úr!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Nagyon szépen köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszonyok! Tisztelt Képviselő Urak! Ez egy szakmai törvény, a vitát is többségében szakmai vitának értékelem, ez az irány megfelelő, és azt gondolom, hogy helyes. Ennek a törvénynek vannak szakmailag előremutató részei, olyan dolgok, amelyekről már ellenzéki és kormánypárti felszólalók is szóltak. Nyilvánvaló, hogy az közös érdekünk - mert nincs jobboldali Árpád-házi falu és baloldali Árpád-házi falu, hanem

közös nemzeti értékünk van -, hogy elősegítse ez a törvény, hogy minél több, az örökségvédelem hatálya alá eső emlékünknél megfelelő módon feltárássra, konzerválására, a jövő számára bemutatásra kerüljön és kerülhessen.

Én ezért nem is a törvény általánosságáról és egészéről kívánok beszélni, hanem egy olyan kérdésről, amely gyakorlati, hiszen a frakciónk vezérszónoka az általános képet fölvezolta. Arra teszek javaslatot az igen tisztelt Országgyűlés kormánypárti és ellenzéki képviselőinek, hogy ebben legyen egy közös gondolkodás, olyasfajta közös gondolkodás, amely valóban szakmai vitát eredményez. Azt nem tudom ígérni, hogy ebből vita nem lesz, de nem kívánjuk mi ezt politikai síkra terelni, kimondottan szakmai síkon tartani óhajtjuk.

Arról van szó, hogy minden valószínűség szerint - vagy úgy fogalmazok, hogy nagyobb valószínűséggel lesz ez, mint hogy nem - egy olyan projektről kívánok beszélni, amely az országunkat érinti, és nyilvánvalóan más, a létesítéséből fakadóan más oknál fogva igen jelentős vitákat fog kiváltani. Én azonban nem az alapvető funkcióról kívánok most beszélni, hanem az örökségvédelmet érintő kérdéseiről.

Arról van szó, hogy minden valószínűség szerint a megépítendő Déli Áramlat gázvezeték az országunkat igen erőteljesen befolyásoló, részben energiagazdasági szempontokból meghatározó projekt, ugyanakkor kérem, gondoljuk együtt végig, hogy ez a nagyberuházás az országunkat délkeleti határán érve el, a déli megyék mindegyikét keresztülszelve, több mint 220 kilométer után, délnyugati határmegyéjénél hagyja el az országhatárt. Magyarul egy olyan nagyberuházásról van szó, amely viszonylag ritka, páratlan, nem kell ahhoz túlságosan sok történelmi tapasztalat, illetve tanulmány, hogy lássuk: folyómedrekénél, illetve olyan területeknél, amelyek dokumentált források szerint is évszázadokon keresztül és évezredekkel ezelőtt is lakott volt, számos örökségvédelmi rendelkezés alá eső, eddig részben ismert vagy feltáratlan, a régészet által feltárható objektumot hozhat elő. *(L. Simon László: Így van.)* Mégiscsak arról van szó, hogy nem egy fix helyen, mint egy nagy gyárüzem, nem egy olyan komplexum, mint tegyük föl, három nagy bevásárlóközpont, hanem igen hosszú területen, az előbb említettem, több mint 220 kilométer hosszán, meghatározó sáv szélességben kell elvégezni a feltárási munkákat.

Nem kétséges az sem, hogy mivel ez nemcsak Magyarországot érinti, hanem egy nemzetközi vállalkozás - még egyszer mondom, most nem a gazdasági vonatkozásait kívánom előtérbe hozni -, vannak olyan határidők, határpontok, amelyek még csak nem is a magyar hatóságoktól függenek, hiszen értelemszerűen tőlünk délkeletre is meg tőlünk délnyugatra is érint országokat. A beruházó pedig - korábbi beruházásainak történeteit részben ismerve - nem az a vállalkozás, amely nagyon figyelemmel lenne más szempontokra, mint amit előre szerződésben rögzítenek.

Azt akarom fölvetni, hogy ez a törvény kellően garantálja-e azt a gyorsaságot és azt a szakmai alapot, amivel ha a Déli Áramlat munkálatai megkezdődnek és belátható időn belül folynak, akkor a magyar történelmi múlt, a magyar örökségvédelem, illetve a föld alatt ismert vagy éppenséggel egyáltalán nem ismert régészeti lelőhelyek megfelelő színvonalon kerülhetnek feltárássra és konzerválásra. S mivel, még egyszer mondom, ez nem önmagában a mi országunktól függ, és látható, ismert vagy legalábbis ismerhető a nyomvonal, érdemes, hogy ha egy ilyen törvényről beszélünk, mint az örökségvédelmi törvény módosítása, erre a dologra fölkészülni.

Én azt látom, hogy a törvény általánosságban próbál nagyberuházások esetén - a képviselő asszony néhány perccel ezelőtt elmondott felszólalásában pontosan rögzített módon - gyorsítani az eseményeken, elsősorban bürokratikus, az úgynevezett egyablakos rendszerrel felgyorsítani a beruházás lehetőségeit, ez általában igaz; egy olyan kivételes nagyberuházás esetén, mint a Déli Áramlat, nem látom ezt garantálnak.

Azt kívánom tehát szakmai vitára bocsátani itt az Országgyűlés előtt, hogy a törvény adjon arra módot, hogy miközben nem kétséges, hogy a beruházó a beruházás sebességét meghatározott, szerződésben rögzített módon teszi, amennyiben erre mód van - minthogy a terület, a megyék, sőt a megyéken belül is ismert az a rész, az a sáv, ahol ez az áramlat, ez a gázvezeték húzódní fog -, előzetes feltárássra legyen mód. Nem látom biztosítva, hogy amikor a kivitelezés megkezdődik, akkor a rendelkezésre álló idő és a törvény által biztosított módozat elégséges ahhoz, hogy ilyen hosszú, az országunk ilyen hosszú területét érintő sávban - harmadszor emlitem, több mint 220 kilométeren - ez az idő elégséges. Attól tartok, hogy a törvény - a törvényhozó szándékát pozitívan értékelve is - nem elégséges ahhoz, hogy amikor elkezd az orosz beruházó cég a vezetékét a földbe helyezni és ott a megfelelő munkálatokat elvégezni, akkor kellő szakmai erő és idő áll rendelkezésre a magyar régészet számára ezen igen jelentős mennyiségű régészeti lelőhely megfelelő feltárássra és konzerválásra.

A földrajzi, történelmi adottságok folytán - mégiscsak több folyót, több folyómedret érintő, hét megyét átszelő nagyberuházásról van szó -, ha általánosságban egy törvényben nem is írható le, de kell hogy módot adjon arra a jogszabály, hogy ilyen esetben bizony még az előzetes feltáráss előtti szakmai beavatkozás is megtörténjen, hiszen szinte biztos, hogy a legkülönbözőbb történelmi korokból - az ókortól a honfoglalás időszakán át a későbbi korokig - ott a magyar múltat és a magyar történelmet nagyon fontos, akár meghatározó módon befolyásoló régészeti lelőhelyek találhatók.

(10.50)

Mivel nem egy statikus helyen, hanem folyamatosan kell látni ezt a beruházást, attól tartok, hogy az

a fajta bürokratikus könnyítés, amelyet a törvény tartalmaz, ez esetben nem elégséges. Szeretnék pontosan fogalmazni: nem az ellen vagyok, ami a törvényben van, mert normál esetben, azt gondolom, hogy megfelelő irányú és helyes lépés, de nem lesz elégséges ahhoz, amilyen beruházás itt megvalósul - amennyiben, és tegyük föl, hogy ez megvalósul -; mondom, a mi örökségvédelmi törvényünk témája értelemszerűen nem a gazdasági jelentőségre vagy a gazdasági szerepre kell hogy vonatkozzon, de az a fajta érintettség, ami a régészetre vonatkozik, ez különösképpen fontos.

Nem szeretnék abba a helyzetbe kerülni magyar állampolgárként, hogy azt lássam, hogy a beruházói szándék és annak a megvalósítása minden tekintetben úgy írja felül a történelmi, régészeti, örökségvédelmi kérdéseket, hogy akkor, a megvalósulás folyamatában érv már nincs. Hogy prózai módon fogalmazzak, attól tartok, hogy úgy fogják keresztülszántani esetleg felbukkanó Arpád-házi temetőinket, az avar régészeti emlékeket és Délnyugat-Magyarországon a római kori emlékeket, hogy ennek megakadályozására sem a kormánynak, sem az örökségvédelmi hivataloknak, a Miniszterelnökségnek és háttérintézménynek nem lesz módja. A törvényben ennek megakadályozására garanciát nem látok, ezért szorgalmazom, hogy ilyen legyen.

Még egyszer összefoglalva: látom azokat a lépéseket és gondolatokat a törvényben megfogalmazva, amelyek pozitívak, amelyek például az örökségvédelem és a régészet tekintetében egy, fogalmazunk így, átlagos projekt esetében még alkalmazhatók is; olyan nagy beruházás és olyan jellegű beruházás esetén, ami inkább egyedinek mondható, az előbb említett örökségvédelmi garanciákat nem látom.

Azt én is megerősítem, hogy a társadalmi egyeztetés, a szakmai egyeztetés megtörtént. Ilyet ellenzékítől ritkán lehet hallani, de ha egyszer megtörtént, akkor éppen a vita szakmai komolyságára tekintettel ezt érdemes kimondani. Szakmai egység, teljes egység nincsen, ilyen egyébként az én ismereteim szerint az elmúlt évtizedekben sohasem volt, és mint-hogy nagyon különböző gondolkodású emberekből áll éppúgy a politikai döntéshozatal, mint a szakmai véleményalkotás, ezen különösképpen csodálkozni nem lehet.

Arra a kérdésre azonban, amelyre konkrétan kitértem, akár a parlamenti vita során, akár a módosítás során meghatározóan fontosnak tartom, hogy a törvényalkotó és aztán az Országgyűlés egésze megfelelő feltételeket biztosítson a magyar régészet számára még akkor, amikor időben vagyunk és lehet. Elnök úr, köszönöm szépen a lehetőséget. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ikotity István képviselő úrnak jelzem - jelzem, képviselő úr -, hogy Nyitrai Zsolt, Hegedűs Lorántné és Sallai R. Benedek képviselő úr felszólalása után fog a kör zárulni, akkor tudok ön-

nek két percre felszólalási lehetőséget biztosítani. Most viszont L. Simon László államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! Kénytelen vagyok itt az előttem szóló szocialista képviselők felszólalásaira már most reagálni, mert azt gondolom, hogy miközben méltányolandó, hogy Hiller alelnök úr arról beszél, hogy ez egy szakmai törvényjavaslat, és a vitát jó lenne szakmai keretek között tartani, aközben végig a Déli Áramlatról beszélt, és végig azt vetítette előre, hogy majd ha a Déli Áramlat egyszer meg fog épülni, akkor itt kő kövön nem marad, és egyetlen régészeti lelőhelyet nem fognak kímélni ezek a gonosz emberek, akik itt az Árpád-kori és római kori leleteket el fogják pusztítani. Én értem, hogy önök ebbe a vitába is a Déli Áramlatot akarják behozni, és majd nemsokára itt fog a körünkben ugrálni az orosz medve is, de ez a törvényjavaslat nem erről szól, és ne tessenek félrebeszélni!

Ráadásul, Hiller miniszter úrnak ajánlom szeretettel a figyelmébe azt, hogy az a központi szerv, amit most ezzel a törvényjavaslattal létrehozunk, az nem az a központi szerv lesz, amit önök létrehozta a KÖSZ formájában. Nem véletlenül szüntettük meg 2010-ben a KÖSZ-t, és még az örökségét még most fogjuk csak a helyére rakni, és azt is rendbe tenni, aminek a továbbélése valamilyen formában, illetve a folyamatosság továbbvitele volt a NÖK, ami a Nemzeti Múzeum alatt működik. Mi ugyanis nagyon fontosnak tartottuk azt, amit a múzeumi szakma egyöntetűen követelt önöktől, hogy a területi feltárási jog a területileg illetékes múzeumoknál legyen. Ezzel a törvényt módosítással ezt nem vesszük el.

Amit két évvel ezelőtt az általam még kulturális államtitkárként beterveztett múzeumi törvény vitájában is elmondtam, hogy megerősítjük a megyei hatókörű múzeumokat, és a feltárási jogosultság ott marad náluk, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy nemcsak a feltárási jogosultság van ott és a tudományos feldolgozás lehetősége, hanem azt szeretnénk, hogyha a vidéken megtalált leleteket vidéken állítanánk ki, ezt a nagyon erős jogosítványt most nem sértjük, viszont a gyorsítás érdekében és a hatékony szerepvállalás érdekében tesszük úgy egyablakossá a rendszert, hogy figyelembe vesszük a múzeumok közötti különbségeket, figyelembe vesszük azt, hogy egy-egy megyei hatókörű múzeum, ha az ő megyéjében egyszerre négy feltárási zajlik, nem lesz képes ellátni valamennyi feladatot.

Én értem, hogy Hiller miniszter úr visszasírja a KÖSZ-t (*Dr. Hiller István: Így van!*), és szeretne egy olyan szervezetet látni, ami a Déli Áramlat esetleges megépítésekor majd egységében kezeli a dolgokat, de a KÖSZ-t, halljuk és a szakma is hallja... Hiller miniszter úr bólogat, és azt mondja, hogy így van, tehát Hiller miniszter úr továbbra is szeretné visszaállítani a KÖSZ-t. Itt jegyzem meg Ikotity képviselőtársam-

nak, na, az volt a mutyi melegágya, na, ott lehetett aztán mindent odaadni a barátoknak, és ez meg is történt, ne legyenek kétségeik, nem véletlen, hogy 2010-ben mi ezt megszüntettük.

Tisztelt Képviselőtársaim! De ne menjünk el Kiss László képviselőtársam megjegyzése mellett! Én mindig nagyon komolyan veszem azt, hogyha egy képviselő úgy szólal fel a parlamentben - ahogy azt az előbb Dunai Mónika is tette -, hogy a saját választókerületének a problémájára is figyel, és egyébként kiemeli egy-egy törvényjavaslat vitájában azt, hogy ez mennyiben érinti az ő választókerületét. Kiss képviselőtársam azt mondja, hogy a III. kerület római örökségét nem hasznosítjuk megfelelően, és hogy a kormány ennek érdekében jó lenne, ha tenne valamit. Én azért szeretném a képviselő urat emlékeztetni arra, hogy bizony a III. kerület legnagyobb megoldandó problémája a Hajógyári-sziget és az ott található fantasztikus érték, a Hadrianus-palota. Szeretném jelezni azt képviselő úrnak, hogy a kormány megtárgyalta a Hadrianus-palota hasznosításával kapcsolatos koncepciót, és mindent meg fogunk annak érdekében tenni, hogy ebben a kormányzati ciklusban elinduljon a Hadrianus-palota feltárása.

De hogy a képviselő úrnak világos legyen, a Hajógyári-szigetet az önök kormánya alatt privatizálták, tisztelt képviselő úr, 2003-ban privatizálták. Ugyan el kell ismernem, hogy Hiller miniszter úr annak idején - hiszen ő volt akkor a területért felelős miniszter - a privatizációhoz eredetileg nem járult hozzá, azonban az ÁPV Zrt. ennek ellenére privatizálta a területet, és a tiltakozó levelet Hiller miniszter úr már nem írta alá, mivel annak aláírását Szilvássy György közigazgatási államtitkár az utolsó pillanatban megakadályozta. Így a privatizáció 2003-ban megtörtént, tisztelt Kiss képviselőtársam, akkor tetszettek volna aggódni a római értékekért ilyen nagy mértékben!

Szeretném az ÁSZ, az Állami Számvevőszék 2004. évi jelentését is ideidézni önnek, tisztelt képviselőtársam: „A Hajógyári Sziget Vagyonkezelő Kft. privatizációs tranzakciója során a szigeten lévő római kori Hadrianus-palota rommúemlék törvény szerinti állami tulajdonba vétele nem valósult meg. A műemlékvédelem szempontjából magas kockázatú privatizációs megoldáshoz a nemzeti kulturális örökségért felelős miniszter nem adta jóváhagyását.” - ez volt Hiller miniszter úr.

(11.00)

„A helyszíni ellenőrzés megállapításainak hasznosítása mellett javasoltuk a pénzügyminiszternek, hogy intézkedjen a Hajógyári Sziget Vagyonkezelő Kft.-ben lévő műemlék ingatlan állami tulajdonba vételéről.” Kérem tisztelettel, később, jóval később, élve az állam az opciós jogával, vásárolta vissza a területet.

És bizony ne menjünk el a mellett a tény mellett, tisztelt képviselőtársaim, hogy 2003-ban a Hajógyá-

ri-sziget privatizációja, pontosabban, a helytartói palota privatizációja volt az az ügy, ami miatt az akkori műemléki főosztályt Szilvássy György politikai nyomására a szocialista kormány megszüntette. Egy főosztály, egy szakmai főosztály lett az áldozata annak a privatizációs mutyinak, amely az ön választókerületét érinti, tisztelt képviselő úr.

Úgyhogy én azt tudom önnek mondani, hogy a III. kerületi római emlékeket nem tőlünk kell féltetni, mi vagyunk azok, akik most föl fogjuk tární és rendbe fogjuk tenni; mi vagyunk azok, akik elkészítettük a limes menti római műemlékeknek az egyesített kataszterét (*Dr. Hiller István: Laci, az tíz éve megvan!*), és szeretnénk belőle majd egy világörökségi felterjesztést benyújtani az UNESCO-nak. Önök azok, akik egyébként ezt az értéket hagyták volna veszni ilyen módon, ahogy azt Állami Számvevőszék jelentése is feltárta.

Úgyhogy, tisztelt képviselőtársaim, én is azt javasolom önöknek, hogy maradjunk a szakmai mederben, maradjunk a törvényjavaslatnál, maradjunk a régészeti feltárásnál, ne tessenek itt jönni III. kerületi értékekkel meg Déli Áramlattal, mert az egyértelműen mellébeszélés, a lényegről beszéljünk, arról, ami ebben a törvényjavaslatban feketén fehéren olvasható. Köszönöm. (*Taps a kormánypartok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A következő felszólaló a Fidesz képviselőcsoportjából Nyitrai Zsolt képviselő úr. Parancsoljon!

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm szépen a szót és a lehetőséget. A kulturális örökség védelméről szóló, előttünk fekvő törvényjavaslat egy nagyon fontos előterjesztés, örülök, hogy ez a tisztelt Ház, a Magyar Országgyűlés napirendi pontjai között szerepel.

Azt gondolom, hogy ez a jogszabálytervezet egyértelműen egy új szemléletet hoz; egy jól előkészített anyagról van szó, amelyik a szakmával abszolút módon egyeztetett.

(*Az elnöki széket Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.*)

A nagyberuházásokat megelőző régészeti feladatellátást szabályozza. Én azt gondolom, hogy mindegyik magyar országgyűlési képviselő fontosnak tartja az értékőrzést, az értékek megőrzését, azonban nyilvánvalóan figyelembe kell venni szintén nagyon fontos fejlesztéspolitikai szempontokat, és a beruházásoknak lendületesen előre kell haladni. Ez a mostani javaslat életszerűvé teszi a szabályozást, úgy, hogy a régészek, a régész szakma és a fejlesztéspolitika szempontjait együttesen veszi figyelembe.

Eger városának országgyűlési képviselőjeként különösen fontosnak tartom ezt a javaslatot, hiszen a javaslat szól a nemzeti emlékhelyekről is. Ugye,

nemzeti emlékhely a nemzet történelmében meghatározó jelentőséggel bíró helyszín, amely a nemzet önképében kiemelkedő fontossággal bír, és akár alkalmas országos jelentőségű állami megemlékezés helyszínének is.

Nézzük meg, hogy mik ezek a nemzeti emlékhelyek a mai Magyarországon! Ezt most fel is sorolnám itt a Magyar Országgyűlésben, azt gondolom, jó, ha ezek a nemzeti emlékhelyek minél többször idekerülnek az Országgyűlés elé. Kiemelt nemzeti emlékhely a Parlament épülete, ahol most vagyunk, és nemzeti emlékhelyek: Budapest, Hősök tere; Budapest, Magyar Nemzeti Múzeum; Budapest, rákoskeresztúri Új köztemető 298., 300. és 301. parcellája; Budapest, várnegyed; debreceni Református Nagytemplom és Kollégium; Mohács, történelmi emlékhely; Ópusztaszer, történelmi emlékpark; Pákozd, katonai emlékhely; Somogyvár; Kapuvár; Székesfehérvár, romkert; Budapest VIII., Fiumei úti temető és Pannonhalma Bencés Főapátság.

Ebben az esztendőben, 2014. február 12-én kezdeményeztük azt, hogy bővüljön a nemzeti emlékhelyek sora, és az egri vár is legyen nemzeti emlékhely, az Országgyűlés törvényben fogadja el azt, hogy az egri vár nemzeti emlékhellyé válik. Kezdeményezésünket követően egyeztetettünk erről a kérdéskörrel Orbán Viktor miniszterelnök úrral (*Dr. Józsa István: Jaj, de jó!*); Boross Péter miniszterelnök úrral, a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság elnökével; L. Simon László államtitkár úrral, a Miniszterelnökség államtitkárával.

Én azt gondolom, hogy az egri vár egy szimbólum, a kiállás, a küzdőszellem, a hazafiság és a magyar siker, a magyar győzelem szimbóluma. Az egri vár emellett Magyarország leglátogatottabb vidéki múzeuma, mindenki ismeri; mindenki ismeri az Egri csillagokat, mindenki olvasta a könyvet, mindenki látta a filmet, mindenki volt az egri várban. Ezért is kezdeményeztük, hogy mindenképpen méltó arra, hogy nemzeti emlékhellyé váljon az Országgyűlés döntésének értelmében.

Az egri várban egyébként most egy nagyon komoly felújítás folyik, és ilyen módon ez az új jogszabálytervezet is felhívja ennek a problematikának a fontosságára a figyelmet. Jelen pillanatban az egri vár és erődrendszer turisztikai attrakciójának a fejlesztése folyik a vár területén, Egerben, amely egy többmilliárdos felújítás, a kazamata teljes megóvását és felújítását foglalja magában, a Törökkert újraindítását, a fegyvertár épületének felújítását, a Szépbástya felújítását. Nemcsak felújítás, hanem természetesen egy nagyon komoly tartalomfejlesztési munka is megvalósul majd az egri várban, az egri vár területén, az ország leglátogatottabb vidéki múzeumában.

Én arra kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy támogassák ezt a javaslatot, legyen az egri vár nemzeti emlékhely. És természetesen nagyon örülök annak, hogy Rákoskeresztúrról a Kisfogház is bekerülhet a nemzeti emlékhelyek sorába. Azt gondolom,

hogy ez egy olyan javaslat, amely minden magyar országgyűlési képviselő által támogatható.

Köszönöm szépen a figyelmet, és köszönöm a támogatást. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Felszólásra következik Hegedűs Lorántné képviselő asszony, Jobbik-képviselőcsoport.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Nagyon jól tette, hogy megemlítette az Álomsziget-beruházást és ennek kapcsán az MSZP bűneit. Kár, hogy elfelejtette hozzátenni, hogy minekutána az ottani beruházóról, Yuli Oferről kiderült, hogy odahaza, Izraelben ellene értékpapírcsalás miatt vádat emeltek, a Jobbik itt Magyarországon - hiszen az ottani nem fedezett jövedelmét Magyarországon kívánta és fektette is be - pénzmosás miatt büntetőfeljelentést tettünk. A Fidesz által vezetett ügyészség lesöpörte az asztalról a feljelentésünket, és nem rendelt el nyomozást. Vajon miért? Talán van valami közös bűn, amit a Fidesznek és az MSZP-nek együtt el kell törölnie? *(L. Simon László: Nincs!)* Nem tudom, ez egy kérdés volt. *(L. Simon László: Nincs!)*

Válaszolva az államtitkár úr kérdésére, értelmezem az ön által benyújtott törvénytervezetet, és mondanám, hogy a jelenlegi 9. §-ban azt olvashatjuk, hogy a kulturális törvény eredeti 46. § (5), (6) bekezdéssel egészül ki, és ennek az (5) bekezdése így szól: „A területi múzeum állam, helyi önkormányzat vagy az általuk alapított gazdasági társaság fenntartásában működik.” És a (6) bekezdés az, ami a jogköröket és a feladatköröket tisztázza. Tehát erre utaltam a hozzászólásomban. *(L. Simon László: Értem.)*

Itt fölmerült a Déli Áramlat kérdése is, és muszáj vagyok erre nagyon röviden kitérni. Én azt gondolom, hogy függetlenül attól, hogy ezen kérdést hogyan ítélik meg az Országgyűlés különböző frakciói, mi adott esetben egyébként ezt a beruházást támogatjuk, vannak, akik ezt ellenzik, ettől függetlenül én azt gondolom, hogy a műemlékvédelem kérdésköre nem állítható párhuzamba a Déli Áramlat megvalósíthatóságával, nem alternatívája egyik a másiknak. Tehát ez egy nagyon rossz gondolkodásmód, amit itt most a kormányzat is megvalósít értelmezésem szerint. Azt a problémát, amit az elmúlt 30-40-50 év okozott, nevezetesen, hogy mindig háttérbe volt szorítva a kulturális örökség védelme, és ez mindig egy olyan gyerek volt, akivel senki nem törődött, azt most nem lehet olyan módon megoldani egy csapásra, amit önök gondolnak, hogy különböző beruházások kapcsán szó szerint el lehet majd tolni a múltat egy homloktoló géppel. Mi ezt a gondolkodásmódot kérdőjelezzük meg, és ez ellen tiltakozunk.

Visszatérve az előző beszédemhez, amit nem tudtam befejezni idő hiányában, szeretném a követ-

kezőket elmondani. Tehát a műemlékvédelem, illetve a műemlékek nyilvántartása és kategorizálása érzésünk szerint nagyon komoly sérelmet fog szenvedni az önök által benyújtott tervezet szerint, és ez a fajta megoldási javaslat, hogy az eredeti három, illetve négy, de alapvetően három kategóriából az egyiket gyakorlatilag kiemelik, azt jelenti, hogy számtalan, jelenleg műemléki kategóriában lévő ingatlan fogja az eredeti védettségét elveszíteni, vélhetően örökre.

(11.10)

Ezt nagyon veszélyesnek tartjuk, már csak azért is, mert az az indoklás, amit önök hozzáfűznek, hogy mindennek a gazdasági és fejlesztési igények teremtik meg az alapját, nagyon veszélyes értelmezésünk szerint. Önök a társadalmi igényre hivatkoznak, de tudjuk, hogy a Fidesz orwelli újbeszélében ez a társadalmi igény sok esetben csak egyetlenegy beruházónak, mondjuk, egy Fidesz közeli offshore lovagnak, nevezzük nevén, Andy Vajjának lehetne az igénye. Nem csudálkoznék, ha most is erről lenne szó.

Visszatérve a Vajdahunyadvár kérdéséhez: igen, vele kapcsolatban merült fel, hogy vajon mi lesz a Vajdahunyadvár sorsa, ha már nem a Mezőgazdasági Múzeum lesz benne, hiszen a Városliget-projekt, az ahhoz kapcsolódó törvény lehetővé teszi például, mondjuk, egy kaszinó elhelyezését is ezen a területen, és kézenfekvő, hogy egy kiürülő műemlék egy ilyen jellegű új funkcióváltás által gazdaságilag legyen hasznosítva. Önök ehhez még ösztönzőrendszert is kívánnak telepíteni, nevezetesen: érdekelt-szignővelő támogatások által. Azt gondolom, elég érdekelt-szignővelő támogatást kapott már adott esetben ez a kaszinótulajdonos úr. Tehát ha önök erre gondolnak, az ő képére és hasonlatosságára van ilyen módon formálva a törvény, akkor ezt nyugodtan el lehet felejteni, és vegyék ki a törvényből.

De ha már a Városligetnél tartok, és ha már műemlékvédelemről beszélünk, a sajtóban is többfelé megjelent a Városliget-projekt kapcsán, hogy összesen 140 milliárd forintnyi lesz a beruházás összköltsége, abból önök a Regnum Marianumra mint emlékműre csak 200 milliót szánnak. Ez még előzetes feltárássra sem lesz elegendő értelmezésünk szerint. Ha valamire van társadalmi igény, hiszen önök a törvényjavaslat kapcsán most az indoklásban annyiszor elmondták, hogy itt alapvetően a társadalmi igény az, amihez a törvényt akarják módosítani, tehát ha valamire van társadalmi igény, akkor az a Regnum Marianum újjáépítésének kérdése.

Úgyhogy azt gondolom, hogy a kulturális örökség védelméről szóló törvény módosításának apropóján e tekintetben is ezt a projektet nyugodtan felül lehetne vizsgálni, már csak azért is, mert ez a kérdéskör, ha jól tudom, az államtitkár úrhoz tartozik. Az ő asztalához tartozik, hogy mennyi pénz lesz erre biztosítva a jövő évi költségvetésben, és azon belül

ezen projektem megvalósítása miként fog megtörténni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a Jobbik pad-soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Sallai Róbert Benedek képviselő úr, LMP-képviselőcsoport. Öné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Néhány dologban szeretnék reflektálni az elhangzottakra, és nagy örömmre szolgál, hogy L. Simon államtitkár úrral oszthatom meg a gondolataimat.

Kifogásolta elsősorban Hiller képviselő úrnak a Déli Áramlattal kapcsolatos felemlítését. Ezért én tartózkodni fogok attól, hogy erről szót ejtsek, de ha közút- vagy közúthálózat-fejlesztésekről, új nyomvonalokról beszélek, az talán nem bántja a politikai érzékét. Ugyanis egyszerűen az életszerűvé válása a szabályozásnak az, ami aggasztó. Nyitrai képviselő úr mondta el, hogy a szabályozás milyen szempontok alapján teszi életszerűbbé a feltárást. Gyakorlatilag arról szól, hogy hogyan lehet a fejlesztéspolitikával összeegyeztetni ezen törekvéseket. Az életszerűség Magyarországon most azt jelenti, hogy nincs kulturális örökség feltáráására irányuló kezdeményezés, ha nincs olyan fejlesztés, amely miatt ez azonnal indokolt. Tehát ez az életszerűség a probléma ezzel, hogy olyan kutatási, régészeti tevékenység finanszírozása rég nem biztosított, ahol nem lehet valami fejlesztéshez betenni ezt, ahol nem lehet valakinek kötelezővé tenni ennek a finanszírozását, mert gyakorlatilag ennek összeomlott a rendszere.

Ha erről a jogszabálytervezetről beszélünk, akkor szót kell ejtenünk arról is, hogy mi miatt van ez, mi az a háttér, ami a kulturális örökségvédelemnek a financiális, intézményi háttérét fenntartja. Nagyon-nagyon nehéz eltekinteni a tapasztalatoktól, amelyek közül számos negatív esetet említett az államtitkár úr is a reakciójában, amikor gyakorlatilag „az MSZP mit rontott el a kormányzása során” jellegű etapot tartotta. Ugyanakkor meglepődve látom, hogy ez „a mit rontott el az MSZP” teljes mértékben arról szól, hogy gyakorlatilag a máltai egyezményt 2000. augusztus 31-én fogadták el Magyarországon, az első Orbán-kabinet idején, a régészeti tevékenységről és kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvényt szintén az Orbán-kabinet idején fogadták el, mindezek nyilvántartásáról és a régészeti feltárási részletes szabályairól szóló 80/2012. XII. hó 8-ai BM-rendeletet szintén az Orbán-kabinet idején fogadták el, és így történt ez a 393/2012. XII. hó 20-ai kormányrendelettel is.

Tehát mindazokat, amiket most ki kell javítani, mellel olyan kormányzás idején születtek, amikor Orbán Viktornak hívták Magyarország miniszterelnökét, és erre teszünk most törekvést. Tehát minden bizonnyal lehet osztani az államtitkár úr aggályait,

hogy egy másik párt alatt álló kormányzás is sokat hibázott, ugyanakkor nem tekinthetünk el attól a kettős mércétől, amit tapasztalunk.

Felszólalásának elején mókásan tapasztaltam, hogy mindaddig, amíg Dunai Mónika képviselő asszonyt megdicséri, hogy milyen szépen és helyesen kiáll a saját választóközete értékeinek a védelméért, ugyanennek a felszólalásnak a végén Kiss László urat ledorongolja, hogy miért a III. kerülettel foglalkozik és miért a saját körzetével. *(Nyitrai Zsolt: Nem ezt mondta! - L. Simon László: Én ilyet nem mondtam!)* Tehát összességében ez a kettős mérce az, ami nyilvánvalóan lejön. *(L. Simon László: Mondtam már múltkor is, hogy jegyzeteljél. Nem?)* Tehát gyakorlatilag még egyet kérek majd az államtitkár úrtól: a reakciójában ne kérje számon, hogy miért nem a pozitív irányú változásokat említjük, hiszen jó néhány esetben jó néhány pontosítás és részletszabályozás lehet az, ami jobbá és könnyebbé teheti ennek a tervezetnek az elfogadását.

Ugyanakkor hadd mondjam el, hogy a beruházási és a természetvédelmi érdekek ütközése miatt felmerült korábban többször is, hogy az utóbbival is összefüggő szabályozás rugalmasabbá tételének a szempontjai megjelennek. Azért, hogy az államtitkár úr is tudja, miről beszélek, mondom, hogy a 35. oldalon van azon egyes általános célok megfogalmazásának a rendszere, amiben a rugalmasabbá tételét nyilvánvalóan megfogalmazzák. Ez azért aggályos, mert amikor Magyarországon egy mérlegre kerülnek a kulturális örökségvédelem, a régészeti értékek védelmének a szempontjai és egy gazdasági érdek, nagyon-nagyon ritka az az eset, vagy nem nagyon van ilyen eset, amikor ebből a régészeti és kulturális örökség jön ki nyertesként.

A módosítások jelentős részét az a jogalkotói törekvés indokolja, hogy a módosítás a kulturális örökségvédelmi törvény alapvető jogintézményeit kiegészítve a jelenlegihez képest átláthatóbb és kiszámíthatóbb szabályozást, az eljárások könnyítését, ezáltal gyorsítását szolgálja; a kormány szándékának megfelelően mindez összehangolva a gazdaság, a tulajdonosok és az örökségvédelem érdekeivel. Ugyanakkor a 36. és 40. §-ok meglehetősen beszédesek, amikor a nagyberuházások kapcsán a régészeti feladatellátás hatékony és gyors elvégzésére utalnak. Egyszerűsítik a nagyberuházásokkal kapcsolatos régészeti feltáráásokat. Ez az, amikor az államtitkár úr többször felszólított, hogy szakmai kérdésekről vitázzunk, de ez az, ami aggályokat kelt. Pósnai képviselő úr megszólta Ikotity képviselőtársamat, hogy miért lát az LMP mindenben mutyit. Egyszerűen ez a tapasztalat. Ha a Fidesz hozzányúl egy jogszabályhoz, akkor minden bizonnyal van valami érdek, ami megjelenik. Nyilvánvalóan ez teszi gyanakvóvá a frakciónkat, amiért tisztelettel kérem elnézésüket, de semmiképpen nem becsljük alá a vezető politikusaink az irányú képességét, hogy miként rejtsek el saját üzleti érdekeiket egy-egy jogszabálytervezetben. Emiatt tisztelettel kérem az elnézésüket, de ez a szomorú tapasztalat.

Ugyanakkor a műemlékké nyilvánítás szabályai is változnak. A műemlék-mentesítést hogyan fogja elősegíteni? - azt nyilván majd a gyakorlat meghatározza. Ugyanakkor hadd mondjam el azon tapasztalatokat, hogy az elmúlt években az új műemlékké nyilvánítási lehetőségek gyakorlatilag nagyon-nagyon leszűkültek, pont azért, mert a fenntartásuk finansziális háttere hiányzik azon jogszabályi korlátok kivétele miatt, amelyeket a korábban említett jogszabályok kötelezővé tettek. Csak az alföldi régióban, ahol foglalkoztam ilyenekkel, több megmaradt szelmalomnak az ipari műemlékké nyilvánítása azért maradt el teljes mértékben még a műemlékvédelmi hivatal idejében, mert sehol nem látták biztosítva azt, hogy ehhez bármilyen forrásokat lehet rendelni.

Ezért nagy tisztelettel kérem az államtitkár urat, hogy abban az esetben, amennyiben a szándékaik tisztaságát illetően saját maga meg van győződve, a költségvetési törvény módosítása során - most van erre lehetőség - különböző helyekről forrást vegyen el a kormány, és ilyen jellegű fenntartásokra fordítson érdemben.

(11.20)

Szintén hadd mondjam el, hogy a régészeti feltárások során több olyan kurgánnak, kunhalomnak a feltárásánál tapasztaltam azt, amelyek ex lege védett területnek minősülnek, hogy gyakorlatilag a feltárást követően egy teljes elhagyatottság, gyomosodás, degradációs folyamat indult be, ami sem a bemutathatóságát, sem a látogathatóságát nemhogy nem segíti, kifejezetten akadályozza. Mindaddig, ameddig az ilyeneknek a fenntartására nincs érdemi kormányzati törekvés, addig mindez csak egy díszbokréta a kormányzati jogalkotás kabátján, és a gyakorlati bemutatáshoz, ismeretterjesztéshez és kulturális örökségvédelemhez nem tud érdemben hozzájárulni.

Számos pozitív törekvése mellett ezek az aggályok fogalmazódtak meg bennem is, amikor átnéztem ezt a tervezetet. Kérem államtitkár urat, hogy ha reagál, akkor ne a sárba döngölés legyen a fő szempont, hanem az, hogy például a 36., 40. § esetében elmondja azt, hogy mi garantálja azt, hogy nem a gazdasági érdekek fognak elsődleges szempontként megjelenni, és hogy a hatékonyság mit jelent ebben a jogszabályban, mert aggályos lehet, hogy a hatékonyság azt szolgálja, hogy hogyan lehet két hét alatt régészeti feltárást megvalósítani.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak, LMP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Pósnán képviselő úr, alelnök úr engem érintő

hozzászólására szeretnék reagálni. Nem a társadalmi, nem a széles tudományos egyeztetését vontam kétségbe ennek a törvénynek, hanem azt, és egyúttal javítanom kell magam, nem 3, hanem 5 munkanappal ezelőtt került fel a parlament honlapjára ennek a törvénynek a szövege. Ez meglehetősen szűk idő.

Másrészről pedig szeretnék reagálni az akkreditációval kapcsolatban. Nem állítottuk, sőt méltattuk ezt, nem jó dolog, hogy ez így ki lett forgatva, hogy az ellenkezőjét mondják annak, amit állítottunk. Általában vagy összegésében a törvénnyel kapcsolatban és a vezérszónoki kapcsán mondom azt, hogy nagyon sok szempontból méltattuk ezt a törvényt, azonban fontos felhívunk a figyelmüket itt arra is, hogy számos lehetőség van a mutyira és például az akkreditáció megkerülésére is. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót kétperces időkeretben Nyitrai Zsolt képviselő úrnak.

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársak! Sallai R. Benedek képviselő úr hozzászólása készítetett arra, hogy két percben megszólaljak most itt önök előtt.

Több képviselőtársunk felszólalásában előtérbe került a választókerületi szempont, ami egyébként, azt gondolom, hogy nagyon helyes, mert azért küldenek bennünket ide a választópolgárok az Országgyűlésbe, hogy ezeket a szempontokat figyelembe vegyük a döntéshozatalnál. Ön azt mondta, képviselő úr, minthogyha L. Simon László, a Miniszterelnökség államtitkára valamilyenfajta kettős mércével reagált volna a felszólalásra, hogy míg a kormányparti képviselő asszony választókerületét érintő felszólalását pozitívan fogadta volna, addig a baloldali, ellenzéki képviselőtársunkét pedig negatívan. Erről szó nem volt, mind a kettőre azt mondta, hogy ez nagyon helyes irány, a választókerületi szempont figyelembevétele. Az MSZP-s képviselőtársunk felszólalásánál tartalmi problémái voltak bizonyos privatizáció kapcsán az államtitkár úrnak.

Na, de visszatérve az eredeti előterjesztésre, az én választókerületemben is - hogy maradjunk választókerületi szempontoknál - az elmúlt időszakban egy sor olyan ügyet fel tudnék sorolni, amikor egy-egy beruházás majdnem ellehetetlenült, pusztán azért, mert a két szempont, a régészeti szempontok és a fejlesztéspolitikai szempontok nem voltak kellőképpen és megfelelő módon összehangolva. Ez a jogszabály pont ezt hozza, életszerűvé teszi az egész szektornak a működését, hogy mind a két szektor, szakma érdekeinek figyelembevételével felgyorsítsa az egyébként nagyon fontos beruházásoknak az előrehaladását.

Én ezért is támogatom ezt a javaslatot, na meg természetesen azért, mert hogyha ezt elfogadjuk, akkor az egri vár az nemzeti emlékhely lehet. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót L. Simon László államtitkár úrnak.

Öné a szó, államtitkár úr.

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Két dolog miatt szólalok fel. Egyrészt olyan részletkérdésekről beszéltünk, amelyekre nem akarok már a zárszóban reagálni, másrészt a múltkor Sallai képviselőtársam a parlamenti étkezőben, az alagsorban mondta, hogy ne csak mindig a zárszóban reagáljak, mert akkor nincsen módja viszontreagálni, és most gondoltam, hogy a lovagiaság jegyében erre lehetőséget teremtünk, hogy ne érezze magát mindig vesztesnek, tehát legalább az esélye meglegyen annak, hogy valamit mondjon. Nem minthogyha egyébként olyan túl sok értelme lenne a dolognak, mert nem fogadta meg a tanácsomat, amit legutóbb mondtam. Én magam mindig szorgosan jegyzetelek, és felírom, hogy képviselőtársaim mit mondanak, hogy tudjak rá reagálni, mert mindig olyanokat idéz aztán tőlem, amiket Nyitrai képviselőtársam is igazolta, hogy nem is mondtam. Tehát nem árt, hogyha jegyzetel, és akkor utána pontosan tud idézni, mert így nincs meg a közös vitalap, tisztelt képviselőtársam, ahogy ezt már a legutóbb is mondtam.

Viszont nem azzal akarok foglalkozni, amit ön elmondott, mert tulajdonképpen önleleplező volt a saját maga érvrendszere is, hiszen azzal zárta gondolatait, hogy én is belelapoztam, meg belenéztem, meg nem tudom, micsoda.

Tehát kérem képviselőtársaimat arra, hogy ha idejönnek, és feltétlenül úgy érzik, hogy hozzá kell szólniuk, akkor készüljenek fel. Ahogyan, mondjuk, Hegedűs képviselő asszony felkészült, láthatólag paragrafusról paragrafusra fogalmazta meg a kritikáit; képviselő asszonnal van miről vitatkoznunk, mert olyan szempontokat vetett fel, amelyekre a kormányoldalnak reagálnia kell. De aki meg maga elismeri azt, hogy csak belelapoz egy törvényjavaslatba, az valójában készületlenül érkezik ide. Rendben van, hogy a katalógusban alá kell írni, de nem muszáj hozzászólni, tisztelt képviselőtársaim.

Ikotity képviselő úrnak pedig azt mondanám, hogy ha éppen itt lenne a vitában, és nem állandóan kísértálgatna Schiffer képviselő úrral, hogy a Házbizottság ülésén minden bizonnyal az LMP-sek felvették azt, hogy ne tárgyaljuk most, hanem csak a jövő héten, mert Ikotity képviselőtársam, minthogy kevesen vannak, és minden törvényhez hozzászól, még időt kér magának a törvény elolvasására és értelmezésére. Nyilvánvalóan azok, akik egyébként a felszólalását írták, azok valamelyik másik földrészen vagy országban élnek, mert olyan szintű szakszerűtlenségről tanúskodott a felszólalása, amin szerintem mind a régésztársadalom, mind a régészeti munkákban érintett beruházói oldal a hasát fogva nevet. De ezt a kérdést le is zártam, én az LMP-sekkel ma már

nem akarok vitatkozni, mert egyszerűen nem értik, hogy mi van itt előttünk.

Viszont amit Hegedűs Lorántné képviselő asszony elmondott, ott fontos dolgokról kell beszél-nünk. Az egyik a múzeum kérdése, ahol jogosan figyelmeztetett engem arra, hogy sok-sok törvényt nyitottunk meg ezzel a módosítással, a levéltári törvényt, a múzeumi, és a többi törvényeket, és valóban, itt van változás, ahogyan képviselő asszony mondta.

Két dolgot... nem, messzebből indítok. Én már két-három évvel ezelőtt is felvettem azt, hogy nem biztos, hogy jó az, hogy csak költségvetési szerv formájában tudnak működni a közgyűjteményeink. Érdeemes lenne megfontolni néhány pozitív példa alapján, hogy kulturális intézmények gazdasági társasági formában is működhessenek. Hogy nehogy itt valaki megrettenjen, két példát rögtön kiemelek: az egyik a Nemzeti Színház, a másik pedig a Művészetek Palotája. Az egyik részvénytársaság, a másik pedig kft.

Mindkettő esetében nagyon praktikus érvek szólnak amellelt, hogy gazdasági társasági formában működnek, például az éven túli költségvetéssel való gazdálkodás lehetősége, tehát hogy a maradvány-pénzeknek a következő költségvetési évben való felhasználása, például az áfa-visszaigénylésnek a lehetősége, és még sok-sok példát lehetne mondani. Viszont tegyük egyértelművé azt, hogy jelenleg az államháztartási törvény köti meg a kezünket, és az én, egyébként még csak azt se mondhatom, hogy koncepciómmal, csak pusztán felvetésemmel, hogy gondoljuk meg azt, hogy egy közgyűjtemény is működ-hessen gazdasági társasági formában, például non-profit gazdasági társasági formában, azt nem teszi lehetővé az államháztartási törvény. Sőt, annak idején Naszvadi államtitkár úrral az államháztartási törvény módosításakor, négy szemközti beszélgetésünkben egy komolyabb vitát folytattunk, és ő elmondta az érveit, egyébként hasonlóan képviselő asszonyhoz, tulajdonképpen egyfajta biztonsági garanciát látott államtitkár úr abban, hogy a közgyűjtemények költségvetési szerv formájában működnek.

Itt viszont arról van szó, hogy ki az, aki fenntarthat intézményt. Ebben az esetben, amikor a megyei hatókörű múzeumnál megjelöljük azt, hogy a fenntartó ki lehet, valójában szűkítünk és nem tágítunk, nem lehetőséget adunk, hiszen bizonyos múzeumtípusok esetében egyáltalán nem nevezzük meg azt, hogy ki tarthat fenn múzeumot. Ilyen az országos hatókörű múzeum. A törvényben nincsen benne az, hogy országos hatókörű múzeumot ki tarthat fenn, viszont olyan összetettek a feladatok és olyan szigorúak a fenntartási körülmények és olyan jelentős finanszírozási háttérrel kell biztosítani, hogy érthető módon nem is tud más fenntartani országos hatókörű múzeumot, mint az állam.

A megyei hatókörű múzeumoknál van egyfajta engedmény, azt mondjuk, hogy megyei hatókörű múzeumot az önkormányzat, illetve az általuk alapított gazdasági társaság tarthat fenn.

(11.30)

De ez nem más, mint hogy ki gyakorolja a fenntartói jogosítványokat. Ez nem másról szól! Az alapítást ettől teljesen külön kell választani. Tisztelt képviselő asszony, bármilyen hihetetlen, bárki alapíthat Magyarországon múzeumot. Ön is holnap, ha van olyan gyűjteménye, abból a gyűjteményből alapíthat egy országos hatókörű múzeumot. Erre magánemberként is megvan a lehetősége. Az viszont, hogy fenn tudja-e tartani, már egy másik kérdés. Ha ön egy tehetős megyei polgár, egy megyeszékhelyen él, és úgy dönt, hogy a magángyűjteményét felajánlja, és nem azt mondja, hogy odaadja a meglévő múzeumnak, hanem egy új múzeumot szeretne létrehozni, azaz magánemberként alapít egy új múzeumot, abból még nem következik, hogy ön azt a múzeumot fenn is tarthatja. Azt csak és kizárólag a helyi önkormányzat, illetve a helyi önkormányzat által alapított gazdasági társaság tarthatja fenn. Ebből a szempontból én kifejezetten szerencsésnek tartom ezt a nyitást, hogy egy intézmény gazdasági értelemben vett stabil működésének a hátterét jelentheti az, ha egy önkormányzati gazdasági társaság a fenntartója. De ez nem jelenti azt, hogy az intézmény átalakul gazdasági társasággá! Mindezt azért mondtam el képviselő asszonynak, hogy az aggályait eloszlassam. Tehát emögött nincs semmi olyan hátsó szándék, amire a képviselő asszony, ha jól értettem, nem is hogy utalt, hanem amivel kapcsolatban a félelmét fogalmazta meg. Sokkal inkább azonos irányba halad a gondolkodásunk.

Képviselő asszony fölvetett még egy rendkívül fontos kérdést, ez a 15 napon belüli szerződéskötési kötelezettség és a földmunkák. A földmunkákkal kapcsolatban azt tudom mondani képviselő asszonynak, hogy most először végre teljesen világosan szabályozzuk a földmunka kérdését. Nagyon világosan elvállik az a két típusú földmunka egymástól, amiről itt beszélünk. Van egy, ami a régészeti feltáráshoz kapcsolódik, és van egy konkrét másik földmunka, amikor már az út kivitelezése zajlik, olyan szakasz, amikor már egyáltalán nincs régészeti lelőhely, és ott már nincs is miről beszélnünk.

Ön egyfajta olyan képet vizionált, hogy a bulldózerben bent ül a régész szakértő a bulldózer vezetője mellett. Hát a szakmai felügyelet nyilvánvalóan nem ezt jelenti, de egyébként nem áll távol az igazságtól, képviselő asszony, mert hát ez a lényeg. Gondolja végig, hogy van egy regisztrált lelőhelyünk - csak hogy életszerű legyen -, a regisztrált lelőhelyen keresztülmegegy kétszer kétsávos autópút építése. Azt a regisztrált lelőhelyet fel kell tártani, egy előzetes feltárás keretében meg kell nézni, hogy mi van ott. Ha az előzetes régészeti dokumentáció elkészül, először jönnek a földmunkagépek, eltolják a termőföldréteget, utána szépen jönnek a munkások, nekiállnak föltártani, és kiderül, hogy a már korábban regisztrált lelőhelyként számon tartott régészeti lelőhelyen milyen lelet van. Ha a lelet olyan, ami fontos, értékes,

kivehető és kiveendő, azt kiveszik, szépen beviszik a múzeumba és földolgozzák, majd egy részét kiállítják, és utána mehet tovább az építkezés.

Vagy lehet olyan, ami mindenképpen ott a helyszínen méltó a bemutatásra, mert nem mozdítható. Ha történetesen egy autópút építésénél egy római kori palotát tárnak fel fantasztikus mozaikkal, akkor ebben az esetben azt a döntést kell hozni, hogy az autópút nyomvonalát megváltoztatjuk, tehát arrébb megy az autópút. Erre van példa: ha az M3-as Polgárnál lévő régészeti parkjára gondol, akkor pontosan tudja, hogy miről beszélek. És nem egy ilyen példa van.

És van egy harmadik eset, amikor föltárják, a régészek dokumentálják, szakszerűen elfedik, gondolnak az ötszáz év múlva jövő régészekre is, és a szakszerű elfedést követően ráépülhet az út. A régészeti lelőhelyet tehát azon túl, hogy tudományosan föltárják, a benne található tárgyi emlékeket kiemelik, a falmaradványokat és a többit viszont szakszerűen visszatemetik, ezt mind regisztrálják. A szakszerű elfedésnél ott van a régész, aki azt mondja a Caterpillaron ülő szakinak, hogy drága barátom, úgy menjél rá a földmunkagéppel, hogy ha majd ötszáz év múlva valami miatt nem megy itt út, és valaki ki akarja ásni, akkor ki tudja ásni a mi dokumentációink alapján. Szerintem ez így jó és helyes, és követi a szakma által bevezetett gyakorlatot.

A 15 nap viszont azért fontos, hogy keretek közé rakjuk az egész rendszert, hogy itt mindenféle olyan folyamatot, ami lassíthatja a munka megindítását és aztán a munka megvalósulását, nagyon szigorú keretek közé zárjunk. Én azt tudom mondani önnek, képviselő asszony, minthogy nagyon-nagyon sok régészeti föltárás zajlik, ugyanazok a szereplők szinte mindenütt, hiszen a múzeum van az egyik oldalon és néhány nagy cég a másikon - amelyek egyébként a közbeszerzéseket meg szokták nyerni, mert autópályát nem építhet bárki ebben az országban, hála a Jóistennek -, tehát én nem gondolom azt, hogy 15 nap alatt ennyi éves gyakorlat után nem lehet megkötni egy szerződést. Meg kell kötni azt a szerződést, tisztelt képviselő asszony, nem szabad húzni az időt!

A 30 napos kérdésre ugyanezt tudom mondani. Képviselő asszony azt kérdezte, hogy elegendő-e a 30 nap. Én azt tudom mondani, hogy tessék végiggondolni, most, hogy ezzel a törvénnyel szakaszoljuk a feltárást, most, hogy egyértelműen belátható szakaszokra bontunk például egy útépítést, ezzel garantáljuk azt, hogy bele lehet férti az időbeli korlátokba, sőt bele kell férti az időbeli korlátokba.

De mondok még egy szempontot. Az elmúlt évek elszámolásából tökéletesen láttuk, tessék leülni a NIF vezetőivel, képviselőként bemegy a Nemzeti Infrastruktúra-fejlesztő Zrt.-be, elbeszélget az ottani kollégákkal, és látni fogjuk azt, hogy a régészek bizony óradíjjal dolgoznak. És ugyanazok, akik érdekeltek abban, hogy remek szakmai munkát végezzenek és csodálatos dolgokat napvilágra hozzanak, nem mindig érdekeltek abban, hogy a munka időben elvégződjék, mert az óradíj ketyeg, és neki nyilvánva-

lóan nem mindegy, hogy mennyi pénzt keres. Mi ezt megértjük, ugyanakkor nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy azért, mert óradíj-elszámolás van, akár hetekkel-hónapokkal lehessen nyújtani egy régészeti föltárást, mert a beruházásnak is haladnia kell.

Mondjuk ki már egyszer s mindenkorra világosan, akik itt arról beszélnek, hogy a gazdasági érdek és a kulturális érdek szembeállítható, azok éppenséggel kárt okoznak, hiszen nekünk egy olyan jogszabálytervezetet kellett megalkotnunk, ahol két nagyon fontos nemzeti érdek egyaránt érvényesül, nem egymásnak kijátszandó szempontként vagy értéként, hanem egymást erősítő szempontként. Az egyik nemzeti érdek az, hogy a régészeti lelőhelyeink védettek legyenek, és az értékes leleteink napvilágra kerüljenek; a másik nemzeti érdek pedig az, hogy Magyarországon a tervezett beruházások gyorsan, szakszerűen megvalósuljanak, és az erre fordítható uniós forrásokat a lehető legnagyobb mértékben lehívjuk, és azokkal szabályosan el is tudjunk számolni.

Ez a kettő nem lehet egymásnak ellentéte, tisztelt képviselő asszony. Ezt a két fontos célt is szolgálja az előttünk fekvő törvényjavaslat.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalásra megadom a szót Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak, Jobbik-képviselőcsoport.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Államtitkár úr, én nem kétkedem az ön jó szándékában, ugyanakkor visszaidézném azt a mondatot, amit már az előbb is felolvastam önnek. Itt két új bekezdésről van szó, ami szerint „gazdasági társaság fenntartásában működik”. Ezek alapján megjelenik két szó, két fogalom ezen az egy mondaton belül. Talán jobb lenne tisztázni, hogy mit jelent a fenntartás és mit jelent a működtetés. Például a köznevelés kapcsán ez két abszolút különböző történet. Nem beszélve arról, hogy önök ezzel együtt hatósági jogkört is adnak ezen gazdasági társaságnak. Tessék elolvasni az azt követő (6) bekezdést! Ez erről szól. Olyan jogosítványokkal ruházzák fel, amit normális esetben államigazgatási szervnek vagy polgármesternek, jegyzőnek, önkormányzatnak adhat egyébként csak a törvény a Ket. szerint. *(L. Simon László: Melyik bekezdést olvassam el?)*

(Nevetve:) Kérem tisztelettel, újra felolvasom. Államtitkár úr, már nemegyszer próbáltam az ön számára értelmezni az ön által benyújtott törvényjavaslatot. A 9. §-ról beszélek, ami az eredeti 46. § (5) és (6) bekezdését jelenti.

A 15 napra visszatérve: lehet, hogy szerződéskötésre elég egy óra is egyébként, de a szerződés tartalmának a leegyeztetésére és meghatározására szerintünk nem.

Egyébként pedig, ha már itt tartunk, még egy dolgot nagyon gyorsan hadd mondjak el fél percben. Apropos, kulturális örökség védelme. A nemzeti vagyontörvényben a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyonelemek között mind a mai napig, államtitkár úr, szerepel a 2. melléklet II. bekezdésében a d) és c) pontban a Kossuth téren lévő „forradalom lángja” emlékmű. Tessék már megmondani nekem, hol van ez a „forradalom lángja” emlékműve?! Ha önök törvénybe iktatták, hogy ezt meg kell tartani a nemzeti emlékek között, akkor hol van ez? Hova lett?

Köszönöm szépen. *(L. Simon László: Majd pontosítjuk, képviselő asszony.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Mivel több kettőperces felszólaló nincs, így folytatjuk a normál időkeretben bejelentkezett képviselői felszólalásokat. Megadom a szót Kiss László képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport.

(11.40)

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Amikor Sallai képviselőtársamnak válaszolt államtitkár úr, akkor kicsit olyan érzésem volt, hogy olyan önnel vitatkozni, mint egy galambbal sakkozni. Feldönti a táblákat, ugrál a bábukon is, oda is piszkít, és a végén ugrádozik győzelemittasan, hogy hurrá, győztem, hurrá, győztem. *(L. Simon László: Neked is kellene verseket írni.)* Azt gondolom, elég indokolatlan az a fajta arrogancia és az a fajta gög, amivel ön az elmúlt órában is válaszolgatott az ellenzéki felvetésekre. Megpróbáltam, lehet, hogy kicsit naivan, azt kiolvasni ebből a törvényjavaslatból, amiről önök beszéltek is, azokat a szándékokat pozitívan értékelni, amiről önök beszéltek. De azt gondolom, hogy az a fajta reakció, amit itt is láthattunk az ön részéről, világossá teszi azt, amiről Hiller képviselőtársam beszélt, hogy bizony azok a szavak, amiket ön elmondott, azok az egyébként szerintem támogatható irányok, amikről ön beszélt, nem többek pusztán szónál, és valójában ez a törvényjavaslat is, mint oly sok más, csak az önök sanda szándékának újabb bizonyítéka.

Azonban örülök, hogyha már a III. kerület szoba került, mert szeretném kérni, hogy a Hajógyári-sziget kapcsán mindenképpen jó, ha tájékozódik államtitkár úr, nemcsak abból az egy cikkből, amit olvasni tetszett, hanem általában is jó, ha foglalkozik ezzel a szigettel. Magam tudom ajánlani például a saját napirend utáni hozzászólásomat is, amit a ciklus elején tettem ebben a kérdésben. Ez azért is lényeges, hogy lássa azt, hogy abból a 24 évből, ami eltelt a rendszerváltás óta, nagyjából önök is elvesztették azt a 8-at, ami a sziget fejlesztésénél fontos lenne. Ha csak arról beszélünk, hogy az 1991 és '99 közötti privatizációs kísérletek mekkora kárt okoztak a Hajógyári-sziget kapcsán *(L. Simon László: Szilvásyval beszélj meg!)*, akkor azért jól mutatja

csak az időtáv azt, hogy ebben az időtávban volt két jobboldali kormány és egy baloldali kormány is hatalmon. Pont ebből következik az is, hogy mennyire értelmetlen az a fajta múltba révedés, amit ön végez. Hiszen ebben a dologban a kritikai megjegyzések hasonlóan találóak lehetnek Önökre vonatkozóan is, mint az MSZP-re vonatkozóan is.

Pontosan emiatt, Óbuda képviselőjeként nem azt várom el Öntől, hogy különböző történeti távlatokat nyisson meg abban, hogy ki rontotta el jobban a sziget rendezését, mert azt tudom mondani, hogy az Önök elmúlt nyolc évében is voltak erre utaló jelek (*L. Simon László: Eladtátok!*), mint ahogyan nyilvánvalóan a korábbi kormányzatok sem mindig büszkélkedtek kiváló eredményekkel. Azt várom el Öntől a kerület képviselőjeként is, hogy rendezzék ennek a szigetnek a sorsát. Én magam akkor leszek boldog, ha ez megvalósul, még akkor is, ha ezt Önök valósítják meg, mert azt gondolom, hogy akár még Önök is csinálhatnak jó dolgokat. Sőt remélem, hogy a III. kerület kapcsán jó dolgokat is fognak csinálni.

Amiről azonban még a III. kerület ügyében szó volt, szeretnék megnyugtató reakciókat látni, nem feltétlenül most, még egyszer mondom, megelégednék, államtitkár úr, azzal, ha nem válaszolna semmit, csak megcsinálnák ezeket a dolgokat. Hiszen amiről beszéltem, hogy a Gázgyári-lakótelep renovációja a mai napig nem történik meg, miközben magának a gázgyárnak épületét sikerült, a Gázgyári-lakótelepet a mai napig sem sikerült renoválni, méltatlan helyzetben vannak az ott lakók, méltatlan körülmények között élnek minden tekintetben. Ez a mai napig is így van. Engem őszintén szólva nem érdekel, hogy az elmúlt 24 évben, amelyből 8-ban Önök kormányoztak, mennyiben az Önök hibája és mennyiben másé. Engem az érdekel, hogy ezek a folyamatok, amelyek elindulhatnak ebben, megvalósulhassanak.

Ha igaz az, amiről Ön beszélt, akkor nem arrogánsan kéne erre reagálni, hanem akkor azt kell mondani, hogy igen, képviselő úr, valóban ebben az a szándékunk, hogy ebben pozitív javulást érzünk el. Hasonló a helyzet az Óbuda területén lévő két amfiteátrummal, a polgárvárosi és a katonavárosi amfiteátrummal. Talán nem tudja, államtitkár úr, ezért elmondom Önnek, hogy Közép-Európában példátlan az, hogy egy településen két amfiteátrum is legyen. Ehhez képest a polgárvárosi amfiteátrum a mai napig kihasználatlan. Annak ellenére kihasználatlan ez az amfiteátrum, hogy az Aquincumi Múzeum munkatársai számos javaslattal éltek abban a tárgyban, hogy történjen ennek hasznosulása. És annak ellenére kihasználatlan egyébként, hogy az esztergomi új vasútvonal mellett húzódik.

Ez csak azért érdekes, mert ha igaz, amiről Ön beszélt, hogy az új kormányzati koncepció lényege az, hogy a beruházások és a kultúra egymással találkozzon, akkor például a polgárvárosi amfiteátrum kapcsán vagy például az aquincumi múzeum kérése kapcsán, miszerint az esztergomi vasútvonal felújítása találkozzon azzal, hogy ez a múzeum is egy kicsit

képbe tudjon kerülni, az ebben a múzeumban őrzött kulturális javak is meg tudjanak jelenni, akkor ezek nem talmi gondolatok lennének, hanem olyan kezdeményezések, amelyek meg tudnának valósulni.

Ha igaz az, amiről államtitkár úr beszélt, hogy ez az Ön koncepciója, akkor kérem, hogy ennek jegyében mind a két értéket, az Aquincumi Múzeumot és a polgárvárosi amfiteátrum kulturális hasznosítását vegyék komolyan. Hasonlóképpen mostoha a helyzete a katonavárosi amfiteátrumnak is, amely, nem tudom, tudja-e államtitkár úr, ezért elmondom, hogy ez Európa egyik legnagyobb küzdőterével rendelkező amfiteátruma. Ez az az amfiteátrum, amelynek a küzdőtere még a Colosseumnál is nagyobb, aminek pusztán egyébként az az oka, hogy itt gyakorlatoztak a városi milícia cohorsai, és ezért kellett ekkorát építeni. Most ebben az amfiteátrumban jelen pillanatban nem múzeum működik, ebben az amfiteátrumban jelen pillanatban nem a kulturális értékek újrahasznosítása történik, ami Óbuda szempontjából és a nemzet szempontjából is fontos lenne, hanem az Árpád Gimnázium diákjai tartják ott a szalagavatójukat, egyébként szerintem nagyon helyesen, és kutyafuttatónak használják.

Azért azt gondolom, szerintem mindketten egyetérthetünk abban, hogy ennek a kulturális értéknek a kutyafuttatóként való hasznosítása nem non plus ultrája a kultúrának. Ezért mindenképpen azt tudom mondani, hogy III. kerületi képviselőként minden olyan irányban nyitott vagyok, ami arról szól, hogy az itt lévő kulturális értékeket hasznosítani tudjuk. (*L. Simon László: Nincs kampány, a törvényjavaslatról beszélj!*) És abban az esetben, ha konkrétan ebben megnyugtató válaszokat kapok, akkor biztos, hogy örülni fogok. A baj az, hogy azok a mondatok, amelyek az Ön részéről elhangoztak, hogy milyen iránya van ennek a törvényjavaslatnak, azok a szándékok, én még abban is kételkedem, hogy valódi szándékok, ezek nem mások, csak elleplezései azoknak a sanda szándékoknak, ami Önöknek megvan a törvényjavaslat kapcsán.

Kérem azt, hogy vegyék figyelembe jobban azt, amit Sallai képviselőtársam vagy Hiller képviselőtársam is elmondott, és abban az esetben, még egyszer mondom, ha ezeket az irányokat figyelembe veszik, nyilván az MSZP válasza is pozitívabb lesz. De abban az esetben, ha tovább folytatódik az arrogancia ilyen megnyilvánulása, ebben csak a bizonyítékát látjuk annak, államtitkár úr, hogy bizony-bizony, azok a szándékok, amiktől mi félünk, hogy valójában miről van itt szó, azok a szándékok vannak a törvényjavaslat mögött. Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Szórványos taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Volner János képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Először L. Simon László képviselő úrhoz,

államtitkár úrhoz fordulnék. Államtitkár úrral nagyon sok mindenben nem értek egyet, azt azonban becsülöm, hogy államtitkár úr, más államtitkárok szokásaitól eltérően részt vesz a parlamenti vitában. Ugye, többször kihangsúlyoztuk már, hogy lehetőség van a kormány képviselőjének belefolyani a vitába, nagyon sokszor az államtitkárok szótlanul ülnek végig a parlamenti vitát, hogy minél hamarabb elmúljon az egész, tevételesen nem vesznek ebben részt. Pedig fontos lenne az, hogy adott esetben kifejtse a kormányoldal a véleményét. Tehát ezért a nagybecsülésémet illeti államtitkár urat, mert részt vesz aktívan a vitában. (*L. Simon László: Köszönöm szépen.*)

Amiben nem értek egyet, az az, hogy egyes képviselőcsoportokat, itt ugye, az LMP-sekről volt szó, en bloc, úgy, ahogy van, szakmailag inkompetensnek minősíteni szerettem szerencsétlen dolog.

Amivel például nem értek egyet ebben a törvényjavaslatban, az az, hogy 10 napot biztosít például a törvényjavaslat a gépi földmunka elvégzésére a feltárási folyamatnál. Államtitkár úr, ez rendkívül kevés. Azzal ön is tisztában van, hogy amire odáig jut egyáltalán a munkagép, hogy megkezdheti a feltárást, addigra már nagyon sokszor több nap eltelik, lehet, hogy adott esetben a 10 napból kifut, mert egész egyszerűen azok, akiknek a földmunkagép a tulajdonában van, nemes egyszerűséggel nem érnek rá, mert mondjuk, mással foglalkoznak.

Nagyon fontosnak tartom azt is elmondani, hogy mélyépítésben dolgozó vállalkozásokat érint ez a törvényjavaslat, ebben az olvasatban legalábbis elsősorban leginkább. A mélyépítésben dolgozó vállalkozások számára nem az jelenti a fő problémát, hogy régészeti lelőhelyekre futnak, vagy adott esetben olyan műemlékekre akadnak, amelyek feltárása minden szempontból indokolt. Az jelenti számukra a problémát, hogy nincs projektmenedzsment Magyarországon, ami szakaszolná a munkafolyamatokat.

(11.50)

Ez alatt konkrétan azt értem, hogy Nyugat-Európában, a világ fejlett részein projektmenedzsment-szervezetek működnek olyan vállalatirányítási rendszerek alkalmazásával, amelyek lehetővé teszik azt, hogy ha valahol olyan dologba fut bele például egy mélyépítést végző vállalkozás, hogy azt fontos régészekkel megvizsgáltatni és megállapítani azt, hogy most feltárássra érdemes-e ez a műemlék jellegű építmény vagy sem, akkor adott esetben, ha úgy döntenek, hogy igen, akkor a következő szakaszra azért lehet könnyebben átmenni, mert mérnökórában, folyóméterben, köbméterben gondolkodnak a döntéshozók. Megjegyzem egyébként, hogy ezért nem lehetséges a rendszeres felülárázása és túlárazása menet közben egy már adott elnyert közbeszerzésnek Nyugat-Európában, mert egész egyszerűen egzakt módon mérik a teljesítményt. Magyarországon is van egyébként ezzel foglalkozó szakmai szer-

vezet, Projektmenedzsment Szövetségnek hívják, akik kibontják rendszeresen ezeket a munkafolyamatokat, hangsúlyozzák ennek a munkamódszernek a szükségességét. Magyarországon sajnos nem nyertünk teret ilyen szempontból.

Ami itt problémát okoz, amit államtitkár úr például példaként említ, hogy óradíjért dolgoznak a régészek, és adott esetben a régész abban érdekelt, hogy minél tovább zajlódjon a feltárás, hiszen adott esetben így kapja a fizetését. Tessék mondani, a régészt ki fizeti, ki az, aki a szakmai irányítást gyakorolja fölötte. Hát a kormány gyakorlatilag a különböző hivatalain keresztül (*L. Simon László: Dehogyan!*), az állami, a költségvetési forrásokból gazdálkodó hivatalokon keresztül, és gyakorlatilag önök nem tudnak meglehetősen rövid póráztt alkalmazni ezek szerint ebben a kérdésben. Nyilvánvalóan az önök dolga lenne ezt a kérdést megoldani. (*L. Simon László: Most oldjuk meg!*)

Érdekes volt számomra az, amit Nyitrai képviselő úr az egri vár feltárással, illetve az egri vár rekonstrukciójával kapcsolatban megemlített. Én magam egyébként tavaly tettem látogatást Egerben. Rendkívül elszomorító volt számomra más műemlékek, elsősorban nyugat-európai műemlékek ismeretében, amit ott láttam. Nagyon sokszor a szocreál lenyomatával találkoztam a váron belül, nagyon sokszor műanyag sátrakkal találkoztam, amelyek méltatlanok voltak az egri várhoz, illetve az a környezet, ami körülvette a várat, vagy akár gondolhatok Eger sétálóutcájára is, gyakorlatilag lepusztult volt, és egész egyszerűen méltatlan ahhoz, amit egyébként ott örökségként meg kellene őrizni.

Azt is fontosnak tartom elmondani, ha már államtitkár úr itt ül, és lehetőségünk van arra, hogy szakmai vitát folytassunk vele, hogy a kormány nagyon sok mindennel nem foglalkozott a műemlékvédelem és a műemlékek értékeinek megőrzése kapcsán. Például arra gondolok, gondoljunk csak, mondjuk, egy másik várra, a budai Várra. A főváros és az ország egyik legértékesebb építési telke jelenleg a Clark Ádám téren áll, egy abszolút műemléki környezetben. (*Dr. Schiffer András közbeszól.*) A Várhoz fölfelé vezető úton például egy Noah Steinberg nevű ingatlanbefektető vásárolta meg ezt a műemlék telket, és szeretne erre építeni egy olyan irodaházat, ami a legkevésbé sem felel meg küllemében, beltartalmában azoknak a kívánalmaknak, amit egy ilyen környezet megérdemelne.

Itt hangsúlyozni szeretném mindenféle félreértés elkerülése végett, hogy nem Noah Steinberg személye meg származása - ne adj' isten, mielőtt valaki továbbfantáziálna - motiválja ezeket a sorokat, hanem az, hogy meg szeretnénk őrizni ezeket a műemléki környezeteket olyanakká, amilyenek a kormány nem szeretné a jelek szerint, hiszen nem gondoskodik az építészeti előírásokban arról, hogy valóban úgy valósuljon meg ez a munka, mint ahogy meg kellene hogy valósuljon. (*L. Simon László: Nem is értem, hogy miről beszélés!*)

Nagyon fontosnak tartom azt is elmondani, hogy volt arra példa egyébként, hogy maga a beruházó döntött úgy, hogy az általa végzett beruházás értékét emeli, ha gondoskodik ezeknek az értékeknek a védelméről, azonban a mélyépítési munkáknál az, aki kivitelezte az adott útszakaszt, és adott esetben műemlékekbe botlik, és a feltárás során kiderül az, hogy van ott olyan érték, amit meg kellene őrizni az utókornak, ő nem abban érdekelt, hanem abban, hogy minél előbb eltúrja ezt a műemléket, hogy folyamatosan haladhasson a munka. Most sajnós teljesen egyértelmű, államtitkár úr, hogy a kormány ezen magántőkéből működő társaságok oldalára állt, a kultúrával és az értékek megőrzésével szemben.

Ezt tehát rendkívül fontosnak tartottam elmondani. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik padsoraiból. - Dr. Schiffer András tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Néhány dologban szeretnék reflektálni L. Simon államtitkár úr kedves megjegyzéseire.

Elsőként is azzal kezdeném, hogy megrótt itt bennünket, hogy nem kellő alaposággal néztem át a jogszabályt. Javasolom, hogy a házszabály tanulmányozása során ismerje föl annak a kötelezettségét, hogy a részletes vitákat nem itt folytatjuk. Tehát az, hogy milyen jogszabályba konkrétan hogy kell bele-menni, nem itt lett volna feladatomban. Tehát olyat kér rajtam számon, amit egy olyan házszabály szabályoz, amit önök fogadtak el. Tehát ez az első. *(L. Simon László: Most általános vita van.)*

A második pedig: azt tetszett volt mondani, lejegyzeteltem szó szerint, ahogy elvárta, hogy „a katalógust alá kell írni”, hogy ezért ülünk bent. Szeretném emlékeztetni „a katalógust alá kell írni” tekintetben, hogy jelen pillanatban négyötöde itt van az LMP-frakciónak, a Fideszből hét ember van bent. *(Novák Előd közbeszól.)* Hét ember van bent, tehát ezzel a 4-5 százalékos részvétellel valószínűleg nem hangoskodnék fideszes képviselőként, hogy másoktól várjam el azt, hogy hogyan vesznek részt a vitában, és miként is tudnak aktívak lenni. *(L. Simon László: Jó a felszólalásod!)*

Tehát összességében meg szeretném köszönni külön, hogy részt vesz a vitában, ezt nem szoktuk meg önöktől, zárszókhoz vagyunk szokva, ezt tényleg tisztelettel köszönöm, és kifejezetten megtisztelőnek érzem, hogy ezt megtette.

Ugyanakkor még annyira hadd reagáljak, Nyitrai képviselő úr mondta ezt, hogy hatékonyabbá kell tenni ezeket a rendszereket, mert az uniós fejlesztési források miként is hasznosulnak és milyen korlátokat támaszt. Ez az, amivel elárulják saját magukat. Önöknek nem a kulturális örökség a fontos, hanem

az, hogy hogyan menjenek az uniós pénzek lehívásai, az, hogy hogyan tudják minél gyorsabban átadni.

És ha már itt tartunk, akkor nyilván megkérdezném, hogy az a hatékonyság például a Várkert Bazár esetében hogyan érvényesült. Tehát többször is át lehet adni ugyanazt? Vagy ott mi valósult meg, hogyan fog egy ugyanilyen eset elősegíteni? Tehát szerettem volna reflektálni arra, hogy más szemszögből ugyanazt esetleg másképp látjuk. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps az LMP és az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót L. Simon László államtitkár úrnak. Öné a szó, államtitkár úr.

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Nem sietünk, a következő két törvényjavaslatnak is én leszek az előterjesztője, úgyhogy a saját időmet húzzuk. *(Derültség.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt hiszem, hogy Sallai képviselőtársam a frappáns visszavágások nagymestere címet most kiérdemelte. Gratulálok, képviselő úr, és további sok sikert kívánok az irodalmi munkásságához. Nagyon szép volt. *(Sallai R. Benedek: Köszönöm.)*

Azt javaslom képviselő úrnak, hogy Schiffer képviselő úrral, aki aztán itt a legnagyobb szakértője a házszabálynak, az általános és részletes vita közötti különbséget beszélje át, hogy értse, hogy most általános vita van és hogy most miről beszélünk, és hogy az általános vitára miért kell fölkészülten jönni egy képviselőnek, és magyarázza el majd Schiffer képviselő úr önnek azt, hogy miről is szól a részletes vita, mi az általános és a részletes vita közti különbség, mert ha ezt ön tudná, akkor ezt most nem mondta volna el.

Ha az előbb nem megy ki, miközben hozzászóllok, akkor hallotta volna azt, hogy miért fontos az, hogy két nemzeti érdeket egyaránt fontosnak tekintve össze tudjunk egyeztetni. Arról beszéltem itt, képviselő úr, amíg kint grasszált a folyosón, hogy a régészeti szempontokat és a beruházási szempontokat össze kell tudni egyeztetni.

Képviselő úr, ha ez a törvényjavaslat nem venné figyelembe a régészszakmai szempontokat, akkor tiltakoztak volna ellene a régészszakmai szervezetek. De még egyszer mondom, olyan egyeztetési sorozaton vagyunk túl, ahol minden érintett szakmai szervezet kifejtette az álláspontját, a javaslatait, amiket a kormány tudott akceptálni, azt bedolgoztuk a törvényjavaslatba.

Hiller miniszter úr is elmondta az előbb teljesen világosan, nincs olyan ügy, amiben teljes szakmai konszenzust lehetne teremteni. Az a lényeg, hogy a szakma véleménye, legalábbis amiben a szakma többsége egyetért, megjelenjen. Ebben a törvényjavaslatban benne van, a szakma elégedett ezzel, és a szakmának nincs problémája a 15 nappal meg 10 nappal, meg 30 nappal, mert ők ismerik azt a feltá-

rási folyamatot meg azt a beruházói folyamatot, amit önök láthatóan nem ismernek, mert olyan részébe akaszknak bele, amik ráadásul a legjobban átgondolt, végigtárgyalt, kidolgozott részei a jogszabályjavaslatnak, tehát mögötte maximális szakmai konszenzus van.

A Várkert Bazárra azt tudom önnek mondani, képviselő úr, ön ironizálhat, ez egy teljesen legitim parlamenti műfaj. De azt tudom önnek mondani, mutasson Európában még egy ilyen nagy léptékű beruházást, ahol több mint 10 milliárd forintot költöttünk el, és kevesebb, mint két év alatt egy 30 éve romos műemlék épületet nemcsak hogy teljes egészében felújítottunk, hanem mögötte... *(Közbeszólások és derűltég az LMP és a Jobbik padsorából. - Az elnök csenget.)* Nem háromszor, kétszer adtuk át *(Az elnök csenget.)*, kétszer, és először a régi épületet, másodsor pedig az új épületeket. Ha önök mutatnak még egy ilyet Európában, akkor megemelem a kalapomat. De hála a Jóistennek, megvan az a különbség, hogy önök kritizálnak, mi pedig alkotunk. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

(12.00)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkezett Pósan László képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. PÓSAN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Bevallom őszintén, egészen elképesztő volt, amikor Volner János arról beszélt, hogy a régészek esetében - mivel őket az állam fizeti - a munkaidejüket és egyebeket szabja meg azonnal az állam úgy, ahogy neki az tetszik. Innentől kezdve akkor eljutunk oda is, hogy az orvosoknak is mondjuk meg, hogy hány percig műtsenek vagy hogy álljanak a beteghez? Ez egyszerűen nonszensz, szakmai szempontból értelmezhetetlen. Ha ilyen lenne, szerintem akkor meg Volner János lenne az első, aki ilyen felháborodna. Tehát az a normális dolog, ha bizonyos időkeretek vannak, amelyek a szakmai szervezetekkel egyeztetett módon lettek kialakítva, és nyilvánvalóan azért van ilyen értékben rögzítve mindaz a munka, amit el kellene végezni, mert többé-kevésbé ilyen időkeretek között ez kivitelezhető. Tehát nem látok ebben az égvilágon semmi dolgot.

Ikotity képviselő úrnak pedig a korábbi megjegyzésére hadd jegyezzem már meg, hogy öt munkanapot mondott, ennyi állt rendelkezésre. Az egész törvény - indokolástul, mindenestül - 46 oldal, ez 9,5 oldal/nap. Megjegyzem, egy gimnáziumban egy tanuló a következő napra több oldalszámot kénytelen elolvasni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, hogy kíván-e még valaki az

adott napirend keretében felszólalni. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem az államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. *(L. Simon László jelzésére:)* Igen, megadom a szót L. Simon László államtitkár úrnak.

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Összegzésül azt tudom mondani, hogy tulajdonképpen egy érdekes vitának voltunk részesei. Ennek a vitának voltak szigorúan szakmai elemei, voltak a törvényjavaslaton túlmutató aktuálpolitikai mozzanatai is, és voltak személyeskedő részei is, de mindezzel egyetemben én pozitívan értékelem a vitát, és köszönöm szépen a képviselőtársaim aktivitását.

Halász képviselő úr tulajdonképpen megerősítette a kormányzati szándékot, ezt köszönöm. Látzik, hogy a Fidesz vezérszónoka hosszú évek óta foglalkozik kultúrpolitikával, és a területnek irányítója is volt államtitkárként. Köszönöm a hozzáértő gondolatokat.

Kiss képviselő úr, ahogy az utolsó felszólalását elmondta, akkor valójában a korábbi, mondhatni vezérszónoki felszólalását rombolta le, hiszen a vezérszónoki felszólalásában még sok-sok pozitívumról beszélt, és alapvetően a törvényjavaslat támogathatóságáról szólt. Ha itt a végén nem kezd el mutyizni és mindenféle dolgokról összevissza hadoválni, akkor azt gondolom, a szocialista frakció is egy kifejezetten méltó hozzászólással tudta volna a mai napot lezárni. Ezzel együtt is megköszönöm Kiss képviselő úr aktivitását, és néhány konkrét, általa megfogalmazott félelemre szeretnék reagálni, amire persze ő nem kíváncsi, mert szokásainak megfelelően kimegy a teremből, amikor én zárszót mondom.

Egyrészt az volt a kérdése, azt mondta először is a képviselő úr, hogy most a törvényjavaslat szerint a Forster Központot létre akarjuk hozni. Tájékoztatom a képviselő urat, hogy a Forster Központot nem kell létrehozni, az egy létező központ, méghozzá a korábbi Kulturális Örökségvédelmi Hivatal jogutódja, és már két éve ezen a néven működik. Tehát nem nagyon értem, hogy mire utalt a képviselő úr, de az örökségvédelmi intézményrendszer átható ismerete nem kötelező feladat a képviselők számára.

Azt kérdezte a képviselő úr, hogy a Forster Központ együtt kíván-e működni a Magyar Tudományos Akadémia kutatóival, és hogy ezt milyen formában kívánja megtenni. Hát ez napi gyakorlat, tehát ez ma is egy napi realitás, de nyilvánvalóan, aki nem tudja, hogy van ez a központ és annak a létrehozásáról vizionál itt, az nem tudhatja, hogy mi a napi gyakorlat. Ráadásul a magyar örökségvédelmi szakembergárda színe-java jelen pillanatban a Forster Központban dolgozik, tehát minthogy az állam egyik legfontosabb tudományos és kulturális feladatait is ellátó intézmény ezen a területen a Forster Központ,

ezért a szakmaiságot számon kérni rajta teljesen értelmezhetetlen. Ez olyan, mintha a Tudományos Akadémián, mondjuk, a tudományos szempontok számon kérését vagy azok hiányáról beszélne itt Kiss képviselőtársunk.

Ezzel együtt azt kell mondjam, hogy a Forster Központnak élő kapcsolata van a Magyar Tudományos Akadémiával, a Régészeti Kutatóintézetrel, élő kapcsolata van természetesen a Művészettörténeti Intézetrel, élő kapcsolata van valamennyi olyan fontos egyetemi karral, ahol művészettörténeti, régészeti oktatás folyik, a szakember-utánpótlás ezekből az intézményekből érkezik. Tehát amit itt kérdezett a képviselő úr, meg kell hogy nyugtassam, az együttműködés folyamatos, hatékony és értékes.

Szakmai tanácsadó testület felállítását kérte számon Kiss képviselőtársam. Jelzem, hogy a jelenlegi jogszabályi környezetben is működik a régészeti bizottság. A régészeti bizottság a területért felelős miniszter szakértői testülete, és a régészeti bizottságnak mostanáig Gedai István, a Magyar Nemzeti Múzeum nyugalmazott főigazgatója volt a vezetője, aki egyébként kiváló régész és numizmatikus. Gondolom, Gedai professzor úrról nem kell többet szólnom, hiszen az egyik legelismertebb szaktekinetly ebben az országban. Gedai professzor úr most kérte a bizottság elnöki pozíciójából való elbocsátását, minthogy idős és már nagyon régóta nyugdíjban van, nem tudja tovább ellátni a feladatot. Az ő helyére a miniszter úrnak egyébként Zsidi Paulát, a Budapesti Történeti Múzeum kiváló régészét javasoltam, aki az egyik legelismertebb szaktekinetly ebben az országban. Kiss képviselő urat meg tudnám nyugtatni, ha itt lenne, hogy az a szakmai tanácsadó testület, amit ő igényelt, az létező testület.

A 30 napos időkorlátot Kiss képviselő úr is felvetette, erre már nem térek ki újra.

A következő felvetés, hogy a központosított rendszerben elveszik a szakmai szempont. Úgy látszik, hogy a szocialista frakción belül nem volt egyeztetés, mert Hiller képviselő úr, aki ugye, nem hallgatta meg Kiss képviselő urat, hanem csak később jött, és elmondta a maga mondanivalóját, meg arról beszélt, hogy még inkább központosítani kéne, sőt visszasírta az egykori KÖSZ-t, az általa létrehozott KÖSZ-t, és azt mondta, ha nem központosítunk ennél jobban, akkor például a Déli Áramlatnak a régészeti munkáit nem lehet majd megfelelően végrehajtani. Most akkor melyik a hivatalos szocialista álláspont: a volt miniszternek a véleménye, hogy még inkább központosítani kéne, vagy a vezérszónok Kiss képviselő úr véleménye, aki nyilvánvalóan nem szakmabeli, és a szakmai irányításban sem vett sosem részt? Akkor ezek szerint túlzottan központosítottunk. Úgyhogy itt némi zavar van, jó lenne, ha a szocialisták a maguk soraiban tisztáznák a félreértéseket.

Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak újfent megköszönöm a felkészültségét. Ugyan sok-sok kérdésben nem értünk egyet, és láthatólag vannak olyan részletei a jogszabálynak, amit szerintem a képviselő

selő asszony rosszul értelmez, és vannak olyan részletei a jogszabálynak, amelyeket a rendeletek fognak kibontani, de összességében azt gondolom, hogy nagyon hasznos volt a képviselő asszony aktivitása.

Ugyanakkor a képviselő asszony is szólt arról, hogy aggályos az, hogy bizonyos részleteket, így például az akkreditációt rendeletekben tisztázzuk. Nagyon fontosnak tartom azt, képviselő asszony, hogy ne kössük meg a kezünket azzal, hogy minden egyes részletemet majd törvénymódosítással kelljen korrigálnunk. Én mindig elmondom: nem hiba az, ha egy kormány a tapasztalatok ismeretében vagy a tapasztalatok begyűjtése után korrigál. Az akkreditáció egy új rendszer lesz, nem szabad az akkreditáció részleteit a legmagasabb szintű jogszabályban rögzíteni, erre vannak a kormányrendeletek.

De megnyugtatom a képviselő asszonyt, a szakmai egyeztetések során az akkreditáció feltételeit is végigbeszéltük, hogy kik lehetnek az akkreditált múzeumok. Egyébként itt alapvetően nem az a kérdés, hogy kik lehetnek, hanem az lesz, hogy mely múzeumok nem fognak tudni megfelelni ezeknek a feltételeknek, hiszen mondjuk, van olyan múzeum, tisztelt képviselő asszony, ahol egyetlenegy foglalkoztatott régész sincsen. Nyilvánvalóan egy olyan múzeum, amelyiknek nincsen saját régésze, nem akar majd régészeti feltáró munkát végezni, vagy ha esetlegesen ilyen ambíciói is lennének, nem fog tudni megfelelni az akkreditációs feltételeknek. Ezek a feltételek tiszták, korrektek, a szakma által is már részben fő vonalaiban ismertek, és ezeket a szempontokat én az expozémban el is mondtam, képviselő asszony, hogy mik lesznek a szempontjai az akkreditációnak.

A múzeumi gazdasági társasági kérdéssel kapcsolatunk. Kölcsönzés: szóba hozta a képviselő asszony a műtárgykölcsönzést.

(12.10)

Minthogy a kulturális örökségvédelemről szóló törvény nagyon sok más területet is érint - én az expozémban két nagy területre fókuszáltam: a régészetre és a műemlékké nyilvánításra, a műemléki védettségi területre -, ilyen apró módosításokra nem tértem ki, de nagyon fontos ez a módosítás, és ez szerintem a jogbiztonságot és a műtárgyak védelmét szolgáló pontosítás.

Nézzünk egy életszerű példát! Egy vidéki nagy múzeum kölcsönkér valamit a Szépművészeti Múzeumtól egy időszaki kiállításra, akkor ezt minden gond nélkül megtehesse, a miniszter hozzájárul, vigye a műtárgyat, állítsa ki, mutassa be. Ennek ékes példája most a Seuso-kincsek székesfehérvári bemutatása, amely egyébként látogatászáj-rekordot jelentett már most is a székesfehérvári Szent István Király Múzeumban.

Ha viszont egy magángyűjtemény, egy magán-személy vagy magánintézmény, vagy egy magántulajdonban levő ingatlan számára a tulajdonos kölcsönöz műtárgyat az államtól, akkor ott azért, hogy a

műtárgyat biztonságban tudjuk vagy hogy legyenek kellő garanciák, indokoltnak tartottuk a pénzügyi biztosíték bevezetését. Szerintem az az állam érdekét szolgálja, és nem korlátozza egyébként azt a lehetőséget, amit még korábban az általam, illetve Gyimesi képviselő úr által benyújtott módosítás teremtett meg, hogy műtárgyakat lehessen kölcsönadni, hogy ne a raktárakban porosodjanak. Nem volt egészen világos nekem a képviselő asszony felszólalásában, hogy ezt a passzust üdvözölte vagy kifogásolta. *(Jelzésre:)* Üdvözölte. Akkor jó, akkor nincs köztünk vita ezek szerint ebben a kérdésben.

A múltat végképp el kell fedni. - Annak idején, a két évvel ezelőtti vitában is reagáltam már a képviselő asszonynak erre a megjegyzésére, ha jól emlékszem. Mindenesetre az elfedésről nem akarom újra hosszasan beszélni. Már az előbb elmondtam, hogy mi az elfedés intézményének a lényege. Egyébként a lelőhelyfedés intézményének bevezetését a régész szakma egyöntetűen üdvözölte. Ez egy szakmai kéreésre megfogalmazódott dolog, és ennek nagyon komoly nemzetközi gyakorlata van. Azt javaslom politikustársaimnak, hogy ha bizonyos szakmai rész-kérdésekben megszólalnak, előtte konzultáljanak már szakértőkkel, hogy egyébként ne az legyen, hogy olyanért ütnek bennünket, amit egyébként éppen a szakma kérésére építünk be egy jogszabályba.

Ugyanezt tudom mondani a megelőző régészeti feltárásról is meg az előzetes régészeti dokumentációról is, amit még a két évvel ezelőtti módosításkor vezettünk be, és nagyon nagy sikere van. A szakma is nagyon jónak tartja, és egyébként a beruházói oldal is ennek az értékeit és pozitívumait látja.

Ikotity képviselőtársam felszólalását én már nem akarom újra előszedni. Az, hogy valakinek egy ilyen nagyívű és részletekbe menő törvénymódosítás kapcsán az a bevezető gondolata, hogy Fidesz közeli vállalkozók lerombolták az értékeket és beépítik a védett területeket, ezt nem tudom minősíteni. Ez egyszerűen elkeserítő! Így nem lehet szakmai vitát folytatni.

Tessék kimenni sajtótájékoztatót tartani és látványos, nagy lözungokat pufogatni, de itt próbáljunk már az általános vitában a törvényről beszélni, és ne ilyen örültségeket mondani! Főleg ne egy olyan kormánynak, amely a Zeneakadémiától a Várbazárig egy sor dolgot csinált, egy olyan kormánynak, amely 40 milliárdról indít el kastélyprogramot. Tehát, ne, ne! Ez egyszerűen tényleg méltatlan! Azt tudom mondani, képviselő úr, hogy méltatlan, és ön azért ennél magasabb szintű felszólalásokat is el tudott már mondani a parlamentben.

Ugyanez az akkreditációnál is; ahelyett, hogy végiggondolná vagy ön is fölhívna legalább egy régészt vagy egy múzeumigazgatót, vagy bemenne a Forster Központba. Szívesen fogják önt fogadni a Forster Központban, Sághei elnök úr bizonyosan barátságosan el fog önnel beszélgetni. De hogy az akkreditáció kapcsán önnek az első gondolata az, hogy mutyi, erre nem tudok mit mondani. Ne haragudjon,

önök indulnak ki önmagukból, és sajnos itt valami olyan paranoia működik, ami teljesen abszurd.

Az akkreditáció kapcsán a képviselő úr föltette a kérdést, hogy a hivatal vagy a miniszter fog akkreditálni. A hivatal! De tessék elolvasni a törvény indoklását! Megértem, hogy nem volt ideje elolvasni öt nap alatt, mindenesetre teljesen egyértelmű, hogy ez hogy fog működni, egyébként meg azt tudom mondani a képviselő úrnak, hogy várja már meg a kormányrendeleteket. Ahhoz először el kell fogadni ezt a törvényt, hatályba kell léptetni, és utána meg fognak jelenni a szükséges rendeletek is.

Dunai Mónika képviselő asszonynak köszönöm a felszólalását, ahogyan Pósnai képviselőtársamnak is több kiigazítását. Mindig segít nekem egyébként a munkában, mert helyettem válaszol olyan csacskaságokra, amikre így legalább nekem nem kell.

Nyitrai képviselő úrnak azt tudom mondani, hogy a kormány éppen az egriek kérését meghallgatva emeli vagy szándékozik emelni az egri várat a nemzeti emlékhelyek sorába. A képviselő úr tudja - hiszen számtalanszor találkoztunk Egerben -, az elmúlt 4 évben legalább tízszer jártam az egri várban, néztem végig, és egyébként Volner képviselőtársamhoz hasonlóan szomorú tapasztalatokat szereztem be, amiket most, hála a jóistennek, Habis polgármester úr - Nyitrai képviselőtársam hathatós segítségével - éppen hogy megfordít.

A kormány ezt a szándékot és ezt a tevékenységet honorálta azzal, hogy sok százmillió forint támogatást nyújtott, illetve az európai uniós forrásokból sok százmillió forintot átcsoportosított az egri vár rekonstrukciójának folytatásához. Egy nagyszabású munka folyik jelen pillanatban az egri várban, ami egyébként éppen ezt az elhibázott munkát akarja rendbe tenni, amit Volner képviselőtársam joggal vetett föl, hogy bizony a szocializmus időszakában a műemléki szakemberek nem azzal a szemmel és szándékkal nyúltak az egri várhoz hozzá, ami ma mondjuk, egy korszerű műemlékvédelem esetében méltányolható és elfogadható lenne.

Példaként említem a diósgyőri vár rekonstrukcióját, amivel tudom, hogy sokan nem értenek egyet, viszont ez, higgyék el, képviselőtársaim, sikertörténet. Ha arra gondolnak, hogy az elmúlt hetek egyik nagy nemzetközi sajtószenzációja volt az, hogy Rómában fölvetették mind politikai, mind örökségvédelmi oldalról a Colosseum részleges rendbetételét és egyébként látványos események befogadására való alkalmassá tételét, ez ugyanabba az irányba mutat, mint a mi esetünkben a diósgyőri vár rekonstrukciója volt. Azt szeretnénk, ha Magyarország leglátogatottabb vidéki múzeuma, az egri vár, a Dobó Vármúzeum sok-sok fiatal és időset, akik elolvasták az Egri csillagokat és életre szóló élményt jelentett nekik, megfelelő környezetet találnának az egri várban, és erre én most látok lehetőséget és garanciát.

Volner képviselőtársamnak azt tudom mondani, hogy most kell elmenni Egerbe. Átadták a belvárosi rehabilitációt. Meg kell nézni, hogy ennek a kor-

mánynak a támogatásával Nyitrai képviselő úr, Habis polgármester úr mit vittek véghez Egerben, és meg kell nézni, hogy milyen gyönyörűen megújult az egri belváros, és hogy ez a munka folytatódik tovább, tisztelt képviselőtársaim.

Összességében azt tudom mondani, hogy a Déli Áramlat és a személyeskedő momentumok féltételével, ha ezekkel már nem foglalkozunk, a mostani általános vita sikeresnek volt mondható, és láthatóan az ellenzék is fő vonalaiban egyetért a törvényjavaslattal, aminek örülök; és köszönöm szépen, hogy képviselőtársaim aktív vitában támogatják a munkánkat.

Arra kérem önöket még egyszer, hogy szavazataikkal is szíveskedjenek majd támogatni a törvény elfogadását. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az egyes építésügyi és területrendezési tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2078. számon a parlament informatikai hálózatán elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként az Igazságügyi bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót L. Simon László úrnak, a Miniszterelnökség államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Öné a szó, államtitkár úr.

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház!

Az önök előtt fekvő törvényjavaslat nagyon-nagyon szerencsésen, az előző törvényjavaslat után azt mutatja, hogy értelmes volt az a kormányzati szándék, hogy olyan módon szervezzük át és gondoljuk újra a minisztériumi struktúrát, hogy ne csak a műemlékvédelmet és az örökségügyet, az örökségvédelem területét egyesítsük és egy minisztérium irányítása alá helyezzük, hanem ugyanennek a minisztériumnak a keretein belül oldjuk meg az építésügyi feladatok felügyeletét és irányítását.

Az, hogy jelen pillanatban a Miniszterelnökségen egymás mellett, szinte szimbiózisban dolgozik együtt az örökségvédelem és az építéssel foglalkozó helyettes államtitkárság, az garanciát jelent arra, hogy mi nemcsak a múlt értékeinek megőrzésében vagyunk érdekeltek, hanem egy olyan épített környezet kialakításában, amely a jövő generáció számára is értéket jelenthet.

A múltból a jövőbe, a hagyományainkból innovatív módon az előttünk álló időkbe való tekintés, mondhatni, az egész kormányzati munkának is lehet a szimbóluma.

(12.20)

A mostani jogszabály-módosítás alapvetően öt törvény módosítását tartalmazza, ezek javarészt pontosítások, olyan pontosítások, amelyek a településfejlesztési tervezést szolgálják és segítik. A módosítás alapvető célja, hogy a törvények egyes önkormányzatokra feladatot telepítő szabályai alkalmazhatóbbak legyenek. Tehát, ha tetszik, az önkormányzatok és a hivatalok életét is meg kívánjuk ezzel a törvényjavaslattal-csomaggal könnyíteni. A javaslat fontos célul tűzi ki a minőségi jogalkotás feltételeinek megteremtését, ami az állampolgárok számára kiszámítható jogi környezetet teremt.

Menjünk szépen sorjában, hogy mely öt törvény az, amelyet módosítani kívánunk ezzel a törvényjavaslattal. Az első az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1995. évi LXXVIII. törvény. Itt az új szabályozás egyszerűsíti a korábbi szabályozást, a vállalkozások adminisztratív terheit csökkenti. Mindez összhangban van a kormányzat azon szándékával, hogy mindennapi életünk valamennyi területén kevesebb adminisztrációs teher nyomorítsa meg az állampolgárokat és a vállalkozókat.

A beruházáslebonyolítói és az építési igazgatási szakértői tevékenység megkezdésének és folytatásának a korlátozását és feltételrendszerét megszüntetjük. A beruházáslebonyolítói és az építési igazgatási szakértői tevékenységek gyakorlását nem kötjük jogosultsághoz a jövőben, és a beruházáslebonyolítói tevékenység folytatása bejelentés nélkül is mehet. Az építési igazgatási szakértői tevékenység engedély nélkül folytatható, ezáltal csökkentjük a szakmagyakorlók adminisztratív terheit.

A javaslat eleget tesz az Európai Unió által fölvetett problémák kezelésének; itt a 2005/36. számú közösségi irányelv szabályaira gondolok. Tulajdonképpen a beruházáslebonyolítói tevékenység a jövőben, mint határon átnyúló szolgáltatás is, bejelentés nélkül lesz folytatható, tehát az európai uniós létezésünknek ez egy fontos momentum.

A módosítás pontosítja az építető felelősségi körét is. Az építető felelősségi köréből ki fog kerülni az építőipari kivitelezési tevékenység megkezdésének és az ezzel kapcsolatos változások építésfelügyeleti hatósághoz történő bejelentésének a megtétele, mivel a kezdésbejelentés megszűnésével az építőipari kivitelezési tevékenység megkezdéséhez kapcsolódó hatósági eljárások szabályai megváltoztak. Az építető felelősségi köre az előzőekből adódóan kiegészül az építésfelügyeleti hatóság tudomásulvételének megszerzésével.

A kérelem elektronikus úton történő benyújtásának lehetősége bővül, ezáltal már nemcsak az építésügyi hatóság, hanem az építésfelügyeleti hatóság eljárások esetében is lehetőség lesz az elektronikus ügyindításra; gondolom, ez különösebb magyarázatot nem igényel a részünkről.

Kiegészül az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéshez kötött kör az építésfelügyeleti hatóság

által megállapított jogerős és végrehajtható kötelezettséggel, mivel az építésügyi és építésfelügyeleti hatósági feladatmegosztásból adódóan a szabálytalan építési tevékenységek feltárása és az ezzel kapcsolatban szükséges intézkedések megtétele az építésfelügyeleti hatósághoz tartozik.

Az egyértelmű jogalkalmazás, a rendelkezéssel való visszaélés elkerülése érdekében módosítjuk a veszélyes állapotú építmények, építményszerkezetek, jogszerűtlen építési tevékenységgel történő veszély elhárításának szabályát úgy, hogy az építésügyi bíróság kiszabásának mellőzése csak a veszélyelhárításhoz szükséges mértékű építési tevékenységre terjed ki.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt is rögzítjük, hogy a településfejlesztési koncepció, az integrált településfejlesztési stratégia és a településrendezési eszközök elkészítéséhez szükséges állami adatszolgáltatásért, valamint a véleményezési eljárásban a véleményezésért nem számít fel díjat az államigazgatási szerv. Én azt gondolom, ez is egy nagyon fontos lépése az államreformnak, főleges dolog, hogy az állam az egyik zsebéből a másikba teszi a pénzt, és ezzel csak önmaga számára is többletadminisztrációs terhet képez. Ezt a rendelkezést, amint említettem, ki kell terjeszteni a településfejlesztési koncepcióra és az integrált településfejlesztési stratégiára is. A sürgősséget a 157 járásszékhely és fővárosi kerület most induló tervezésének segítése indokolja.

A másik törvény, amit módosítunk ezzel a mai javaslatunkkal, az a Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervének elfogadásáról és a balatoni területrendezési szabályzat megállapításáról szóló 2000. évi CXII. törvény. A Balaton kiemelt üdülőkörzethez 2008-ban önkéntesen, újonnan csatlakozott 14 települést a Balaton-törvény kötelezi, hogy 2014. december 1-jéig készítsék el, illetve vizsgálják felül településrendezési eszközeiket, és hozzák összhangba azokat a Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervével.

Fontos kiemelnünk, tisztelt képviselőtársaim, hogy a települések nagysága és anyagi lehetőségei igen korlátozottak. A kormányzat a törvényi kötelezettségéből adódó tervkészítéshez hét településnek tudott az eredetileg megállapított négyéves határidőben támogatást nyújtani. Így további hét kistelepülés saját forrás hiányában nem tudta időben elkészíteni, illetve elkezdni a tervezést, számukra csak 2013 második felétől állt rendelkezésre központi támogatási összeg. Emiatt 2013-ban az Országgyűlés hat évre módosította a határidőt, amely 2014. december 1-jén jár le. A hét utóbbi település 2013 végétől megkapta - előfinanszírozási formában - a támogatást településrendezési eszközeik módosítására.

A tervezés mind a hét településen elkezdődött, azonban a tervezéshez kapcsolódó egyeztetések elhúzódnása miatt idén ősszel négy település jelezte, hogy a törvényben előírt határidőig nem tudja elfogadni az elkészített, illetve felülvizsgált településrendezési eszközeit, ezért szerződés módosítást kér. Az állami támogatás felhasználásának a feltétele azon-

ban, hogy az érintett önkormányzatok a törvény által megadott határidőn belül teljesítsék a kötelezettségeiket, ezért a kiemelt üdülőkörzethez való csatlakozásuktól számított hét éven belül kell majd ezt megoldani. Így a törvényjavaslat azt tartalmazza, hogy 2015. december 1-jéig kelljen a településrendezési eszközeiket elfogadniuk. Ezáltal a támogatási szerződések továbbra is módosíthatók lesznek, és elkerülhető, hogy a hátrányos helyzetű önkormányzatok visszafizetni kényszerüljenek a támogatási összeg fel nem használt részét. Gondolom, hogy ez pont egy olyan része lesz a törvényjavaslatnak, amelyet ellenzéki képviselőtársaim is üdvözölni fognak.

A harmadik törvény, amelyet módosítunk ebben a csomagban, az országos területrendezési tervről szóló 2003. évi XXVI. törvény módosítása. A törvény 2013. évi módosítása során megteremtődtek a tájképvédelem övezetéhez az ágazati adatszolgáltatás feltételei, szakmai szempontok alapján megszüntették a kétszintű - országos és térségi - tájképvédelmet, és egy új, szakszerűbben lehatárolt országos tájképvédelmi övezetet vezetünk be a törvényben, amely a tájak és a tájképi értékek védelmét szolgálja.

A 2013. évi módosítás során az övezet megnevezése és fogalm meghatározása is megváltozott. Módosult a tájképvédelmi szempontból kiemelten kezelendő terület, övezet szabályozása is, megtartva a korábbi szabályozás tartalmát, kiegészítve a településrendezési eszközök készítésére vonatkozó követelmények meghatározásával. Halkan jegyzem meg: milyen jó lenne, ha Volner képviselőtársam itt lenne, mert az előbb fölvetett problémája nem az örökségvédelmi törvényhez vagy csak részben tartozik az örökségvédelmi törvényhez, ezekben a szabályokban kell ezt kezelni, és hála a Jóistennek, a kormány ezt megfelelően meg is teszi.

A törvény 2013. évi módosításának fenti előírása, azaz maga az övezet és annak szabályozási tartalma 2014. december 30-án lépne hatályba. A törvény jelen módosítása tovább pontosítja, differenciálja és egyszerűsíti a 2014. december 30-án hatályba lépő tájképvédelmi szempontból kiemelten kezelendő terület, övezet szabályát azáltal, hogy a területi szervek körét szűkíti, mivel a szabályt csak a kiemelt térségi és a megyei területrendezési tervek vonatkoztatja. Ezzel a szabályt nem kell alkalmazni a területi tervek körébe tartozó területfejlesztési koncepciókra és a területfejlesztési programokra.

A módosítás, tisztelt képviselőtársaim, továbbá pontosítja az elvégzendő feladatokat is, igazodva a tervek típusához és léptékéhez. Ezeket a részleteket most nem ismertetem, a törvényjavaslatból egyértelműen kiderül. A módosítás csak a település teljes közigazgatási területére készülő településrendezési eszköz esetében írja elő a fenti feladatokat, mivel kisebb településrészek rendezése során nincs lehetőség a nagyobb kiterjedésű, egységes tájjellegű területek meghatározására.

A negyedik törvény, amit módosítunk az önkormányzatok előtt fekvő javaslattal, az a budapesti agglomeráció

területrendezési tervéről szóló 2005. évi LXIV. törvény. A törvény 22. § (2) bekezdése a főváros esetében 2014. június 30-ig, a fővárosi kerületek és a törvény hatálya alá tartozó települések esetében 2015. december 31-ig írja elő a településrendezési eszközök összhangba hozását a 2011. évben módosult törvénnyel.

(12.30)

Mivel a főváros és az agglomerációs települések egy része településrendezési eszközeinek összhangba hozása a törvénnyel nem történt meg a jelzett határidőre, a törvényjavaslat ezért az összhangba hozásra vonatkozóan új határidőt állapít meg, hasonlóan a balatoni példához.

Az agglomerációs törvény az országos területrendezési tervről szóló 2003. évi XXVI. törvény kiegészítő törvénye, ami azt jelenti, hogy a települések a településrendezési eszközök készítésénél mindkét törvény előírásait figyelembe kell hogy vegyék.

Tisztelt Képviselőtársaim! Itt még némi jogharmonizációs feladatokat is elvégziünk, ezeket részletesen nem ismertetem; gondolom, a törvény indoklásából ez mindenki számára egyértelművé vált.

És az ötödik törvény, amelyet módosítunk a mai törvénycsomaggal, az egyes törvények területrendezéssel összefüggő módosításáról szóló 2013. évi CCXXIX. törvény. Itt csak egy nagyon egyszerű pontosításról van szó, ahol tulajdonképpen pontosítjuk az előbb ismertetett törvény módosításához igazodóan a jogszabályokat. Tehát ez egy technikai módosítás, ahol egyszerűsítjük a normaszöveget.

Összességében, tisztelt képviselőtársaim, azt tudom mondani, hogy egy, az államreformhoz igazodó törvényjavaslat fekszik az önök asztalán. Én biztos vagyok benne, hogy nemcsak az építésügyi, építészeti szakma fogja ezt a törvényjavaslat-csomagot üdvözölni, hanem az önkormányzatok, önkormányzati hivatalok, megyei és járási kormányhivatalok is, hiszen az állam egyszerűsítését és az adminisztrációs terhek csökkentését szolgálja.

Köszönöm szépen a figyelmüket, és kérem, hogy szavazatukkal támogassák a törvényjavaslatot. *(Szórványos taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor.

Elsőként megadom a szót Vas Imre képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. VAS IMRE, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány november közepén nyújtotta be a most tárgyalt javaslatot, amely több építésügyi és területrendezési törvény módosítását célozza. A tervezet lehetővé teszi a törvények egyes önkormányzatokra feladatot telepítő szabályainak

jobb alkalmazhatóságát. További célja a jogszabályok pontosítása, valamint a településfejlesztési tervezés segítése.

Néhány dolgot emelnék ki a javaslatból. A törvényjavaslat az épített környezet alakításáról és védelméről szóló törvény módosításával a vállalkozások adminisztratív terheinek csökkentését célzó kormányzati intézkedéseket támogatja, tekintettel arra, hogy a beruházáslebonyolítói tevékenység folytatása bejelentés nélkül, az építésügyi igazgatási szakértői tevékenység pedig engedély nélkül folytatható. Ebből a hatósági feladatmegosztásból adódóan a szabálytalan építési tevékenység feltárása és a szükséges intézkedés megtétele az építésfelügyeleti hatósághoz tartoznak.

A korábban elfogadott balatoni területrendezési szabályzat előírja, hogy a Balaton kiemelt üdülőkörzethez újonnan csatlakozott 22 település hatályban lévő településrendezési eszközeit a csatlakozást követő négy éven belül felül kell vizsgálni és módosítani kell. A területrendezési eszközökkel nem rendelkező települések településrendezési eszközeit pedig a csatlakozást követő négy éven belül el kell készíteni annak érdekében, hogy a településrendezési eszközök összhangban legyenek a törvénnyel.

A 2008-ban újonnan csatlakozott településeket a törvény kötelezi, hogy a csatlakozást követő hat éven belül, azaz 2014. december 1-jéig készítsék el, illetve vizsgálják felül a településrendezési eszközeit, és hozzák összhangba a Balaton kiemelt üdülőkörzet településrendezési tervével. A kormányzat a törvényi kötelezettségből adódó tervekészítéshez az érintett hét kistépülésnek 2013 végétől nyújtott támogatást. Az idő rövidsége és a tervezéshez kapcsolódó egyeztetések elhúzódása miatt 2014 őszén három település jelezte, hogy a törvényben előírt határidőig nem tudja elfogadni az elkészített, illetve felülvizsgált településrendezési eszközeit. Az állami támogatás felhasználásának feltétele, hogy az érintett települések a törvény által megadott határidőn belül teljesítsék kötelezettségüket. A településrendezési eszközök elkészítésének jövő év végéig való meghosszabbítása lehetővé tenné az eredeti finanszírozási feltételek teljesítését az érintett települések számára.

A benyújtott törvényjavaslat továbbá pontosítja az országos területrendezési tervről szóló törvény 2014. december 30-án hatályba lépő, tájvédelmi szempontból kiemelten kezelendő terület, övezet szabályait. Ennek célja, hogy a területrendezési tervek, valamint a településrendezési eszközök készítése során a tervek léptéknek megfelelően legyenek teljesíthetők.

A tájvédelmi szempontból kiemelten kezelendő terület övezetének szabálya esetében a területi tervek körének szűkítése szükséges. Szükséges továbbá a kiemelt térségi és megyei területrendezési tervek, valamint településrendezési eszközök munkarészként elvégzendő feladatok módosítása, igazodva a tervek típusához és léptékéhez.

A budapesti agglomeráció területrendezési teréről szóló törvénnyel kapcsolatban a javaslat megfogalmazza, hogy a főváros, a fővárosi kerületek és az e törvény hatálya alá tartozó egyéb települések településrendezési eszközeinek 2018. december 31-ig való összhangba hozása szükséges. Ennek oka, hogy a főváros esetében 2014. június 30-ig, a fővárosi kerületek és egyéb települések esetében 2015. december 31-ig írja elő a településrendezési eszközeik összhangba hozását a törvénnyel. A főváros mulasztásos törvénysértésbe került, mivel a fent említett határidőig nem történt meg a településrendezési eszközei módosítása. A rövid határidőre tekintettel javasolt a többi település esetében is a határidő meghosszabbítása.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslat legfőbb célja a településfejlesztési tervezés segítése, amely különös jelentőséggel bír az elkövetkezendő években. Éppen ezért fontos, hogy a magyar jogszabályok teljesen összhangban legyenek a közösségi szabályozással, de legfőképpen a települések fejlődését ne gátolják, hanem elősegítsék. Éppen ezért kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy akik a haladás pártján állnak, támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Szabó Sándor képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

SZABÓ SÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Nem is tudom, hogy el merjem-e mondani a hozzászólásomat, mert látom, szintén az államtitkár úr a téma felelőse, nehogy aztán engem is keresztben lenyeljen, hogyha esetleg kritikai észrevételeim vannak a törvénnyel kapcsolatban. De államtitkár úr, engedtessek meg nekünk, hogy nekünk, ellenzéki képviselőknek azért kritikai észrevételeink hadd legyenek már a törvényjavaslatokkal szemben! Tudja, mert abból időnként még tanulni is lehet, nem kell mindent azért támadásnak venni. *(L. Simon László: Hajrá!)*

De hogy rátérjünk a törvényjavaslatra is, a tervezet valóban több építésügyi és területrendezési tárgyú törvényt módosít, melynek célja valóban elsősorban a jogszabályok technikai jellegű pontosítása, azonban van itt néhány, érdemileg minősítő módosítás is.

A törvény legkorábban a kihirdetést követő 8. napon, legkésőbb pedig 2014. december 30-án lép hatályba. Már sok alkalommal megtettük, és most is meg kell jegyeznem, államtitkár úr, hogy a törvényjavaslat a kormány 2014. évi törvényalkotási programjában nem szerepel, tehát a kormány nem tervezte ezt tárgyalatni. És míg korábban igaz volt az előző törvényjavaslat vitájára, hogy széles körű társadalmi egyeztetésen ment keresztül, addig sajnos erre a törvényjavaslatra az az igaz, ami az előttünk lévő egy hónapban szinte minden törvényjavaslatra

igaznak mondható, hogy bizony e törvényjavaslat esetében a társadalmi egyeztetés nem történt meg.

(12.40)

Ez bizony nagy kár, mert így nem tudjuk meg, hogy a szabályozás milyen társadalmi és gazdasági hatásokkal jár majd.

A szakmai képezések elismeréséről, az irányelvnek való megfeleltetéséről beszél az indoklás akkor, amikor eredményként értékeli, hogy az új szabályozás, a beruházás lebonyolítói és az építésügyi igazgatási szakértői tevékenységek gyakorlása a jövőben bejelentés nélkül, illetve engedély nélkül is megvalósítható. Államtitkár úr jelezte, hogy ez azért jó, mert csökkenti az adminisztrációs költségeket. Hogyha ez valóban így van, akkor jó lett volna tudni meg jó lenne tudni, hogy ez mennyivel csökkenti valóban az adminisztrációs költségeket. Másrészt jó lenne ismerni a változtatásoknak az építésügyi eljárásokra gyakorolt hatását amiatt is, mert a törvényi szabályok hiányában a változtatásoknak a gyakorlatban várható eredményei erősen megkérdőjelezhetők.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvényjavaslat rendelkezéseinek túlnyomó többsége a parlament által a közelmúltban elfogadott törvényjavaslatokat, jogszabályokat toldozza-foltozza, újabb ékes példáját mutatva ezzel az átgondolatlan törvényalkotás okozta hibáknak, a kapkodó kijavításoknak, amit már egyébként megtapasztaltunk. *(L. Simon László: Jaj, istenem!)*

Az általános indoklás maga is leszögezi, hogy a tervezet lehetővé teszi a törvények egyes, önkormányzatokra feladatot telepítő szabályainak az alkalmazását. Ez üdvözlendő - erről államtitkár úr is beszélt -, de akkor tisztelettel megkérdem, illetve fölteszem a kérdést, hogy akkor ezek szerint a kormány elismeri azt, hogy az önkormányzatokra feladatot telepítő szabályok a gyakorlatban alkalmazhatatlanok voltak. *(L. Simon László: Dehogyan!)* Akkor ezt korábban meg kellett volna fogalmazni. És ezzel egyébként komoly gondot okoztak a helyhatóságoknak.

Itt van mindjárt egyébként a Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervének elfogadásáról és a balatoni területrendezési szabályzat megállapításáról szóló törvénynek a módosítása előttünk. A Balaton kiemelt üdülőkörzethez 2008-ban - itt már többször elhangzott - újonnan csatlakozott településeket a törvény kötelezi arra, hogy a csatlakozást követő hat éven belül, 2014. december 1-jéig készítsék el, illetve vizsgálják felül a településrendezési eszközeiket, és hozzák összhangba azokat a Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervével. Egyébként a kormányzat ehhez a tervekészítéshez az érintett hét kistépülésnek valóban 2013 végétől támogatást nyújtott. Az idő rövidege és a tervezéshez kapcsolódó egyeztetések elhúzódása miatt azonban 2014 őszén négy település ténylegesen jelezte, hogy a törvényben előírt határidőig nem tudja elfogadni az elkészített, illetve felülvizsgált településren-

dezési eszközeit. Az állami támogatás felhasználásának viszont az volt a feltétele, hogy az érintett települések a törvény által megadott határidőn belül teljesítsék ezen kötelezettségüket. A módosítás célja valóban azt teszi lehetővé, hogy az eredeti finanszírozási feltételek megvalósíthatók legyenek. Ez valóban támogatandó, üdvözlendő, de erről előbb is lehetett volna gondoskodni, államtitkár úr.

Nem először fordul elő, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, hogy az erőltetett tempójú jogalkotás komoly szakmai hibákhoz is vezet. Jól szemlélteti ezt az, hogy a törvényjavaslat módosít például egy olyan tavaly elfogadott törvényt is, amelynek szintén módosító jellegű szakaszát alig egy hónappal a hatálybalépés előtt kellett átírni. Egyébként ez az egyes törvények területrendezéssel összefüggő módosításáról szóló törvény volt.

Figyelemre méltó a budapesti agglomeráció területrendezési tervéről szóló törvény módosítása is, miszerint a területrendezési tervvel kapcsolatos feladatok teljesítésének hiányával a főváros 2014. június 30. óta mulasztásos törvénysértést követ el, és a törvényjavaslat ezt próbálja javítani. Felmerül az emberben a kérdés, hogy a Fővárosi Önkormányzat miért nem jelezte ezt előre, hogy a jogszabályi kötelezettségeinek nem tud majd időben megfelelni. Mindig azt halljuk, hogy a kormányzat és Budapest főváros között nagyon jó a kapcsolat, nagyon jó az együttműködés (*L. Simon László: Így is van!*) - akkor hogyan történhetett ez meg, hogy ilyen mulasztásos törvénysértésben van a főváros 2014. június 30. óta? És a megoldás is érdekes, államtitkár úr, mert ahelyett, hogy a törvénynek való megfeleltetés kikényszerítését tennék, inkább egy dolgot tesz csak: a mostani határidőt kitalja 2018. december 31-éig.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Ha már szakmailag megalapozott, átgondolt törvényalkotásra, társadalmi egyeztetésre sem kormányzati szándék, sem kormányzati akarat nincs, akkor valljuk be, már lassan annak is örülnünk kell, hogy ha a korábban elfogadott jogszabályokat előbb-utóbb valóban alkalmazhatóvá igyekeznek tenni. Ez azonban, államtitkár úr, nem érdem, hanem pusztán egy kármentés. A törvényjavaslatot ekként fogja kezelni a Magyar Szocialista Párt, ekként értékeli.

Javaslom, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, a jogrendszer korrekcióját folytassák le azokkal a törvényekkel, amelyekkel megszüntették az átláthatóságot, törvényi kereteket alkottak az állami korrupciónak.

Köszönöm szépen, államtitkár úr, hogy meghallgattam. (*Taps az MSZP soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kepli Lajos képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

KEPLI LAJOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Le kell szögeznünk már az elején, hogy ez az egyes építésügyi és

területrendezési tárgyú törvények módosításáról szóló javaslat nagyrészt olyan adminisztratív pontosításokat és adminisztrációcsökkentési, -könnyítési javaslatokat tartalmaz, amelyek egyébként általunk támogatathatók, és talán így maga az 1. pontban, az épített környezet alakításáról és védelméről szóló törvény módosítása esetén ez teljes egészében elmondható. Nem is ezzel foglalkoznék, hiszen ezt teljes egészében támogatni fogjuk tudni, hanem talán inkább a Balaton területrendezési tervéről, a Balaton-törvény módosításáról szóló szakasz, úgy is, mint balatoni képviselő, ez ihletett meg, hogy úgy mondjam, a legjobban a törvényjavaslat pontjai közül. Természetesen ehhez hasonló vagy ennek analógiájára a budapesti agglomeráció területrendezési tervéről szóló törvény is hasonló határidő-módosítást tartalmaz, de maradjunk akkor a Balaton-törvény módosításánál.

Ennek története az, hogy 2008-ban hét olyan kistelepülés csatlakozott a Balaton kiemelt üdülőkörzethez, amelynek szükségessé vált volna négy éven belül, tehát 2012. december 1-jéig első körben módosítania saját területrendezési eszközeit, annak érdekében, hogy azok megfeleljenek a Balaton-törvény előírásainak teljes egészében. Nos, ez nem történt meg, 2012. december 1-jén lejárt ez a határidő, és csak ezután, a határidő lejártá után, 2013 tavaszán került a parlament elé a Balaton-törvény olyan irányú módosítása, hogy négyről hat évre növeljük meg ezt a határidőt, amely ezeknek a településeknek a rendelkezésére áll. Na most, a jelek szerint ez sem volt elég, hiszen csak 2013 végén biztosított az állam forrásokat ennek a feladatnak az elvégzéséhez, és maradt a hét településből három, amely most jelezte, hogy továbbra sem tud megfelelni ezeknek az előírásoknak határidőre, márpedig a támogatásnak ez a feltétele volt.

Természetesen ezeknek a településeknek az érdeke az, hogy megszavazzuk és támogassuk ezt a törvénymódosítást, a probléma inkább az, hogy egy törvénynek a komolyságába vetett hitet ássa némileg alá az, hogy ha egy-két-három település érdekében egy komplett törvényi szabályozást módosítunk. És már nem első alkalommal, teszem hozzá, tehát amikor tavaly módosítottuk, 2013 tavaszán, akkor kellett volna egy olyan határidőt megszabni, amely egyértelműen elegendő lett volna a településeknek ezen előírás betartására. Nyilvánvaló... (*L. Simon László, miközben ujjával mutatja: A pénz...*) - igen, ahogy államtitkár úr is mutatja, itt a pénz beszél, és az állami támogatások megfelelő felhasználása állított minket ilyen kényszerpályára elé.

Azonban, ha már a Balaton-törvény módosításáról van szó, akkor nem állhatom meg, hogy ne beszéljek olyan dolgokról, amelyek nincsenek benne ebben a szabályozásban, azonban valahányszor a Balaton-törvény módosítása kerül a Ház elé, vagy valahányszor ezzel a törvénnyel foglalkozik az Országgyűlés, el kell mondanunk. Olyan elmaradt mulasztásos törvénysértésekről van szó, amelyek szin-

tén igényelnék azt, hogy az Országgyűlés foglalkozzon velük, de mind ez idáig ez elmaradt.

(12.50)

Ezúton is kérném az államtitkár úr közreműködését is ebben. Az egyik ilyen például a Balaton-parti településeken a 30 százalékos parti sétány kialakítása. Jó néhányszor felszólaltam magam is az Országgyűlésben ezzel kapcsolatban. A településeknek nem állnak rendelkezésére megfelelő eszközök. Tulajdonképpen kilencven-egynéhány ingatlan kisajátítására volna szükség ennek a megvalósításához. Készült egy tanulmány a Balaton körül, és ez néhány milliárd forintot venne igénybe, amit egyébként egy költségvetési módosító indítvány formájában be is terjesztünk. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, a Balaton-törvény azt mondja ki, hogy a közvetlen vízparti települések belterületi partszakaszának 30 százalékán szabadon hozzáférhető parti sétánynak kell helyet biztosítani. Ez a legtöbb Balaton-parti településen ma nem teljesül. Azért nem teljesül, mert egész egyszerűen nincsenek meg erre a feltételek. Korábban már a partszakaszok sok településen teljesen be lettek építve. Ez nagy problémákat okoz, hiszen főleg az északi parton jellemző az, hogy egyre kevesebb helyen hozzáférhető a vízpart, amely a magyar emberek közös tulajdona kellene hogy legyen és szabad hozzáférést kellene hogy biztosítsunk minél nagyobb területen a Balatonhoz.

Ezek között számtalan az illegális építmény, illetve rengeteg az illegális stég, mederfeltöltés, amivel kapcsolatban szintén készült egy tanulmány a kormány részéről az elmúlt években. Ebben azt tervezték, hogy mintegy 400 millió forint bevonásával és közmunkások segítségével ezeket az illegális bejárókat, stégeket és mederfeltöltéseket felszámolják, és a vízpart-rehabilitációs terv szerinti partvonal visszakapja az eredeti formáját, tehát aszerint fog megváltozni a partvonal, és ezek az illegális feltöltések el lesznek bontva. Ez nem történt meg. Ezzel kapcsolatban is adtam be egy költségvetési módosító javaslatot, hátha sikerül ezt keresztülvinni, és mégiscsak a Balaton-parton élők és a Balaton érdekében mindekelőtt az illegális építmények sorsa rendeződik.

De nemcsak a bejárókkal és a feltöltésekkel van probléma, hanem a közvetlen vízparti terület beépítettségével is. Természetes volna, és szerintem sok más országban, ha ilyen természeti kincset, egy ilyen tavat meglátogatunk, láthatjuk is, hogy szinte teljes egészében körbejárható, és akadálymentesen lehet a parton közlekedni. Nálunk ez nem így valósult meg, sok helyen a mederbe építettek, sok helyen a közvetlen vízparti ingatlanok töltik ki a közvetlen vízparti területet. *(L. Simon László: Nagyon szép, de nem ez a téma!)* És nem tudunk mit tenni még olyan, egyértelműen nem Balaton-partra illő építményekkel sem, mint például amilyen Balatonkenesén is találkoztunk, az ufóbázisként elhíresült épületre gondolok, ahol szinte iparterület-szerű raktárcsarnokok csúfos-

kodnak közvetlenül a Balaton partján, a vízparton. Többszöri utánajárással sem tudtunk semmit elérni, pedig jogerős bontási engedéllyel rendelkezik elvileg, és mégsem. Gyakorlatilag olyan vitorláskikötőt épített magának a tulajdonos, hogy közvetlenül a vízről be tud állni egy fedett hangárba, vagy nem tudom, minek nevezzem ezt, hajótároló helyiségbe, ami teljesen elképesztő, természetesen a meder kibetonozásával történt ez.

Sok panasz érkezik azzal kapcsolatban is, hogy ha már hozzá nem férünk, legalább a látványt ne vegyék el tőlünk. Rengeteg a közvetlenül vízpartra épített ingatlanoknál a teli kerítés, amely nem teszi lehetővé, hogy a Balaton látványát legalább megtartsák. Ehhez hasonló problémákkal találkozhatunk jó néhányval. A Balaton-törvény módosításának, azt gondolom, talán ebben az irányban is el kellene kerülnie, és a Ház elé kellene kerülnie. Természetesen mi most éppen költségvetési módosító indítványok formájában is, de korábban más törvényjavaslatok formájában is megtettük ehhez kapcsolódóan a kezdeményezésünket, de mind ez idáig ez nem vezetett sikerre.

Beszélhetnék még néhány szóban szintén a Balaton területrendezési terv módosítása kapcsán a lex SCD-ről, amelyet szintén már jó néhány alkalommal felhoztunk a tisztelt Házban Hegedűsné Kovács Enikő képviselőtársammal. Ez arról szól, hogy 2006-ban elfogadta a tisztelt Országgyűlés egyébként nagykoalícióban, tehát MSZP-s és fideszes képviselők egyaránt elfogadták, a Balaton-törvénynek azt a módosítását, amely a Balaton-parti kempingek beépíthetőségét 10-ről 15, vagy egyes esetekben 30 százalékra növelte. Az építménymagasságot is növelte, és egyáltalán olyan vagyoni értékű jogokat adott a Balaton-parti kempingeket nem sokkal előtte megvásárló SCD-csoportnak, amelynek következtében anélkül, hogy egy kapavágást ejtettek volna, az ő ingatlan vagyoni értékük több százmillió forinttal vagy több milliárd forinttal értékesebb lett. Majd évek után azt láttuk, hogy semmiféle beruházást abból, amit ígértek, nem valósítottak meg, a Balaton-parti portfóliójukból úgymond kiszálltak, kihátráltak, értékesítették. Ezek a területek most is ott állnak, sok helyen a gaz veri fel ezeket a kempingeket, és megfelelő hasznosítás híján az enyészeté lettek, viszont mivel el vannak zárva, körbe vannak kerítve, ezért a helyiek strandként nem tudják ezeket hasznosítani. Például Badacsonytomajnál van erre példa, de szerintem sok más helyen is a Balaton körül.

Úgyhogy volna itt bőven tennivaló, ami a Balaton területrendezési tervét illeti. Azt mondom, hogy ezt a törvényjavaslatot ebben a formában, az adminisztrációs könnyítéseket a Balaton-parti települések és a főváros érdekében, tehát annak érdekében, hogy ezeket a településrendezési eszközöket megfelelő határidőben módosítani tudják, mi most támogatni tudjuk, de kérem az államtitkár úr közreműködését és a fideszes kormánypárti képviselőtársaim közreműködését is a tekintetben, hogy az általam felvetett,

Balaton-parttal kapcsolatos egyéb problémák tekintetében is meginduljon végre valami. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

*(Gúr Nándor helyét a jegyzői székben
Hiszékeny Dezső foglalja el.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezetőjének.

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Megköszönöm az államtitkár úrnak a lehetőséget, hogy újra párbeszédet folytathatunk néhány jogszabálytervezet kapcsán, és eszmét cserélhetünk pár dologról.

Mondanám azokat a részeit a javaslatnak, amelyek kisebb mértékben sértenek szerintünk olyan érdeket, ami ellen hadakoznunk kellene. Elsőként az építésügyi törvény módosításai között található olyan változások, amelyek az építésügy szabályozását igyekeznek egyszerűsíteni. Ilyen a beruházást lebonyolító és az építésügyi igazgatási szakértői tevékenységek gyakorolhatóságának engedélyhez kötöttsége, a bejelentéshez kötésének megszüntetése, ami véleményünk szerint egyszerűsítés, könnyítés lesz. A Lehet Más a Politika támogatja a bürokrácia és a túlszabályozottság leépítését, ugyanakkor fontos szempont az is, hogy az országban tervezett beruházások szabályosan valósuljanak meg és ellenőrizhetőek legyenek, teljes kontroll alatt maradjon a rendszer, hogy felügyelni tudjuk ennek a hátterét.

Miután az építőipari kivitelezés megkezdéséhez kapcsolódó eljárásokat szabályozza a kormány a 312/2012. XI. hó 8-ai kormányrendeletével, és ezt nemrég változtatta meg, így az építésügyi törvényben valóban szükséges ezzel kapcsolatban az építető már nem aktuális kötelezettségeinek, mint a kivitelezés megkezdése bejelentésének a törlése, illetve az új kötelezettségek, mint a tudomásulvétel megszerzésének előírása. Tehát eddig úgy néz ki, hogy ezzel a módosítással akár egy hajóban is evezhetnénk, mert a törvénymódosítás e részére a frakciónak azt a javaslatot fogom tenni, hogy támogatható, és egyetértünk ezen kormányzati törekvésekkel.

Ugyanakkor hadd mondjam el a korábbi felszólalókhöz hasonlóan, hogy ha már hozzájárulunk az építésügyi szabályozáshoz, jó lett volna néhány olyan létfontosságú kérdést is érinteni, ha ez már szóba került a vita során és egyáltalán a parlament elé került, amelyek az önkormányzatok működésének mulasztásos jogszabálysértéseit számolnák fel, például az általános rendezési tervek újbóli és újbóli tervezésének és meghosszabbításának a finanszírozásában. Hiszen nagyon-nagyon sok vidéki önkormányzat szenved attól, hogy nincs érdemi forrás arra, hogy rendszeresen felülvizsgálja, az új fejleszté-

si szempontokat aktualizálja, és nagy könnyebbség lett volna szerte a magyar vidéken, főleg az új költségvetési ciklusban, ha az általános rendezési tervek szabályozási hátterében olyan könnyítéseket tesz meg a parlament, amelyek lehetőséget teremtenek a jogkövető magatartásra az önkormányzatok részére. Tehát a módosítást mindenestre, amit érint, támogathatónak ítélem, ugyanakkor, mint mondtam, jó lett volna, ha lényegesen szélesebb körű rátekintéssel nyúlunk hozzá, ha már hozzájárulunk ehhez a jogszabályhoz.

A Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervének elfogadásáról és a balatoni területrendezési szabályzat megállapításáról szóló 2000. évi CXII. törvény módosítása kapcsán fontosnak tartjuk, hogy a kiemelt üdülőkörzethez csatlakozást nyert települések is teljes mértékben integrálódni tudjanak a körzetre vonatkozó szabályozáshoz, azonban sajnálatos, hogy ezt idáig nem sikerült a törvény által biztosított eredeti határidőn belül megvalósítani. Mindemellert magunk is úgy gondoljuk, hogy a törvénymódosítással biztosítani kell annak a lehetőségét, hogy a csatlakozó települések a településrendezés eszközeivel összhangba kerüljenek, és a körzet szabályozásával támogatjuk a határidő meghosszabbítását.

(13.00)

Ugyanakkor teljes mértékben egyet kell értenem Kepli Lajos képviselő úrral, aki aggályosnak nevezte azt, hogy egy-két-három önkormányzat miatt szükséges a törvényhez hozzájárulni. Ő úgy fogalmazott, hogy a törvénybe vetett hitet ássa alá ez a jellegű jogszabályalkotási munka. Nyilvánvalóan ennél lehet határozottabban is: tehát gyakorlatilag a jogbiztonságot veszélyezteti az, mikor egy-egy egyedi eset miatt hozzá kell nyúlni a jogszabályhoz.

Itt összességében amellet, hogy szintén el tudjuk mondani azt, hogy biztosíthatjuk a kormányt ez irányú törekvéseinek a megvalósításáról, támogatni fogjuk ezt a tervezetet, de itt is el kell mondanom, hogy jó néhány más olyan rendezési és szabályozási szintet át kellene gondolni, amit, hogy ha már megnyílt ennek a lehetősége, hogy ehhez a törvényhez hozzájárulunk, akkor érdemes lett volna megtenni.

Nem beszélgettünk erről Kepli képviselő úrral, aki a terület kiváló szakértője, földrajzilag és természeti adottságait tekintve is jól ismeri ezt a tavat és a tó környezetét, ugyanakkor számomra nagyon-nagyon aggályos az a szabályozás, ami a hagyományos halászati módok felszámolását eredményezte. Részben azért, mert a Balaton ökoszisztémájának fenntartásához nem kedvező a nagy testű busafajok elterjedése, amit nem lehet csak horgászati eszközökkel kordában tartani, az adventivebb fajoknak a térhódítása szintén olyan, amit horgászati eszközökkel önmagában nem lehet, tehát bizony, ebben a törvényben is lenne jó néhány olyan szabályozás, amely érdemes lenne arra, hogy megfontoltabban nyúljunk hozzá, hogyha már előttünk van.

A beépíthetőségi százalékok és a tópart védelmével kapcsolatos aggályait szintén osztom a képviselő úrnak, és örömkre szolgálna, hogyha erről is módunk lenne a parlamentben eszmét cserélni.

Még egy része az, amit tudomásul tudunk venni, tehát hogy nincs ellenünk, ez a budapesti agglomeráció területrendezési tervéről szóló 2005. évi LXIV. törvényre vonatkozó módosítási indítvány. Itt ismét egy határidő kitolásáról van szó, amelyet a főváros mulasztásos törvénysértése tesz szükségessé.

A budapesti agglomeráció területrendezési tervéről szóló 2005. évi LXIV. törvényben foglalt határidőt tolja ki, amelyben a településrendezési eszköznek a korábbi törvénymódosítással történő összhangba hozását írták elő. A főváros ezzel mulasztásba került 2014. június 30-ától kezdve, és mivel a többi településnek és a kerületeknek ehhez igazodnia kell, vélhetően ők sem tudták teljesíteni az eredeti, 2015. december 31-ei határidőre.

A javaslat 2018. december 31-re tolja ki a határidőt. Ha már az előbbi kulturális örökségvédelemről szóló törvény vitájában a hatékonyság szót emlegettük oly sokat, bizony jó lenne, ha a Fővárosi Önkormányzat is ezt a jellegű hatékonyságot valósítaná meg, hogy ne kelljen a jogszabály-alkotási munkát a mulasztásaikhoz igazítani. Ugyanakkor véleményünk szerint ez a része is támogatható a benyújtott módosításnak.

És akkor innentől kezdve fognám menekülőre a dolgot, és mondanám azt, hogy az országos területrendezési tervről szóló 2003. évi XXIV. törvény módosítása viszont rendkívül aggályosnak vélhető, annál is inkább, mert az előbbi napirendi pont tárgyalása során az államtitkár úr és a Fidesz-frakció is több alkalommal biztosított bennünket, hogy a kulturális és nemzeti örökség védelme milyen kiemelt szemponttal jelentkezik a kormány gondolkodásában és munkájában, mert ez a módosítás viszont ezzel teljesen ellentétes szemléletű véleményünk szerint.

Tehát kérem államtitkár urat, segítsen értelmezni, ugyanis én egyértelműen úgy értettem ezt, hogy az országos jelentőségű tájképvédelmi terület övezetben csak olyan kiemelt térségi és megyei területfelhasználási kategória jelölhető ki, ami a kijelölés alapjául szolgáló tájképi értékek fennmaradását nem veszélyezteti. Ez volt az eddigi szabályozás, és most ezt kívánja törölni a jogalkotó.

Na, ez az az aggályos rész, amikor azt mondjuk, hogy itt bizony teljesen ellentétes az a szemlélet, mint amit idáig a kulturális örökségvédelem során hangzottatott a kormánypárt. Tehát nagyon-nagyon megköszönnénk, hogy ha enélkül szavazhatnánk erről, mert a többi része - mint mondtam - frakciónk számára véleményem szerint támogatható lesz. Ez az, ami nagyon komoly aggályokat kelt bennünk. Ha ez a szövegrész nem fog szerepelni a törvényben, akkor ezt követően nem lesz normatív előírás arra, hogy az országos jelentőségű tájképvédelmi terület övezetében csak és kizárólag olyan térségi vagy me-

gyei területfelhasználási kategória legyen kijelölhető, amely a tájkép fennmaradását nem veszélyezteti. Ehelyett azt a rendelkezést kívánják betenni, hogy a tájképvédelmi szempontból kiemelten kezelendő terület övezete területét a kiemelt térségi és megyei területrendezési terv és annak alapján a település-szerkezeti terv pontosítja.

Nemrégben egy vita során L. Simon államtitkár úrral egyetértettünk egy olyan gondolatban, hogy bizony a központi szabályozás néha segít abban, hogy a helyi feladatokat hatékonyabban és jobban hajtsák végre. Hogyha talán tetszik volt emlékezni, államtitkár úr, Tukacs képviselő úrnak reagált hosszan ez irányú fejtegetéseire, és itt most konkrétan az történik, hogy egy hatáskört eldobunk, egy konkrét szabályozást elhagyunk, és ehelyett olyan helyi szintre tesszük át, amivel nem kell figyelembe venni az országos tájképi elemeket.

Tehát ez az egy olyan pontja van, amivel komolyan aggályaink vannak, mert mindez azt jelenti, hogy egy alsóbb szintű kiemelt térségi vagy megyei területrendezési terv lényegében felül tudja írni az országos jelentőségű tájképvédelmi terület övezeti határait, amennyiben az érintett területet pontosítja.

Az új szabályozásban egyértelművé válik, hogy a védendő táj jellemzőit csak arra a területre kell meghatározni a kiemelt térségi és megyei területrendezési terv munkarészének, amely az általa pontosított lehatárolással érintett. Ráadásul ezeket a védendő jellemzőket is újraszabályozhatja a megyei és kiemelt térségi rendezési terv, amelyet szintén aggályosnak vélünk, hiszen mindaddig, míg a nemzeti jelentőségű tájképi elemek védelme az egész ország és az egész nemzet számára kiemelkedő jelentőségűek, addig bizony az országban jó néhány tapasztalat lehet arra, hogy egy-egy térségi vagy kistérségi gazdaságfejlesztési elképzelés olyan fontosságúnak tűnik valamilyen politikai irány miatt, amely felülírhatja a nemzetnek a tájképi és kulturális örökséghez való jogát.

Tehát mindebből az látszódik, hogy a tájképvédelmi szempontokat igyekeznek gyengíteni és háttérbe szorítani, és ebben az új szabályozásban csak a pontosítás által lehatárolt rész írja elő a helyi építési szabályzatok tájképvédelmi jellegű szabályainak a meghatározását. Míg korábban ilyen övezetben kötelező volt a látványterv, a módosítás szerint ez már csak egy lehetőség, és innentől már nem kötelező. Úgy gondoljuk, hogy a pillanatnyi gazdasági érdekek nem írhatják felül a hosszú távú és nem csak forintban mérhető társadalmi értéket, amelyet a természeti környezetünk és tájaink megőrzése jelent. A javasolt szabályozás széles kapukat nyit az előtt, hogy a tájképvédelmi értékek fokozatosan háttérbe szoruljanak a gazdasági érdekek mögött, és ezt nem tudjuk támogatni.

A Fidesz választási kampányaiban több alkalommal elmondta, hogy az ország jó úton halad, az ország a gazdasági válságból kilábalóban van, tehát én azt gondolom, hogy egy olyan helyzetben, hogy ha

a kormány a saját helyzetét így értékeli, bizony azokat a tájképi és kulturális örökségvédelmi szempontokat illő lenne fenntartani, amelyek a nemzet egészét érintik, és valamennyiünk örökségét képezik.

Összefoglalva azt mondhatom el, hogy sajnálom, hogy ez megint ilyen vegyesen, a törvények egy-egy picit szakaszát érintően jött elénk, sajnálom, hogy egy-egy helyi esemény miatt, önkormányzati mulasztások miatt kell jogszabályokhoz, törvényekhez hozányúlni, ugyanakkor tudjuk támogatni ezeknek a többségét. Ez az egy, ami az országos területrendezési tervről szól, ami szerintünk részünkre vállalhatatlan, és megköszönénk, hogy ha ez az egy kikerülne belőle, és akkor lenne békés egyetértés és összhang frakcióink között.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat, amennyiben élni kíván ezzel a lehetőséggel. *(Varju László jelzi, hogy nem kíván szólani.)* Képviselő úr jelzi, hogy nem kíván ezzel élni.

Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalásokra van lehetőségünk.

Megadom a szót Kepli Lajos képviselő úrnak, kétperces időkeretben.

KEPLI LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár úrtól mint az előterjesztő képviselőjétől elnézést kérek, de engedje meg, hogy reagáljak Sallai R. Benedek képviselő úrnak a balatoni halászat leállításával kapcsolatban elmondott szavaira, még ha ezek nem is kapcsolódnak szigorúan a törvényjavaslathoz.

Valóban, én is értetlenül állok ezen jelenség előtt, és egy legfelsőbb szintű politikai döntést sejtünk vagy tudunk emögött. Én voltam az elmúlt hétvégén vagy két héttel ezelőtt a tihanyi gardafesztiválon, ahol idén, a története során először megesett az a csúfság, hogy a gardafesztiválról egyetlen szereplő hiányzott: a garda. Mégpedig azért, mert a balatoni halászat leállításával a gardát mint halat más eszközökkel, horgászbottal is ki lehet fogni, de az olyan csekély mennyiségű, hogy a gardafesztiválra kilátogató több ezer vagy több tízezer ember még csak meg sem kóstolhatja, hogy esetleg milyen ízű ez a jellegzetesen balatoni hal.

Lehet, hogy át kell nevezni a fesztivált, vagy nem tudom, hogy mi lesz a következő lépés, de mindenestre az, hogy a busának az elszaporodását vagy a lehalászását semmiféle eszközzel nem tudják megoldani, csak halászattal, az egészen bizonyos.

A horgászturizmust támogatni és fejleszteni kell a Balatonon, ez is egészen biztos. Erre szerintem egyébként az a koncepció, amelyet Füstös Gáborék a Balatoni Halgazdálkodási Zrt.-nél kidolgoztak, és amerre elindultak, mielőtt ő felmondott, amikor megszüntették a balatoni halászatot, az egy jó koncepció volt.

(13.10)

Én személyesen győződtem meg róla - kint voltam balatoni halászhajóval egy halászaton, és személyesen tapasztaltam meg -, hogy hogyan halásszák le a tájidegen fajokat, a busát és a keszeget. Valóban azt gondolom, veszélybe került a tó ökoszisztémája azáltal, hogy ezt a - hangsúlyozom: ökológiai célú - halászatot felfüggesztették. A Balatonon természetesen nincs helye gazdasági célú halászatnak, és tudom, hogy nagyon kényes az egyensúly a kettő között, meg nagyon sok volt a legenda, hogy a balatoni halászok a legnagyobb rabsic, akik lerabolják a Balatont, és ezt általában a horgászok terjesztették.

Mindenesetre ez a helyzet most nem jó, és ezen változtatni kell. Köszönöm. *(Taps a Jobbik és az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel több kétperces felszólaló nem jelentkezett, így a normál időkeretben felszólalásra jelentkezett képviselőknek adom meg a szót, elsőként Nyitrai Zsolt képviselő úrnak, Fidesz-képviselő csoport.

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm szépen a szót és a lehetőséget. A mai ülésnapon, tehát nem csak ennél a napirendnél, szóba kerül itt a műemlékvédelem, az örökségvédelem, az építésügyi feladatok, a régészet kérdésköre, beruházások, területfejlesztés, fejlesztéspolitika, nehéz területek számtalan jogszabállyal és hatáskörrel. S tudják, mi a jó ebben? Az, hogy ezek egy ülésnapon kerülnek itt terítékre, természetesen több napirendi pont keretében, de ez azt jelzi, hogy a kormányzat egy előre átgondolt, nagyon komoly szakmai és irányítási koncepció mentén képzeli el ezt a típusú szabályozást. Azt is örömmel hallottam, hogy több ellenzéki képviselőtársunk, frakció-vezérszónok megfogalmazta, hogy alapjaiban egyetért ezzel a szabályozási iránnyal. Ahogy az előző napirendnél is jeleztük, számunkra két dolog fontos - és ezt abszolút össze lehet hangolni, meg össze is kell hangolni; sajnos ez az elmúlt időszakban, érte ez alatt az elmúlt évtizedeket, nem biztos, hogy megtörtént -, egyrészt a múlt értékeinek a megőrzése, másrészt pedig a fejlődés.

Az egyes építésügyi és területrendezési tárgyú törvények módosításáról szóló napirendnél vagyunk most. A felvezetőmben arra kívántam rávilágítani, nagyon jó az, hogy a kormányzat ezt egy komplex, átfogó módosítás keretei között kezeli, hiszen most is öt törvényt érint ez a módosítás, többek között a Balaton kiemelt üdülőkörzet területrendezési tervét, az országos területrendezési tervet, valamint a budapesti agglomeráció területrendezési tervét.

Négy pontot tartok nagyon fontosnak személy szerint ebben a jogszabálytervezetben, az érintett módosításokban. Egyrészt azt, hogy az önkormányzatokat érintő, az önkormányzatokhoz feladatot te-

lepítő szabályok alkalmazhatóbbak legyenek. Ez az egyik célkitűzése ennek a módosítási csokornak. Másrészt megfelelteti a jogszabályokat a különböző EU-s irányelveknek. Harmadrészt, és ez szintén nagyon nagy vívmánya ezeknek a módosításoknak, hogy a vállalkozások adminisztratív terheit ezen a területen, az építésügy területén egyértelműen tudja csökkenteni az elkövetkezendő időszakban. Másrészt azt külön üdvözlöm, hogy a tárgykörben érkező kérelmek elektronikus úton történő benyújtásának a lehetőségei bővülnek. Ez szintén jó dolog.

Ezért én is arra biztatok mindenkit, hogy mindeképpen támogassuk ezt a jogszabálytervezetet, figyelembe véve azt, hogy az előző napirend is mennyire fontos volt, amit tárgyalunk, és hogy ezt együtt tárgyaljuk, azt jelzi, hogy a kormányzat egy komplex és átfogó megoldásban gondolkodik. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével az adott napirend keretében. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Kérdezem államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni. *(L. Simon László: Nem.)* Nem kíván.

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az egyes törvényeknek a nemzeti pénzügyi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2079. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Gazdasági bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót L. Simon László úrnak, a Miniszterelnökség államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének.

Parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előterjesztője: Máris, csak szétesett a mikrofonom.

ELNÖK: Semmi gond, államtitkár úr. Technikai problémaként kezeljük, és az időt majd visszaállítjuk. Öné a szó.

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előterjesztője: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az önök előtt fekvő törvényjavaslat számos fontos módosítást tartalmaz. Ha megengedik, ezeken végigmegyek.

Az elmúlt hónapokban a magyar gazdaság teljesítményét előrejelző nemzetközi szervezetek közül többen javították a hazánkkal kapcsolatos várakozásaikat, mint ez önök számára minden bizonnyal a

sajtóból is kiderült. A mérőszámok egyértelművé teszik, hogy az ország tartós növekedési pályára állt. Magyarország versenyképességének javítása politikai hovatartozástól függetlenül mindannyiunk érdeke, reméljük, még a szocialistáké is. Azért mondom, hogy reméljük, még a szocialistáké is, mert ők azért jó sok hasznát látták annak az IMF-en keresztül, hogy Magyarország lefele tartott az ő kormányzásuk idején.

A nemzeti pénzügyi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő törvénymódosító javaslat olyan finomhangolásokat tartalmaz, ami növeli a hazai pénzügyi rendszer átláthatóságát, egyszerűbbé és hatékonyabbá teszi a gazdaságfejlesztésben szerepet játszó állami szervezetek működését. Többfordulós tárgyalássorozatot követően sikerült elérni, hogy hazánk az egy főre jutó támogatások alapján a második legnagyobb kedvezményezettje lesz az Európai Unió 2014-20 közötti költségvetésének. A javaslat olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyeknek köszönhetően az uniós források hatékonyabban juthatnak el a kedvezményezettekhez. Ennek részeként a vállalkozásfejlesztésben és a pénzügyi források kihelyezésében gyakorlott, komoly közvetítői hálózati kapcsolatokat építő Magyar Fejlesztési Bank végrehajtott szervezatként részt vesz az Európai Strukturális és Beruházási Alapból támogatott pénzügyi eszközök szétosztásában. A bank ilyen irányú szerepvállalása köztudott, a mostani módosítás e téren csupán pontosítást végez el, és többek között lehetőséget biztosít a pénzügyi intézetnek arra, hogy a célnak megfelelő munkaszervezetet hozzon létre, a rá váró feladatok minél hatékonyabb ellátása érdekében.

Tisztelt Képviselőtársaim! A magyar gazdaság további fejlődése céljából kormányunk a stratégiai beruházások finanszírozhatóságán is javítani kíván. Ezt szem előtt tartva a nagyobb léptékű beruházások megvalósításához szükséges pénzügyi mozgásteret szélesíti a módosító indítvány, amikor is az MFB nem hitelintézeti ügyfelekkel szembeni együttes kitétségét a szavatolótoke 45 százalékában határozza meg. Ez a mérsékelt limitemelés kis lépés az MFB-nek, mivel nem befolyásolja a bank működését és stabilitását, ellenben nagy lépés, tisztelt képviselőtársaim, a nemzetgazdasági szintű beruházások megvalósításának irányában.

Az állam az első nemzeti közműszolgáltató létrehozásával megjelenik a lakossági közműszolgáltatói szektorban. A cél az, hogy az állam kedvező áron elérhető magas szolgáltatási színvonala miatt vonzó, egyúttal biztonságos közszolgáltatást kínálva szálljon versenybe az ügyfelekért a piac többi szereplőjével. A rendszer kiépítésének első lépéseként a Magyar Fejlesztési Bank érdekeltiséget szerez a Főgáz Zrt.-ben, a tulajdonviszonyok változását pedig az MFB-törvény mellékletében is fel kell tüntetnünk.

A törvény által előírt alapvető és közcélú állami feladatellátás zökkenőmentességét szolgálja a gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló

2009. évi CXXII. törvény módosítása, amellyel lehetővé válik az állam számára a kisebbségi tulajdonosok kivásárlása. A kisebbségi részesedés megvételére csak azon alapvető közszolgáltatásokat nyújtó zártkörű részvénytársaságok esetében lenne lehetőség, ahol ezt az ellátásbiztonság és a feladatvégzés javításának szándéka feltétlenül megkívánja. A vásárlást az állam kizárólag akkor kezdeményezhetné, ha az adott cégben legalább a szavazatok 90 százalékát megtestesítő részesedése, tehát egyébként is döntő befolyása van.

A javaslat mind a hazai alkotmányos elvárásokkal, mind az uniós irányelvekkel, mind az Európai Bíróság gyakorlatával összhangban áll. Ráadásul egy olyan jogosultság bevezetéséről szól, amelyhez hasonló a nyilvánosan működő részvénytársaságoknál a hatályos tőkepiaci szabályozásnak megfelelően a magánszektorban jelenleg is érvényesíthető.

Tisztelt Ház! Ha egy hazai piaci vállalkozás vagy bármilyen más piaci vállalkozás jogot formálhat a kisebbségi tulajdonosi érdekeltségének kényszerítő erejű megszerzésére, akkor az államnak is lehetőséget kell adnunk arra, hogy tovább növelhesse befolyását azokban a közszolgáltató cégekben, amelyek biztonságos, kiszámítható és eredményes működéséhez az egész országnak alapvető érdeke fűződik, kiváltképpen a szolgáltatásokat igénybe vevő állampolgároknak, családoknak, családi házaknak.

(13.20)

A törvénynek természetesen a kisebbségi tulajdonosok védelmét is figyelembe kell vennie, ezért a javaslat alapján az irányítás egységesítése csak szigorú eljárásrend, megfelelő ellentételezés és világos, garanciális szabályok betartásával történhet meg.

A javaslat egy másik nehézséget is meg kíván oldani. Ma az állam sokszor csak közvetetten, ezért mondhatni, korlátozottan és lassan tud ismereteket szerezni azoknak a köztulajdonban álló gazdasági társaságoknak a működéséről, amelyekben egyébként többségi befolyással bír, mivel a társaság vezető tisztségviselőit a tulajdonosjog-gyakorló felé is titoktartási kötelezettség terheli. Az ésszerű és kiszámítható működés, az állami döntéshozási hatékonyság és a közügyek átláthatósága érdekében e tekintetben a javaslat mentességet ad a munkavállaló számára.

A társadalom jogos elvárásának tettünk eleget akkor, amikor korábban azt javasoltuk az állami cégek vezetőinek, ne éljenek a prémiumkifizetés adta lehetőséggel, vagy fordítsák azt jótékony célra. Az állami vezetők 99 százaléka felismerte ennek a helyzetnek a személyes erkölcsi hozadékát, volt azonban, aki bírósághoz fordult. A betervezett módosítás célja, hogy az ilyen peres eljárásoknak csak az érintett cégek, ne azok vezetői legyenek kitéve.

Az önök előtt fekvő módosítás, tisztelt képviselőtársaim, a szövetkezeti hitelintézetek helyzetét is javítani kívánja prudenciális és hatékonysági szem-

pontból. Miközben az állam a szektor modernizációján dolgozik, az ágazat szereplői piaci alapon maguk is olyan átalakulási, főként egyesülési lépéseket tesznek, amelyek a részvényesek kétharmados határozatát igénylik. A takarékszövetkezetek kérték, hogy a törvény módosításával könnyítsünk a szabályokon, mivel a jelenleg hatályos döntéshozatali mechanizmus rettentően lassítja vagy akár el is lehetetleníti előrelépésüket. Egyes takarékszövetkezetek esetében a tagok létszáma az ezres nagyságrendet is meghaladja, a többségükben minimális részjegytőkével rendelkező tagokat pedig olykor szinte lehetetlen elérni.

Tisztelt Képviselőtársaim! A kérésnek eleget téve a törvény úgy módosulna, hogy egy harmadszorra megismételt küldöttgyűlésen a korábbi két alkalommal határozatképtelenség miatt nem tárgyalt ügyekben a jelen lévő tagok kétharmada is hozhasson döntést. Ezzel a megoldással a tagok jogai nem sérülnek, az érdemi döntések is megszülethetnek.

Ha esetleg képviselőtársaim között vagy családtagjaik között van olyan, akinek takarékszövetkezetben részjegye van, az pontosan tudja, hogy miről beszélek. Nekem éppen a hétvégén számolt be az édesanyám arról, hogy hogyan nézett ki a takarékszövetkezeti egyesülésről szóló taggyűlés, illetve közgyűlés. Tehát teljesen életszerű a szabályozás.

A jogszabályok szerinti működéshez a támogatás az a módosítási javaslata a képviselőtársaim előtt fekvő törvényjavaslatnak, amely szerint a részjegy visszaváltását a tagságból kikerült tulajdonos számára csak akkor lehet engedélyezni, ha az nem veszélyezteti az intézmény működésével kapcsolatos prudenciális követelményeket. Erre a módosításra azért van szükség, mert idén az Európai Unió nagyon szigorú tőketartási kritériumokat léptetett életbe, elviekben pedig akár egy olyan helyzet is előállhat, hogy a visszaváltásokkal a takarékszövetkezet szavatolótőkéje az EU által meghatározott szint alá csökken. Egy ilyen esetet meg kell előzünk.

Hasonló okból a törvény feljogosítja a Takarékbankot, hogy ne járuljon hozzá a társaság átalakulásához, amennyiben az sérti a prudenciális szabályokat. Ezzel párhuzamosan a Magyar Nemzeti Bank felügyelőbiztosági tevékenységgel kapcsolatos hatékonyságjavító észrevételei is bekerültek a módosítások közé.

Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslatban foglalt rendelkezések célja tehát a közvetlenül vagy közvetetten a magyar állam felügyelete alá tartozó, döntően pénzügyi és gazdaságfejlesztési célú intézményrendszer hatékonyságának javítása, amely hozzájárul hazánk versenyképességének növeléséhez is.

Mindezek jegyében tisztelettel kérem képviselőtársaimat, szíveskedjenek támogatni az önök előtt fekvő törvényjavaslatot. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra

kerül sor. Elsőként megadom a szót Cseresnyés Péter képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezér-szónokának.

CSERESNYÉS PÉTER, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár úr részletesen szólt a törvénytervezet pénzügyi szolgáltatásokat nyújtó intézményeinek, cégeinek átalakításáról, az elképzelt tervekről. Én egy bizonyos speciális területről szeretnék néhány szót szólni, méghozzá arról a területről, amelyet az egyik mellékletben szabályoz a törvénytervezet, ez pedig a nemzeti közszolgáltató cég létrehozása lenne.

Magyarország kormánya és a Fidesz-KDNP-frakciószövetség számára kiemelten fontos ügy az emberekre rakódó pénzügyi terhek csökkentése. A kormány és a Fidesz-KDNP-frakciószövetség 2010 óta azon dolgozik, hogy a szocialista kormányok idején bevezetett, a magyar családokat érintő súlyos megszorításokat leépítsük, és az emberek hétköznapjait élhetőbbé, könnyebbé tegyük. A kormány ezért bevezette például az egykulcsos személyi jövedelemadó és a családi adókedvezmény rendszerét, miközben növelte a multinacionális cégekre kirótt adókat. Ilyen volt például a bankadó, a telekommunikációs adó. Ezekkel megvalósulhatott az arányos vagy arányosabb közteherviselés a vállalatok és a társadalom között.

Miért is volt szükség erre, miért volt szükség ezekre az intézkedésekre? - fogalmazódhatott meg sokakban a kérdés. Azért, mert a Gyurcsány-Bajnai-korszakban brutálisan megnövekedtek az energiaárak, amit mi sem bizonyít jobban, hogy 8 év alatt 15 alkalommal emelték a rezsidíjakat, aminek köszönhetőn például a gáz ára a háromszorosára, a villamos energia ára pedig kétszeresére növekedett, és mindez sújtotta a családokat, nehezzé téve mindennapjaikat, mindennapi gazdaságukat, gazdálkodásukat. Ennek következtében a jövedelmeket figyelembe véve, mármint az áremeléseket figyelembe véve a magyar családok fizették Európában a legmagasabb energia-díjakat, miközben az energiaszolgáltatók milliárdos profitokat, hasznot söpörhettek be évről évre.

A nehéz helyzetet látva a polgári kormány folyamatosan azon dolgozott, hogy a családok terheit könnyítse. Így mivel a kormány a szocialista kormányokkal szemben a magyar családok pártján állt, ezért 2013. január 1-jétől előbb 10 százalékkal, majd további vágásokkal együtt összesen közel 25 százalékkal csökkentette a villamos energia, a gáz és távhőszolgáltatás árát. Hozzá szeretném tenni, hogy ezenkívül csökkentek a víz- és csatornadíjak, a hulladékiszállítási és kéményseprési díjak is, valamint a palackos gáz ára és a szennyvízszállítás díja is.

Magyarországon még egyetlen kormány sem volt a rendszerváltozás óta képes arra, hogy ilyen mértékben enyhítse a családok terheit. Az idén őszig csak az energiaárak területén történt rezsicsökkentésnek köszönhetően a lakossági fogyasztók több

mint 334 milliárd forintot takarítottak meg 2013. január 1-je óta, tehát a villamos energia, gáz és távhőszolgáltatás területén. A legtöbbet a villanyszámlán spóroltak a fogyasztók, ezen szolgáltatásért ugyanis 160 milliárd forinttal fizettek kevesebbet. Földgáz esetén 139 milliárd forint volt a lakossági felhasználók összes megtakarítása, míg a távhő árának csökkentésével további 35 milliárd maradt a fogyasztóknál. Ehhez jött még a már említett víz-, csatorna- és hulladékiszállítási díj-csökkentés is.

Az eredmények tisztán láthatóak, ugyanakkor a rezsicsökkentés hosszú távú fenntarthatósága érdekében további intézkedések megvalósítására van szükség. A kormány idén ősszel döntött a nemzeti közszolgáltató felállításáról, amely már 2015-től piaci körülmények között áramot, gázt és távhőt fog szolgáltatni. Az első nemzeti közszolgáltató működésének célja alapvetően nem a profit elérése lesz, hanem hogy biztonságos és olcsó szolgáltatást nyújtson a lakosság és a gazdaság számára. Megvalósítása első lépésének akár azt is tekinthetjük, hogy az állam korábban már megvásárolta a Főgázt, amely így a tervek szerint jó alapja lehet a nemzeti közszolgáltató holdingnak.

Az állam az első nemzeti közszolgáltató létrehozásával tehát megjelenik a lakossági közszolgáltatói szektorban. A közszolgáltató célja, hogy az állam kedvező áron, a fogyasztóvédelmi szempontoknak maradéktalanul eleget tevő, egyben biztonságos közszolgáltatást nyújtva kínálja az energiát. Az állam elsőként tehát az egyetemes földgázszolgáltatói piacon jelenik meg a nemzeti közszolgáltatás területén, a Főgáz állami kézbe vételével.

A tulajdonviszonyok változását azonban szükséges az MFB-törvény mellékletében is feltüntetni, amelyet a jelen törvénymódosítás is tartalmaz. Az első mondatomban, első gondolatomban erre céloztam.

A rezsicsökkentés eredményeinek megőrzését garantálja a nemzeti közszolgáltató létrehozása. Az első nemzeti közszolgáltató a tervek szerint 2015 márciusában a Főgáz Zrt. bázisán először, mint már említettem, a gázszolgáltatás területén kezdi meg a lakossági szolgáltatási tevékenységet.

(13.30)

E rendszer ezután folyamatosan bővülni fog, második lépcsőben az áramszolgáltatás, harmadik lépcsőben pedig a távhő területén léphet be az állam a piacra egyetemes szolgáltatóként.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Nemzeti Közműszolgáltató együttműködik majd a Magyar Postával, a Díjbeszedő Holdinggal és a tervek szerint a kormányablakkal is, ami lehetővé teszi majd az egyablakos kiszolgálást, a költséghatékony működést. A Nemzeti Közműszolgáltató így biztonságos és olcsó szolgáltatást fog nyújtani a lakosság számára. Ennek megvalósulása érdekében van szükség jelen törvénymódosításra, hiszen így lehetővé válik az állam

számára a kisebbségi tulajdonosok kivásárlása és egy egységes, kiszámíthatóan működő nemzeti közműszolgáltató rendszer kiépítése.

Ezért kérem támogatásukat, nemcsak a vita további szakaszában, hanem majd a szavazások alkalmával is. Köszönöm szépen figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Józsa István képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. JÓZSA ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon sajnálom, hogy Cseresnyés Péter képviselő úr nem a napirendhez szólott hozzá. De ha már kitékintést tett a világgiazi energiaárakra, akkor szeretném megemlíteni, hogy a világgiacon az energia ára 25 százalékkal csökkent, a 120 dolláros olajár 80 dollárra mérséklődött. Ezzel szemben önöknek nagy csinnadratta közepette mintegy 20 százalékkal sikerült Magyarországon csökkenteni az energiaárakat. Azt viszont nem mondta el, hogy az előző időszakban, a válság idején, amikor felment 120 dollárra az olaj ára, akkor azzal volt összefüggésben... - tehát nem a kormány szándékától függött az energiaár-emelés. Most viszont az önök szándéka alulmúlja az energia világgiazi árának csökkentését. Ez azért a szakmai korrektséghez hozzátartozik, nem csökkentve természetesen azt a derék elhatározást, hogy önök csökkentették az energiaárakat. Mert igazából haladtak azzal, amit a világgiacon lehetővé tett, és nagyon helyes, hogy nem a MET offshore gázüzlethez hasonlóan magánzsebekbe juttatták, hanem a nagy részét árcsökkenésre fordították.

A T/2079. számú törvényjavaslatról, aminek a címe meglehetősen eufemisztikus, hogy egyes törvényeknek a nemzeti pénzügyi szolgáltatások hatékonyabb nyújtásával összefüggő módosításáról szólna; hát, azokra a részekre szeretnék kitérni, amelyek véleményem szerint semmilyen kapcsolatban nincsenek a hatékonyság növelésével. Ugyanis a törvényjavaslat módosítja a Magyar Fejlesztési Bankról szóló 2001. évi XX. törvényt, azaz az MFB-törvényt, a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvényt, tehát ezt még nem önök hozták, valamint a szövetkezeti hitelintézetek integrációjáról és egyes gazdasági tárgyú jogszabályok módosításáról szóló 2013. évi CXXXV. törvényt, a takarékszövetkezeti törvényt. Ezt már önök hozták, és ennek megfelelően érdekes, hogy most még inkább utánanyúlnak, hogy egyszerűbben tudják kezelni az ebul szerzett vagyont és befolyást a takarékszövetkezeti területen.

Az MFB-törvényt érintő módosítások keretében átvezeti az MFB-törvény mellékletében, hogy a Főgáz Zrt.-ben is rendelkezhet tulajdoni részesedéssel az MFB Zrt. Ez gyakorlatilag már ténykérdés, ez csak egy technikai átvezetés. Kérdés, hogy egy fejlesztési banknak mi keresnivalója van egy gázszolgáltatóban, de hát erre önöknek vannak bizonyos elképzeléseik,

amelyek szakmailag vagy igazak, vagy nem. Talán inkább a nem érvek mellett szól a szakma részéről megfogalmazódó megközelítés, illetve a saját érvelésük, hogy egy integrált energiaholdingot szeretnének. Abban nem sok helye mutatkozik az MFB tulajdonlásának.

A másik módosítása az MFB-törvénynek, hogy az MFB szavatolótőkéjének 45 százalékában határozza meg az eddigi 35 százalék helyett az MFB Zrt. hitelintézetnek nem minősülő egy-egy ügyféllel vagy ügyfélcsoporttal nem hitelintézet tagjával szembeni együttes kitettségek maximális összegét. Hogy erre miért van szükség, igazából az indoklásból nem lehet megfejtani. Mindenesetre elég magas aránynak tűnik már a 35 százalék is, a 45 százalék meg kifejezetten. Nem tudjuk, mi a szándékuk ezzel.

A Fejlesztési Bank Zrt. alkalmazottai számára is kibővíti a lehetőségek tárházát, véleményünk szerint az összeférhetlenségi szabályok lazítása az MFB munkavállalói részéről nem indokolt. Sőt, kifejezetten érdekes dolgot tesz lehetővé, hogy a vezető tisztviselői, illetve felügyelőbizottsági tagsági jogviszonyon kívül az MFB alkalmazottai további munkaviszonyt vagy munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesíthetnek olyan gazdasági társasággal, amelyben a Magyar Fejlesztési Bank vagy az állam közvetlen vagy közvetett részesedéssel rendelkezik. Ez feloldása az összeférhetlenségnek. Olyan gazdasági társasággal is munkaviszonyt létesíthet, amellyel szemben vagy javára és érdekében a Fejlesztési Bank kockázatot vállal, magyarul: hitelt nyújtott neki, kezességet vállalt és így tovább.

A Magyar Fejlesztési Bank Zrt. gazdasági társaságban történő tulajdonszerzési korlátozásával kapcsolatban rögzíti az előterjesztés, hogy a korlátozásokat az MFB közvetett részesedése esetén csak akkor kell alkalmazni, ha a közvetlen részesedést szerző társaságban az MFB a szavazatok több mint 50 százalékával rendelkezik. Magyarul, olyan cég, amelyben az MFB-nek kisebbségi részesedése van, bármilyen cégben részesedést szerezhet. Ez is old bizonyos összeférhetlenségi szabályokat, aminek logikája volt. Az, hogy alkalmazotti jogviszonyt is létesíthetnek, viszont lehetőséget nyújt olyan összefonódásokra, ami nem biztos, hogy célszerű köztulajdon esetén.

A következő módosítás: a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény módosítása keretében kötelező lesz megválniuk részvényeiktől azoknak az önkormányzatoknak, cégeknek és magánszemélyeknek, akik tulajdonrészlettel bírnak az MVM Zrt.-ben. Az olyan vállalatokban ugyanis, ahol az állam legalább 90 százalékban tulajdonos - így fogalmazták meg a szabályt -, és a cég a lakossági és a gazdasági szereplők számára alapvető szolgáltatásokat nyújt, az állam képviselője vételi jogot szerez a törvény erejénél fogva.

Ez egy olyan opció, amelynek fennállása alatt egyoldalú nyilatkozattal, minden további feltétel

nélkül kikényszeríthető az adásvételi szerződés, vagyis el kell adja a kisebbségi töredéktulajdonos a pakettjét. Amennyiben az állam képviselője élni kíván vételi jogával, a mostani részvényeseknek kötelező lesz megválniuk a papírjaiktól. A vételi jog gyakorlásához csak az kell, hogy a társaság energiatermelési, rendszer-irányítási, energiakereskedelmi vagy energiaátviteli szolgáltatást nyújtson. Ugyanakkor olyan vállalatokra is vonatkoztatható ez a törvényi passzus, amelyek egyetemes energiaszolgáltatást vagy közszolgáltatást, vagy ahhoz kapcsolódó pénzügyi szolgáltatást végeznek, bár jelenleg pont ilyen formációjú cég nem ismert. Tehát ez a teljes leírás egy üres halmazt tartalmaz, azt ír le, de hát valószínűleg az elképzeléseik már megvannak ilyen irányú társaságra is.

A jelen javaslat értelmében az érintett cégek a törvény hatálybalépését követően legfeljebb 120 napig élhetnek az itt megnyitott vételi joggal. A részvényesek az egy részvényre jutó saját tőke értéke és a javaslat alapján meghatározott piaci vételár közül a magasabb összeget kapják - az eddigi tulajdonosok - a papírjaik után. Ez látszólag kedvező.

(13.40)

A javaslat indoklása szerint a vételi jog kialakítására az ellátásbiztonság és a feladatellátás hatékonyságának növelése céljából, nemzetgazdasági érdekből van szükség. Na ez az, ami alkotmányossági szempontból nehezen állja meg a helyét, ugyanis az, hogy jelenleg az MVM-ben mindössze 0,03 százaléknyi kisebbségi tulajdon van, ezáltal semmiféle hatást nem tud gyakorolni az ellátásbiztonságra és a kiegyenlített működésre vagy annak rontására a kisebbségi tulajdonos. Tehát ez az indoklása a vételi jognak, tehát annak az alkotmányos jognak a megsértése, ami a tulajdonnal való szabad rendelkezést jelenti, nincs összefüggésben a jelen indoklással. Tehát olyan dolgokat rendelnek egymás mellé, amelyek nem összerendelhetők.

*(A jegyzői székben dr. Szűcs Lajost
dr. Tiba István váltja fel.)*

A köztulajdonban álló gazdasági társaság vezető tisztségviselőjét - írja az előterjesztés -, fb-tagját, illetve tulajdonosi joggyakorlóját nem terheli a későbbiekben felelősség a társaság munkavállalója részére ki nem fizetett prémium, illetve alapbéren felüli rendszeres pénzbeli és nem pénzbeli juttatások miatt, ha az kizárólag a köztulajdonban álló gazdasági társaságot terheli. Az igényt a társasággal szemben lehet csak érvényesíteni. A rendelkezés a folyamatban lévő ügyekre is kiterjed. Ez egyfajta felmentést ad azoknak a vezetőknek, akik jogszerűtlen gyakorlatot követve, mondhatni, kiszúrásból vonnak el prémiumot vagy szüntetik meg munkaviszonyt, ezáltal a törvény mentesíti őket a személyes felelősség alól.

Ezt nem tartjuk helyesnek, ez egyfajta önkényeskedés útját nyitja meg, tovább csökkenti a törvényi garanciák erejét.

A takarékszövetkezeti törvény módosításának keretében az előterjesztés rögzíti, hogy ha szövetkezeti formában működő szövetkezeti hitelintézet két egymást követő közgyűlésén vagy részközgyűlésén az alapszabály-módosításról, egyesülésről, szétválásról, átalakulásról határozatképtelenség miatt nem születik meg a döntés, az utóbbi közgyűléstől számított három napon belül megtartott harmadik közgyűlésen a fenti kérdésekben a jelenlévők legalább kétharmadának szavazata is elegendő, feltéve, hogy azon az integrációs szervezet képviselője is - mint meghatározó szervezet - részt vesz, és a közgyűlésről szóló információkat, a megismételt közgyűlést megelőzően három nappal, legalább egy országos napilapban és a szövetkezeti hitelintézet székhelye szerinti megyei napilapban is meghirdették.

Ez egyszerűsíti a kardinális kérdésekről, alapszabály-módosításról, egyesülésről, szétválásról hozandó döntéseket, nem biztos, hogy a jogbiztonságot szolgálja. Sőt, biztos, hogy nem azt szolgálja, hanem a könnyebb átalakíthatóságot szolgálja az integrációs szervezet részéről. Az igazgatóság csak abban az esetben engedélyezi a szövetkezeti részvény visszaváltását, például egy tag halála esetén, ha az nem veszélyezteti a szövetkezeti hitelintézet prudens működését. Na, ezt mondta az előterjesztő államtitkár úr is, hogy ha nem veszélyezteti ezt a prudens működést; célszerű, hogy ennek szabályai azért részletesebben kidolgozásra kerüljenek, mert az, hogy egy adott működési szituáció prudensnek minősíthető vagy sem, meglehetősen szubjektív. Tehát az egyik szakember ezt minősíti prudensnek, a másik azt. Ennek feltehetően jó lenne pontosabb jogszabályi körbehatárolását adni, így meglehetősen szubjektív, hogy mi a prudens. Ez nagyon széles kategória így.

Felhatalmazza a tovább a törvénytervezet a kormányt, hogy az integrációs szervezet beszámoló-készítési és könyvvezetési kötelezettségét és ennek sajátosságait rendeletben állapítsa meg. Na hát, ez is nagyon szép! Kormányzati segítséggel átalakították, megmentették, mint a magánnyugdíjpénztárakat, a takarékszövetkezeti szektort, ez most már valakié, és akkor most a kormány még ezeket a szabályokat is rendeletben határozhatja meg.

Tehát a főbb észrevételek a törvényjavaslattal kapcsolatban, hogy a törvényjavaslat címe és tartalma között sajnos nincs összhang, nem derül ki, hogy a törvényt módosítások miatt mennyiben lenne hatékonyabb egyes nemzeti pénzügyi szolgáltatások nyújtása, mert itt bizonyos garanciális elemek kiiktatásáról van szó. Egyértelműen kiderül, hogy a szabályozás legfőbb célja, hogy az MVM Zrt.-ből a kistulajdonosokat kiszorítsák. Mondhatnánk azt is, hogy ez a passzus a lex Mártha Imre passzus, mert a korábbi vezérigazgató úr egyik cégének van egy tízezred résznyi érdekeltsége az MVM-ben, és nehogy beleláthasson a folyamatokba, nehogy kiderüljön, hogy

szabályos volt-e egy-egy közgyűlés összehívása, mert az E.ON-vásárlással kapcsolatban például nem születtek meg azok a lépések, amelyek a cégtörvény szerint szükségesek lettek volna.

Tehát mindezeket tekintve úgy gondoljuk, hogy a jogbiztonságot nem növeli, hanem csökkenti az előterjesztés, ezért az elfogadását nem tudjuk támogatni. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Egy olyan törvényjavaslat fekszik előttünk, ami, ha mondhatom ezt, a kedvenceim közé tartozik. Mégpedig azért ragadtatom magam e meglepőnek tűnő kijelentésre, mert végre lehet egy kicsit vízióról, jövőről beszélni és arról, hogy e stratégiai terv kapcsán a kormányzat látja-e, hogy mit kéne csinálni, ha pedig látja, akkor milyen irányban indul el.

Viszont nem mehetek el szó nélkül a vezérszónoki kör előttem szóló tagjainak felszólalásai mellett sem, hiszen ők egy sokkal szélesebb kitekintésben közelítették meg az egész kérdéskört, ezáltal lehetőséget nyitottak számomra is, hogy beszéljünk egy kicsit rezsicsökkentésről, beszéljünk egy kicsit a szocialista kormányzatok merényleteiről a magyar ügyfelek, a magyar polgárok ellen. Bár hozzátenném, hogy öt év eltelt azóta, tehát most már leginkább arról kellene majd nagyobb súlypontokkal beszél-nünk, hogy milyen energiasztratégiával rendelkezik a jelenlegi kormányzat, hiszen második ciklusát éli, tehát számon kérhető rajta számos cselekvéssorozat és annak következménye.

Tehát az MSZP kicsit energiavámpír-hozzáállásához semmiképpen nem csatlakoznék, főleg azok után, hogy, mint ismert, egy-két hét alatt dobra vertek több magyar szektort is, aztán olyan eszköz-arányos profitot, első körben 8 százalékosat biztosító szerződéseket írtak alá külföldi cégekkel, amelyek következményei ismeretesek. Egyrészt egy több száz milliárdos indokolatlan tehertétel a magyar lakosságra nézve. (L. Simon László: *Így van.*) Örülök, hogy államtitkár úr egyetért velem, mert a másik következmény a következménynélküliség. Merthogy azóta eltelt 4,5 év, és önök a vádlottak padjára nem nagyon juttattak senkit az akkori szerződések aláírói közül vagy egyáltalán a felelősök közül. (L. Simon László: *Képviselő úr, feljelentést kell tenni.*) Tehát látható, hogy itt azért mulasztás és sorozatos mulasztás terheli a jelenlegi kormányzatot is.

Felmerült itt a fideszes vezérszónok részéről az is, hogy tartós gazdasági fellendülés korszakát éli szerinte Magyarország. Mindemellett azt is megemlítette, hogy hazánk a második legnagyobb kedvezményezettje lesz a következő európai uniós ciklusnak. Ezen a ponton akkor megint csak felmerül az igénye

annak, hogy a kormányzat méltóztat-e elkészíteni egy európai uniós mérleget végre-valahára, ahol aztán mérhetővé válik az, hogy Magyarország állításom szerint ráfizet az uniós tagságra, az önök állítása szerint mi vagyunk az egyik legnagyobb kedvezményezett. Nyilvánvaló, hogy ennek a kérdésnek az eldöntésére egy olyan precíz mérleg tudna csak választ adni, ahol a közvetett gazdasági hatásokat is felmérjük, és megnézzük, hogy Magyarország mennyit fizet rá például az érintett nyugat-európai cégek itt-tartózkodására, a számukra biztosított indokolatlan kedvezményekre.

Egy korábbi interpellációmban hoztam fel azt, hogy egy átlagos magyar kis- és közepes méretű vállalkozáshoz képest akár 6-8-szor akkora, úgynevezett munkahely-teremtési támogatást kaphat egy idejövő multicég, jelesül és jellemzően olyan autógyárak, ahol előfordult az is, hogy egy munkahely-teremtési támogatás kiutalásakor a két évre megfelelő bértömeget lényegében a magyar állam odaadta ennek a multinak - amiért cserébe mit vállalt a multi? Meglepo módon azt, hogy két évre alkalmazza a felvett állampolgárt. Tehát ez is a közfoglalkoztatás diszkrét bája, ha úgy vesszük, ez is az egyik típusa. És hát válaszokat kellene találni arra, hogy egy ilyen mérleg elkészítése után tartható lenne-e ez az álláspont, amit a fideszes vezérszónok elmondott. Állításom szerint nem.

Arról is beszélni kell, mert ő említette, hogy az egykulcsos adó bevezetésével, amelynek kedvező hatásai sajnos 85 százalékban a fővárosban és közvetlen környékén csapódtak le, továbbá a multicégek úgynevezett megadóztatásával mekkora eredményeket ért el ez a kormányzat; itt azért meg kell említenem, mintegy 4000-4500 milliárd forintot.

(13.50)

Egy hatalmas összeget, amelyről tudjuk, hogy ezek az érintett multicégek kiviszik Magyarországról lényegében adózatlanul vagy az informatikai rendszer bérlésének a szövegével, vagy különböző gyártási technológiák bérlésével, vásárlásával, ahol nincsen felső határ, nincs egy felső kalap. Tehát ki lehet csalni Magyarországról ezermilliárdokat hasonló eszközökkel. Ha ez a kormányzat négy és fél év alatt csak ezen kiáramlás 10 százalékát megfogta volna, évente egy teljes magyar gazdasági szektort fel lehetne támasztani. Tehát az, hogy hazánk lenne a második legnagyobb kedvezményezettje az uniós jóvátételeknek, nem azt akarom mondani, hogy szemenszedett hazugság, hiszen önöknek nincsen statisztikájuk arra, hogy mennyire fizetünk mi erre rá, de legalábbis nem állja ki a valóság próbáját.

El kell hogy mondjuk, mint említettem, elszámoltatás hiányzik rezsüügyben, és elhangzott itt egy nagyon súlyos kijelentés, miszerint 334 milliárd forintot spóroltak a fogyasztók azon, hogy az úgynevezett rezsicsökkentési programot keresztülvitte a

kormányzat. Kettő adattal szeretném árnyalni ezt a képet. Már az első rezsicsökkentési körben egy százmilliárdos látszólagos kedvezménnyel párhuzamosan a túloldalon megjelent az adófizetők pénzéből egy 52 milliárdos kompenzáció, amivel önök vissza-kompenzálták azokat a cégeket - volt közte persze önkormányzati tulajdonú közműcég is -, amelyekről úgy gondolták, hogy várhatóan vagy adott esetben csődbe mehetnek. De akkor ezt a kedvezménytömeget, könyörgöm, ne tekintsük már teljesnek, ha a másik oldalról, a másik zsebünkben, az adófizetők pénzéből ennek a felét rögtön visszapótolták. Akkor beszéljünk a fele összegekről, vagy pedig beszéljünk arról, hogy csak most az utóbbi hetekben beterjesztett és elfogadott adócsomag Magyarországon egy olyan helyzetet teremtett, hogy lényegében az úgynevezett rezsicsökkentés kedvező hatásait képes volt majdnem teljes egészében kioltani.

Nem akarok itt olcsó demagógiával samponadóról és egyebekről beszélni. Lehetne, de nem azok a pár filléresnek tűnő és ebből következően pár tíz- vagy százmilliós tételek viszik el a legnagyobb pénzeket, hanem pontosan azok az elképesztő, indokolatlan, a pénzügyi szektort érintő adókból következő áthárítások, amelyeket ez a kormányzat helyben hagyott. A Fidesz vezérszónoka említette ezt a kérdéskört is. Nagyon sajnálom, hogy a KDNP nem tudott vagy nem akart vezérszónokot állítani. Úgy érzem, hogy a téma fontossága megkövetelte volna azt, hogy többféle nézőpontból közelítsük azt meg. De látható, hogy az ideai költségvetésben szereplő 400 milliárdos nagyságrendű, tehát elképesztő, a pénzügyi szektort egyébként jogosan érintő különadókkal az a hatalmas baj, hogy ha önök nem tesznek semmit ez ellen, akkor ezt teljes egészében át fogják hárítani a magyar lakosságra, ahogy eddig is. Tehát önmagában ezekre hivatkozni, mint a magyar gazdasági fellendülés sarokköveire, legalább is kétséges.

Mi van előttünk? Beszéljünk inkább arról, ami a valósággal már egy kicsit köszönő viszonyban van! Lényegében ezzel a törvényjavaslattal felhatalmazást adnak a Magyar Fejlesztési Banknak például támogatott pályázatok kezelésére, úgynevezett döntéselőképzésre és ellenőrzési folyamatok keresztülvitelére - szép és jó. Hogy kell ezt magyarra lefordítani? Önök most egy 2009-es törvény módosításával tulajdonképpen lehetőséget adnak az államnak, hogy bevásárolja magát ide vagy oda, ez egyébként egy általam támogatott folyamat, tehát az, hogy stratégiai fontosságú cégeket visszaszerezzünk, ez jó. És aztán lehetőséget adnak az államnak a kisebbségi tulajdonosok kivásárlására nyilvánvaló módon a lakosság és a gazdasági szereplők számára alapvető szolgáltatásokat nyújtó gazdasági társaságokból, mégpedig abban az esetben, ha az állami tulajdonhányad eléri a 90 százalékot. Tehát viszonylag szűkített tér mentén, de mégiscsak bővítik az állami beavatkozás lehetőségét.

Ami igazából egy nagyon hosszú vitát vagy akár egy vitanapot is megérdemelne, az az indoklás egy

mondata, miszerint, a tervezet szövege szerint idézem: „A cél az ellátásbiztonság és a feladatellátás hatékonyságának növelése nemzetgazdasági stratégiai érdekből.” Itt szeretnék emlékeztetni arra - és nagyon örülök, hogy egy olyan államtitkár van itt a vitában, aki aktívan azért részt szokott venni a különböző disputákban, és válaszolni szokott a felvetésekre, remélem, ezt most is megteszi. Az úgynevezett rezsicsökkentési folyamat hajnalán... (*L. Simon László jelzésére:*) És látom, hogy fáradt, és a harmadik előterjesztését futja, de hát mégiscsak a magyar parlamentben nagyon fontos ügyekről tárgyalunk.

Tehát az úgynevezett rezsicsökkentés felvetésének hajnalán elhangzott egy jobbikos igény, miszerint nagyon jó a stratégiai tulajdon visszaszerzése. A stratégiai vállalatokban a részesedés növelése és az állami ellenőrzés hatékonyságának javítása is kiváló dolog, de ez úgy lenne korrekt és működőképes, ha egy reprivatizációs stratégia mentén, akár egy vagy két költségvetési ciklusra előrenézve legalább alapfokú, tehát 1.0-ás tervekkel rendelkezne a kormányzat azt illetően, hogy mit kíván, hogyan kíván visszaszerezni, ár-érték arányban ezt hogyan tudja kivitelezni. Mondok egy-két példát: csatornázási művek, áramszolgáltató, számtalan olyan társaság, ahol külföldi érdekeltségek megjelentek vagy jelen vannak, indokolatlan áthárítások érték általuk a magyar lakosságot, a közteherviselésbe a tulajdonosi körük nem vonta be magát, és számtalan esetben azok a korábbi vagy mostani tulajdonosok, akik külföldiek - jelesül nyugat-európai állami társaságokról beszélünk - megtalálhatók lennének. Tehát igenis, a számlák egyeztetése során mi volt ez a 8 százalékos eszközarányos garantált profit, ami aztán fölment 20-30 százalékra, ahogy a piaci folyamatok és a hatékonyság, a cégek működési hatékonyságának javulása előidézte azt a helyzetet, hogy még többet tudnak kisajtolni az emberekből.

Tehát egy reprivatizációs stratégia és egy elszámoltatási terv mentén igenis egy hosszú távú ütemtervet lehetne és kellene felrajzolni, hogy a kormányzat ezt és ezt akarja visszaszerezni, ilyen ár-érték arányon, ilyen lehetőségei vannak, ennyit tud ráfordítani, és mit próbál felülvizsgálni a korábbi, Magyarország és a polgárok számára nagyon előnytelen szerződésekkkel kapcsolatban. Az a baj, hogy nemhogy ilyen papirost nem láttunk, vagy nemhogy ilyen dokumentum nem került elő, rövid általános indoklások, lózungok vannak itt.

Nagyon örülök, hogy most szóba kerül az első nemzeti közműszolgáltató létrehozása, amely a későbbiekben áramot, gázt is fog szolgáltatni, és nagyon jó, hogy ez nem profitorientált, de szögezzük le, hogy nem profitorientált céget is lehet nagyon rossz hatékonysággal működtetni. Tehát ha a bevételi oldal és a kiadási oldal is mesterségesen feltupírozott, a kiadási pazarlással teli, attól az még lehet egy nullszaldós, és lehet, hogy nem jelentkezik profit, de lehet nagyon rossz hatékonyságú céget így is működtetni. Nyilvánvaló, ez nem lehet cél. A parlamentben

talán nem ül olyan politikai erő, amelynek deklarált vagy ki nem mondott célja ez lenne.

De nagyon szeretnénk tudni, hogy milyen energetikai szektorban mit akar a kormányzat, még egyszer mondom, van-e reprivatizációs stratégiája. És egy komolyabb kérdés is felmerül. Ha a Magyar Fejlesztési Bank komolyabb érdekeltséget szerez magyar nemzeti érdekeltségekben, magyar állami vállalatokban, előfordulhat-e olyan helyzet, hogy úgynevezett banktitokra való hivatkozással nem árulja el nekünk egy tranzakció részleteit, nem árulja el különböző hatástanulmányok, vizsgálatok meglétét vagy meg nem létét? A Költségvetési bizottságban talán már kicsit több mint egy éve felhatalmazást kértek tőlünk, egy biankó csekket, hogy egy közműcég visszavásárlására különítsen el a magyar parlament egy bizonyos összeget. Kiderült, hogy az elköl-tendő összeg, amit önök el szerettek volna költeni, és az értébecslés, a cégre vonatkozó értébecslés között egy háromszoros szakadék tátongott. Nem szeretnénk több ilyen helyzetet átélni, mert nagyon fontos a stratégiai vagyon minél több részének visszaszerzése, de az látható, hogy ha banktitokra való hivatkozással a jövőbeni tranzakciók részleteit nem ismerhetjük meg, akkor erre nem lehet felhatalmazást adni.

Befejezésül nagyon fontos kiemelnem, a kormány egyik legbrutálisabb mulasztása, amit egyébként az úgynevezett módszerváltás időszakában már meg kellett volna lépni, de legalábbis az utolsó években, 2010 óta mindenképpen, az egy olyan nemzeti vagyonleltár és az állami vagyon feltérképezésének az elkészítése, ami nélkül önök egyszerűen nem is tudják, hogy a családi ezüst miből áll. Nem is tudják, hogy mit kell megtartani és mit nem.

Hoztak ide egy úgynevezett nemzeti vagyonról szóló valamit, ami az állami vagyon egy részét lajstromozta. Mi volt benne, államtitkár úr? Ötvennégy kisvasútvonal, olyanok, amiket meg akartak védeni. Egyébként meg kell őket védeni, tehát nem ebben van vita köztünk. Benne volt egyébként a Parlament épülete is, a Lánchíd már nem. Tehát egy ilyen gyerekes színvonalú, a középiskolából már kivágták volna azt, aki egy ilyen listát egy dolgozat címszó alatt lead, de azt mondhatjuk, hogy ez nemhogy a nemzeti vagyont nem tudta listába szedni, amiben Magyarország befektetési lehetőségei is benne lennének, erőforrásai is, hanem még az állami vagyonról is csak egy nagyon leszűkített képet adott. Nehogy azt higgyék, hogy a nemzeti és a nemzeti vagyon ugyanaz.

Gondolom, tudják, hogy nem ugyanaz. De a helyzet az, hogy nagyon-nagyon hiányzik a nemzeti vagyonleltár továbbra is. És nemcsak azért hiányzik, mert önök nem tudják, hogy miből főzhetnek, hanem azért is, mert a megvédendő tulajdonrész ismeretének hiányában kit fogunk felelőssé tenni azért, ha elveszejtí ezeket a tulajdonrészeket vagy tulajdonhányadokat. Tehát itt a felelősség nagyon súlyos kérdés is felmerül.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Amíg tehát ezekre nem kapunk választ; amíg benne van ebben a csomagban, hogy esetleg banktitok részét fogja képezni bizonyos tranzakciós rész vagy körülmény, addig nagyon nehéz lenne nyugodtan támogatni egy hasonló javaslatot. Nagyon remélem, hogy ezen vita során a kételyeink eloszlatásra kerülnek, kerülhetnek. Nyilvánvaló, hogy a Jobbik a maga részéről egy reprivatizációs stratégia mentén tudna támogatni és akarja támogatni egyébként minden stratégiai tulajdon visszaszerzését, magyar kézben tartását. Köszönöm a lehetőséget. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

(14.00)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Szerezzel köszöntöm képviselőtársaimat.

A következő felszólaló az LMP képviselőcsoportjából Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Mint ahogy államtitkár úr ismertetőjében összefoglalta, a törvényjavaslat a nemzeti pénzügyi szolgáltatások több területén kíván javításokat elvégezni, finomhangolást végezni. Az is elhangzott, hogy tulajdonképpen ez a törvényjavaslat három törvényen kíván módosításokat eszközölni, az egyik a Magyar Fejlesztési Bankról szóló 2001. évi XX. törvény, a másik a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény és a szövetkezeti hitelintézetek integrációjáról és egyes gazdasági tárgyú jogszabályok módosításáról szóló 2013. évi CXXXV. törvény.

A hozzászólásomban az MFB-ről szóló 2001. évi XX. törvény módosításához kívánok hozzászólni, elsősorban azért, mert a magyar kormány bőkezűen önti az adófizetők pénzét olyan állami tulajdonú pénzügyintézetekbe, bankokba, amelyek működéséről keveset tudni. Az egyik ilyen, állami tulajdonban lévő pénzügyintézet a Magyar Fejlesztési Bank. Annak ellenére, hogy a kormány az MFB-t és a többi állami bankot folyamatosan támogatja, azok tőkerátája és adósságbesorolása folyamatosan romlott az elmúlt években. A magyar államhoz hasonlóan az MFB is a bővülő kategóriában szerepel a hitelminősítőknél. Ennek fő okai nemcsak a magyar gazdaság gyenge teljesítményében keresendők, hanem ez tükrözi az MFB folyamatosan veszteséges profilját, amelynek fő tényezője a hitelvesztés-leírások magas szintje és a gyenge jövedelemtermelő kapacitás.

Itt kell megemlítenünk az MFB nemteljesítő kintlévőségeinek növekvő arányát, kiemelve, hogy a banknak jelentős kintlévőségei vannak a kereskedelmi ingatlanszektorban és az építőipari ágazatban. Ezek

alapján még azon sem lepődnék meg, ha egy esetleges jövőbeni, hazai pénzügyi válság az MFB-ből indulna ki.

A most Ház előtt lévő törvénymódosító javaslat mindezen kritikákra fittyet hányva többletjogköröket biztosítana, és bevonná az MFB-t az uniós pénzek felhasználásába is, ugyanakkor az 575/2013-as EU-s rendelet 395. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezéstől eltérően lehetőséget adna arra, hogy az MFB ügyfelekkel szembeni kitettségeinek összege elérje a szavatolótőke akár 45 százalékát, szemben az uniós szabály legfeljebb 25 százalékos előírásával.

Szintén eltérve a nemzetközi gyakorlattól, az új szabályozás lehetővé tenné, hogy az MFB 49 százalék részesedést szerezzen be szinte bármilyen gazdasági társaságban, ugyanis a korábbi szakmai szűkítéseket a továbbiakban csak az 50 százalékot meghaladó tulajdonszerzésre kell alkalmazni; valamint az MFB Zrt. alkalmazottai ezentúl foglalkoztatási jogviszonyt létesíthetnek az MFB ügyfeleivel. Ez szerintünk összeférhetetlen.

A törvényjavaslat ezeken túlmenően foglalkozik még az állami közműholding befolyásszerzésének és a szövetkezeti hitelintézetek integrációjának szabályozásával is, mint ahogyan azt a felvezetőmben már mondtam. Arról a szövetkezeti hitelintézeti rendszerről van szó, amelyet egy pillanat alatt beszántottak, még most is tart annak a pernek a tárgyalása, amelyet az Országos Takarékszövetkezeti Szövetség és egy magánszemély indított a magyar állam és társai ellen jogalkotással okozott kár megtérítése címén. Ehhez képest az MFB nem volt rest a közelmúltban egy 10 milliárd forintos kötvénykibocsátást rendezni, mely kötvényeket 100 százalékban a takarékszövetkezetekkel jegyeztetett le. Az állami közműholdingról pedig nem nagyon van mit beszélni, mert azon túl, hogy a magyar állam a piaci áron felül vásárolta be magát az energiaszektorba, az elmúlt hónapokban pedig kiderült, hogy az áram- és a gázszolgáltatás mégsem lesz nonprofit, nem sok mindent tudunk arról, hogy mégis mihez kívánnak kezdeni a gazdaságilag megalapozatlan rezsicsökkentés következtében csőd közeli helyzetbe került közműszolgáltató cégekkel.

Mit is mondhatnánk mindeerre? Talán azt, hogy amíg százmilliárdos hitelkeretéről döntenek átláthatatlanul, addig érdemi előrelépés nem lesz. Az LMP álláspontja eddig is, ezután is világos ebben a kérdésben. Mi azt sürgetjük, hogy az MFB, illetve a többi, közpénz felett döntő állami pénzügyi intézet minden szerződése legyen nyilvános egy ésszerű határidő letelte után. Amíg az MFB működése és hitelügyletei nem lesznek átláthatóak és nyilvánosak, addig nem tudjuk támogatni az MFB-nek sem az uniós pénzek felhasználásába történő bevonását, sem a még nagyobb pénzügyi kitettség elérését, sem az MFB gátlástalan térhódítását az üzleti szektorban, sem pedig az MFB-s alkalmazottak összeférhetlen ségi szabályainak enyhítését.

Köszönöm a figyelmet. (Dr. Józsa István tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony, jegyző asszony. Kérdezem, a független képviselők közül kíván-e valaki felszólalni. (Nincs jelzés.) Nem. Akkor a kör végén lévén kettőperces hozzászólásra Józsa István képviselő úrnak adok lehetőséget. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Csak egy, a Jobbik által nagyon szeretett és pontatlan kifejezésre szeretnék kitérni. A szlengben az energiavámpír a szellemi energiák, a lelki energiák megrablójára vonatkozik, és ott sem egészen tudományos. Tehát ha önök most az energiaszektorra és énrám akarják kiterjeszteni, akkor nagyon kérem, hogy ne tegyék, mert ez mindenféle tudományos és ténybeli alapot nélkülöz.

A hozzászólásom komolyabbik része, hogy a tulajdonhoz fűződő alapvető jogok korlátozásáról, tehát a kisrészvényes-, mikrorészvényes-tulajdonok kivásárlási kötelezettségének az indoklásáról szeretnék egy passzust fölolvasni, amit a törvény előterjesztése tartalmaz az Alkotmánybíróság 2008-as állásfoglalásából. „A közérdek alapján történő tulajdonkorlátozásnál az Alkotmánybíróság nem tekinti elégséges alapnak, hogy a jogszabály általánosságban hivatkozik a korlátozást szükségessé tevő közérdekre, szabad hatósági mérlegelési jogkörben hagyva annak meghatározását, hogy konkrétan milyen tulajdoni tárgyakra kell a korlátozást alkalmazni. A közérdeket jogszabályban úgy kell meghatározni, hogy konkrét ügyben a közérdekből történő korlátozás szükségességét bíróság ellenőrizhesse.” Na, ez nem derül ki ebből az előterjesztésből, ugyanis önök hivatkoznak az energiabiztonságra, hivatkoznak a működési stabilitásra, tehát egyszerűen nincs meg az az oksági összefüggés, amit az alkotmánybírósági határozat szükséges feltételnek tekint, hogy a tulajdonhoz való alapvető jog korlátozható legyen.

Tehát amit önök itt indokolásként feltüntettek az előterjesztésben, hogy (Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.) megalapozott, az itt nem áll meg. Köszönöm, elnök úr. (Szórványos taps az MSZP soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Folytatjuk a kettőperces felszólalásokat. Z. Kárpát Dániel képviselő úr következik.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Meg szeretném nyugtatni szocialista képviselőtársunkat, nem őt személyesen teszem felelőssé azért, amit a Horn-kormány és utódai 1995-96-ban műveltek, hanem az egész Szocialista Pártot a tekintetben, hogy abban az időszakban határoztak az áram- és gázszolgáltatók külföldi kézbe adásáról. Ez egy ilyen egy-két hetes folyamat volt - ha emlékeznek rá -, szerződéskötéstől lejátszásig. Ezeket a cégeket döntően német és francia társaságok vásárolták meg, pontos összeget fogok mondani, 485

milliárd forintért. Ez az akkori éves bruttó hazai össztermék 9, azaz kilenc százaléka. Emellé tették hozzá az önkormányzatok elődei a szerződésekbe az eszközárnyos garantált profitot, ami 8 százalékkal indult, később - még egyszer mondom -, ahogy ezen cégek működési hatékonysága javult, ez a 8 százalék szépen kúszott fölfelé 10 és 20 százalék közötti sávig.

Tehát akkor - állításom szerint hazaáruló módon - olyan szerződések kötöttek, amelyekkel súlyos, stratégiai magyar vagyonelemek egész ágazatokra vonatkozóan egy-két hét alatt, az akkori bruttó hazai össztermék töredékéért és még profitot is garantálva kerültek átjársásra. Ekkor jelentek meg az említett energiavámpírok a piacon, olyan külföldi cégek, társaságok és közületek, amelyeket a mai napig nem számoltattak el.

De én a jelenlegi kormányra is mutattam, tehát muszáj kétfelé tüzelnem, hiszen négy és fél éve regnálunk, vannak hatalmon, egy tárgyalás le nem folyt az említett ügyekben, elszámoltatásról tulajdonképpen szó sincsen, és most is arról tárgyalunk, hogy Magyarország visszavásárol bizonyos vagyonelemeket vagy vagyonelemi típusokat, de arról még mindig nem, hogy akár jóváírás, akár elszámoltatás tekintetében mit kaphatnánk vissza abból, amit teljesen indokolatlanul, csalárd módon és egyébként különböző büntetőjogi kategóriákba állításom szerint ütköző módon kaparintottak meg a magyar állami vagyonból és a magyar nemzeti vagyonból.

Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

(14.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalással élni. *(Dr. Józsa István: Igen, igen!)* Józsa István képviselő úr!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Elnézést, hogy a következő 15 perces felszólalásomra kicsit késve jelentkeztem, de az az igazság, hogy alapvető fontosságú ez a törvény, és van néhány eleme, ami kifejezetten taglalást érdemel az elmúlt néhány év gyakorlatát, történéseit tekintve is. Gondolom, az államtitkár úr is egyetért velem, hogy például az E.ON-vásárlás története érinti ezt az előterjesztést, és ilyeneképpen érdemes róla beszélni.

Tehát visszatérve a konkrét előterjesztésre, amelyben módosítják a 2009. évi CXXII. törvényt, a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló törvényi rendelkezéseket, nos, ebből a módosításból egyértelműen kiderül, hogy a szabályozás legfőbb célja, amit most beterjesztettek, az MVM Zrt., mivel az az MVM Zrt. által irányított vállalatcsoport végez a törvényjavaslat szerinti tevékenységet. Tehát nem írják le, hogy az MVM-re vonatkozik, de a tevékenységi kör leírásából kiderül, hogy az MVM Zrt.-ről van szó.

Az MVM esetében a magántulajdon aránya jelentéktelen, mindössze a névérték 0,03 százalékát

érinti, amelyet 13 intézmény, magánszemély és gazdasági társaság tudhat jelenleg magáénak. Ezek között található például az I. és a III. kerületi önkormányzat, ott található Korányi G. Tamás, a napi.hu főszerkesztője is, és a Szent György Lovasclub Kft., amely az MVM korábbi vezérigazgatója, Mártha Imre úr érdekeltségébe tartozik.

Az MVM Zrt. egyes leányvállalataira, például az OVIT Zrt.-re, valamint a Magyar Gáz Tranzit Zrt.-re, amelyekben az állami tulajdonon kívül önkormányzatok is rendelkeznek tulajdonrészsel, nem lenne alkalmazandó ez a szabályozás, mivel ezek nem végzik a törvényjavaslat szerinti tevékenységet, azaz egyetemes szolgáltatást, közszolgáltatást, ezekhez kapcsolódó pénzügyi szolgáltatást, továbbá energia-termelést, rendszer-irányítást, energiakereskedelmi vagy energiaátvételi szolgáltatást. Tehát a javasolt szabályozás érdemben nem javítja az állami döntési pozíciót az MVM Zrt.-ben, mert mindössze 0,03 százaléknyi tulajdon elvonásáról, megvásárlásáról van szó. A valódi cél így inkább a kistulajdonosoktól történő megszabadulást jelenti.

Az előterjesztés következtében az MVM Zrt. tevékenységének átláthatósága, a működés ellenőrizhetősége számottevően csökkenhet, ugyanis a kizárólagos állami tulajdonlás esetén könnyebben lehet kézivezérelt közgyűlési döntéseket hozni. Nem kell figyelni a jövőben a közgyűlések összehívásának eljárási szabályaira, lásd például - amit már említettem -, hogy az E.ON egyes gázipari érdekeltségeinek megvásárlását megelőző közgyűlések összehívásával kapcsolatban az MVM Zrt. által azonosított jogi kockázatokat a közgyűlések előkészítésének szabálytalanságairól szóló jegyzőkönyvek rögzítik. Tehát ez a kistulajdonosok előtt látható; ha csak állami tulajdon van benne, akkor nem biztos, hogy fény derül ezekre a szabálytalanságokra. *(Révész Máriusz közbeszól.)*

Nem kell ezek után számítani váratlan kérdésekre sem a közgyűléseken, merthogy nincsenek ott a kistulajdonosok; nem úgy, mint eddig, hogy felmerült egy kérdés az offshore gázüzlettel kapcsolatban, és az MVM Partner Zrt. és a MET offshore gázkereskedő közötti szerződések tárgyában az egyik kistulajdonos megkérdezett a MET tulajdonosi háttérével és az ügylet értelmezésével kapcsolatban bizonyos kérdéseket. Hát, ezek a kényelmetlen kérdések, ha önkormányzatok kizsárolják a kistulajdonosokat, nem fognak felmerülni. Kinek jó ez? Nem az átláthatóságnak jó, ez egyedül önkormányzatok jó, ha mutyiban akarják végezni ezeket a közgyűlési munkákat, ami nagyon helytelen lenne.

A közgyűlési meghívók kevesebb helyre történő kiküldésével a postaköltségek is csökkennek, tehát itt van egy pozitívum is, mert ahogy látom a közbeküldésekkel, igénylik a pozitív részét az értékelésnek. Tehát határozottan pozitívuma az előterjesztés utáni állapotnak, hogy kevesebb helyre kell meghívót kiküldeni, ezáltal csökkenhet a postaköltség is, valamint elegendő lesz a közgyűlésre kevesebb ásványvíz és pogácsa is, tehát itt is megtakarítás érhető el.

Kritikus, hogy a javasolt szabályozás ellentétes az Európai Uniónak a tőke szabad áramlásának szabadságát biztosító szabályaival, mert olyan többletjogosítványokat biztosít az állami tulajdonban álló gazdasági társaságok részére, amelyeket más, állami részesedés nélkül működő gazdasági társaságoknak nem biztosít egyetlen törvény sem. Tehát ilyen értelemben diszkriminációt valósít meg az állami cégek javára, ahol 90 százalékos részesedés felett van az állami tulajdon.

Ha ez a fenti pont, ez a jog kiterjedne minden egyes gazdasági társaságra, a javasolt szabályozás szerinti tulajdonjog-korlátozás ebben az esetben is csak akkor lenne indokolható, ha az állam képes lenne annak bizonyítására, hogy a kisebbségi tulajdonosok részesedése ténylegesen akadályozza az ellátásbiztonság és a feladatellátás hatékonyságának növelését. De a kisebbségi tulajdonosok ezt nem akadályozzák, illetve azt igazolnák, hogy valamennyi nemzetgazdasági stratégiai érdeket valamilyen formában veszélyeztet a mikrotulajdonosok tulajdonlása. Szerintem ennek a bizonyítása sem történt meg, merthogy nem így van.

Az előterjesztés szerint a tulajdonjog-korlátozásnak a törvényjavaslat indokolásában szereplő azon indoka, hogy ezen társaságok a kereskedelmi, üzleti titkokat a többi piaci szereplővel szemben megőrzik, azért nem állja meg a helyét, mert a tulajdonjog korlátozása az érintett társaság által ellátott közfeladat, közszolgáltatás biztonságára való tekintettel történne, vagyis olyan piaci szegmensben kerülne sor az alkalmazására, ahol magától értetődően nincs verseny, tehát nincs olyan üzleti titok, ami nem tartozna a fogyasztókra, mert közszolgáltatásról van szó. Úgyhogy önellentmondásos az indoklás, mert ha ezeket a célokat önök valóban látható, bemutatható módon akarják elérni, akkor éppen hogy ennek az eszköze lehet, hogy kistulajdonosok ott ülnek, és tanúsítják, megerősítik a hatékony működés megítélését.

Fordítva is megfogalmazhatom: ha ezt a titoktartási problémát a versenypiaci szegmensben betöltött szereppel kívánná magyarázni a kormány, akkor az a diszkriminatív szabályozás beismerését jelentené, és a javasolt szabályozás mögött lévő érvelés logikai bukását jelentené; tehát vagy diszkriminatív, vagy céltalan, de egyik esetben sem helyes.

A javasolt szabályozás indokolása hamis a tekintetben is, és félrevezető információkat tartalmaz - megjegyezendő, hogy az uniós alapszerződés tekintetében itt csak egy frissítésről van szó, államtitkár úr, egy kis jogharmonizációt még saját maga is átvethetne majd -, mert az indoklás, valószínűleg véletlenül, a római szerződésre hivatkozik, holott 2009. december 1-je óta van egy érvényes, az Európai Unió működéséről szóló szerződés. Tehát ha megtennék, hogy az aktuális uniós hivatkozást teszik meg, akkor e tekintetben nem lenne véleménykülönbség közöttünk. (L. Simon László: Köszönöm, képviselő úr.)

A harmadik említésre méltó észrevételem, hogy az MFB-törvényt érintő módosítások lazítanak az MFB Zrt.-re vonatkozó kitétségi szabályokon, ezzel kockáztnövelő hatást váltanak ki, és lehetővé teszik, hogy az MFB Zrt. munkavállalói az MFB által hitelezett cégekben - így például a Közgépbén is - tartassanak fenn munkaviszonyt. Lehet, hogy ez a kölcsönös ellenőrzést jobban szolgálja, de nem biztos, hogy a működés szempontjából ez feltétlen szükséges.

(14.20)

A negyedik terület, a takarékszövetkezeti törvényt érintő módosítások, könnyítik a takarékszövetkezeti szektor új tulajdonosainak a joggyakorlását. Tehát lenyúltak egy ágazatot, a takarékszövetkezeti területet, és most, hogy az új tulajdonosoknak egyszerűbben menjen a dolguk, még ezen könnyítenek egy kicsit, és még a kormánynak rendeletalkotási lehetőséget is adnak.

Tisztelt Államtitkár Úr! Ha visszatekintünk az MVM elmúlt néhány évének történetére, amikor egy olyan nagy tranzakciót, mint az E.ON földgáz üzletágának a megvásárlását, olyan közgyűlési és felügyelőbizottsági üléseken készítették elő vagy elő se készítették, amelyek vagy megtörténtek, vagy meg nem történtek, amikor az Index által perrel kikényszerített dokumentumok tanúsága szerint az egész előkészítés szabálytalan volt, sem az MVM-menedzsment, sem a felügyelőbizottság nem tárgyalta a kérdést, az előírások ellenére a részvényeseknek nem kerültek 30 nappal korábban megküldésre az előterjesztések, ez akár perre is vihető.

Tehát önök most egy olyan megtörtént folyamat elfeledésére tesznek kísérletet a kistulajdonosok kizárásával, amely bizonyítottan szabálytalan volt. Miért akarnak ilyen területre tévedni? Miért akarják erőszakkal kizárni a kistulajdonosokat, akik mondjuk, ilyen tekintetben, hogy jogszerűen történjen az igazgatósági ülések összehívása, ott szabályosan kerüljenek előterjesztésre a napirendek, bizonyos garanciát tudnának jelenteni? Ez önöknek is jó lenne. Valaki hitelesítené a szabályos működést. Miért nem tekinthető ez közérdeknek?

Megemlíteném még, hogy az EFT MOL-lal kötött beszerzési szerződésében is vannak kockázatok, amelyből már most láthatóak a feszültségek. Láthatóan alacsony a magyarországi földgáztárolók kihasználtsága, és ezen nagyon lassan tudnak csak segíteni. Kérdés, hogy hogyan hangolják össze ezeket a gáztárolóknak az MVM-mel történő működését.

Tehtettel az idő előrehaladására, most nem térnék ki az E.ON-vásárlás anyagi kondícióinak a megítélésére. Mindenesetre az, hogy a részvények értéke 110 milliárd forint volt, és önök összességében több mint 460 milliárd forintot áldoztak erre az üzletre, azt mutatja, hogy sokkal nagyobb körültekintéssel kellene eljárni az ilyen tranzakciókban, és nem olyan törvényjavaslatot kellene a Ház elé terjeszteni, amely az esetleges kistrészenyési kontrollt is kiiktat-

ja, hanem ezt meghagyva, biztosítva, hogy a kisorszvényesek hitelesítsék a törvényes működést, pont olyan szabályokat kellene beiktatni a működésbe, amely egy nagy nemzeti közműholding átlátható, tanúsított, auditált működését teszi lehetővé. Én inkább azt javasolnám az államtitkár úrnak, illetve az általa képviselt Miniszterelnökségnek, hogy ez irányba tegyenek törvényalkotási lépéseket, ami a törvényes garanciát növeli, és ne abba az irányba, ami az átláthatóságot csökkenti, a tulajdonhoz való szabad rendelkezési jogot csökkenti, és általában a bizalmatlanságra ad alapot.

Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kétperces felszólalásra Révész Máriusz képviselő úr következik. Parancsoljon!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Csak egész rövid hozzászólást szeretnék tenni. Azért van annak némi diszkrét bája, amikor Józsa István képviselő úr bármiféle mutyiról beszél az energiaszektorban vagy akárhol máshol.

Tisztelt Képviselő Úr! Hány milliárd forintos szerződést is kötött az ön cége a Paksi Atomerőművel? Hány milliárd forint volt? *(L. Simon László: 6,6!)* Én tudom, mennyi, de akkor elmondom: 6,6 milliárd forintos szerződést kötött, ha már így államtitkár úr hangosan elmondta. Tehát én azt gondolom, hogy a Szocialista Pártnak valamilyen autentikusabb, hitelesebb hozzászólót kellett volna találnia ebben a témában, mert azt hiszem, hogy elég szerencsétlen, hogy a párt nevében ön szólalt meg. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Józsa István képviselő úr!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Szégyellje magát, képviselő úr! Amikor a hadseregben belül a tüzszerek elkezdi piszkálni, az az érvelésnek a legalja, ők a legnehezebb munkát végzik. Az én szakértőim, az én munkatársaim a primer körben dolgoztak. Kikérem magamnak, hogy ilyen hangon beszéljen! Az önök sajtósai aljas támadást intéztek ellenem. Államtitkár úr megállapította, hogy atomerőműügyben is korrekt hozzászólást tettem *(L. Simon László: Ez egyébként így volt.)*, szakmailag itt is korrekt volt a hozzászólásom. Úgyhogy szégyellje magát, képviselő úr, a leghatározottabban visszatartom, amit mondott! *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Képviselő úr, arra kérem, ne oktassa ki a másik képviselőt, mert ebből egy végeláthatatlan vita fog származni.

Révész Máriusz képviselő urat is felszólalása előtt erre kérem.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Semmi különöset nem mondtam. Ön országgyűlési képviselőként 6,6 milliárd forintos szerződést kötött. Én még egyszer, továbbra is fenntartom... - illetve az ön cége -, én továbbra is fenntartom azt az állítást, hogy önnek talán nem kellene itt az energiaszektorból bármilyen mutyiról beszélni, mert ez nem hangzik teljesen hitelesnek, autentikusnak az ön szájából.

Köszönöm szépen. Tényeket mondtam, a számok is tényszerűek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Mivel további felszólalásra senki sem jelentkezett, az általános vitát lezárom.

Megkérdem L. Simon László államtitkár urat, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Kíván. Parancsoljon, államtitkár úr!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány kérdésre szeretnék csak reagálni, minthogy túlzottan nagy vita nem alakult ki a Házban; gyakorlatilag a vezérszónoki kör után képviselői hozzászólás csak egy volt, Józsa képviselő úrnak a második felszólalása, ami valójában a vezérszónoki felszólalásának volt a folytatása.

Nehéz helyzetben vagyok, mert miközben Józsa képviselő úr valóban mondott megfontolandó szempontokat, a vitának megint olyan iránya volt, ami messze túlmutatott a konkrét jogszabálytervezeten. Néhány dologra szeretnék csak, főleg a politikai természetű kérdésekre reagálni.

Z. Kárpát Dániel joggal vetette fel, szerintem a parlamentben nem először és minden bizonnyal nem is utoljára azt, ahogyan a magyar közművagon nagy részét eladták, és az ezzel kapcsolatos politikai felelősségre is joggal mutatott rá. De nagyon szépen kérem, ne kezdjük újra revolverezni a második, most már harmadik Orbán-kormányt! A jogi lehetőségeket mindig a lehető legvégsőig kihasználtuk. A képviselő úr hány feljelentést tett, és hány feljelentés állta meg a helyét, és hányban indult el nyomozás?

Tehát nagyon markánsan ketté kell választani azokat az eseteket, amikor jogszabálysértés történt, meg amikor nem történt jogszabálysértés. Sajnos a magyar állam, a magyar adófizetők vagyonát nagyon sok esetben úgy adták el, hogy az egyébként jogszerű volt, de a nemzet érdekeivel ellentétes volt, és erkölcsileg megkérdőjelezhető volt.

A mi feladatunk ebben az esetben az - és a magyar kormány ennek érdekében mindent meg is tesz -, hogy az önrendelkezési jogunk minél szélesebb érvényesítése érdekében, hogy minél nagyobb legyen a szuverenitásunk, mindent megteszünk azért, hogy a magyar közművagon, a magyar közműszolgáltatók magyar állami tulajdonban is legyenek. Ezért a megfelelő lépéseket megtettük. Van egy jó pár olyan dolog, tisztelt képviselő úr, amit nem ebben a jogszabályban kell rendezni, nem itt kell leírni, de szerintem az, amit mi az elmúlt években tettünk - a rezsicsökkentéstől elkezdve egészen a

gáztározók visszavásárlásáig, és még egy sor más példáról lehetne beszélni, a képviselőtársaim is beszéltek itt ma -, az mind ebbe az irányba mutat.

Képviselőtársaim megint jöttek a banktitok kérdésével, Z. Kárpát Dániel is, meg Schmuck Erzsébet képviselő asszony is. Tegnap ugyanerről már beszélünk itt a Házban. Önök olyat kérnek, ami teljesen abszurd! Miért gondolják úgy, hogy ha egy bank állami kézben van, akkor ott ne legyen banktitok? Miért gondolják azt, hogy ha egy bank állami tulajdonban van, és a menedzsmentjét az állam nevezi ki, akkor ott egyébként különös szabályok kellene hogy vonatkozzanak egy bankra, és egyébként ne kellene védeni a másik oldalon a szerződő feleknek ugyanúgy az érdekét? Ha önök azt akarják, hogy a Magyar Fejlesztési Bank ne kössön szerződést ebben az országban, akkor legyen. De ha azt akarják, hogy innovatívan részt vegyen a magyar gazdaság alakításában, és azt akarják, hogy a magyar kormány és a magyar adófizetők számára stratégiai célokat finanszírozzon, akkor legyenek szívesek abbahagyni ezt a butaságot!

(14.30)

Ráadásul Schmuck képviselő asszony egyenesen azt mondta, felírtam: „a Magyar Fejlesztési Bank gátlástalan térhódítása az üzleti szektorban”. Miről beszélünk?

Nem az a közös érdekünk, hogy a Magyar Fejlesztési Bank minél innovatívabban vegyen részt a magyar gazdaság alakításában? Nem az az érdekünk, hogy egyébként ebből a magyar adófizetők profitáljanak? Ugyanígy el lehet mondani, hogy nem az az érdekünk, hogy mondjuk, az Eximbank mindent megtegyen annak érdekében, hogy a magyar export-import mérleg tovább javuljon, és hogy minél többet exportáljanak a magyar vállalkozások, és ezzel segítjük őket anyagiakban is, ha kell, megfelelő hitelkonstrukciókban? Miért engedjük át ezt a terepet a kereskedelmi bankoknak teljes egészében? Nem is értem, amit képviselőtársaim - illetve sajnos értem, amit képviselőtársaim mondanak.

Józsa képviselő úr, én nem akarok személyeskedni, mint ahogy itt elindult egy ilyen irányba a vita. Tény és való, hogy az ön cége, amiben ön 42 százalékos tulajdonos, hogyha jól tudom, vagy volt tulajdonos, kapott megbízást Paksról, szerintem erről már nem kell beszélni, beszélünk eleget. De azért az mégiscsak árulkodó, tisztelt képviselő úr, hogy ön itt az MVM-ről beszél, miközben a törvényjavaslatban az MVM nincs leírva, és két külön felszólalásában is beszél Mártha Imréről mint volt vezérigazgatóról, aki kisebbségi tulajdonos, illetve az ő érdekeltségében lévő tulajdonrészről.

Tehát ön nem tartja abszurdnak, hogy ilyeneket mond, hogy hagyjuk békén a kisebbségi tulajdonosokat egy nagy állami cégben, csak azért, merthogy valaki hitelesítené a szerződéseket? Miért? *(Dr. Józsa István: A folyamatokat!)* Hadd beszéljek, képviselő

úr, én végighallgattam önt. Tehát valaki hitelesítené a szerződéseket meg a folyamatokat. Ne haragudjon, képviselő úr, szerintem kilóg a lóláb. Tehát hogyha végiggondolom azt, egy pillanatra megint csak Paksra visszatérve, hogy az utóbbi négy évben kiderült az, hogy Gyurcsány Ferenc, Medgyessy Péter, az ön cége, Harangozó Tamás, sőt Szigetvári Viktor is milyen remek, jó megbízásokat kapott Paks előkészítése kapcsán, és hogy történetesen, mondjuk, Szigetvári Viktorral a kommunikációs szerződést az MVM részéről Mártha Imre írta alá. Azt a kommunikációs szerződést, amely arról szólt, hogy készítsék elő kommunikációsan Paks bővítését, és Szigetvári Viktor cége olyan felmérést csinált, amelyben arra ösztönözték, még a kérdésben is azt sugallták, hogy ugye, jónak tartják azt, hogyha bővítjük Paksot?

Na persze, utána az a politikai tömörülés, amelynek aztán Szigetvári Viktor is és mások is a tagjai, a választások után most Paks ellen agitáltak folyamatosan. Na, én ezért mondtam önnek a paksi vitában, ahogyan emlékezhetett is rá, hogy ön legalább, aki Paksból is élt, korrektül, visszafogottan és szakmai alapon nyilatkozott meg, nem úgy, mint mondjuk, a Paksról elszármazott képviselő asszony, az ön párttársa.

Tehát, drága képviselő úr, én azt tanácsolom, hogy ha már személyes gazdasági összefonódásaik vannak itt a háttérben a volt MVM-es vezérrel, Mártha Imrével, ezt tartsák meg maguknak, és egy ilyen fontos törvény vitájában ne tessék már azért agitálni kétszer is, hogy Mártha Imre kisebbségi tulajdonát meg kellene védeni. Egyébként egy olyan szituációban, ahol a törvényjavaslatban egy betű sincsen arról, hogy itt az MVM-ben kell éppenséggel megszerezni a kisebbségi tulajdonosoktól a tulajdonrészt, mert ön meglepő módon nem az önkormányzatok mellett agitált, akik szintén kisebbségi tulajdonosok, azt csak egyszer említette meg, Mártha Imre nevét viszont kétszer is kimondta, kiemelve, hogy ő volt a korábbi MVM-vezér, és hogy az ő tulajdonrészéről is kellene beszélni.

Tisztelt Képviselő Úr! Én azt gondolom, hogy egyébként is, ha bekövetkezne egy olyan fordulat, hogy a Magyar Villamos Művek százszázalékos állami tulajdonba kerülne, az kifejezetten a magyar adófizetők érdekét szolgálná, az a mi nemzeti közösségünk, a mi országunk érdekét szolgálna. Én arra kérem képviselő urat, hogy a magánérdekek képviselő helyett inkább a közösségi érdekeket szíveskedjék képviselői munkájában előtérbe helyezni, ez 2002-10 között sem sikerült, amikor kormányon voltak. Egyébként erre utalt Révész Máriusz, és úgy látszik, hogy ennyi választási kudarc után sem képesek ezt a váltást megtenni.

Összességében arra kérem képviselőtársaimat, hogy ezt a rendkívül fontos, átgondolt és összetett törvényjavaslatot szavazatukkal is szíveskedjenek támogatni.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tájékoztatom önöket, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **nemzetközi fejlesztési együttműködésről és a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2087. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Külügyi bizottság folytatja le.

Elsőnek megadom a szót Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, miniszter úr!

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Magyarország a nemzetközi donor közösség tagjaként, nemzeti érdekeivel összhangban és az ország mindenkori teherbíró képességének figyelembevételével közreműködik a szegénység elleni küzdelem, az emberi és kisebbségi jogok, a fenntartható fejlődés, valamint a nemzetközi biztonság és stabilitás elősegítését célzó nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenységben, továbbá humanitárius segítségnyújtással részt vállal a természeti és civilizációs katasztrófák által okozott válsághelyzetek következményeinek csökkentésében.

Tisztelt Képviselőtársaim! Nemzetközi fejlesztési tevékenységünk a mi hozzáállásunk és meglátásunk szerint elősegíti külkapcsolataink fejlesztését is, valamint a hazai gazdasági szereplők külfiacra jutását és az állami szektor egyes szegmensei, így az oktatás vagy az egészségügy kapcsolati rendszerének bővülését, valamint előrelépést biztosít a magyar tudás- és technológiatranszfer területén. Ennek alapján tehát indokolt, hogy a nemzetközi fejlesztési együttműködési politika és a humanitárius segítségnyújtás is Magyarország külkapcsolatainak szerves részét képezze.

A nemzetközi fejlesztési együttműködésről és a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásról szóló törvényjavaslat fontos eszköz ahhoz, hogy ezen szakpolitikák végrehajtásának új irányt szabjunk, és a kormány által az idei esztendő márciusában elfogadott nemzetközi fejlesztési stratégiában kitűzött célok megvalósítását elősegítsük.

Tisztelt Képviselőtársaim! Jelenleg a magyar hivatalos fejlesztési támogatások túlnyomó része a nemzetközi szervezeteken keresztül jut el a címzetekhez, ez azonban jelentős mértékben csökkenti az esélyét annak, hogy ezen segítségnyújtás keretében kétoldalú kapcsolatba kerüljünk a partnerországokkal és közvetlen kapcsolattartás jöjjön létre. Ennek megváltoztatása érdekében a törvényjavaslatunk kimondja, hogy a nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenységet elsősorban a kedvezményezett

országokkal való kétoldalú együttműködés útján, a lehetséges hazai gazdasági és kereskedelemélénkítő hatásokra figyelemmel kell megvalósítanunk.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Hazánk több évtizede kiveszi a részét a fejlődő világ felzárkóztatásában. Mára több olyan szakember dolgozik világszerte vezető beosztásban, aki a Magyarország által nyújtott ösztöndíj segítségével szerzett diplomát. Afrika és Ázsia számos országában segítettek magyar szakemberek a helyi mezőgazdasági, egészségügyi, oktatási és szociális rendszer kialakítását, valamint működtetését.

1996 óta hazánk az OECD, 2004 óta pedig az Európai Unió tagja, ezáltal a világ legfejlettebb országait tömörítő politikai és gazdasági közösség része, amely közösség a fejlődő országok felzárkóztatásának támogatását nemcsak kiemelt célként, hanem morális szempontból kötelező feladatként is kezeli.

A törvényjavaslat az általános rendelkezések között alapelveket deklarál, amellyel nemcsak Magyarország nemzetközi normák melletti elköteleződését fejezzük ki, hanem hozzájárulunk a szakpolitikák végrehajtási hatékonyságának növeléséhez is. Az alapelvek között éppen ezért, tisztelt képviselőtársaim, hangsúlyosan szerepel a fenntarthatóság, amely olyan érték, amelyre ezen politika mentén folyamatosan figyelemmel kell lennünk; emellett a segítségnyújtás hatékonyság elve, valamint a források átlátható és nyomon követhető felhasználásának követelménye.

Ugyancsak a nemzetközi fejlesztési tevékenység hatékony megvalósítását szolgálja, hogy a törvényjavaslat alapján a külgazdaságért felelős miniszter köteles legalább négyéves időtartamra szakpolitikai stratégiát készíteni, amellyel többek között meg tudjuk határozni a kedvezményezett partnerországok körét, valamint az ágazati prioritásokat.

(14.40)

A stratégiai végrehajtásnak pénzügyi és időbeni ütemezése szempontjából pedig éves cselekvési terveket kell kidolgozni.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvényjavaslat a végrehajtás alapvető szabályai között rögzíti, hogy a nemzetközi fejlesztési együttműködésért a külgazdaságért felelős miniszter, a humanitárius segítségnyújtásért, illetve annak koordinációjáért pedig a külpolitikáért felelős miniszter a felelős. A végrehajtásban eddig is aktív szerepet vállaló központi államigazgatási szervek és civil szervezetek mellett fontos célkitűzés a gazdasági szereplők fokozott bevonása. Az összehangolt működés érdekében felállításra kerül a nemzetközi fejlesztési együttműködési, koordinációs tárcaközi bizottság, valamint a projektalapú tevékenység ellátását elősegítő ügynökség.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A törvényjavaslat a szakpolitikákat keretjelleggel szabályozza, a részletes végrehajtási szabályokat a jogszabály hatálybalépéséig, vagyis 2015. július 1-jéig

megalkotásra kerülő kormányrendelet és a miniszteri rendeletek fogják tartalmazni.

Arra kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy a vonatkozó és szóban forgó törvényjavaslatot megtárgyalni szíveskedjenek. Várjuk azokat az észrevételeket, amelyeket önök tesznek, és a végén pedig majd természetesen azt fogjuk kérni, hogy az Országgyűlés járuljon hozzá ezen törvényjavaslat elfogadásához.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek. Elsőnek Demeter Márta képviselő asszonynak, az MSZP vezérszónokának adok szót. Parancsoljon, képviselő asszony!

DEMETER MÁRTA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Miniszter Úr! Engedje meg, hogy üdvözljem ismét itthon. Nem lehet könnyű helyzetben, hiszen hallhattuk, hogy az elmúlt hetek nyugati országokban történő látogatásai során ön nagyon sokszor elmondta, hogy Magyarország elkötelezett az Európai Unió és az európai értékek felé. Sajnos közben tetteiben itthon nem ez történt, hiszen láthattuk azt, hogy többször is mind az európai uniós zászlót, mind pedig hazánk nemzeti színű lobogóját a házelnök úr sajnos kivette a teremből. De szeretném megnyugtatni, hiszen a kormány tetteiben ugyan nem mutatja az elkötelezettségét, de az MSZP-frakció mindent megtesz azért - láthatja itt a laptopokon kírakott zászlókat is -, hogy a magyar társadalom és Magyarország is, ami persze nem egyenlő a magyar kormánnyal, igenis elkötelezett az uniós értékek mellett.

Egyébként az előttünk fekvő törvényjavaslat egy nagyon is előremutató törvényjavaslat, hiszen a nemzetközi fejlesztési együttműködésről és a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásról szóló törvény megalkotását a szakpolitikák végrehajtásában részt vevő hazai és nemzetközi szereplők is már régóta szorgalmazzák. És alapvetően üdvözlendő, hogy Magyarország a nemzeti érdekeivel összhangban és az ország teherbíró képességének figyelembevételével közreműködik a szegénység elleni küzdelemben, az emberi és kisebbségi jogok, a fenntartható fejlődés, valamint a nemzetközi biztonság és stabilitás elősegítését célzó nemzetközi fejlesztési, együttműködési tevékenységben. Emellett humanitárius segítségnyújtással részt vállal a természeti és civilizációs katasztrófák által okozott válsághelyzetek negatív hatásainak a csökkentésében.

Lényegesnek tartjuk - és ez talán egy egységes külpolitikai stratégia elkészítését is végre elősegítheti -, hogy a törvényjavaslat 6. §-a szerint a nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenység tervezése és a szakpolitikák fejlesztési célú összhangja érdekében a külgazdaságért felelős miniszter legalább négyéves időtávra szakpolitikai stratégiát készít. A

szakpolitikai stratégia meghatározza a kedvezményezett partnerországok körét és kijelöli az ágazati prioritásokat. Ennek során együtt kell működnie az érintett minisztériumokkal, illetve konzultálnia kell a civil társadalommal. Tisztelettel azt szeretnénk javasolni, hogy ebbe a konzultációs körbe a tárca vonja be a magyar parlamenti pártokat és a szakmai szervezeteket is. Érdemes megjegyezni, hogy a tervezés és a későbbi cselekvési terv elkészítése kapcsán sem látjuk a Külgazdasági és Külügyi Intézet szerepét és feladatvállalását.

Támogatandónak és jónak tartjuk, hogy törvényjavaslat 8. § (2) bekezdése szerint a nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenység során a központi államigazgatási szervek együttműködnek a civil szervezetekkel és más társadalmi partnerekkel, különösen a tudomány, a kultúra, az érdekképviseleti szervek és a parlamenti pártok képviselőivel. Az együttműködés rendszeres tájékoztatás és konzultáció formájában valósulna meg a szakpolitikához kapcsolódó jogalkotás, tervezés, végrehajtás és ellenőrzés folyamán. A végrehajtás kapcsán a törvény végrehajtására kiadott miniszteri rendeletben azonban érdemes lenne tisztázni ezen rendszeres tájékoztatás és konzultáció meghívottjait, a találkozó rendszerességét, és azt, hogy a meghívottak élhetnek-e a téma kapcsán napirendi javaslatokkal.

Ugyancsak fontosnak tartjuk, hogy a központi államigazgatási szervek a nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenység végrehajtásába bevonnak olyan gazdasági szereplőket, amelyek fenntartható környezeti és társadalmi szempontból a nemzetközi normáknak megfelelő gyakorlatot folytatnak.

A törvényjavaslat 10. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásban mely szervezetek működhetnek közre. Itt felsorolja a humanitárius nemzetközi, regionális és helyi szervezeteket, a hivatásos katasztrófavédelmi szerv központi szervét, minisztériumokat, Magyarország külképviseleteit, magyarországi székhellyel rendelkező civil szervezeteket, a Nemzetközi Vöröskereszt és Vörös Félhold Mozgalmat, illetve nemzeti szervezeteket és gazdasági szereplőket. Itt alapvetően kérdéses lehet, hogy az egyházak miért hiányoznak ebből a felsorolásból.

A javaslat 11. § (1) bekezdése szerint a kormány a nemzetközi fejlesztési együttműködési és humanitárius segítségnyújtási tevékenység koordinációja és a szakpolitikák fejlesztési célú összhangja érdekében tárcaközi bizottságot működtet. Megítélésünk szerint a tárcaközi bizottság ezekben a kérdésekben nagyon szűk kört érint, ezért ebben a koordinációban szerepet kellene vállaljanak legalább az előbb említett szervezetek is, amelyeket felsoroltam.

A törvényjavaslatból nem derül ki, hogy a miniszter a nemzetközi fejlesztési együttműködési és humanitárius segítségnyújtási tevékenység hatékonyságának növelése érdekében milyen projektalapú tevékenység ellátását elősegítő ügynökséget kíván működtetni.

A javaslat további paragrafusa említi, hogy a külgazdaságért felelős miniszter és a külpolitikáért felelős miniszter minden év július 31-éig jelentést készít a kormány részére az előző évi nemzetközi fejlesztési együttműködési és nemzetközi humanitárius segítségnyújtási tevékenységről. A jelentést, annak kormány általi elfogadását követően, a külgazdaságért és a külpolitikáért felelős miniszter az általa vezetett minisztérium honlapján nyilvánosságra hozza. Felmerül itt a kérdés, hogy ez a jelentés miért nem kerül az Országgyűlés asztalára, azaz miért csak a minisztériumi honlapokon hozza nyilvánosságra a kormány, és miért nem vitatja meg azt az Országgyűlés, legalább bizottsági szinten. S az sem derült ki számunkra a javaslatból, hogy a törvény miért csak 2015. július 1-jén fog majd hatályba lépni.

Tehát alapvetően előremutató ez a törvény. Egy pár módosító javaslatot szeretnénk ebben tenni. Mint már említettem, kívánatosnak tartjuk a magyar parlamenti pártok, szakmai szervezetek, a Külügyi és Külgazdasági Intézet bevonását ebbe a négy évre tervezett szakpolitikai stratégia megalkotásába, valamint a vallási közösségek feltüntetését a nemzetközi humanitárius segítségnyújtásban közreműködő szervezetek felsorolásában és rendjében; illetve, amint említettem, azt javasoljuk, hogy az a jelentés, amit megtesz a külgazdaságért felelős miniszter a nemzetközi humanitárius segítségnyújtási tevékenységről, kerüljön benyújtásra az Országgyűlésnek, és vitassuk meg; legalább bizottsági szinten ez történjen meg.

Arra szeretnénk önöket kérni, hogy támogassák majd ezeket a módosító javaslatainkat. Köszönöm a szót. *(Taps az MSZP soraiban.)*

(14.50)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselőcsoportjából. Schmuck Erzsébet képviselő asszonyé, országgyűlési jegyzőé a szó. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Ugyanazzal az idézettel kezdem, mint amivel miniszter úr kezdte, de én másképpen fogom folytatni, és azt hiszem, más végeredményre is fogok jutni.

„Magyarország a nemzetközi donorközösség tagjaként nemzeti érdekeivel összhangban és az ország teherbíró képességének figyelembevételével közreműködik a szegénység elleni harc, az emberi és kisebbségi jogok, a fenntartható fejlődés, valamint a nemzetközi biztonság és stabilitás elősegítését célzó nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenységben, továbbá humanitárius segítségnyújtással részt vállal a természeti és civilizációs katasztrófák által okozott válsághelyzetek negatív hatásainak csökkentésében.”

Az idézett mondatban, amely a törvény általános indokolásában olvasható, a következő kulcskifejezésekre hívom fel a figyelmet: „nemzeti érdekeivel összhangban” és „a fenntartható fejlődés elősegítése”.

A nemzeti érdek tárgykörével kapcsolatban az indokolás így fogalmaz: „A nemzetközi fejlesztési együttműködési tevékenységeink elősegíti külkapcsolataink fejlesztését, a hazai gazdasági szereplők külpiaconra jutását, az állami szektor, például oktatás, egészségügy egyes szegmenseinek részvételét és kapcsolati rendszerének bővülését, valamint előmozdítja a hazai tudás- és technológiatranszfer fejlesztését.”

Nem tudható, hogy a fenntartható fejlődés elősegítése milyen értelmezésben kerül elő, erre vonatkozó magyarázat nem szerepel, pedig ennek tisztázása fontos lenne a fejlesztési célok megfogalmazása és a nemzeti érdek tisztánlátása érdekében.

A fenntartható fejlődés a környezet adta határon belül való létezés jelent. Jól tudjuk, hogy ennek ma a globális társadalom nem felel meg, mert már 2007-ben másfél bolygónyi ökológiai kapacitást használt fel az akkor még kevesebb mint hétmilliárd ember igényeinek a kielégítésére. Pedig csak egy bolygónk van, és a túlkapás azt jelenti, hogy a jövő generációitól vesszük el a lehetőségeket, holott a fenntartható fejlődés elvárása, hogy úgy éljünk ma, hogy a jövő generációk is kielégíthessék szükségleteiket.

A félbolygónyi túlkapás azt jelenti, hogy már augusztus közepén elfogy az arra az évre szentelt erőforrás, és a jövőtől kell elvenni, hogy fenntartsuk életünket, van, aki a méltatlan szegénységét, mások pedig féktelen kapzsiságukat. Olyan ez, mintha az államháztartást 33 százalékos hiánnyal terveznénk, vagy a gazdaasszony minden hónap 20-ig kiürítené a kamrát. Nos, érdekes módon erre a hiányra sehol sem írnak elő határértékeket.

A félbolygónyi túlkapásban a nemzetállamok különböző módon veszik ki részüket. Többen vannak, akik jobban terhelik a környezetüket, több erőforrást vesznek el, mint ahogy ökológiai kapacitásaik megengednék, és vannak kevesen, akik kevesebb erőforrást használnak, mint azt környezetük kapacitásai lehetővé tennék.

Ha mindenki egy átlag amerikai polgár szintjén élne bolygónkon, akkor négy Földre lenne szükségünk, ha az Unió átlagpolgárát vennénk alapul, akkor pedig kettő és fél Föld lenne sem elég, de még az átlag magyar életszínvonal mellett is több mint 1,7 Föld bolygóra lenne szükség.

Ha különböző jövedelemcsoportok ökológiai terhelését nézzük, akkor a legmódosabbak 5 globális hektárt használnak el, míg a legalacsonyabb jövedelemmel bírók lábnyoma alig haladja meg az 1 hektárt. Tájékoztatásul: az egy főre jutó biokapacitás mindösszesen 1,7 globális hektár, vagyis a gazdagok ennek a háromszorosát használják fel, míg a szegények kevesebbet, mint a rájuk jutó lehetőség.

Ha az igények és a rendelkezésre álló ökológiai kapacitások arányát nézzük, akkor a fejlett világ

országai erős deficitet mutatnak, és csak a legszegényebb országok rendelkeznének még szerény szufficittal. 152 nemzetállamnak ismerjük az ökológiai terheit és kapacitásait, ebből 91 haladja meg a rá jutó ökológiai kapacitásokat, vagyis deficités ökológiai értelemben. A világ népességének 85 százaléka él ezekben az országokban.

Miért mondtam el mindezt? Azért, mert a fentiek ismeretében nyugodtan kijelenthetjük, hogy ökológiai értelemben a világ szegényei hordozzák hátukon a gazdagokat, biztosítják egyelőre a földi bioszférára működését. Ennek fényében azt is át kellene értékelni, hogy ki tartozik kinek, ki is a donor valójában.

Amíg a fejlett országok, így Magyarország is donorként jelöli meg magát a fejlesztési támogatások tekintetében, addig a fejlődő országok ennek a donációnak a sokszorosát nyújtják a fejlett világnak azáltal, hogy ökológiai kapacitásaik biztosítják a globális környezeti rendszer működését, amelyek nélkül az emberi társadalom prosperálása megkérdőjelezhető.

Ezek után feltehetjük azt a kérdést is, hogy valójában mi Magyarország nemzeti érdeke. A fejlett világnak, így Magyarországnak is az az alapvető nemzeti érdeke, hogy a fejlődő világ ne áldozza fel bolygónk ökológiai tartalékait a gazdasági növekedés érdekében, mint ahogyan azt a fejlett világ már megtette. Ki kellene végre mondani, hogy a közjó, ebben az esetben a globális közjó oltalma előrébb való az egyes nemzetek, érdekcsoportok önző gazdasági érdekeinél.

A negatív változások sebessége szédületes. 1960 óta két és félszeresére nőtt az egy főre jutó ökológiai lábnyom, és felére csökkent az egy főre jutó biokapacitás. A 2012-ben frissített élőbolygó-jelentés szerint tízezer vizsgált gerinces faj populációinak a felét, 52 százalékát veszítettük el 1970 óta.

A nemzetközi fejlesztési együttműködés kiemelt felelősséggel bír ennek a folyamatnak az enyhítésében, remény szerint megállításában, hiszen a nemzetközi fejlesztési együttműködés gazdasági egyoldalúsága meghatározó tényező volt a romlás folyamatában is. Lehetséges ugyan, hogy gazdasági szempontból sokan élvezték ezen együttműködés előnyeit, ám az őslakosság, a hagyományos kultúra és nem utolsósorban a természetes környezet a kárvallottja lett ennek a folyamatnak.

A világ szegényei természetesen nem tudatosan és nem önfeláldozásból fogyasztanak kevesebbet és terhelik kevésbé környezetüket. Ők is jogot és igényt formálnak a növekedésre, és ahogyan látjuk, nem haboznak feláldozni környezeti értékeiket, ha a növekedésről van szó.

Az ENSZ „Közös jövőnk” jelentése abban reménykedett, hogy van olyan gazdasági növekedés, amely abszolút értelemben szétválik a környezeti terhek növekedésétől, és amelynek haszna egyenlően terül szét a társadalomban. A nemzetközi fejlesztési együttműködésnek csak ilyen fejlődést lenne szabad támogatnia, ha már deklarálja céljai között a fenntartható fejlődést.

A fenti gondolatok valóra váltása akkor valósulhat meg a nemzetközi fejlesztési együttműködés hazai politikájában, ha törvény garantálja, hogy a négy év időtartamra előirányzott szakpolitikai stratégiát a fenntartható fejlődés szempontjai szerint tervezik, és az elkészült stratégiát vizsgálat alá veszik. Ennek értelmében a nemzetközi fejlesztési együttműködés keretében csak olyan tevékenységek lennének támogathatók, amelyek elősegítik a kedvezményezett ország jó környezeti állapotának megőrzését vagy a lerontott élőhelyek rehabilitációját, továbbá csak olyan technológiák átadását tennék lehetővé, amelyek a fogadó ország erőforrásainak fenntartható használatát szolgálják.

Mindenekelőtt azonban a nemzetközi fejlesztési együttműködésnek a fenntartható fejlődés kultúrájának, szemléletének, erkölcsének, ismereteinek elterjedését kell elősegíteni. Köszönöm a figyelmet. (Dr. Józsa István tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Kérdezem, kíván-e még valaki felszólalni. (Nincs jelentkező.) Mivel jelentkezőt nem látok, az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Íjgyártó István államtitkár urat, kíván-e válaszolni a két képviselői felszólalásra. (Jelzésre:) Igen. Parancsoljon, államtitkár úr!

(15.00)

ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Úgy vélem, hogy nagyon értékes felszólalások hangzottak el, a kormány részéről, több olyan szempont is elhangzott, amely támogathatónak ítélnél. Szeretném javasolni azt, hogy a részletes vita során ezek - mint támogatandók - kerüljenek be az előterjesztésekbe, és nyilván a viták során még további észrevételek is beépíthetők a törvényjavaslatba. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tájékoztatom tisztelt képviselőtársaimat, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **honvédek jogállásával, valamint a hadigondozással összefüggő egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2084. számon az informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság folytatja le. Most pedig megadom a szót Hende Csaba honvédelmi miniszter úrnak, a napirendi pont előadójának. Parancsoljon, miniszter úr.

HENDE CSABA honvédelmi miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót. Tisz-

telt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Mindannyian láthatjuk, hogy a minket körülvevő világ igen gyorsan változik. Változik a külső biztonsági környezet, változnak a hazai viszonyok, és változik a honvédség belső helyzete is. Változásra van szükség egy sor területen, a régi törvényi megoldások egyszerűen nem jelentenek megoldást egy sor problémára, vagy éppenséggel hátráltatják a hatékony munkát. A jelen módosítások célja a honvédelmi ágazatot érintő több törvény pontosítása. Arra kérem tehát a tisztelt Házat, hogy igazítsuk a jogszabályt ezekkel az apró pontosításokkal egyfelől a jelen nemzetközi helyzet kihívásaihoz, másfelől pedig a mindennapi élet kívánalmaihoz.

Tisztelt Képviselőtársaim! Rátérve az egyes rendelkezésekre, kezdem a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi törvénnyel. Az ezt módosító javaslat azt teszi lehetővé hangsúlyozottan, kizárólag a Magyar Honvédségnél foglalkoztatott, egyébként több ezer közalkalmazott tekintetében, hogy a felek a törvényben meghatározottaktól írásbeli megállapodás alapján eltérhessenek. Így mód nyílik a közalkalmazott kinevezéstől eltérő, a honvédségen belüli más munkahelyen 44 munkanapot meghaladó foglalkoztatására azzal, hogy ezt a közalkalmazott írásbeli beleegyezéséhez köti a szabály.

Egy nem pontosító, nem formai, hanem igen nagy jelentőségű pontra hadd térjek rá! A hadigondozásról szóló 1994. évi törvény módosítása a kormány méltányossági szándéka alapján a hadiözvegyek járadékát emeli meg az eddigi havi 21 375 forintról 32 062 forintra. Azt gondolom, hogy ez a nagyjából másfélszeresére növekedett összeg, amely évente 128 ezer forintos többletet tesz ki, komoly segítséget jelent majd a már zömmel nagyon idős hadiözvegyeinknek.

A központi államigazgatási szervekről, valamint a kormány tagjairól és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi törvény, a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezetett intézkedésekről szóló 2011. évi törvény párhuzamos módosítása kimondja, hogy a Honvédelmi Minisztériumban a helyettes államtitkároknak a fő szabálytól eltérően nem főosztályvezetői, hanem csak osztályvezető besorolású titkárságvezetőjük van. Ennek alapja a civil közigazgatástól eltérő sajátos honvédelmi, katonai hierarchia. Ezzel a javaslattal a beosztáshoz kötődő, túlzottan magas rendfokozatok elszaporodása, egyben a rendfokozatok terén érvényesítendő piramiskép megbomlása elkerülhető.

A honvédelemről és a Magyar Honvédségről szóló 2011. évi törvény módosítása apróbb, a gyakorlati tapasztalatok alapján felmerült részletkérdéseket is tisztáz. Így például a javaslat szerint az úgynevezett szolgálaton kívüli állomány egyértelmű joggal viselhet a jövőben honvéd egyenruhát például állami vezetői kinevezés esetén. A módosításnak köszönhetően közjogi értelemben vett békeidőben az esetleges válságkezelési döntések meggyorsítására

miniszteri döntéssel ideiglenes döntés-előkészítő szervezeti elemek állíthatók fel. S ha megszavazza a tisztelt Országgyűlés, akkor a honvédelem napja, Budavár visszavételének az ünnepe, 1849. május 21. emlékére mostantól munkaszüneti nap lesz minden, a honvédelemben dolgozónak, nem csak a katonáknak.

A Nemzeti Közszerződési Egyetemről szóló 2011. évi törvény módosítása a külföldi hallgatók fogadása és ellátásuk rendezése érdekében hoz további részletszabályokat, erre eddig a Nemzeti Közszerződési Egyetem hadtudományi karán csak a civil képzésen nyílt lehetőség. A javaslat elfogadása esetén más állam - szövetséges és baráti államokról van szó természetesen - polgárainak katonai képzésére is sor kerülhet.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről szóló 2011. évi törvény kapcsán a javaslat kölcsönös adatszolgáltatási kötelezettséget rögzít a célhoz kötöttség megjelölése jogi követelményének figyelembevételével a honvédség központi személyügyi nyilvántartó szerve és a nyugdíjfolyósító között.

A honvédek jogállásáról szóló 2012. évi törvény tervezett módosítása rendezi az eddig nem szabályozott köztársasági elnöki jogköröket a tábornokok szolgálati viszonya kapcsán. Létrehoz a javaslat bizonyos közszolgálati életpályamodell-szinkronokat, azaz összehangolja a különböző közszolgálati életpályákat, és ezzel jelentősen megkönnyíti azok átjárhatóságát; mindezen vonatkozásban szövegpontosító javaslatokat teszünk. Egyszerűsítjük a javaslat szerint a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi törvény hatálya alatt állók esetleges honvédségi átvételét; ilyen például, mondjuk, egy rendőrnél a honvédségbe történő átigazolása és annak katonai kiképzése.

Rendezi a javaslat a beosztási előmenetel egyes kérdéseit a várakozási idő függvényében. Az alacsonyabb bérezésű legénységi és altiszti állománynak ez év január 1-je óta járó havi bruttó 10 ezer forintos kiegészítő juttatást kiterjeszti azokra is, akik még szerződéses pályakezdőként alapkiképzésen nem estek át, de akikre a továbbiakban altiszti beosztásokban számíthatunk.

Átmeneti szabály, miszerint 2017. december 31-ig a főhadnagyok idő előtt kinevezhetőek magasabb beosztásba. Erre a nyugdíjkorhatár kitolódásával összefüggően átalakuló karrierekép és előmeneteli idő okozta zavarok elhárítására van ideiglenesen szükség. A javaslat a gyakorlati tapasztalatokra figyelemmel pontosítja a szolgálatteljesítési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt a felmentési időre járó távolléti díj folyósításának szabályait is.

A módosítás lehetőséget ad a főigazgatónak, hogy a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálatnál, a szolgálat teljesítményértékelésénél az általában irányadó szempontokon túl további szempontokat és tartalmi elemeket határozzon meg, és ennek érdekében az eltérő szabályokat is megalkossa.

Röviden, tehát ezekről a kérdésekről szól ez a törvényjavaslat. Arra kérem a tisztelt képviselőtársai-

kat, hogy ezt, a honvédség munkáját egyszerűbbé és gördülékenyebbé tevő javaslatot tárgyalják meg és fogadják el. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében elsőnek Demeter Márta képviselő asszonynak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának adok szót. Parancsoljon, képviselő asszony!

DEMETER MÁRTA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Miniszter Úr! Felszólalásában tény, hogy említett pozitívumokat is, én is hadd kezdjem ezzel! Én is szeretném kiemelni a hadiözvegyeket megillető havi rendszeres járadékának a megemelését, ami eddig a mindenkori legkisebb öregségi nyugdíjnak a 75 százaléka volt, és a javaslat ezt 112,5 százalékra emeli.

(15.10)

Azt gondolom, hogy egyébként ez üdvözlendő, viszont itt szeretném azt hangsúlyozni, hogy ettől függetlenül ez az összeg még mindig rendkívül alacsony. És itt szeretném jelezni, hogy természetesnek tartom, hogy egy törvény általános vitájában vizsgáljuk azt a társadalmi környezetet, azokat a feltételrendszereket, amelyekben ez a törvény egyébként meg fog valósulni.

Nem mehetünk el szó nélkül amellest, hogy mi történt az elmúlt években a honvédelem területén. Az látszott, hogy maga a kormány nemcsak hogy maradékelven kezelte a Magyar Honvédséget, de tudatosan óriási forrásokat is vont ki erről a területről. Természetes, hogy a sikerpropagandát rendszeresen végighallgatjuk, ettől függetlenül az említett életpálya kapcsán is nagyon örülök, hogy szóba hozta ezt miniszter úr. Alapvetően a honvédek jogállásáról szóló törvénynek a módosítása még mindig nem teremti meg azokat az alapokat és azt az utat, ami egyébként egy nagyon rövid időszak alatt fel kell tudjon állni, és működni kell majd, hiszen - ami szintén nagyon üdvözlendő, és ezt is itt a felszólalásom elején emelném ki - ugye, 2015 közepétől átlagosan 30 százalékos illetményemelésre számíthatnak a fegyveres szervek tagjai, aminek - azt gondolom - éppen ideje volt, hiszen nagyon jól tudjuk mindannyian, hogy ezek az emberek az életüket is adnák a biztonságunkért, családjaink biztonságáért. Tehát azt gondolom, hogy az elmúlt évek sanyarú körülményei után ez volt a minimum, és természetesen üdvözljük ezt a lépést, viszont nyilvánvaló, hogy a mostani törvénymódosításban ennek kellene látni valamilyen kézzelfogható jelét. Ez egyelőre még nem látszik.

Szeretném kiemelni a törvénnyel kapcsolatban, visszatérve a hadiözvegyek járadékának a növelésé-

hez, hogy azt ugye tudjuk, hogy 2008 óta egyetlen fillérrel sem nőtt az öregségi nyugdíj legkisebb összege, és ez jelenleg is csak 28 500 forint. Erre utaltam, hogy hiába harsogja ugye, a kormánypropaganda, hogy Magyarország jobban teljesít, azt azért tudjuk, hogy a kisnyugdíjasok ebből nem éreznek semmit. Ebből a javaslatból, hogy ugye, ebben a törvényben egészítik ki ezt a nyugdíjat, lehet arra következtetni, hogy egyébként a kormány nem törekszik arra, hogy az öregségi nyugdíj legkisebb összegét megemelje majd. Látszik az, hogy a szorzókat változtatják.

Szeretném kiemelni az illetményfejlesztéssel kapcsolatban, hogy a közalkalmazottak helyzete nem fog javulni egyelőre a Magyar Honvédségen belül, hiszen a hivatásos állományú tagok fogják kapni ezt az átlag 30 százalékos illetményemelést. Mindenféléképpen foglalkozni kell azzal, hogy a köztisztviselői illetményalap 38 650 forint, és ez évek óta befagyaszta, tehát ezzel is mindenféleképpen foglalkozni szükséges.

A javaslat ezen túl csupán lehetővé teszi, de nem írja elő díjazás biztosítását, ha a belföldi kiküldetés során az utazás a szolgálati időn kívül esik, és azt gondolom, hogy elfogadhatatlan annak a szabálynak a fenntartása is - sőt mondhatjuk, hogy megerősítse -, hogy a tényleges szolgálati járandóságban részesülő önkéntes tartalékos katona évente 60 napig díjazás nélkül köteles tényleges szolgálatot teljesíteni.

Itt szeretném kiemelni, hogy az önkéntes művelti tartalékos állományban, 2014. május 31-ig megadott adatok alapján, életkor szerint csoportosítva, a fele 51 év feletti személy volt. Tehát látszik az, hogy azok a volt szolgálati nyugdíjasok, akiket a kormány megfosztott a nyugdíjas státusuktól, azok, akiknek a járandóságát 16 százalékos, a mindenkori személyi jövedelemadó mértékének megfelelő levonással sújtotta, ők lettek belekényszerítve ebbe a tartalékos rendszerbe, hiszen ez a levonás csak akkor nem történik meg, ha részt vesznek ebben a rendszerben, aminek a felállítását nem úgy valósult meg - nagy sajnálatunkra -, ahogy arról egyébként 2009-ben konszenzus volt a kormánypártok és az ellenzék között is.

Szeretnék kitérni egypár mondatban a 2012-es, honvédek jogállásáról szóló törvényre azért, mert amellest, hogy reméltük, hogy az életpálya bevezetését meg tudja alapozni a jelenlegi módosítás, ami egyébként nem látszik benne, emellett reméltük azt is, hogy a 2012-es, nagyon rossz honvédelmi politikát tükröző, honvédek jogállásáról szóló törvény passzusainak is megtörténik a kijavítása. Reméltük, hogy a kormány korrigálni fogja azokat a hibákat, amiket abban vétett, és ami abszolút az elhibázott honvédelmi politikának a leképeződése. Ilyenek voltak a 2012-es, honvédek jogállásáról szóló törvényben is, ugye a jelenleg hatályosban a nyugállományúak jogállásáról szóló fejezet lényegében csak az egyenruha viselésének szabályaira korlátozódott, kimaradtak a javaslatból többek között a nyugdíjas-

igazolványra, rendfokozat-viselésre, ellátásaikra vonatkozó rendelkezések. A javaslat nem tartalmazza a szolgálati nyugdíjrendszer eltörlésekor bevezetett, könnyített szolgálatnak a szabályait, és hát emlékszünk rá, hogy a szakszervezetek ezen a területen milyen tortúrát kellett végigjárjanak, hiszen a szakszervezeti jogosítványokat a 2012. január 1-jétől hatályos szabályozással megegyező korlátozásokkal biztosítja a tervezet. Csökkentették a munkaidő-kezdvezményt, a szakszervezeti tisztségviselők alacsonyabb védelme valósult meg, a kifogás intézménye hiányzott, és egyébként a tagmegtartást is rendkívül megnehezítette a kormány a szakszervezetek részére. Ezeket mind-mind nem javítják.

Ebben a javaslatban, ebben a törvényben a honvéd vezérkari főnöki beosztásba történő kinevezés határozott idejűvé tétele a jelenlegi vezérkari főnök pozíciójának a bebetonozását tette lehetővé.

Azt szeretném kiemelni, hogy egyébként a 2012-ben megalkotott, honvédek jogállásáról szóló törvény végén még meg voltak határozva más törvények is, amelyeket ez módosít, és ebben valósult meg az, amivel a mai napig messzemenőig nem értünk egyet, hogy szinte bármilyen adatot és információt lehet minősíteni, és lehet titkosítani, amennyiben a honvédelmi miniszter és a Honvéd Vezérkar főnöke úgy ítéli meg, hogy erre szükség van. Ez a honvédség működésére vonatkozó bármilyen adatra elképzelhető, úgyhogy ez a nyilvánosság teljes kizárása olyan esetekben is, amikor ez egyáltalán nem biztos, hogy indokolt lenne.

Csökkent a készenléti pótléknak az összege, lehetővé tették, hogy az állomány tagjai a külföldi napidíjukról lemondhassanak, merthogy annak fedezetét saját bevallásuk szerint sem tudják sok esetben biztosítani, és teljességgel hiányzik a katonai szolgálat elismerésének formáit szabályozó fejezet, jelentősen szűkültek vagy kimaradtak a nyugállományra, a szociális és kegyeleti ellátásokra vonatkozó szabályok. De ami akkor is nagyon fontos volt, maga a díszlet a kormány számára és az a cukormáz, amivel le lehet önteni az addigi hibákat; a korona önfeláldozásig terjedő bátorsággal történő védelmének az esküszövegbe való behelyezése például ilyen.

Szeretném kiemelni még a mostani törvénymódosításokkal kapcsolatban, hogy találunk egy olyan cikkelyt, hogy a honvédség szervezeteit a békés és háborús működési rendnek megfelelően úgy kell kialakítani, hogy azok képesek legyenek a honvédség egésze és annak egyes elemei tekintetében a meghatározott feladatok végrehajtására.

(15.20)

A honvédség szervezeti felépítésének meg kell felelnie a rendeltetés szerinti szervezeti hierarchia, haditechnikai eszközökkel és hadfelszereléssel való ellátás, hadrafoghatóság, létszám, állományarányok,

beosztási, rendfokozati kategóriák, szabályozott működés, vezetés elveinek és követelményeinek. Válságkezelés időszakában a honvédelemért felelős miniszter döntése alapján a honvédség szervezetei tekintetében a különleges jogrendi időszakban alkalmazandó vezetési rendszerének egyes szervezeti elemei a döntés-előkészítési folyamatok hatékonyságának növelése érdekében ideiglenesen működtethetők. Ha jól értettem, akkor a miniszter úr is utalt erre a cikkelyre a felszólalásában. *(Hende Csaba: Így van.)*

Én azt szeretném majd megkérdezni, hogy ez a válságkezelés konkrétan mit jelent, itt mire gondol a kormány, hiszen a különleges jogrendi időszakban mint veszélyhelyzet, rendkívüli állapot, szükségállapot, megelőző védelmi helyzet és váratlan támadás, ez nem szerepel, tehát ez egy attól eltérő helyzet. Szeretném tudni, hogy konkrétan mit értenek ez alatt, hiszen ez nem különleges jogrendi helyzet, de mégis a béke idejétől eltérő vezetési rendszert igényel, és eddig is maga alakította a vezetési rendszert a kormány és a Honvédelmi Minisztérium, tehát felmerül a kérdés, hogy a miniszteri jogkörök bővítésére ilyenformán miért van szükség. Úgyhogy erre majd, hogyha megtenné, hogy válaszol nekem, azt megköszönöm. Amennyiben úgy ítélik, hogy erre szükség van, akkor pedig nyilván érdemes ezt még inkább szabályozni, mert egyelőre azt gondoljuk, hogy ez még túlzott jogköröket is adhat, amire nem biztos, hogy szükség van.

Tehát összességében elmondható erről a törvénymódosításról, hogy tesz apróbb változtatásokat, vannak pozitív elemei, itt a hadiözvegyekre is gondolok, alapvetően sajnós viszont azt az elvárást, amit, azt gondolom, hogy nemcsak mint ellenzéki párt támasztottunk itt a módosítás felé, hanem nagyon joggal a Magyar Honvédség teljes állománya is elvárhatna a körülmények javulása érdekében, a hatékonyság növelése érdekében; azért, hogy egyébként a 30 százalékos illetményemelés megfelelően meg tudjon valósulni; azért, hogy egyébként az életpálya, amit évek óta ígérgetnek és nem történt semmi, azon túl, hogy egyébként el lehet menni a MÁV-hoz dolgozni meg a postához, én azt gondolom, hogy ez semmiképpen sem kielégítő lehetőség. Tehát szükség van egy kiegyensúlyozott előmeneteli rendszerre, és szükség van perspektívára ahhoz, hogy a Magyar Honvédség állománya a továbbiakban is megfelelően tudja végezni a feladatát. És itt szeretném kiemelni megint katonáinknak és a honvédségi dolgozóknak azt az áldozatos munkáját és azt az elkötelezettségét, amivel szó szerint fenntartják a Magyar Honvédség működőképességét, mert sajnós semmilyen más körülmény szinte nem adott ehhez.

Látjuk azt, hogy míg volt egy ígéret 2016-tól a Magyar Honvédség költségvetésének a GDP 0,1 százalékaival történő megemelésére, ezt miniszter úr a költségvetés vitájában hangsúlyozta is, úgy emlékszem, hogy több fórumon is nyilatkozta azt, hogy ezt előrébb hoznák, az az igazság, hogy még a GDP-

nek ez a 0,1 százalékos emelése sem látszik a jövő évi költségvetésből. Úgyhogy látszik, hogy megint csak maradékelven van kezelve a honvédség.

Mindamellet, hogy ez az illetményemelés volt a minimum elvárható ahhoz, hogy megmaradjon a Magyar Honvédség állománya, és ne nőjön tovább a fluktuáció és az állományelhagyás, a működési feltételeket is szükséges lenne biztosítani, ez egyáltalán nem látszik a '15-ös költségvetésből. Köszönöm szépen a szót. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A Fidesz képviselőcsoportjából Ágh Péter képviselő úr következik mint vezérszónok. Parancsoljon, képviselő úr!

ÁGH PÉTER, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Számos törvény módosítása fekszik előttünk, mindezekre azért van szükség, mert amióta ezek bevezetésre kerültek, azok kapcsán különböző gyakorlati kérdések merültek fel, amit a kor kihívásainak megfelelően igyekszik a tárca és az Országgyűlés megfelelően kezelni, és azt gondolom, hogy ennek alapján számos olyan pontot ki tudunk emelni ebből a törvényjavaslatból, amit frakciónk is fontosnak tart.

Az előterjesztés 2. §-ának a célja, hogy a hadigondozásról szóló '94-es törvényben a hadiözvegyeket megillető havi rendszeres járadék meghatározott mértékét 50 százalékkal megemelje. A jelenlegi szabályozás szerint a hadiözvegyeket megillető havi járadék mértéke az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegéhez igazodik, amely 2008 óta változatlanul 28 500 forint. Ennek megfelelően a hadiözvegyek jelenleg havi 21 375 forint ellátásban részesülnek. A javaslat révén a hadiözvegyek havi járadékának 70 százalékról 112,5 százalékra emelése személyenként havi 10 688 forint többletjuttatást jelent. Azt gondoljuk, hogy ez egy komoly változás, amely egy nagyon fontos eredménye a mostani törvényjavaslatnak.

A javaslat 4. §-a már a Hvt.-t módosítja, azzal a szándékkal, hogy kül- és biztonságpolitikai környezetben bekövetkezett változások bizonyos alkalmakkor szükségessé teszik, hogy a Magyar Honvédség szervezete az egyes válsághelyzetekben - a válság jellegétől függően - ideiglenesen megváltoztatható legyen. Ehhez szükséges, hogy a miniszter rendelkezzen azzal a jogkörrel, hogy a főként központi közigazgatási, illetve műveleti vezetési döntések meghozatala és támogatása érdekében az adott feladatkörhöz igazodó szervezeti elemek létrehozásáról döntson. Ezért van szükség mindezekre a változásokra. Felmerült itt szocialista képviselőtársunk részéről, hogy miért is kell ez.

Én azt gondolom, hogy vannak olyan helyzetek, amikor igenis, a miniszter számára meg kell adni azokat a jogköröket, hogy ő hatékonyan el tudjon járni mindannyiunk védelme érdekében.

Az előterjesztés 18., 19. §-a a Hjt. más szervhez vezénylésére vonatkozó szabályait módosítaná úgy, hogy lehetőséget biztosítson arra, hogy határozott 5 plusz 5 éves időtartam helyett a miniszter és más szerv vezetője közötti megállapodás alapján határozatlan idejű vezénylésre is sor kerülhessen. Emellett a javaslat biztosítaná azt is, hogy az állomány tagjának a más szervnél megállapított illetménye vagy havi bére ne legyen kevesebb, mint a vezénylését megelőző egész hónapra járó, távolléti díjba tartozó illetményeinek összege. Továbbá a javaslat gyakorlati tapasztalatokra figyelemmel pontosítja a szolgáltat-teljesítési kötelezettség alóli mentesítése ideje alatt a felmentési időre járó távolléti díj folyósításának szabályait.

Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslat ezenkívül számos más pontosító rendelkezést tartalmaz, és a gyakorlati élet során felmerült problémákra, tapasztalatokra nyújt megoldást. Az előterjesztő és az általam ismertetett pontok alapján úgy vélem, a törvényjavaslat megfelelő módon tartalmazza a módosításokat, ezért kérem képviselőtársaimat, támogassák a törvényjavaslatot.

Egyúttal szeretnénk kifejezni frakciónk köszönetét Hende Csaba honvédelmi miniszter úrnak ahhoz a kiváló munkához, amit véleményünk szerint ellátott azért, hogy a Magyar Honvédség megbecsülése itthon és a nagyvilágban is nőjön. Azt gondoljuk, hogy erre szükség volt a szocialista kormányzások után. Szükség volt különböző alapok bevezetésére is. Szocialista képviselőtársaink ezt cukormáznak hívják, mi azt gondoljuk, hogy mindezekre azért van szükség, mert erkölcsi és nemzeti alapon ezek jelenthetik az alapállást is a Magyar Honvédség számára. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjából Kulcsár Gergely képviselő úr következik.

Parancsoljon, képviselő úr!

KULCSÁR GERGELY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! Akármennyire is fontos kérdéseket érint ez a javaslat, engedjék meg itt az elején, hogy egy kis kitérőt tegyek, természetesen honvédelem témakörében. A költségvetési vita során nem volt alkalmunk személyesen eszmét cserélni a miniszter úrral, ezért néhány dolgot elmondanék. Fontos a javaslat, sok mindent támogat is a Jobbik ebben, de vannak olyan honvédelmi kérdések, amelyek sürgetők, és ezekről szeretnék egy-két gondolatot az elején, mielőtt rátérnék magára a törvénytervezetre.

Ahogy már említettem többször is a Házban, az, hogy Magyarország a GDP 0,75 százalékát költi honvédelemre, ez borzasztóan kevés. Ezzel hazánk a 25. a 28 NATO-tagállam közül a NATO-főtitkári jelentés szerint, és úgy gondolom, hogy ez tarthatatlan.

(15.30)

Ezt mindenképpen növelni kell, akármilyen módon, módszerekkel, törvényekkel, de ezt fokozatosan növelni kell, és nem 2022-re kell elérni a kívánt célt, hanem minél hamarabb. A haderőfejlesztés sem jelenik meg a jövő évi költségvetésben, sem a honvédség létszámának emelésében, sem technikai téren nincsenek kézzelfogható eredmények. Ezzel kapcsolatban is mielőbbi lépésekre van szükség. Kérem a tisztelt miniszter urat, hogy ezekkel kapcsolatos törvényjavaslatokat is nyújtson be, és foglalja közre ezekkel a hazánk szempontjából, biztonságunk szempontjából nagyon fontos kérdésekkel.

És akkor rátérnék magára a törvényjavaslatra. A közalkalmazottakról szóló törvénybe bekerül, hogy ha írásban megállapodnak a felek, a munkaszerződéstől eltérhetnek a foglalkoztatás során. A Jobbik számára ez a rész is támogatható, rugalmasabbá teszi a foglalkoztatást a honvédségen belül, és ebben a szakmában sok esetben szükség lesz gyakorlati alkalmazására.

A hadigondozási törvény módosításával, a hadi-özvegyek járadékának emelésével természetesen egyetért a Jobbik, úgy, ahogy a hadigondozási közalapítvány költségvetési forrásának rögzítése is élvezi a Jobbik támogatását. De ezzel kapcsolatban van olyan kérdés, ami felmerült bennünk, hogy mi lesz a hadiárvalkkal, az valahogy kimaradt a javaslatból. Erről majd részletesen Staudt Gábor képviselőtársam fog beszélni.

A honvédelemről szóló törvény módosításaival kapcsolatban az előttem szólók is említették azt az új szabályt, ami bekerült a törvényjavaslatba, miszerint válságkezelés időszakában miniszteri döntés alapján a honvédség szervezetei tekintetében a különleges jogrendi időszakban alkalmazható vezetési rendszer egyes szervezeti elemei a döntés-előkészítő folyamatok hatékonyságának növelése érdekében ideiglenesen működtethetők. Én is kíváncsi lennék arra, hogy ez miért került be a javaslatba, és pontosan ez mit jelent a gyakorlatban.

Az egyenruha-viselés szabályainak újragondolásánál viccesen megemlíthetném azt, hogy ha az állami vezetők művelési területen egyenruhát viselhetnek, hogy a miniszterelnök úrnak már esetleg gyártják-e a legújabb divat szerint az egyenruháját. De komolyra fordítva a szót, nagyon fontos kérdés az egyenruha viselése. Ugyanis fontos lenne, hogy az emberek a mindennapi életben, a hétköznapokban találkozzanak katonákkal. Ugyanis ez nem történik meg, az utcán nem látunk katonákat, és a hadsereg, a honvédség megbecsülésének, tiszteletének jegyében fontos lenne, hogy többet találkozzanak az emberek a hétköznapokon egyenruhában katonákkal. Az én gyerekkoromban ez még megvolt, nyilván a hadkötelezettség miatt is, de ez a dolog azért is lenne fontos, mert a katonák közelebb kerülhetnének a civil lakossághoz, és növelnék a biztonságérzetet. Újra bekerülne a köztudatba az, hogy van katonaságunk, és

annak értelme és célja van a magyar nemzet szempontjából.

Azt, hogy május 21-e a magyar honvédelem napja lesz, természetesen mi is támogatjuk, ez egy fontos dolog, a munkaszüneti nappal együtt a Jobbik maximális támogatását élvezti ez a része a javaslatnak.

A Nemzeti Közszerződési Egyetemről szóló törvény módosítása viszont kétségeket gerjeszt bennünk, miszerint miniszterközi megállapodás alapján külföldi hallgatók is részt vehetnek a honvédképzésben. Úgy gondoltuk, hogy az eddigi gyakorlat, miszerint a honvédképzésben nem, csak a civil szakokon tanulhatnak külföldiek, jó volt. Nem értjük, hogy miért pont most nyitják meg ezt a lehetőséget, és esetleg nem vet-e fel ez bármilyen kockázatot hazánk számára.

A köztársasági elnök jogkörének bővítését az Alaptörvény felhatalmazása alapján, ami érinti a tábornokokkal kapcsolatos jogviszonyt, kinevezés, előléptetés és megszüntetés tekintetében, alapvetően támogatjuk. Viszont kitérnék egy olyan kérdésre, ami nem a miniszter úr asztala. A köztársasági elnök jogkörének bővítése fontos és támogatandó, viszont az, hogy a köztársasági elnököt a parlament választja és nem a nép, számunkra elfogadhatatlan. A Jobbik programjában szerepel, hogy a köztársasági elnököt ne az Országgyűlés válassza.

Több olyan rendelkezés van, amit nem szeretnék egyenként említeni, a vezényléssel kapcsolatos szabályok, a leszerelési segély, az előmeneteli szabályok bővítése, amiket szintén tudunk támogatni. Viszont kitérnék egy olyan pontra, a 31. §-ra, ami a béren kívüli juttatások megnövelésével kapcsolatos. Ez alapvetően jó dolog természetesen, hogy nőnek a juttatások. Viszont azt is tudomásul kell venni, hogy ha kevesebbet költenénk a hazánk szempontjából lényegtelen dolgokra és a nemzeti érdekeinket nem elősegítő dolgokra, gondolok itt az afganisztáni szerepvállalásra, illetve egyéb olyan költségekre, amiket fölöslegesnek tartunk, akkor több pénz maradna a katonák megélhetési körülményeinek javítására. Ez is egy olyan fontos dolog, amit előtérbe kellene helyezni, és nagyobb mértékű béremelésekre lenne szükség a honvédek részére.

Módosító javaslatokkal fogunk élni az előbb már említett dolgokkal kapcsolatban, a külföldiek Közszerződési Egyetemen való honvédtiszti képzésével kapcsolatban és egyéb kérdésekben. Reméljük, ezeket a módosítóinkat befogadják, befogadja a kormányt.

Összességében, ha ezek megvalósulnak, akkor támogatható a javaslat, élvezti a Jobbik támogatását. Viszont ismétlem kiemelném így a felszólalásom végén azt, hogy a haderőfejlesztéssel kapcsolatos kiadásokat növelni kell. Növelni kell a GDP-arányos honvédelmi támogatást, mert továbbra is úgy gondoljuk, hogy elfogadhatatlan az, hogy sereghajtók vagyunk a NATO-tagállamok között ezen a téren is. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjából Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője következik. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! A törvényjavaslat sok területet átölel, túlnyomó része a napi életet, a mechanikus működést szabályozza. Ezzel semmi baj nincs, mert vannak benne pozitív javaslatok is. Azonban mielőtt elvesznénk a sok jogszabály-módosítás zűrzavarában, felhívnam a figyelmet, hogy vannak itt olyan javaslatok, amelyek sok ezer ember életét befolyásolják, nem feltétlenül pozitívan.

Ilyen a következő paragrafus, amely több ezer önkéntes katona életét érinti hátrányosan. Már a megnevezése sem igaz, mert az önkéntesség egy kikényszerített önkéntességen alapszik, amelytől a jog is elhatárolódik. Ráadásul visszamenőleges törvénykezéssel változtattak az érintettek életén, a törvényes nyugdíjat szolgálati járandósággá degradálva, mindenféle szakmai konzultáció mellőzésével. Éppen ezért javasoljuk megszüntetni azt a lehetetlen és igazságtalan helyzetet, hogy a szolgálati járandóságban részesülő önkéntes tartalékos katona a gyakorlatban 60 napos kötelező behívási időn túl is, akár korlátlan behívási időtartamra, ingyenes tartalékos rabszolgaként vagy másképpen nevezve tartalékos honvédségi fizetetlen közmunkásként dolgozzon különböző szolgálati helyeken, így pótolva a hivatásos állományt.

Ez a helyzet különösen méltánytalan a civil munkahelyel is rendelkező tartalékosokkal szemben, akiket amúgy is sújt egy kvázi jövedelemszerzési korlát, a minimálbér másfélszerese. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Mivel független képviselő nincs a teremben, így most van lehetőség kétperces hozzászólásra. Kiss László képviselő úr következik. Parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Csak a miniszter úr miatti aggodás miatt kértem ezt a két percet, hiszen napvilágot látott a sajtóban az a hír néhány nappal ezelőtt, hogy a miniszter úr széke inog. Majd az is napvilágot látott, hogy nem télen történik meg az ő menesztése, hanem csak nyáron. Most...

ELNÖK: Képviselő Úr! Csak a törvényjavaslatban foglaltaknak megfelelően van helye a vitának, és ilyen személyes jellegű vita nincs. Úgyhogy képviselő úr vagy tudomásul veszi, vagy kénytelen vagyok figyelmeztetni, és megvonni öntől a szót.

(15.40)

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Egy mondatom lenne csak, elnök úr.

ELNÖK: Képviselő úr, amennyiben a továbbiakban ugyanezt folytatja, akkor kirekesztem a mai napi vitából.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Csak azt akartam megkérdezni, elnök úr - akkor szeretném folytatni -, miniszter úrtól, hogy vajon a törvény végrehajtását miniszterként fogja-e felügyelni a továbbiakban, és emiatt kívántam aggódni. Mert most, hogy Ágh Péter képviselőtársam is megdicsérte önt, most már kicsit előttem van az a kép, amikor az éltes kartársat nyugdíj előtt még jól megdicsérik, majd nyugdíjba küldik. Én csak aggodom miniszter úr iránt, hogy ön miniszterként fogja-e a törvény végrehajtását felügyelni.

Köszönöm szépen a szót. *(Taps az MSZP sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Változtatlanul fenntartom, amit mondtam.

Staudt Gábor képviselő úr következik rendes fel szólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Ilyen komoly gondolatok után nehéz is megszólalni. *(Derűltség.)* De a téma nagyon fontos, ami előttünk áll, és én legfőképpen a hadigondozottak kérdéséről szeretnék beszélni. Engedjék meg, hogy a többi témában csatlakozzam a jobbikos hozzászólókhoz, illetőleg még fogunk is - Mirkóczki képviselőtársam - hozzászólni.

Azért is szeretnék egy témára fókuszálni, hogy ezzel is a fontosságát kiemeljem a hadigondozottak kérdésének. Egy kicsit előremennék az időben, és nemcsak a jelennek, hanem a múlttal is foglalkoznék, hiszen összefüggnek az 1994. évi XLV. törvény passzusai a múlttal is. Miről is van szó? Annak idején, a háború elvesztése után - a második világháborúra gondolok - sajnálatos módon a hadigondozottak elég gyalázatos helyzetbe kerültek. Olyan helyzetbe, ami példa nélküli volt a hadviselő országok körében. Ez leginkább a Rákosi-rendszernek és a kommunista diktatúrának volt köszönhető, hogy ezt a gyalázatos helyzetet... *(Hende Csaba bólogat.)* - miniszter úr is bólogat, úgyhogy ebben nincs vita közöttünk -, a kommunizmus ezt a gyalázatos helyzetet előidézte.

Azért emeltem ki, hogy példa nélküli a többi országhoz képest is, hiszen ott is, ahol kommunista országok voltak, azokat az embereket, akik küzdöttek a hazáért, mert ők a hazáért küzdöttek, akik a fronton bármelyik oldalon elesetek vagy megsérültek, őket méltányolták annyira, hogy számukra, ha sebesülést szenvedtek, akkor a megfelelő járadékokat folyósították; ha árvát hagytak maguk után, akkor megfelelően gondoskodtak ezekről az emberekről, vagy akár az özvegyeikről is folyamatosan gondoskodtak, függetlenül attól, hogy ki miért és hogyan sérült meg. Magyarországon ez nem így történt. Szokták mondani, hogy kommunistából is a legpiszkosabb fajta jutott Magyarországon a magyar embereknek. Egyéb-

ként az a szabályozás és amit a magyar emberekkel és a magyar hadirokkantakkal és hadigondozottakkal tettek, az tökéletesen kifejezi ezt a hozzáállást, a magyar kommunisták hozzáállását a magyar emberekhez.

Visszatérve a pontos tényekhez: '49-ben a Rákosi-rezsim felszámolta a hadigondozottak szövetségének szervezetrendszerét, munkájukat betiltották, saját pénzből vásárolt székházukat egyébként államosították. Ez akkor nemcsak erre vonatkozott, hanem sajnos minden olyan magántulajdonra is, gyárakra, szövetkezeti, egyesületi tulajdonokra is, amelyek magán- vagy köztulajdonban voltak. És ahogy elmondtam, megvonták ezeket a juttatásokat a rászoruló emberektől.

1990-ben újjáalakult a hadigondozottak szövetsége civil szervezetként, amely felvállalta a hadirokkantak és hadiözvegyek érdekképviseletét. Egyébként 1949-ben még 800 ezer fő volt a hadigondozottak száma; érzékelhetjük, hogy milyen nagy számú honfitársunkat érintett ez a javaslat, és a hozzátartozók révén még ma is nagyon sok embert érint. Sajnálatos módon 1994-ben, amikor az 1994. évi XLV. törvényt elfogadta az Országgyűlés, akkor nem megfelelően rendezte ezeket az embereknek a kártérítését. Természetesen sokféle módon lehet ezt rendezni, de a mi véleményünk az, hogy az az egy összegű kifizetés, ami részükre megadott, nem jelképezte valójában azt, hogy mennyi juttatástól estek ők el. Hiszen annak idején az 1933. évi VII. törvény cikk pontosan meghatározta, hogy mennyi az az összeg, melyek azok a juttatások, amelyek hadirokkantak, hadigondozottak számára járnak. Ez alapján pontosan kiszámolható, hogy amit elvontak ezektől az emberektől, az akár több évtized vonatkozásában is mekkora kiesést jelentett nekik, adott esetben ez reálértékre is átszámolható, és ez alapján az elmaradt jövedelem kiszámolható lett volna. Annak idején az Országgyűlés más módot választott, és egyszerű, egy ehhez képest jóval alacsonyabb összegű kifizetést teljesítettek részükre.

Nagyon szeretném - vagy lehet, hogy ez most már egyfajta, régmúlt idők rossz döntéseinek való kesergés, de mindenképpen azon emberek nevében, akiket ez érintett, el szeretném mondani, hogy ezt nem élték meg túl pozitívan, sőt nagyon sokan nagyon rossz szájjal tapasztalták azt, hogy ilyen módon történt meg az elszámolás. Én pont emiatt egyébként 2012. november 5-én egy határozati javaslatot is beterjesztettem az Országgyűlésnek. Sajnos annak idején a Honvédelmi bizottság nem támogatta ennek a tárgysorozatba vételét. Miniszter úr is ott volt, talán emlékezhet, amikor ezt a vitát ott a bizottságban lefolytattuk. Ott azzal indokolta, ha jól emlékszem, hogy nincs rá megfelelő keret, hogy ezt megtegyük, és hogy az 1994. évi XLV. törvénnyel lezártnak tekinti a kormány ezt a kártérítési folyamatot. De én azért újra erre a problémára felhívnám a figyelmet, és az 1944. december 22-e óta politikai okból megvont juttatásoknak azért jó lenne

egy, a valódi elmaradt összeghez jobban igazodó kárpótlását megtenni.

Egyébiránt nagyon fontos az, és azt természetesen üdvözljük, hogy ebben a javaslatban, amit beterjesztettek elénk, a hadiözvegyeknek nőnek a juttatásai. Ez természetesen jó, és üdvözljük, miniszter úr, nem is tudnánk mást mondani, de ahogy előttem szóló jobbikos képviselőtársam elmondta, a hadiárva és hadigondozott családtagok esetében is jó lenne egy ilyen emelést végrehajtani. Tudom, hogy ez általában pénzügyi okokra vezethető vissza - gondolom, miniszter úr majd reagálni fog rá -, de főleg azért, mert a hadiárva esetében a mindenkori legkisebb nyugdíj 30 százalékaról, tehát 8550 forintról beszélünk, tehát még kisebb összegről, aminek ha az emelését megtesszük, akkor talán ez azért nem kerülne akkora összegbe, amit ne lehetne máshonnan kigazdálkodni.

Úgyhogy ezt a két témát szeretném felvetni, és módosító javaslatot is be fogunk ehhez nyújtani. Tehát szeretnénk, ha módosulna, és a hadiárva, hadigondozott családtagok esetében is nőne a jelenlegi jogszabályban meghatározott mérték, tehát hogy magasabb juttatásokat kapjanak. Az a 8500 forint havonta nem egy komoly összeg, amit bármennyivel is emeljünk - attól függetlenül, hogy úgy gondolom, akár ezt több nagyságrenddel is meg lehetne tenni -, de már egy kis emelés is azt legalább jelképezi, hogy gondolunk rájuk. Persze tudom, hogy néhány ezer forint lehet, hogy csak a szimbolika szintjén tud megjelenni, de higgye el, miniszter úr, hogy ezeknek az embereknek akár a szimbolikus döntések is nagyon fontosak a pénzügyi döntések mellett. Úgyhogy kérem, ha lehetőség van, akkor támogassák ezeket a módosító javaslatokat, vagy adott esetben saját módosító javaslatokkal ezt a helyzetet próbálják meg rendezni.

Amit viszont itt az elmaradt, kommunizmus alatt megvont juttatásokról mondtam, tisztában vagyok a kormány álláspontjával, persze nagyon örülök, ha ez megváltozott időközben, de miniszter úr, azért ha belegondol abba, hogy nagyon sokan kaptak itt már kártérítést, kárpótlást a magyar államtól, sokszor, sokszorosan is, és nem konkrét olyan elmaradt jövedelmek esetében, amelyek számszerűsíthetően kimutathatóak, hanem egyfajta sérelemdíjként, úgy gondolom, hogy sokkal megalapozottabb ezeknek az embereknek az igénye, akik nem kívánnak mást, annak idején a kilencvenes években sem kívántak mást, mint hogy az ő elmaradt juttatásaikat megkapják. Aztán, hogy ezt reálértéken... - az lenne egyébként a legtisztességesebb vagy lett volna a legtisztességesebb, ha ez reálértékre átszámítva a megfelelő kamatokkal történik vagy került volna kifizetésre.

(15.50)

De azt kell mondjam, hogy bármilyen megoldás jobb lenne, ha egy kicsit jobban a valós kárhoz igazodna, mint amit 1994-ben meghozott az Országgyű-

lés. Úgy gondolom, hogy erre azért talán meg lehetne a fedezetet teremteni.

Még egy nagyon fontos dolog, és akkor be is fejezem, tisztelt elnök úr: a határozati javaslatomban az is szerepelt, hogy akik megélték 1992-t, azok esetében az egyenes ági rokonok örökölhessék ezeket a juttatásokat, hiszen nemcsak azoktól az emberektől vette el a kommunista diktatúra ezeket az összegeket, ezeket a juttatásokat, hanem ezáltal az egész családjuktól. Úgyhogy ennek az újragondolására kérném miniszter urat. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló ugyancsak a Jobbik képviselőcsoportjából Mirkóczki Ádám képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon!

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Miniszter Úr! Én igyekszem nem megismételni azokat a pontokat, amelyeket az előttem szólók, főleg saját frakciómát illetően már elmondtak, sokkal inkább kiegészíteném mindazt, és néhány olyan pontra hívnám föl a figyelmet, amely, ha nem is közvetlenül ehhez a törvényjavaslatához kapcsolódik, a jövőre nézve továbbgondolásra mindenképpen alkalmas.

Az első szó talán a köszöneté miniszter úr felé, hiszen néhány héttel ezelőtt egy honvédelmi bizottsági ülésen, amikor szóba került a különböző alakulatok, dandárok és eszközök állapota, akkor miniszter úr megígérte, hogy lehetőséget biztosít arra, hogy a bizottság tagjai, akár a Honvédelmi és rendészeti, akár a Nemzetbiztonsági bizottság tagjai személyesen tapasztalhassák meg, hogy hogyan és milyen állapotban van a magyar honvédség, és ezt korrektil tartotta is, hiszen most rendszeresen lehetőségünk van alakulatlátogatásokon részt venni, amit én a magam és szerintem mások nevében is ezúton is köszönök. Amiért ezt mondom, hogy a mostani felszólalásomat például az egyik ilyen alakulatlátogatás ihlette, és azt gondolom, hogy sokkal korrektebb és sokkal felelősségteljesebb egy ilyen vitát úgy lefolytatni, ha személyesen is tapasztaltuk az aktuális kihívásokat, problémákat és lehetőségeket vagy kereteket, hogy miben és hol tudunk mozogni.

Azt talán több - talán pártállástól függetlenül szinte minden - hozzászóló elmondta, és gondolom, ezt miniszter úr sem vitatja, hogy a GDP-arányos, magyar honvédségre fordított összeg, ez az épphogy 0,7 fölötti keret, nem teszi lehetővé azt a fajta modernizációt és elvárást, amelyet a jelenlegi állapot megkívánna. Ugyanakkor arra talán mindenképpen sarkallhat bennünket, hogy a jövőre nézve megtaláljuk azokat akár más terület rovására is, hogy a Magyar Honvédséget a XXI. századnak megfelelő állapotba állítsuk.

Amikor jogállásról beszélünk, és ilyesfajta törvényjavaslatokat vitatunk meg vagy dolgozunk ki, akkor nem megkerülhető a bérezés, és részben itt a

javaslatban is szó van róla. Az mindenképpen örömteli, hogy a minisztérium életpályamodellben gondolkodik, és meg kívánja oldani lehetőségeihez mérten a Magyar Honvédség bérezését. Én azt gondolom, ez talán az elsődleges feladat, hiszen a fiatalok motiváció nélkül nagyon nehezen fogják választani ezt a pályát. Beszélgetve akár alakulatlátogatás során, akár egyébként katonákkal, tisztekkel, tiszthelyettesekkel, ez egy általános probléma, hogy is mondjam, a toborzóirodák vagy a fizikai alkalmasság az egyik nagy probléma, ami azonnal megtizedeli a jelentkező vagy az érdeklődő fiatalokat, később pedig a bérezés. Tapasztaltuk, hogy sajnos sok esetben nagyon sok katona kénytelen másodállást vállalni ahhoz, hogy a családját a megfelelő szinten fenntarthassa. Ezért mindenképpen indokolt a bérezésük javítása, illetve annak a bizonyos életpályamodellnek tényleg olyan mértékű bevezetése, amely legalább az a minimumcél eléri, hogy nem szorulnak a különböző katonák másodállásokra.

Ha a fiatalok motivációjánál tartunk, én Debrecenben örömmel tapasztaltam azt, hogy végre a nagy-nagy tarolás után van újra középiskola, ahol fiatal növendékek a katonai pályát választhatják és már abban szocializálódnak. Én ezt azért tapasztaltam örömmel, mert én emlékszem, hogy az általános iskola 8. osztály befejezése után én az egeri Lenkey János Honvéd Gimnáziumban kezdtem meg középiskolai tanulmányaimat, és sok olyan tiszttel, tiszthelyetessel volt alkalmam találkozni, akik, ha nem is évfolyamtársaim voltak, de mind-mind ott végeztek az egeri Lenkeyben. Szomorú volt látni, hogy a kilencvenes évek második fele hogyan tarolta le Magyarországon először a katonai kollégiumokat - Nyíregyháza, nem akarom felsorolni -, majd a két megmaradt katonai gimnáziumot, az egri és a győrit.

Én ezt egy építő jellegű kritikaként ajánlanám a minisztérium figyelmébe, hogy szerintem érdemes lenne közép- és hosszú távon elgondolkodni azon, hogy ezeket a katonai középiskolákat - akár gimnáziumokat, akár szakközépiskolákat, de legyen csak kollégium - néhány régióban megnyitni, hiszen azt hiszem, hogy ez egy olyan komoly lépés lenne az utánpótlás szempontjából, amely jelenleg hiányzik. Illetve most már öröm, hogy Debrecenben van egy ilyen, de ez a katonák és a tisztikar elmondása szerint is probléma, tehát a civil iskolákból, a civil pályáról a honvédség kötelékébe került katonák kevésbé gyökereznek meg olyan szinten, és kevésbé maradnak meg olyan szinten, mint azok, akik katonai középiskolában, majd felsőoktatási intézményben végeznek, a megtartóerő és az elhivatottság, ami ennél a pályánál, azt gondolom, hogy nélkülözhetetlen, egy sokkal komolyabb tényező.

Amit még szeretnék kiemelni, hogy itt egy örök vita a Jobbik és talán az összes többi párt között, hogy mi hogyan állunk a NATO-tagságunkhoz, illetve a külföldi szerepvállaláshoz. Önmagában nem az a problémánk, hogy a katonáink részt vesznek különböző nemzetközi missziókban, hiszen maguk a kato-

nák elmondják, hogy nem kizárólag anyagi okok miatt - természetesen az is egy komoly motiváció ezekben a missziókban -, de óriási tapasztalat, egy katonának az egy hatalmas kihívás, és most ha bagatellizálni akarnám, akkor azt is mondhatnám, hogy kaland egy-egy ilyen külföldi részvétel. De sajnos - amire én utalni akarok -, amíg ilyen állapotban van a Magyar Honvédség, és ez nyilvánvalóan nem a mostani kormány kizárólagos felelőssége, hanem ez egy sok évtizedes örökség, addig nem biztos, hogy ekkora összegeket kellene nekünk kizárólag külföldi missziókra költeni.

Mennyivel hatékonyabb lenne a honvédség rendbetétele szempontjától, ha ezeket az elképesztő összegeket, ami a NATO-tagságunkból adódik, és nem egy választható opció, hiszen amióta a szövetségbe tartozunk, azóta nyilvánvalóan minden tagállamot terhelnek különböző összegek; ha most a 2015. évi költségvetés-tervezetet végignézzük, én össze se számoltam az összes olyan tételt és az összes olyan sort, amely kizárólag a NATO-ból fakadó anyagi terheinket jelenti, ha jól emlékezem, 7000 milliárd forint környékén állt meg, hatezer nem tudom hány száz volt pontosan - ha kell, a következő felszólalásra ezt kigyűjtöm -, ami kizárólag a NATO-t érinti különböző tételsorok kapcsán.

Én azt gondolom, ha ennek az összegnek - legyen ez bármekkora, ha csak 1000 milliárdról beszélünk - egy jelentős részét vagy akár az egészet csak 1-2-3 éven keresztül a Magyar Honvédség modernizációjára tudnánk fordítani, akár az eszközparkra, akár a fegyverparkra, akár a bérezésre, akkor a későbbiekben nagyon látványos fejlődés lenne nemcsak hatékonyság szempontjából, hanem azt gondolom, hogy az elhivatottság és - a motivációról már beszélünk - a jelentkezés szempontjából is, és utána lehetne azon gondolkodni, hogy mi a helyünk és szerepünk az Európai Unióban. Vagy mi most egy meglehetősen sajátos helyzetben vagyunk, hiszen a szomszédunkban konfliktus van. De ha őszinték vagyunk, és nem akarjuk magunkat becsapni, és föltesszük a kérdést, hogy ha, ne adja isten, probléma lenne, ami Magyarországot is közvetlenül érinti, akkor vajon a jelenlegi honvédség mennyire lenne hatékony mindezt kivédeni, én azt gondolom, hogy van még itt feladat bőven.

(16.00)

S tényleg a hozzászólásomat alapvetően az motiválta, hogy természetszerű, hogy ez nem megy egyik napról a másikra. De azt gondolom, hogy egy néhány éves közép- és hosszú távú stratégia letétele, egy olyan stratégia letétele, amely adott esetben fontos, hogy konszenzuson nyugodjon, hiszen bárhogy is alakuljon a következő kormányzati ciklusok politikai vagy pártok közötti összetétele, nem szabad, hogy kormányváltásról kormányváltásra változzon, ha-

nem azt kellene elérni, hogy egy ciklusokon átívelő olyan stratégia szülessen, amely mindenki számára minimum. És itt nagyon fontos az oktatás, nagyon fontos a katonai nevelés, és nagyon fontos az az évről évre a költségvetésből ráfordított, kifejezetten a Magyar Honvédségre fordított összeg, amely nem szenvedhet csorbát attól, hogy más lesz egy parlament politikai összetétele vagy más lesz egy kormány felállása.

Úgyhogy én azt gondolom, hogy ez a mi elsődleges és legfontosabb feladatunk és kihívásunk most, 2014-2015 táján, és ha ebben sikerül egy konszenzust elérni, akkor azt gondolom, hogy a többi „mellékes”, és tényleg pozitív pályára áll a Magyar Honvédség jövője.

Ugyanakkor ez a javaslat természetesen rengeteg pontján előremutató, én bízom benne, hogy a benyújtandó módosító javaslatokkal még jobb lesz, és bízom benne, hogy a kormánypártok is alapvetően a tartalmát fogják nézni, nem pedig a benyújtót, és tényleg egy olyan javaslat kerül majd elfogadásra, amely konszenzuson nyugszik, és mindenki számára megfelelő.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdezem képviselőtársaimtól, hogy kíván-e még valaki felszólalni. *(Jelzésre:)* Igen, Teleki László képviselő úr következik, kétperces felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt országgyűlés! Azt gondolom, hogy az életpályamodell a honvédségen belül nagyon fontos helyzetképet tud kialakítani. A délelőtti folyamán beszéltem a mélyszegénységről, az elszegényedésről, a kilátástalanságról, most azért énnekem is el kell mondani, hogy amit miniszter úr tett a romatársaimmal a foglalkoztatás területén, az kiemelkedő volt az elmúlt időszakban, mert azért lehetett látni, hogy mennyien tudtak elmenni a honvédség kötelekébe, és tudtak egy olyan életet, életpályát elindítani, amely nagyon fontos volt számukra.

Az a program, amit meghirdettek, azt gondolom, hogy tisztán és világosan mutatja, hogy ha a kormányzat más szempontok alapján és hasonló módon tette volna a dolgát, mint ahogy a Honvédelmi Minisztérium, akkor ma nem itt tartanánk az elszegényedéssel és a mélyszegénységgel. Tehát azt gondolom, hogy ezt nagyon fontos tovább is követni, hogy a honvédségen belül találják meg azok a fiatalok a számításukat, akik egy ilyen életpályamodell szeretének befutni.

Azért is mondom ezt, mert azért a rendszerváltást követően a legnagyobb probléma az, hogy kiszorultak a romák a munkaerőpiacról, és nagyon sokszor őket tesszük felelőssé, hogy miért nem tudnak elhelyezkedni. Én azt gondolom, hogy mind a két oldalt meg kell vizsgálni, és meg kell adni azt a lehe-

tőséget, hogy vissza tudjanak kerülni a munkaerőpiacra, és azt gondolom, hogy az elmúlt időszakban pontosan erre jó példa volt a Honvédelmi Minisztérium, hogy ezt a lehetőséget megadta. Különböző toborzóirodák munkáját ismerve, és már az állomány tagjaként is sok emberrel beszéltem, akik szintén elmondták, hogy ez egy nagyon fontos lépés volt.

Remélem azt, hogy a következő időszakban hasonló módon lehetőséget kapnak a roma fiatalok arra, hogy a honvédség kötelékén belül tudjanak szolgálni, és nemcsak hazai, hanem nemzetközi szinten is, akár különböző missziókban is tudjanak munkát vállalni.

Én azt kérem, hogy a miniszter úr figyeljen erre külön. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel további felszólalásra senki sem jelentkezett, az általános vitát lezárom, és megadom a szót Hende Csaba honvédelmi miniszter úrnak, aki válaszolni kíván az elhangzottakra.

HENDE CSABA honvédelmi miniszter: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném megköszönni ezt a váratlanul élénk és tartalmas vitát, ami itt a látszólag technikai módosításokat tartalmazó törvény kapcsán kibontakozott. Én köszönöm a dicsérő szavakat ugyanúgy, mint a bíráló szavakat; ha megengedik, a bíráló szavakra reagálnék inkább.

Előljáróban a juttatásokkal, a bérekkel, a hadiözvegyek járandóságának megemelésével, egyáltalán az anyagi kérdésekkel kapcsolatban hadd szögezzek le egy ismert politikai aforizmát és tételt: nincs az a szám, amit egy kormány kimond, amelynél az ellenzék eggyel nagyobbat ne tudna mondani.

Tehát ez egy bevett dolog, megemeljük 30 százalékkal az illetményeket, hát persze, hogy kevés, több kellene - mondják azok, akik nyolc éven keresztül egyetlenegy forinttal se emelték az illetményeket. Azért azt tegyük mérlegre, hogy utoljára a honvédségnél jelentős illetményemelés 2002-ben, az első Orbán-kormány utolsó esztendejében volt!

Természetesen lehet lekicsinyelni a hadiözvegyeknek a jövőben folyósítandó plusz havi 10 688 forintot, de higgyék el, egy szegény özvegyasszonynak, akinek a rendes nyugdíja, ami mellé megkapja a hadiözvegyi járandóságát, amely ily módon meghaladja a 30 ezer forintot, ez a plusz 10 ezer forint, ami majdnem 130 ezer forintra rúg éves szinten, higgyék el, hogy nagyon jelentős, a rezsiköltségeihez, a gyógyszereihez, a mindennapi életéhez nagy segítséget nyújt.

Demeter Márta képviselő asszony felszólalására reagálnék először, hogy az elmúlt sanyarú évek után ez volt a minimum, hogy jövőre 30 százalékkal megemeljük a honvédek illetményét. Egyetértünk, csak az elmúlt sanyarú évek leginkább az önök kormányzása idején történtek, amikor nulla, azaz nulla volt a béremelés és az illetményemelés a honvédségnél.

A közalkalmazottak helyzetét veti fel. Természetesen, ha megemeljük a katonák illetményét, akkor lehet azt mondani, hogy de másokét meg miért nem. Hát azért, mert most a katonákét emeljük meg, tisztelt képviselőtársam; majd mindenkinek a helyzetét megfelelően rendezni fogja a kormány.

Több képviselőtársam felvetette az önkéntes tartalékos rendszer és az abban szolgáló tartalékos katonák helyzetét. Volt itt kényszerítés, volt itt mindenféle csúnya kifejezés; Schmuck Erzsébet képviselőtársunk is kikényszerítésről meg rabszolgákról beszélt. Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Demeter Márta képviselőtársunk azt is mondta, hogy de miért nem olyan tartalékos rendszert építettünk fel, amelyet ők 2009-ben elhatároztak.

Tisztelt Országgyűlés! A helyzet az, hogy 2004-ben a békeidejű hadkötelezettség eltörlésével a tartalékos rendszert is kidobták az ablakon. Magyarországnak 2004-ben több százezer kiképzett tartalékos katonája volt, 2005-ben meg már egy sem, és ez egészen 2010-ig fennmaradt, tisztelt képviselőtársaim.

A Magyar Honvédség volt a világon talán az egyetlen hadsereg, amelynek semmilyen megfogható tartalékereje nem volt a kormányváltáskor. Ez sajátos világrekord. Az 5 milliós Finnországnak egyébként a közelmúltig 500 ezer tartalékos katonája volt. Holnap éppen Dél-Koreában teszek látogatást, és a felkészülés során ütköztem bele abba a ténybe, hogy több mint 4 millió tartalékos katonája van Dél-Koreának; persze, egy egészen más biztonságpolitikai helyzetben. De rögzítsük, hogy 2004-2010 között a szocialista, baloldali kormányok megszüntették a korábbi tartalékos rendszert, és semmit nem adtak helyette; egy papírt, egy koncepciót dolgoztak ki, és annak a végrehajtását szeretnék most rajtunk számon kérni.

Ehhez képest a helyzet az, hogy jelenleg 5,5 ezer tartalékos katonája van a Magyar Honvédségnek, közülük több mint 1200-an például a tavalyi nagy dunai árvíznél kiválóan helytálltak, bevetésre és alkalmazásra kerültek. Tehát a rendszer a működőképességét a gyakorlatban igazolta. Senki nem lett belekényszerítve, tisztelt képviselőtársaim, az önkéntes tartalékos rendszerbe, egy lehetőséggel éltek, egy ösztönzést fogadtak el, amikor a szolgálati nyugdíjak megszüntetésre kerültek, járandósággá alakultak, és azt, mint minden más nyugdíj előtt járó jövedelmet, 16 százalékos jövedelemadóval, szja-val terhelt meg a törvény.

(16.10)

Akkor mi lehetőséget kértünk és kaptunk arra, hogy egy ajánlatot tehesünk a nagyon fiatalon szolgálati nyugállományba ment volt kollégáknak, de nemcsak katonáknak, hanem rendőröknek és tűzoltóknak is, hogy jöjjenek el tartalékos katonának, és a tartalékos szolgálattal szerezzenek arra jogot, hogy

ne kelljen megfizetniük a járandóságuk után a 16 százalékos adót. Ez azt jelenti, hogy praktikusán ugyanannyi pénzt kapnak, mint a szolgálati nyugdíj megszüntetése előtt - forint-fillérre ugyanannyit kapnak -, csak teljesítenek tartalékos katonai szolgálatot is, tehát vállalják ezt a terhet; a közterhet ilyen formában róják le az egyébként öregségi nyugdíjkorhatár betöltése előtt megkapott járandóságuk után. Én nem gondolom, hogy ez kényszer lenne. Ez egy lehetőség. Választhatta valaki azt, hogy a járandósága mellett elmegy dolgozni, az nem fér össze az önkéntes tartalékos szolgálattal, ezért inkább a járandósága után megfizeti a 16 százalékot, hiszen jóval többet tud keresni, ha más keresőfoglalkozásban van. Ez egy mérlegelés volt, egy szabad egyéni döntés, tehát belekényszerítésről meg rabszolgaságról, kérem, hogy ne beszéljünk ebben a Házban, mert ez méltatlan azokhoz a volt tisztékhez, altisztékhez, szerződéses és hivatásos katonákhoz, akik meghallva a haza hívó szavát, és egyébként saját egyéni pénzügyi érdekeiknek is megfelelő módon, szabad akaratukból úgy döntöttek, hogy újra felöltik az egyenruhát, és bár nem mind fiatalok, nem mind húszévesek, készek és képesek erre. Én nagyon sok ötven fölötti tartalékos katonával találkoztam a gátakon a Dunakanyarban is, a Margitszigeten, meg másutt, akik önfeláldozóan, jókedvvel, egyáltalán nem belekényszerítve ebbe a szerepbe, védtek az országot, teljesítették kötelességüket, és fogták meg a tényleges állománnyal meg a fél országgal együtt minden idők legnagyobb dunai árvizét. Kérem, hogy ne sértessék ezeket az embereket azzal, hogy ők rabszolgák volnának. Ők felnőtt, önálló döntéseket hozni képes katonáemberek.

A 2012-es jogállási törvény korrekciója nem volt feladata ennek az előterjesztésnek. Olyan kérdéseket ró fel Demeter Márta képviselő asszony, amelyek valójában az állomány kedvéért, az ő lehetőségeiket bővítendő kerültek be a törvénybe. Mondok egy példát. Szóvá tette, hogy a törvény, ó, gyalázat, lehetővé teszi a napidíjról való lemondást. Tetszik-e tudni, hogy miért születik ez a rendelkezés? Elmondom. Tavaly a Ludovika zászlóalj fiatal kadétjait, leendő tisztjeinket meghívta a bécsújhelyi Theresianum, a Monarchia egykori másik híres tisztképző intézete, hogy tegyenek egy tanulmányutat, egy látogatást Ausztriába. Azért nem jöhetett létre ez a kirándulás, ez a tanulmányút, mert a jogszabály nem tette lehetővé, hogy ők lemondjanak a napidíjról, amit boldogan megtettek volna, hiszen az osztrák fél vállalta az ellátásukat, a fuvarköltséget mi tudtuk volna vállalni, de nem volt költségvetési keret a napidíjra. Tetszik érteni? Tehát nyilván ő akkor mond le, ha ilyen esetben neki ez érdekében áll. Ön felrója, hogy a törvény ezt a rugalmasságot megteremti a jövőre nézve. Ezt nem tartom egészen megalapozott kifogásnak és véleménynek az ön részéről. Majd akkor tessék felszólamlani, ha tudomást szerez arról, hogy bárkit ilyen esetben bárki ösztökélt vagy kényszerített arra, hogy lemondjon a napidíjáról.

Az ideiglenes szervezetalkítási szabályozás indokolását kéri. Nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni, a törvényjavaslatot alaposabban tanulmányozó képviselők közül például Ágh Péter képviselőtársam részletes indokolást adott erre, de ha gondolja, még tovább folytathatjuk ezt a vitát.

Őn azt mondta, hogy évek óta ígéretünk életpályát, de nem történt semmi. Nem igaz, hiszen 2013-ban megteremtettük már a közszolgálati pályák közötti átjárhatóságnak egy sor törvényi garanciáját. Miért tetszik olyat mondani, ami valótlan, tisztelt képviselőtársam? Egyáltalában sok szó esett itt a katonai életpályamodellről. Én köszönöm, hogy ilyen behatóan foglalkoztak vele. Szeretném elmondani még egyszer, hogy nem csak, nem kizárólag illetményemelésről van szó, hanem egy kiszámítható előmeneteli rendszerről, egy garantált állami foglalkoztatásról azok számára is, akik bármilyen, nekik fel nem róható okból - legyen az életkor, betegség, beosztás megszűnése - kiszorulnak a honvédség rendszeréből. Nekik garantálni fogjuk az átképzést, és garantálni fogjuk a méltó állami elhelyezkedés lehetőségét. De jelenti ez már most a lakásellátásnak, a lakásbiztosításnak az új rendjét, jelenteni fogja reményeink szerint 2016-tól az egész közszolgálat számára egy igen kedvezményes lakáshitellel a lakástulajdonhoz való jutás lehetőségét, és jelenteni fogja egy különleges közszolgálati biztosítónak, állami tulajdonú biztosítónak a fölállítását is, amely a különleges kockázatokkal járó foglalkozást űző rendőrök, katonák, tűzoltók életének, testi épségének biztosítására, és így betegség, halál, megrokkulás esetére egy pluszjuttatás biztosítására ad majd módot. Szóval, nagyon sok mindent jelent az életpályamodell, ennek egy eleme az az összesen 50 százalékos illetményemelés, amelyből 30 százalék immár 2015. július 1-jétől esedékessé válik. Ennek fedezete benne van a költségvetésben, összesen 44 milliárd forint, ebből több mint 11 milliárd forint esik a honvédségre.

És ha már itt tartunk a költségvetésnél, ígértük, hogy emeljük a honvédelmi költségvetést 2016-tól, és bizony már 2015-től jelentősen megemeljük. 9 milliárd forint már benne van a költségvetésünkben, pótelőirányzatként fogjuk megkapni az év közepétől a most említett 11 milliárdot, ez már összesen, tisztelt képviselőtársam, több mint 20 milliárd forint. Ezenfelül meg fogjuk kapni pótelőirányzatként a pápai repülőtér-fejlesztés jövő évre eső összegét, és a DJTF, az igen magas készenletű összhaderőnemi erő, a walesi NATO-csúcson elhatározott gyors reagálású egység magyar komponensének a felszerelési költségét is a költségvetés külön folyósítási fogja. Bőven 20 milliárd forint fölötti költségvetés-növekedés lesz 2014-hez képest 2015-ben. És ha megnézi, hogy kétszáznegyven-egynéhány milliárd forint most a kiadási főösszegünk, ez bizony példátlanul nagy emelkedés. Úgyhogy ne tessék azt kérdezni, hogy de hát miért nem hozták előre a költségvetés növelését, mert előrehoztuk. Most számoltam

el önnek. Köszönöm, hogy úgy látja, hogy elvárható minimum volt a 30 százalékos emelés. Így van, ez már az önök idejében is elvárható lett volna.

Kulcsár Gergely képviselő úr szintén a költségvetés növelését szorgalmazta. Azt hiszem, hogy önnek is választ adtam.

Nem jelenik meg a haderőfejlesztés sem létszámban, sem eszközben. Szeretném elmondani önnek, hogy az összköltségvetésünk több mint 10 százalékát fejlesztésre költjük a jövő évben. Ezek közül megemlítettem már a pápai katonai repülőter fejlesztését, de említhetnék más fejlesztési összegeket is. A létszámot illetően pedig elhatározott szándékunk az, hogy fokozatosan megszüntessük azt a mintegy 5 ezer fős létszámhiányt, amely a jóváhagyott állománytáblákhoz képest, a hadrendhez képest a Magyar Honvédségnél megmutatkozik. Ennek első jele az, hogy az a 11 milliárd forint, amiről említettem, hogy a bérfejlesztés fedezetéül szolgál, egy úgynevezett felülről nyitott előirányzatként kerül biztosításra a Honvédelmi Minisztérium számára, ami pedig azt jelenti, hogy maga a törvényalkotó és a javaslattevő kormány is számol azzal, hogy létszám-növekedés történik a honvédségnél, és ezért pótelőirányzatra, további összegre lesz majd szükség a megcélzott illetmények kifizetéséhez.

(16.20)

A hadiözvegyek és hadiárvaik kérdésén el kell időznöm, ha van türelme a tisztelt Háznak. Teljesen egyetértek az előttem szólókkal, akik itt több tekintetben fontos megállapításokat tettek. Igen, igaz az, ahogy Staudt Gábor fogalmazta, hogy nekünk példátlanul jellemtelen, erkölcstelen kommunisták jutottak osztályrészlül. Valóban, egyetlen más úgynevezett szocialista országban sem tették földönfutóvá a hadigondozottakat, hadiözvegyeket, hadiárvaikat, csak Magyarországon történt ez meg. Valóban rendkívüli méltánytalanság volt az, amit '49-ben ellenük elkövettek.

Amikor 1993-ban az első demokratikusan választott kormány honvédelmi minisztere, Für Lajos elhatározta, hogy orvosolja ezeket a sérelmeket, egyfelől úgy, hogy helyreállítja jogfolytonosan a jogosultak számára a hadigondozást, másfelől pedig úgy, hogy egyösszegű, úgynevezett ex gratia kárpótlásban részesíti az egykor volt hadigondozottakat, akkor én voltam az a szerencsés, aki a Honvédelmi Minisztérium jogi főosztályvezetőjeként az önök által oly vehemensen támadott törvényjavaslatot kidolgozhattam, illetve az előkészítését irányíthattam, sőt jómagam vettem részt azon a kormányülésen is, ahol ezt a törvényjavaslatot az Antall-kormány akkor éppen Boross Péter elnökle mellett tárgyalta.

Azért mondom ezt el, mert bizonyos fogalmakat tisztázni kell, tisztelt képviselőtársaim, és meg kell érteni. A hadiárva meg a volt hadiárva között hatalmas különbség van elvileg is, törvényileg is, és ha jól belegondolnak, morálisan is és az állam velük szem-

beni kötelezettsége szempontjából is. Azt hiszem, hogy akikről önök beszélnek, azok az úgynevezett volt hadiárvaik, azok a már meglelt korú, idős férfiak és nők, akik életük egy szakaszában igencsak megszenvedték azt, ahogy ön mondta, hogy nekünk kommunistából is az alja jutott, mert igen nehéz körülmények között növekedtek fel, nem volt kenyérkereső édesapjuk, mert ott maradt a fronton, mert a haza szolgálatában életét veszítette.

Közülük bizonyára nagyon sokan egész életükre szóló sebeket kaptak, de ezt egyénileg nagyon nehéz meghatározni, hogy kit mekkora hátrány ért. Nyilvánvalóan nem az elmaradt pénzbeli támogatás a lényeg, hiszen más jogcímenen - akár árvaellátásként, akár szociális segélyként - azért kaptak ellátást, nem haltak éhen, hiszen ma is itt vannak velünk, de nagyon sokat szenvedtek. Közülük lettek orvosprofesszorok, lettek segédmunkások, sokféle személyes sorsuk van.

Ezért döntött úgy az Antall-kormány 1993-ban, amikor benyújtotta a '94-ben elfogadott törvényt, hogy nekik úgynevezett ex gratia juttatásként, tehát nem alanyi jogon kikövetelhető kártérítésként, hanem egyfajta kárpótlási jogcímen méltányosságból egy egyösszegű kárpótlást állapít meg. Ez volt az a bizonyos 50 ezer forint. 50 ezer forint abban az időben sem volt sok pénz.

A kormány ülésén, ha már szóba jött, 1993 végén Boross Péter azt mondta, hogy talán nem is kelene ezt adnunk, mert aki kapja, az kevesellni fogja, aki meg nem kap belőle, az meg dühös lesz, hogy ő miért nem kapott, az irigyelni fogja. Nagy bölcsesség volt Boross Péter szavaiban, mert lám, a mostani vita is azt igazolja, hogy a dolog azóta sem került nyugvópontra, holott az elmúlt rendszernek rengeteg olyan sérelmezettje van, gondoljon az ikszes gyerekekre, akiket nem vettek fel egyetemre azért, mert polgári származásúak voltak. Ők vajon kaptak-e kárpótlást? Nem kaptak, pedig az ő életük is politikai okból, a rendszer bűnei miatt elnehezült. Nagyon nehéz erkölcsi kérdések ezek.

Aztán vannak az igazi hadiárvaik, képviselő úr. Ön nem rájuk gondolt. Hadiárvának ma a törvény alapján az minősül, aki hadiárva lett valamikor, és sose vált keresőképesé, mert az ember addig hadiárva, amíg gyerek, amikor felnőtt, akkor már volt hadiárva, mert 18 éves kora fölött régen se járt. Tetszik érteni? A '93-as honvédelmi törvény alapján sem járt munkaképes felnőtt embernek hadiárvaségély.

Hadiárva az, aki mondjuk testi, szellemi fogyatkozása miatt a mai napig eltartásra szorul és munkaképtelen, ez néhány ember. Nyilván ön a sok száz- ezernyi volt hadiárváról beszél, akiket a kormány egyszer az azóta szándékunk szerint véglegesen lezárt kárpótlási folyamatban, megengedem, szerény összeggel - megengedem, jelképesen -, de mégiscsak egy egyösszegű juttatásban részesített, amely kifejezte a magyar állam sajnálkozását amiatt, ami velük történt. Nem tudta jóvátenni az ő sérelmeiket, mert az lehetetlen.

Ha most mi újra megnyitjuk ezeket a kárpótlási jogcímeiket, és ezért nem anyagi kérdés ez, akkor fognak jönni azok, akiket nem vettek fel az egyetemre, fognak jönni mások. Aztán fognak jönni egyéb kárpótlási jogcímeik is, amelyek talán már többszörösen kielégültek, és talán nem annyira indokolt azokat újra megnyitni. Úgy gondolom tehát, a kormány helyes elvi állásponton van, amikor azt mondja, hogy rászorultsági alapon azoknak ad ellátást, akik a mai napon is a hadicselekményekkel összefüggésben károsultak.

Kulcsár Gergely képviselő úr kérdéseire még szeretném elmondani, nem olyan vicces dolog az egyenruha-viselés állami vezetőknek. Tudja, én jártam Afganisztánban olyan táborban, ahol fehér ingben elég feltűnő lett volna a sok katona között az egyetlen civil, mert kitűnő célpontot nyújt. Ennek a problémának a jogi rendezésére kerül most sor. Művelési területről van szó, tisztelt képviselő úr, tessék elolvasni a törvényt, nem Magyarországról van szó, művelési területről, biztonsági okokból. Úgyhogy nem parádézni akar senki, csak nem akar élő céltáblaként masírozni adott esetben.

A jobbikos képviselők tőlük teljesen megszokott módon - és én tisztelem az önök véleményét - vitatják Magyarország NATO-tagságát. Magyarország biztonságának a sarokköve a NATO-tagság, ezt a magyar nép egy népszavazáson 85 százalékos többséggel nyilvánította ki. Amennyiben önök úgy gondolják, hogy többséget tudnak szerezni egy ettől eltérő állásponhoz, ahogy a belépésről népszavazás döntött, nyilván nincsenek elzárva attól, hogy egy újabb népszavazást kezdeményezzenek.

Ami azonban azt a megjegyzését illeti, hogy nemcsak hogy nem szolgálja a nemzeti érdekeinket például az afganisztáni meg más missziókban való részvétel, hanem ha ezt nem csinálnánk, akkor több pénz maradna a katonák megélhetésére. Javasolom önnek, hogy katonák jelenlétében azért ne érveljen ezzel, ne mondja azt, hogy hú, de jó lenne, ha nem mehetnének misszióba, mert félek, hogy a testi épsége is veszélybe kerülne.

Képviselő úr, a helyzet az, hogy a missziós beosztásokért a katonáink versengenek, mert hiszen az ott elérhető jövedelem lényegesen meghaladja az idehazai jövedelmet.

Itt szeretném elmondani azt, hogy teljes tévedés Mirkóczki Ádám képviselő úrnak az e vonatkozásban elmondott felszólalása. Javasolom, hogy tessék ezt tanulmányozni, hogy mibe kerül nekünk a NATO-tagság. (*Mirkóczki Ádám: Milliőről beszéltem, de milliárdot mondtam.*) Igen, itt 6000-7000 milliárd forintot említett, akkor az 6-7 milliárd forint, tehát egy ezreléke igaz annak, amit ön mondott, így gondolta. No, így már annyira nem eltűzött az összeg, de mindenféleképpen szerettem volna visszatérni, nehogy a hallgatókban ez a nyelvbtlés megrögzüljön, bár ön többször is megismételte ezt a számot. (*Mirkóczki Ádám: Ezermillióra gondoltam.*) Nem baj, a lényeg az, hogy tisztáztuk, hogy tévedni tetszett.

Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak elmondtam már az önkéntes tartalékos rendszerrel kapcsolatban a véleményemet. Kérem, hogy vegye ezt figyelembe. Én úgy gondolom, hogy az az érintettek érdekeit szolgáló intézkedés volt, és ha tudná, hogy hány rendőr és tűzoltó jelentkezett tartalékos katonának azért, hogy a korábbi nyugdíját változatlan összegben meg tudja kapni, és boldogan szolgált az egykori vagy éppen az új bajtársai között tartalékos katonaként.

(16.30)

Nem láttam lógó orrú embereket. Ha ilyen van, annak nem is javasolom, hogy maradjon köztünk; én nyugodt vagyok e tekintetben. Nyugodt vagyok a Kiss László által elmondottak vonatkozásában is, mert hát valamennyien Isten kezében vagyunk.

Azt, hogy a hadigondozotti ellátás örökölhető legyen, megint egy igen súlyos elvi, szakmai tévedésnek gondolom, ez ugyanolyan, mint ha azt mondanánk, hogy ha a nyugdíjas meghal, akkor a nyugdíját örökölje a családja. (*Dr. Staudt Gábor közbeszól.*) Igen, azt mondja a képviselő úr - nem hallják a nézők -, hogy a kiesett összeg, amit elveszített. 1994-ben végérvényesen kárpótlási jelleggel; nem azért, mert járt, hanem mert az állam úgy döntött, hogy méltányolja az egykor volt hadiárva - már évtizedek óta nem hadiárva - sérelmét, és nekik egy egyösszegű juttatást biztosít. Ezt mindenki, aki kérte, megkapta, akkor sem volt mód arra, hogy a 49 és 90 közötti vagy mondjuk, a 49 és 54, 56, 59... - ki hány éves korában érte el a keresőképes kort, az elveszett összeget igényelje. Most két évtized elteltével elég furcsa lenne akár az eredeti jogosultnak, pláne az örökösök részéről, hogy ilyenfajta jogosultságot meg alapítani.

Megköszönöm Mirkóczki képviselő úrnak a Kratochwill Károlyról elnevezett - ez sem egy lényegtelen kérdés, hogy a székely hadosztály parancsnokáról neveztük el azt a honvéd középiskolát, amely egyébként egy elektronikai szakiránnyal bíró szakközépiskola volt, és ezt meg is tartottuk, mert a jövő többek között az elektronikai harc, a kibervédelem, és ebben az iskolában több száz fiatal van, és ha látta őket, akkor bizonyára örült a szíve önnek is. Az enyém is örül, ha látom őket, és találkozom velük, sok nagyszerű hallgatónk van.

Én akkor döntöttem úgy, hogy elindulunk ezen az úton, és újra legalább egy ilyen középiskolát felállítunk, amikor egyszer a tábornoki kar tagjaival, voltak vagy húszan, a szobában beszélgettünk, hogy hányan vannak önök között - kérdeztem én -, akik katonai középiskolában vagy kollégiumban végeztek, és a többség feltette a kezét. Tehát igenis a jövő katonai elitjének képzésében a tapasztalatok alapján igen hasznos lehet az, ha ilyen iskoláink vannak, ahol tizennégy éves koruktól hozzáigazodnak, beleszocializálódnak a honvédség életébe és a hazafias szellembe a fiatalok.

Fontolva haladunk, fontolva haladunk, megnézzük, egy-két évig működtetjük az iskolát, megnézzük a tapasztalatokat. A jövő esztendőben biztosan nem nyitunk újabb ilyen iskolát, de én nem zárkozom el az elől, hogy továbbmenjünk ezen az úton.

Nos, azt kéri Mirkóczki képviselő úr, hogy ciklusokon átívelő honvédelmi program kell. Szeretném emlékeztetni arra, hogy 2012-ben megújítottuk a nemzeti katonai stratégiát is, amely egy nyilvános dokumentum (*Az elnök cseppetessel jelzi az időkeret leteltét.*), tehát letettünk egy hosszú távra szóló - köszönöm szépen - stratégiát és egy tízéves fejlesztési tervet is. Nem ellenzem, hogy mindezeket a kérdéseket megvitassuk, és a meglévónél is szélesebb konszenzuális alapon folytassuk a közös munkát.

Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmet, elnök úr. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2085. számon az informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitájára kijelölt bizottság a Kulturális bizottság.

Elsőként megadom a szót Czunyiné dr. Bertalan Judit asszonynak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, államtitkár asszony!

CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény, majd az annak végrehajtására kiadott kormány- és miniszteri rendeletek új alapokra helyezték a magyar köznevelési rendszert. Számos új jogintézmény került bevezetésre és olyan intézkedések, amelyek az elmúlt három esztendőben biztosítják a magyar iskolarendszer számára, hogy képes Magyarország bármely településén az iskolába járó gyermek számára esélyteremtővé válni.

A korábbi szegregált, széles társadalmi csoportokat a boldogulási esélyektől elzáró közoktatási rendszert hivatott az új szabályozási környezet felváltani. Átalakult a köznevelés: az általános iskolákat és a kötelező óvodáztatást beleértve olyan szabályozási környezet alakult ki, amely már kisgyermekkorától az állami felelősségvállalással az intézményrendszeren keresztül biztosítja a gyermek számára a továbblépés lehetőségét. Az állami fenntartásba vétel is azt jelentette, hogy az önkormányzati fenntartásból az iskolák az állami fenntartóhoz kerüléssel azt az esélyt és jobbiztonságot teremtik meg az intézmé-

nyek számára, amelyben a gyerekek, a tanulók egyenlő esélyekkel tudnak továbblépni, és jelenti ugyanakkor azt a felelősségvállalást is, amelyet az állam a gyermekek, az iskola fenntartása irányába e tekintetben képvisel.

Bevezettük a pedagógusok számára az új foglalkoztatási szabályokat, ami a pedagógus-életpálya-modell keretében jelentős és korábban évtizedekig nem tapasztalt illetményemeléssel járó életpályarendszert jelent. A kormány elfogadta 1603/2014. számú kormányhatározatával a két, közvetlenül is köznevelést érintő stratégiát, a köznevelés-fejlesztési stratégiát és a végzettség nélküli iskolaelhagyás elleni középtávú stratégiát, kijelölve ezekkel egyben a nemzeti köznevelés továbbfejlesztésének és továbblépésének, kormányzati intézkedéseknek a kereteit az elkövetkezendő esztendőkre.

Az új köznevelési rendszer működése során szerzett tapasztalatok alapján a további hatékonyság és működőképesség fokozása érdekében szükséges az eredeti, a 2011. évi jogalkotói szándéknak megfelelő gyakorlat megerősítése céljából néhány ponton módosítani, pontosítani a törvény rendelkezéseit. Valamint több lényegi változtatást is bevezetünk ezzel a törvényjavaslattal.

A törvényjavaslat elsődleges célja a kormánynak már a 2012 és 2013 szeptemberében bevezetett új intézkedéseket megalapozó szabályozás tökéletesítése, kiegészítése. Célunk továbbá az is, hogy a törvény keretjelleghöz igazodóan terjedelmében egyszerűsödjön, ezért számos törvényi rendelkezés deregulációja történik meg a kerettörvényi jelleg erősítésével és egyes, jelenleg törvényi szinten szabályozott területek alacsonyabb jogszabályi szintre történő helyezése érdekében.

A törvénybe a javaslatunk alapján beépül, és ezt követően jelentős európai uniós forrásokkal támogatott lesz a végzettség nélküli iskolaelhagyás elleni középtávú stratégia egyik eleme, az iskolai lemorzsolódás megelőzését támogató intézkedés és annak központi eleme, az iskolai jelző- és pedagógiai támogatórendszer. A módosítás célja, hogy elősegítse a stratégia megvalósításához illeszkedő, az EU 2020-as vonatkozó célkitűzéséhez tett hazai vállalás teljesítését. A jelző- és pedagógiai támogatórendszer működtetésének, részletszabályainak megállapításával és az iskolai lemorzsolódással érintett tanulói kör jellemzőinek pontos meghatározásával kormányrendeleti szinten az erre vonatkozó felhatalmazó rendelkezést építjük be a törvényjavaslatba.

Ezen lemorzsolódást csökkentő intézkedéshez kapcsolódik a tankötelezettség megszűnésére vonatkozó szabályozás módosítása, ami a jelenlegi hatályos 16. életév betöltésének napja helyett a tanév végéig határozná meg a tankötelezettséget. A köznevelési intézmények által ellátható feladatok körének bővítését, többcélú intézményekre vonatkozó szabályozás kiegészítését is indokoltnak tartottuk, így a javaslat alapján a gyógytestnevelés, a konduktív pedagógiai ellátás és a kiemelten tehetséges gyerme-

kek, tanulók ellátása - mint pedagógiai szakszolgálati feladat - ne csak a pedagógiai szakszolgálati intézményben, hanem a nevelési, oktatási intézményben is ellátható feladat legyen a jövőben; ezzel rugalmasabbá válik a feladat szervezése, és még közelebb kerül majd a tanulókhöz.

(16.40)

Lényeges pontja a törvényjavaslatnak a pedagógiai szakmai szolgáltatások és egyes más, jelenleg kormányhivatali feladat- és hatáskörök Oktatási Hivatalhoz történő telepítése. A feladat hatékony és szakszerű megvalósítása érdekében indokolt az állami köznevelési feladatellátás körében az Oktatási Hivatal kijelölni a pedagógiai szakmai szolgáltatások ellátására, ugyanis a hivatal jelenleg is szervez több uniós projekt gazdjaként olyan pedagógustovábbképzéseket és olyan szakmai tevékenységeket - pedagógusok minősítése, az országos pedagógiai szakmai ellenőrzésre történő felkészülés -, amely során a felhalmozott szakmai kompetenciát és gyakorlati tapasztalatot ennél a szakmai szolgáltatásnál is tudja biztosítani és háttérként alkalmazni.

Mindezeken túl az országos pedagógiai szakmai szolgáltatásként szervezett szaktanácsadási feladatokat is indokolt az Oktatási Hivatalhoz telepíteni, továbbá a kormányhivataloktól is indokolt egyes köznevelési feladatokat - pedagógusok minősítési eljárása - az Oktatási Hivatalhoz telepíteni.

A köznevelési intézmények vezetői esetében a kötelező órák számának a meghatározására vonatkozó szabályokon a gyakorlat alapján igazítani szükséges. A hatályos szabályok szerint problémát okoz, ha az adott tantárgy tanítására jogosító szakképzettséggel rendelkező igazgatók vagy más vezetők nemzeti köznevelési törvényben rögzített heti óraszámja alacsonyabb, mint az adott iskolatípusban az igazgató által tanított szaktantárgy heti kötelező óraszámja. A javasolt új rendelkezés az iskolákban alkalmazott kötelező kerettantervek heti óraszámát is beépíti a szabályozásba, meghatározva azt, hogy a nemzeti köznevelési törvény 5. mellékletében nevesített, heti minimálisan tanítható órák száma növelhető az adott iskolatípus kötelező kerettantervében, illetve annak alapján az iskola helyi tantervében meghatározott tantárgyi óraszám mértékéig.

Több olyan kérdést is rendez jelen törvényjavaslat, amelyek a foglalkoztatás előmozdítását, a szakképzettségek pontosabb lehatárolását támogatják. Így az óvoda-, iskolapszichológus képesítési követelményeinek módosítása a jobb foglalkoztathatóság érdekében, továbbá egyes vezetők kötelező óraszámának csökkentése, illetve a középiskolai magasabb vezetői megbízás feltételeinek vagy az egyházi jogi személy által az általa fenntartott intézményben, továbbá a hit- és erkölcsoktatásban közreműködő foglalkoztatottakra vonatkozó végzettségi, szakképzettségi szabály pontosítása ilyen területek.

Mivel a köznevelési intézmények vezetőinek megbízása a tanítási év végét követő időszakban - nyáron - járna le, de számos esetben, például lemondás vagy egyéb rendkívüli okok miatt az nem mindig így teljesül a gyakorlatban, szükséges a Kjt.-beli törvényi előírásoktól szintén ágazati szaktörvényi szintű speciális szabályozás útján eltérni, és törvényi szintre emelni a köznevelési ágazat sajátosságaiból következő ezen szabályozási elemet. Egyértelművé és pontosá szeretnénk tenni néhány szabályt, így a közösségi szolgálat elvégzésének véghatárideje vagy a köznevelési intézmény azonnali megszüntetésének, nyilvántartásból törlésének a lehetősége.

Kifejezetten nevelési, pedagógiai vonatkozású azon javaslatok köre, amelyek alapján az első évfolyamnál magasabb, eredményesen elvégzett évfolyamok megismétlését nem tennénk a későbbiekben lehetővé. Nem is élnek ezzel a lehetőséggel jellemzően a szülők, ugyanakkor egyes esetekben visszaélésre adhat alapot, okot, hiszen a jelenlegi szabályozás alkalmas lehet lefékezni a tanuló előrehaladását a szülő kérésére adott évfolyamokon, ugyanakkor mindez nem garantálja a magasabb tudásszint elérését a gyermek számára, ám közben ehhez egyes fenntartók többlettámogatást szereznek.

A Nemzeti Pedagógus Kar létrejöttével lehetőség nyílt a pedagógushivatás presztízsének emelésére, növelésére, a szakma szakmai véleményének a befogadására, a pedagógus hivatás szakmai, etikai normái fejlődésének az elősegítésére.

Ez utóbbinak a megjelenési formája az etikai kódex. A Nemzeti Pedagógus Kar által elkészülő etikai kódex alapelveit a javaslattal ki kívánjuk terjeszteni a magánfenntartású intézményekben foglalkoztatott pedagógusokra is, ezzel is elősegítve, hogy minden pedagógus részére követhető és világos erkölcsi, etikai értékmérő legyen nyilvánosságra hozva.

A fenti érdemi módosításokon túl egyes, törvényi szintű szabályozást nem igénylő rendelkezések deregulációja történik meg a törvényjavaslat által, ezek azonban nem vesznek el, nem vesznek ki a szabályozásból, hanem a működtetés, a gyakorlat, a gyorsabb, hatékonyabb oktatásszervezés szempontjainak figyelembevétele mellett alacsonyabb szintű jogszabályokban kerülnek meghatározásra.

Kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy az önök által ismert törvényjavaslatot, a köznevelési törvény módosítását - a rendszer működtetésének, a tartalmi keretek meghatározásának, jobbításának szándékával előterjesztve - támogassák annak érdekében, hogy a köznevelési intézményrendszerek tartalmi és esélyteremtő lehetőségeit még jobban tudjuk érvényesíteni a jövőben.

Köszönöm figyelmüket. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor.

Elsőnek megadom a szót a Fidesz képviselőcsoportjából Kucsák László képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

KUCSÁK LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Engedjék meg, hogy az előttünk fekvő javaslatot nagyjából három kérdéskör köré csoportosítva vegyem sorba, először a gyerekek, tanulók szempontjából, aztán a pedagógusok, intézményvezetők szempontjából, és végül az intézmények kapcsán.

Tehát a gyermekek, tanulók kapcsán mit fogalmaz meg az előttünk fekvő javaslat? A hazai oktatásügy egyik legfontosabb problémája, hogy a tanulók teljesítményében nagy a szóródás, és minden erőfeszítés dacára még mindig jelentős az iskolából kimaradók, végzettséget, képzettséget nem szerzők aránya.

Az egyéni sorsok szempontjából egy tanuló lemaradása, kimaradása is sok. Az iskolából való kimaradás nem sajátosan hazai jelenség, erre utal, hogy az EU 2020 stratégiának is egyik fontos célkitűzése a korai iskolaelhagyás csökkentése. Emiatt is mondhatjuk, hogy a törvényjavaslat talán legfontosabb újítása, hogy bevezeti a lemorzsolódással veszélyeztetett tanuló fogalmát, jelző és helyi pedagógiai támogató rendszert hoz létre a lemorzsolódók feltérképezésére, kezelésére. Ezzel országosan áttekinthetővé válik, hol magas a leszakadó tanulók száma, mód nyílik a felzárkózás nyomon követésére, ami szükség esetén lehetővé teszi akár országosan is a célzott támogató beavatkozásokat.

Ez összecseng azzal a kiemelt oktatási körzettel operáló programmal, amelynek bevezetését francia mintára a Fidesz már 2002 előtt kísérleti jelleggel elindította, a legrosszabb iskolai mutatókkal rendelkező területek felzárkóztatására, amit aztán a szocialista-liberális kormány leállított.

Tekintve, hogy az iskolai leszakadás okai gyakran az óvodáskorban is kereshetők, megfontolandónak tartjuk, hogy a lemorzsolódással veszélyeztetettek körének felmérését, felzárkózásuk támogatását terjesszük ki az óvodáskorúakra is. Ezzel csökkenthető lenne a későbbi leszakadás valószínűsége, így annak mindennemű társadalmi költsége is.

A törvényjavaslat lépést tesz a súlyos és halmozottan fogyatékos gyermekekre vonatkozó szabályozásban. A súlyos és halmozottan fogyatékos gyermekek, attól fogva, hogy fogyatékoságukat felismerik, korai fejlesztésben és gondozásban vesznek részt, az ötödik életévtől kötelező óvodába járást pedig úgynevezett fejlesztő nevelésben teljesítik. A fejlesztő nevelés ellátása a pedagógiai szakszolgálat feladata. Ezért e törvényjavaslat törli önálló alapfeladatként történő említését, hiszen említi a pedagógiai szakszolgálatot mint alapfeladatot.

Egy további lépésben szükségesnek látjuk a súlyos és halmozottan fogyatékos gyermekek tekintetében is egységes terminológia alkalmazásával hozzáigazítani a törvényt a 2015 szeptemberétől életbe lépő, harmadik évtől kötelező óvodáztatáshoz.

(16.50)

A törvényjavaslat érinti az óvodai ellátást és a tanulói jogviszonyt és egyéb, a gyermekekre, tanulóokra vonatkozó szabályozásokat. Kiegészíti az óvodai elhelyezés megszűnésének eseteit azzal, ha a gyermek az óvodába járási kötelezettséget külön teljesíti. Pontosítja, szigorítja a magántanulóvá nyilvánítás feltételrendszerét, ami erősebb garanciákat jelent a tankötelezettség teljesítése szempontjából. Míután a törvény megengedő szabályozása a tapasztalat szerint nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, nem eredményezett jobb iskolai teljesítményt, az első osztály kivételével megszünteti annak lehetőségét, hogy szülői kérelemre a sikeres tanév megismételhető legyen. Koherenzia zavart megszüntetve pontosítja a közösségi szolgálat igazolásának határidejét. A nem magyar állampolgárok gyermekeinek jogait is pontosítja.

A Híd-programra vonatkozó szabályozást a törvényjavaslat nagyrészt törölni javasolja, vélhetően deregulációs szándékkal. Megfontolandó, mivel a Híd-program döntően a tankötelezettség teljesítésének időszakára esik, és fontos eleme a korai iskolaelhagyást megelőző lépéseknek, hogy a szabályozás tartsa meg mindazokat a szabályokat, amelyek Híd-programba való bekerülésre, a Híd-programok követelményeinek teljesítésére és a programban való továbblépés, a tankötelezettség teljesítésének folytatása alapvető kérdéseire vonatkoznak.

A pedagógusok, intézményvezetők szempontjából számos esetben egyszerűsíti a javaslat a képesítési előírásokat, ami több területen biztosíthatja a szakemberellátást, ennek megfelelően korrigálja az iskolapszichológusi, hitoktatói tevékenység ellátásának feltételrendszerét, megszünteti a szaktanácsadók, köznevelési szakértők esetén a foglalkoztatást mint előfeltételt, ami lehetővé teszi olyan szakemberek foglalkoztatását is, akik amúgy jelentős tapasztalattal rendelkeznek.

Fontosnak tartjuk, hogy ez minden esetben oly módon történjék, hogy a szakszerűség garantált legyen.

Több pont érinti az intézményvezetői szerepkört. Óraadói jogviszonyban dolgozók előtt nyitja meg az intézményvezetői megbízás lehetőségét, egyúttal egységesíti a vezetői megbízás lejártának határidejét a tanítási időn kívüli időszakokra. Újrászabályozza, rugalmasabbá teszi a vezetői óraszámok szabályozását, ezzel rendezti azt a problémát, hogy a vezetők tantárgyainak óraszámja igen eltérő lehet. Megtörténik a kizárólagosan sajátos nevelési igényűeket nevelő intézmények vezetői óraszámának újrászabályozása is.

A pedagóguskar esetén törölni javasol minden olyan rendelkezést, amelynek alacsonyabb szintű jogszabályban vagy a kar működését leíró szabályzatban lenne a helye, ugyanakkor előírja a kar által megalkotott etikai kódex alkalmazásának kötelezőségét az állami köznevelési intézmények számára.

A törvényjavaslat bevezeti a fejlesztő nevelést-oktatást végző gyógypedagógiai, konduktív pedagógiai nevelési-oktatási intézmény fogalmát, és az utazó gyógypedagógusi és utazó konduktori hálózat működtetését megnevezi az alapfeladatok között, ezzel is megerősítve azok tevékenységét.

A törvényjavaslat kiegészíti a pedagógiai szakmai szolgáltatások körét, és a pedagógiai szakmai szolgálatok szervezését az Oktatási Hivatalhoz telepíti át. További előrelépés, hogy rendezi a szakmai szolgáltatások igénybevételének ingyenességét az egyházi és magánintézmények tekintetében. Az egyes feladatok - gyógytestnevelés, tehetséggondozás, konduktív pedagógia - kikerülnek a pedagógiai szakszolgálatok kizárólagos feladatköréből, ami szervezési tekintetben jelent érzékelhető könnyítést, és például a tehetséggondozás tekintetében pedagógiai szempontból is indokoltnak látjuk.

Az intézmények vonatkozásában üdvözlendő, hogy a törvényjavaslat szűkíti az intézményátstrukturálásnak minősülő esetek körét, ami adminisztratív könnyítést is jelent. Ezzel is összefügg, hogy átalakítja a többcélú intézmény fogalmkörét, hogy a több funkciót ellátó intézmények ne minősüljenek minden esetben - akár feleslegesen is - többcélúnak, a funkcióbővítés ne hozzon magával minden esetben bürokratikus terheket. Egyúttal bővül a többcélú intézmények köre, létrehozza az óvoda-bölcsődét, ami nem azonos a már meglévő, egységes óvoda, bölcsőde definíciójával.

A törvényjavaslat pontosítja annak szabályozását, ha a magán- vagy az önkormányzati intézményt a hatóság jogszabálysértés miatt a nyilvántartásból törli, módosítja, kiegészíti a súlyos szabálysértés fogalmát ezzel összefüggésben.

Deregulációs elemként töröl a törvény a köznevelési szerződésre vonatkozó egyes szabályokat. Fontosnak tartjuk, hogy az iskolaalapítás kiszámíthatóságának, az önkormányzati szempontok, érdekek megjelenítésének törvényi, jogszabályi szinten maradjanak garanciái.

A javaslat felhatalmazást ad a kormánynak a vallási, világnézeti tekintetben elkötelezett, továbbá a nemzetiségi iskolai nevelésre-oktatásra vonatkozó, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőségről szóló törvényi rendelkezések érvényesülésének szabályozására.

A javaslat megszünteti a fenntartói jog átadásának kategorikus tilalmát, megadja átadásának lehetőségeit. Pontosítja a nevelési-oktatási intézmények összefüggésében a működtető fogalmát, a működtető feladatait, és korrekciókat végez a helyi önkormányzatnak a működtetés alóli mentesülése szabályain, ezzel kapcsolatban az ingatlanok fenntartásának, KLIK általi átadásának, átvételének eseteit pontosítja. Szabályozza a pedagógiai szakmai szolgáltatások önkormányzati ingatlanhasználata. A KLIK általi intézményátvétellel fogalmaz meg önkormányzati jogokat.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem az elhangzottak szíves mérlegelését. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Kiss László képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

KISS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Először a jogszabályról általánosságban szeretnék beszélni, hiszen azt gondoljuk, hogy ez a jogszabály olyan problémákat kíván megoldani, amelyek nem lennének jelentős részben akkor, hogyha az az ámokfutás, amit önök közoktatási reformnak neveznek, az előző négy évben nem történt volna meg. Azonban számos olyan szabályt, területet nem rendez, amelynek a rendezése régóta várat magára.

Például továbbra sem kezelik a nem pedagógus közalkalmazottak helyzetét, az ő alacsony bérezésüket, illetve az egyes státusbeli problémákat; a tankönyvkáoszt, amit önök idéztek elő; azt, hogy az önök által kibocsátott kísérleti tankönyvek tele vannak zagyvaságokkal; azt, hogy csökkentették, leszállították a tankötelezettséget 16 éves korra, ahogy ez ismert. Megjegyzem, ezzel önök valóban éltanulók lehetnek, hiszen a bolygón nem nagyon volt az elmúlt 15-20 évben arra gyakorlat, hogy valamelyik ország csökkentette volna a tankötelezettségét. Olyan van, nyilvánvalóan, hogy nem 18 éves a tankötelezettség, de olyan, hogy 18 évről csökkentették volna, ilyen nincsen.

Amikor önök beszélnek a korai iskolaelhagyásról és annak a következményéről, akkor teszik ezt úgy egyébként, hogy az önök intézkedéseinek jelentős része az, amely növelte a korai iskolaelhagyás statisztikáját, szemben egyébként az uniós gyakorlattal és szemben az Unió többi országának adataival. Elég, ha csak, még egyszer mondom, felidézhetjük a tankötelezettség csökkentését, de akár a gyermekvédelmi felelős státusának a visszavonását az intézményekből, és ezt még lehetne sorolni.

A NAT módosítása is katasztrófákat okozott, ez főleg a tartalmi szabályozás kapcsán jött létre, de itt láthatjuk a javaslatban a tanfelügyeleti rendszer létrehozását is, amelyet tovább próbál az előterjesztő nyomni - a '70-es, '80-as éveket idézve föl ezzel -, azonban magát a tanfelügyeleti rendszert, amelyet önök már régóta létre akarnak hozni, a mai napig sem sikerült fölállítani. Nyilván ezeket az anomáliákat kívánja ez a javaslat is kezelni.

Magával az államosítással is olyan zagyva fogalmak jöttek létre - a fenntartó-működtető kettősre gondolok -, amelynek fogalmi kereteit próbálja ez a javaslat, akár még időnként helyes irányba is terelni, azonban azért azt is látni kell, hogy ebben a szektorban hatalmas az elégedetlenség. Ha azok a pozitív hangok, amelyeket a kormányzat folyamatosan a pedagógusok kapcsán mond, igazak lennének, akkor az elmúlt héten nem tüntettek volna a pedagógusok, és nem követelték volna például azt, hogy ne fogadják el a költségvetést, lépjenek föl a gyermekszegénység ellen, emeljék föl az adminisztratív dolgozók bérét, érdemi egyeztetések történjenek a reformok

előtt, és vizsgálják felül azokat a közoktatási intézkedéseket, amelyeket önök az elmúlt időszakban tettek.

(17.00)

Ha kitérünk a törvény részleteire, akkor még egyszer mondom, valóban az látszik, hogy a korábbi rossz törvényt próbálják fabrikálni. Van, amikor jó irányban teszik ezt, van, amikor próbálnak reagálni azokra a krízisekre, amelyeket önök okoztak. Ha nézzük az egyes pontokat, akkor rögtön itt is az első dolog, amire kitérnék, az intézményát szervezés fogalmának megváltoztatása. Ugye, itt betettek egy kis toldalékot, így nem számít intézményát szervezésnek a jogszabályváltozásból eredő módosítás sem.

(Az elnöki széklet Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Magam úgy gondolom, hogy az intézményát szervezés ténye önmagában fizikailag létező dolog, akkor is, ha egyébként jogszabályváltozás kötelez például egy olyan oktatási intézményt, amely gimnáziumi és szakközépiskolai osztályokat is fenntart, hogy többet ilyen nem tehet, ekkor ennek is intézményát szervezésnek kellene lennie. Ez a módosítás, a jogszabályváltozásból eredő módosítással ebben az esetben kizárná azt, hogy itt is olyan rendszert kelljen alkalmazni átszervezésnél, amit a többi intézménynél kell. Például itt gondolok arra, hogy tanév közben nem lehet ezt az átszervezést megvalósítani.

A működtető fogalmi keretének változtatásánál azt látjuk, hogy itt valóban történik egy fogalmi átrendeződés. Magam azt gondolom, hogy nem ördög-től való ez a megfogalmazás, amit önök újként alkalmaznak a működtető fogalmánál. De itt is látszik az egyébként, hogy tovább bontanak egy olyan fogalmat, ami az egyik alapfogalmuk önöknek, ami viszonylag régen volt a működtető törvényben.

A lemorzsolódással veszélyeztetett tanuló fogalmának megalkotása. Magam nagyon örülök, hogy ez bekerül a nemzeti köznevelésről szóló törvénybe, hiszen valóban reagálni kell arra, hogy szemben az európai trendekkel, az iskolát végzettség nélkül elhagyók száma folyamatosan emelkedik. Azt gondolom, hogy ha bármilyen olyan intézkedést tesz a kormányzat, ami ezeknek a számoknak a csökkentését célozza, akár a lemorzsolódással veszélyeztetett tanuló fogalmát megalkotja, ez mindenképpen olyan irány, amit én magam támogatni tudnék. Sokkal jobban örülnék azonban, ha további olyan lépéseket tenne a kormányzat, mondjuk, visszavonná azt a szabályt, ami a 16 éves tankötelezettségre vonatkozik, és visszaállítaná a 18 éves tankötelezettséget, vagy például a gyermekvédelmi felelős szerepét újra előtérbe helyezné a közoktatásban; akkor ezeknek az új fogalmaknak, amiket államtitkár asszony is említ

tett, valóban lenne helye és lenne olyan hatása, amit ön elvár.

Valóban, ha nézzük, számos esetben szintén láthatjuk azt, hogy ezek az új fogalmi keretek kidolgozásra kerülnek, és például nagyon jónak tartjuk azt is, hogy a lemorzsolódással veszélyeztetett tanulók támogatásához kapcsolódó „korai jelzés” pedagógiai támogatási rendszer működtetése önálló pontként bekerül a pedagógiai szakmai szolgáltatások közé. Azt gondolom, ennek nagyon is helye van, és még egyszer mondom, ezt támogatnám. Azzal együtt, hogy még sokkal jobban örülnék annak, még egyszer mondom, ha további olyan intézkedéseket, amelyekkel önök növelték az iskolát elhagyók számát, visszavonnák.

A következő lépés, amiről beszélni kell, az óvoda-bölcsőde mint többcélú intézmény megalkotása. Ez régóta létező koncepciója gyakorlatilag mindenkinek, akik az oktatásban léteznek, és azt kell mondanom, hogy logikus válasz. Hiszen jelen pillanatban a bölcsődei férőhelyből is gyakran hiány van, illetve sok településen az óvodai férőhelyből is gyakran hiány van. Abban az esetben, ha egy többcélú intézmény létrejöhet óvoda-bölcsődeként, akkor ez képes lehet arra, hogy bizonyos fejlesztésekkel mind a két hiányt kezelje. Akár itt kistélepülésekről van szó, ott ez akár sokkal jobban is működhet. Azonban félok az, ahogy akár az óvodai, akár a bölcsődei férőhelyek kapcsán, amelyből mindkét esetben hiány van, önmagában ez a definíció, ez a lehetőség nem oldja meg a két intézményrendszer hiányát. De mindenképpen előremutatónak tartjuk azt, hogy ez az intézményrendszer létrejön.

Az egységes gyógypedagógiai módszertani intézmény definíciója kapcsán, illetve ezek újrafogalmazása kapcsán is azt gondoljuk, hogy miközben a törvényjavaslat vagy e törvény elfogadása kapcsán még viták voltak arról, hogy egyáltalán létezzene ilyen intézmény, aztán végül is a kormányzat többsége elfogadta, hogy ennek az intézményrendszernek létjogosultsága van, azt kell mondanom, hogy ennek egy továbbfejlesztése történik most. Ezzel például magam teljesen egyetértek, hogy ilyen kell csinálni. Jó döntés volt annak idején, hogy a korábbi tervekhez képest mégsem szüntették meg az egységes gyógypedagógiai módszertani intézményeket, és ezt a fogalmat már bevették ebbe a törvénybe. Azt gondolom, hogy helyén vannak ezek a módosítások, amiket ideírtak.

Nem térnék ki az adminisztratív módosításokra. Azt gondolom, valóban igaza volt abban államtitkár asszonynak, amit elmondott. Ezek a törvénynek olyan faragásai, amelyekre mindenképpen szükség volt az évek vagy hónapok gyakorlata miatt. Azonban néhány megjegyzést hadd tegyek néhány esetben. Nagyon helyes az, amikor arról szól a törvényjavaslat, hogy abban az esetben, ha a fenntartó hat hónapot meghaladó tartozásokat halmoz föl, akkor nyilvánvalóan helyük van adminisztratív intézkedéseknek.

Ám szeretném jelezni azt, hogy szégyenszemre az utóbbi néhány évben fordult elő először, hogy

annak ellenére nem fizettek intézmények közüzemi számlákat, villanyszámlát, gázzámlát, hogy a KLIK fenntartásába kerültek. Ez olyan intézményeknél is előfordult, akiknél egyébként, amikor az önkormányzat volt a gazdájuk, korábban ilyen anomáliák nem voltak. Nagyon sok esetben azt tapasztalhatjuk, hogy olyan intézmények vagy olyan fenntartók halmoznak föl ilyen adósságokat, amelyeknél a fenntartó a KLIK révén maga az állam. Ennek kapcsán azért érdemes azt átgondolni, hogy vajon milyen anomáliák okozhatják azt, hogy a KLIK nem tud villanyszámlát fizetni vagy telefonszámlát fizetni egy intézményben. Több ilyen intézményről is van szó. Nyilvánvalóan nem azért, mert az államnak ez a pénzeszköz nem áll rendelkezésére, inkább arról van szó, hogy egyfajta hibás gazdálkodás, egyfajta hibás működés jellemzi ezeket a KLIK-eket (*sic!*).

Nagyon helyesnek tartjuk azt a szabályozást, ami pontosítja azt, hogy az iskolai hittantanítást kik is végezhetik, hiszen ez, amit önök itt leírtak, összhangban van azzal az általános elvvel, ami még az előző közoktatási törvénynek is elve volt, hogy iskolában végzettséggel rendelkező pedagógusok taníthatnak.

Az a szabály, ami az óvodába járási kötelezettséget külföldön teljesítő gyermekekre vonatkozik, nyilvánvalóan jó reakció azokra a gazdasági menekültekre, akiktől azt reméljük, hogy majd egyszer visszatérnek a gyermekeikkel együtt. Ez sajnos egy szükséges módosítás, aminek mindenképpen itt a helye.

A pedagógusok tevékenységét segítő szakértők és szaktanácsadók kapcsán mindkét esetben módosították önök a szakértő, illetve szaktanácsadó fogalmát. Kihúztak belőle két fontos vagy nem fontos, ezt mindenki ítélje meg maga, de mindenesetre két passzust. Az egyik az, hogy olyan ember lehet szakértő vagy szaktanácsadó, aki szaktanácsadó esetében pedagógiai szakmai szolgáltató intézmény alkalmazottja volt, ugye, ez szerepel a korábbi törvényben; szakértő esetében pedig közoktatási intézmény alkalmazottja vagy pedig öt évnél nem régebben nyugdíjas.

Most világos, hogy itt arról van szó, hogy ezeknek a fogalmaknak a lazításával lehetővé teszik azt, hogy azt a szaktanácsadói rendszert felállíthassák végre, amit önök kiépíteni szeretnének. Egyúttal elismerése ez annak is, hogy azokat a létszámokat, amiket önök elvártak a szaktanácsadói jelentkezéseknél, hogy létrejöjjön az állami tanfelügyelet, nem sikerült teljesíteni. Ezért kell ezeket a szabályokat puhítani. Én magam általában is azt gondolom, hogy nem feltétlenül helyes irány persze az, ha az intézményrendszer valamilyen anomáliájára úgy reagálunk, hogy puhítjuk a szabályokat.

Ha ezeknél a puhításoknál tartunk, akkor érdemes megjegyezni az intézményrendszer átalakításánál, illetve a szabályok puhításánál azt, hogy egyáltalán ki az, aki pedagógusként dolgozhat az intézményekben. Ezt az enyhítést önök megtették. Ugye, abban az esetben, ha a munkakör nem tölthető be

megfelelő végzettséggel, szakképzettséggel rendelkező óvodapszichológussal vagy iskolapszichológussal, akkor 5 éves határozott időre alkalmazható olyan kolléga is, akinek ilyen végeztsége, ilyen szakirányú végzettsége nincs.

(17.10)

Azt gondolom, hogy ez a szegény ember vízzel főz esete, nem feltétlenül tartom egyébként ezt a szabályozást ördögtől valónak. Ez is beismerése annak, hogy az iskolapszichológusi hálózatot nem sikerült felépíteni megfelelő szakemberekkel, de magam is azt gondolom, hogy ez egyébként, ez a szabályozás még mindig jobb annál, mint ha ilyen pszichológus kollégák nem segítenék az intézményrendszer működését.

Hasonlóan igaz ugyanez a pedagógus-munkakör megfelelő végzettséggel történő betöltése kapcsán, ahol önök lehetővé tennék azt, hogy gyakornokként dolgozzon olyan pedagógus, akinek akár a nyelvvizsgahiányból adódóan nincs meg ez a végzettsége, abban az esetben, ha vállalja, hogy meghatározott idő alatt ezt megszerzi. Azt gondolom, hogy ez megint csak annak a beismerése, hogy nem lenne elég fiatal erre a szép pályára, ugyanakkor még egyszer mondom, hogy akár ehhez is azt tudom mondani, hogy még egy elfogadható irány is lehet annak a beismerésével, hogy hát itt bizony komoly probléma van.

De sorolhatnám még ezeket a szabályokat, amelyek arra a kuszaságra utalnak, amit önök létrehoztak, például a működtető feladatának a definíciójával. Gyakorlatilag leírják azt, hogy a taneszközök kivételével a köznevelési intézmények működtetéséhez szükséges külön jogszabályban meghatározott eszközök és felszerelések, valamint anyagok, áruk, szolgáltatások megrendelése, átadása, átvétele, raktározása, készletek pótlása a feladata. Nagyon fura világ jön itt létre, hiszen nagyjából úgy lehet ezt így ábrázolni, hogy egy iskolai tornaterem, ami ugye, taneszköz a rendelet értelmében, az iskolai tornateremben a focilabda pótlása a fenntartó feladata, nem pedig a működtetőé, a villanykörte kicserélése pedig a működtetőé. Ezek nyilvánvalóan a gyakorlatban nagyon nehezen megoldható dolgok.

Mindezek mellett azt tudom mondani, hogy mivel az egész rendszer rossz, ezért nem tudjuk támogatni a javaslatot, hiszen olyan részletszabályokat alkotnak önök, amelyek ezt a rendszert nem alapjaiban, csak részleteiben próbálják egy kicsit javítani. Köszönöm szépen a türelmet. (*Taps az MSZP soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Dúró Dóra képviselő asszonynak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

DÚRÓ DÓRA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt

Országgyűlés! Egy igazi salátatörvény fekszik előttünk. A felszólalásom első részében a lemorzsolódás, tankötelezettség, illetve szegregáció témaköréről szeretnék beszélni, illetve azokról az intézkedésekről, módosításokról, amelyeket e tekintetben tartalmaz a törvényjavaslat.

Megjelenik egy új definícióként a lemorzsolódással veszélyeztetett tanuló. Nagyon jó az, hogy érzékelik azt a problémát, ami elsősorban a szakképzésben jelentkezik. Ugye, ez az az intézménytípus, ahol a lemorzsolódás a legmagasabb arányban jelentkezik. A bekerült diákok egyharmada nem szerez képzettséget, és a hátrányos helyzetű tanulók esetében ez az arány 50 százalékos a szakképzésben. Tehát az nagyon jó, hogy észlelik, hogy itt sürgős és nagyon drasztikus beavatkozásra van szükség.

Ugyanakkor több szempontból is ezt a konkrét megvalósítási javaslatot rossznak tartjuk, hiszen egyrészt gumiszabály az, hogy mikor szükséges komplex rendszerszintű pedagógiai intézkedések alkalmazása, úgy gondoljuk, hogy ennél sokkal több és részletesebb garanciákat kellene tartalmaznia a törvénynek. A felhatalmazó rendelkezésekben ezeknek a részletes kidolgozását kormányhatározatnak a hatáskörébe utalja a törvény. Mi úgy gondoljuk, hogy mivel egy nagyon fontos intézkedésről van szó, ami, ahogy az előbb is említettem, nagyon sok gyermeket érinteni fog, sokkal több garanciát kellene törvényi szinten is megalkotni.

Másrészről az, hogy az adott tanévben a tanulmányi átlageredménye közepes teljesítmény alatti, vagy 1,1-del romlik az előző évihez képest, ez meglehetősen életszerűtlennek tűnik, hogy ezek azok a tanulók, akik esetében egyáltalán felmerül az, hogy lemorzsolódással lennének veszélyeztetettek. Például a hiányszásoknak, az iskolai hiányszásoknak a megnövekedése, radikális növekedése is olyan szempont lehet, ami miatt akár lemorzsolódással veszélyeztetett tanulónak minősíthetünk valakit. Ez akár néhány hét alatt is nagyon magas arányban megnőhet, mégsem tud a törvény ez alapján gyorsan reagálni az ilyen tanulónak az esetleges kiesésére.

A tankötelezettségi korhatár apró módosítását sem tudjuk támogatni. Általánosságban azt mondhatom el, hogy a politikában kicsit túl sokat beszélünk meglátásom szerint a tankötelezettségi korhatárról. Önmagában az, hogy papíron vagy a törvényben előírjuk azt, hogy 16 vagy 18 év a tankötelezettség, úgy gondolom, hogy érdemben az iskolák helyzetében nem sok változást fog eredményezni. Ennek viszont egy jelzésértéke lehet a társadalom felé. Azt jelzik a törvényhozók vagy a kormányzati hatalom, hogy mi az az életkor, amikor úgy gondoljuk, hogy olyan tudást tud szerezni valaki, hogy abból a lehetőségét tudja biztosítani. Úgy gondolom ezért, hogy 17 évben kellene megállapítani a tankötelezettséget. Egész pontosan - erre a módosításra is reflektálva - annak a tanévnek a végével, amelyben a 17. életévét betölti a tanuló, hiszen ezzel üzenjük azt, hogy egy hároméves szakképzés esetén egy olyan végzett-

séget tud magának szerezni, amellyel később boldogulni tud, és munkába tud állni.

16 éves koráig - ugye, hároméves szakképzés esetében - nem tud olyan képzettséget szerezni, amivel reális esélye lehetne a munkaerőpiacon, ezért rossz üzenetnek tartom azt, hogy 16 évben állapítjuk meg a tankötelezettséget. De még egyszer szeretném hangsúlyozni, ennek kizárólag jelzésértéke van, tehát a 18 éves tankötelezettség esetében is tudjuk jól, hogy sok esetben csak papíron létezett, de valójában sok tanuló, aki esetleg lemorzsolódással veszélyeztetett volt, ténylegesen nem vett részt az oktatási rendszerben; vagy ha részt vett, egyébként csak nehezítette a társai és a pedagógusok dolgát.

Az erről a törvényjavaslatról megjelent újságcikkek egy részében sokan aggódnak amiatt, hogy itt a miniszter olyan felhatalmazást fog kapni, amivel a szegregációt lehetővé teszi, és arra a pontra hivatkoznak, amely éppen az egyenlő bánásmódról szóló törvénynek a garanciáit erősíti. Tehát itt ez a javaslat arról szól, hogy hogyan fogják részletesebben szabályozni kormányrendelet szintjén azt, hogy az egyenlő bánásmódról szóló törvény szegregációellenes intézkedéseit kormányrendeletben ki fogják bontani, tehát ugyanabba az irányba hat, ami magában a törvényben is benne van. Tehát én nem aggódom amiatt, hogy itt bármiféle szegregációra a miniszter vagy akár a kormány felhatalmazást kapna. Ellenkezőleg, növekedni fog azoknak a részletszabályoknak a köre, illetve azoknak a biztosítékoknak a köre, amik a szegregáció ellen hatnak.

Ugyanakkor egy olyan, társadalomban elindult problémára is fel kell hívni a figyelmet, ami spontán szegregáció néven ismert a közéletben. Tehát most már óvodai szintre is sajnos begyűrűzött az, hogy a szülők elviszik egész egyszerűen a saját településükről a gyerekeiket az intézményekből - akár óvodából, akár iskolából - azért, mert nem szeretnék olyan légkörben tudni a saját gyereküket, amilyen légkör uralkodik néhány iskolában.

Én úgy gondolom, hogy igazságtalan azokat a családokat terhelni, akik a gyermekeiket biztonságban szeretnék tudni, normális körülmények között szeretnék az iskolában nevelni. Mert mi történik egy-egy ilyen esetben? Nyilván ez képviselőtársaim előtt is ismert, valamilyen okból, talán abból az okból, hogy egy adott iskolában egy adott osztályban túl sok olyan gyerek jár, aki összeférhetetlen, vagy bántalmazza az osztálytársait, adott esetben a pedagógusokat is, egy ilyen osztályból a szülők azt mondják, hogy nem szeretnék, ha a gyerekük ilyen körülmények között tanulna, ezért akár szomszédos településre vagy az adott település más iskolájába viszik el a gyermeküket.

Azért igazságtalan ez, mert azokra a szülőkre, azokra a családokra terheljük rá a pluszköltségeket, a pluszráfordítást, a pluszszervezést, akik szeretnék a gyermeküket normális intézményekbe járatni. Így ennek az is a következménye, hogy növekszik a különbség az adott iskolák között, és ezt egyébként a

KLIK-nek a létrehozása sem hiszem, hogy kezelni tudja, és a lemorzsolódásra vonatkozó ezen szabályok sem tudják kezelni.

(17.20)

És még egyszer mondom, teljességgel igazságtalan. Az óvoda-bölcsőde létrehozása valóban jó irány, és a szociális igazgatási törvény módosításában szereplő, szintén erre vonatkozó szabályok is azt teszik lehetővé, hogy több gyerek tudjon bölcsődei intézményekbe járni, de az igazi áttörést az jelentené, ha a 10 ezer fő alatti településeken is sikerülne, akár ezt a lélekszámot leszámítva, kötelezővé tenni a bölcsődék létrehozását.

Nagyon sok olyan város van, főleg nagyvárosok agglomerációjában, ahol nagyon sok fiatal lakik, egyébként 10 ezer fő alatti a város, de mondjuk, 8-10 ezer fő közötti, rengeteg kisgyerek van, de egész egyszerűen nincsen bölcsődei ellátás, mert a törvényben nem kötelező. És ezek a települések egyébként sok esetben jó anyagi helyzetben is vannak, tehát meg is engedhetnék maguknak, hogy bölcsődét létrehozzanak, illetve fenntartsanak, de mivel nincsen törvényi kötelezettség, az igény ellenére nem hozzák létre ezeket az intézményeket. Tehát az lenne az igazi áttörés, ha ezt a 10 ezer főt sikerülne, mondjuk, 8 ezer főre módosítani, vagy nyilván egy részletesebb átvizsgálás során megnézni, hogy mely településeken van erre igény, és azokon a településeken is kötelező feladattá tenni.

A pedagógusok esetében nagyon sok változást olvashatunk szintén. A Nemzeti Pedagógus Karra vonatkozóan is, nagyon sok olyan jogkör van, amit rendeleti szintre kíván a dereguláció jegyében - ahogy államtitkár asszony is mondta - utalni a Pedagógus Kar esetében. Úgy gondolom, hogy más törvényalkotási feladatokhoz, illetve a törvényalkotás más ágaihoz hasonlóan túl sok mindent szeretnének rendeleti szinten szabályozni, és legalább a Pedagógus Karnak a feladatait és a jogait törvényi szinten kellene biztosítani. Hiszen valóban, az ilyen munkaszervezési, illetve a tagnyilvántartás eljárási szabályait indokolt lehet rendeletben szabályozni, de az alapvető feladatokat és jogokat, úgy gondolom, hogy sokkal jobb lenne törvényi szinten garantálni ennek az intézménynek. Ahogyan a lemorzsolódással veszélyeztetett tanulóra vonatkozó minősülés részletes feltételeit is említettem, hogy törvényi szinten kellene garantálni.

Nem tudunk egyetérteni azzal a részével a törvényjavaslatnak, amely a szaktanácsadókra és az intézményvezetőkre vonatkozó szabályok könnyítését irányozza elő. Úgy gondolom, hogy akár a szaktanácsadók, akár az intézményvezetők esetében szükséges egy olyan tekintélynek a megléte, illetve a munkatársak irányában egy olyan elfogadhatósági szempont, amit ezeknek a szabályoknak a könnyítésével, legalábbis az ilyen mértékű könnyítésével nem fog tudni egy intézményvezető megtartani magának,

és ez konfliktusokhoz vezethet a későbbiekben. Tehát az, hogy heti tíz tanóra megtartására vonatkozó óraadói megbízás, ez, úgy gondolom, kevés ahhoz, hogy intézményvezető lehessen valaki.

Amit az etikai kódex Nemzeti Pedagógus Kar általi megalkotására előír a törvény, az egész egyszerűen teljesen fölösleges. Maga az etikai kódex akkor lehetne egy komolyan vehető dolog, ha érdemi szankciókat tudna akár a Nemzeti Pedagógus Kar vagy a KLIK mint munkáltató a pedagógusokkal szemben érvényesíteni akkor, ha ezzel az etikai kódexszel nem értenek egyet, illetve megszegik az abban foglaltakat.

Tegnap volt a bizottságunk ülésén vendég Horváth Péter elnök úr, és azt említette, hogy a Nemzeti Pedagógus Karnak gyakorlatilag semmilyen lehetősége nem lesz - mivel nem munkáltatója a pedagógusnak - arra, hogy bármilyen érdemi szankciókat tudjon ezekkel az etikai kódexet megszegő pedagógusokkal szemben érvényesíteni, legfeljebb a Nemzeti Pedagógus Karban betöltött tisztségről történő lemondás vagy valami figyelmeztetés, de semmi olyan következménye ilyen értelemben az etikai kódexnek nem lesz, hogyha ehhez semmilyen szankciót nem tudunk rendelni.

Másrészről kérdéses az, hogy érdemes-e ilyen alacsony legitimitású szervezetben, mint a Nemzeti Pedagógus Kar, megalkotni ezt az etikai kódexet. Ezt tegnap elnök úr is elismerte, hogy rendkívül alacsony a részvételi szándék a Nemzeti Pedagógus Karban való közreműködésre a pedagógusok részéről, és az, hogy a pedagógusoknak a 10 százaléka vesz részt egy szervezetben, és ez fogja megalkotni az etikai kódexet, ez egy rendkívül kérdéses legitimitációval rendelkező kódex lehet.

A Nemzeti Pedagógus Karral történő egyeztetésre, ha jól tudom - ezt is elnök úr mondta tegnap -, csak ma került sor, tehát a benyújtás előtt nem egyeztetett a tárca. Úgy gondolom, hogy erre szükség lett volna.

A szakmai szolgáltatók átkerülése az Oktatási Hivatalhoz, ennek igazából az időpontjára lennének kíváncsi, hogy miért pont március 31-ével kerülnek át. A 48/2012. EMMI rendelet alapján február 15-éig kell a munkatervet benyújtaniuk, és március 31-én kerülnek át, tehát nem is a tanévhez rendelik és nem is a naptári évhez rendelik ennek az átadását. Ez számomra érthetetlen, hogy egy harmadik időpontban kerül erre sor.

Végül egyetlen dologról szeretnék beszélni, ami meglátásom szerint még akár alaptörvényellenes is lehet, ez pedig az önkormányzati vagyontól ingyenes vagyontörvényes kezelés lehetőség, illetve ingyenes használati jog. Meglátásunk szerint ez olyan mértékben csorbítja az önkormányzatok jogait, hogy az Alaptörvénnyel is szembe megy. Érttem a törekvést, és érzékelem azt a problémát, amire szeretne választ adni, és az fontos, hogy a működtetőnek a feladatait, illetve jogait konkrétan szabályozza a törvény, de az önkormányzati ingatlanok

feletti ingyenes vagyonkezelői jog adása, úgy gondolom, hogy szükségtelen is. Tehát meglátásom szerint elég lenne az ingyenes használati jogot biztosítani a törvényben, erre vonatkozóan módosító javaslatot is nyújtunk be; és alaptörvény-ellenes is, hiszen az ingyenes vagyonkezelői jog akár azt is jelentheti, hogy terhelhetik az adott önkormányzatnak a tulajdonát, és ez meglátásunk szerint az Alaptörvénybe ütközik.

Összességében azt tudom mondani a törvényjavaslatról, hogy sok apró módosítás, ami egyértelműbbé teszi sok esetben a jelenlegi szabályozást, az üdvözlendő és támogatandó, de az oktatási rendszerben jelentkező alapvető problémákra továbbra sem fog tudni gyógyírt jelenteni; és a lemorzsolódás, amelyet most jelen pillanatban az oktatás egyik legnagyobb problémájának is nevezhetünk, az erre adott válasz kevés, illetve nem is jó irányba mutat.

Mindezek miatt jelen formájában a törvényjavaslatot nem tudjuk támogatni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Ház! A T/2085. számú törvényjavaslat nyilvánvalóan egy rosszul működő - és a szerencsére már a kormányzati szereplők által is beismerten rosszul működő - oktatási rendszert farigcsál tovább.

Korábban számos ilyen toldozgatás-foldozgatást láttunk akár az Emberi Erőforrások Minisztériuma, akár egyéni képviselők által benyújtva. Gondoljunk csak az előző ciklus nagy köznevelési törvényfarigcsáló mesterére, Michl Józsefre, illetve alkalmi társaira, Hoffman Pálra és az azóta kulturális államtitkárrá avanszált Hoppál Péterre. Az ő szerepük az volt, hogy a Hoffmann Rózsa által javasolt módosítókat egyéni képviselői indítvány formájában benyújtják, megkerülve ezzel az egyeztetések és a konzultációk kormány számára felesleges intézményét.

Szorgalmas törvényfaragó munkájuknak köszönhetően féléves rendszerességgel változott a köznevelési törvény, de valahogy sose sikerült kiküszöbölni a hibákat, jobba tenni a működést. Ez persze nem is csoda, hiszen egy alapjaiban elhibázott konstrukcióról van szó. A túlállamosított, túlközpontosított közoktatás eleve nem is működhet flottul. A benne lévő szereplőket, diákokat és tanárokat tekintve az ország egyik legnagyobb intézményrendszerét nem lehet kézi vezérléssel a Szalay utcából működtetni.

Nem lehet kiiktatni a különböző szintek autonómiáját, mozgásterét, kezdeményező szerepét. Most már látjuk mindennek a következményeit, az oktatási rendszer túl merevvé, túl nehézkesé vált. Nem hiába dolgoznak jelenleg is a Klebelsberg In-

tézményfenntartó Központ átalakításán. Talán kissé demokratikusabbá, talán kicsit rugalmasabbá válik a fenntartói-működtetői rendszer igazgatása.

Ennél rosszabb már nem igazán lehet, ezért gondoljuk, hogy valami pozitív dolog készül. De persze ebben nem lehetünk biztosak, hiszen az újabb változtatások is teljes titokban, a nyilvánosságot és a szakmát kizárva készülnek. Úgy látszik, a minisztériumba már a Nemzeti Pedagógus Kar vezetőit sem engedik be, hiszen nemcsak a jelenlegi oktatási salátáról nem tudott, de a készülő KLIK-átalakításokról is keveset, hiszen a Kulturális bizottság tegnapi ülésén ezt is hallhattuk. Hogy mi készül az oktatási államtitkárság dolgozószobáiban, nem tudjuk, de talán hamarosan nyilvánosságra kerül. Nyilván majd karácsony előtt egy héttel fogják beterjeszteni azt is, hogy majd három nap alatt el is fogadják az utolsó ülésnapon. Már hozzászoktunk a törvénygyár kiszámíthatatlan működéséhez.

De miről szól a köznevelési törvény legújabb farigcsálása? Röviden összefoglalva: az alapvetően elhibázott koncepcióra épülő, súlyos működési problémákkal küzdő rendszer gondjait próbálják enyhíteni, ahelyett, hogy új alapokra helyeznék azt.

(17.30)

Illetve nem is értjük, hogy ha hamarosan készül az új átfogó köznevelési módosítás, akkor miért nem egyszerre módosítják a területeket. De igazából eddig sem találtuk a logikát, hogy mit miért csinál az oktatási államtitkárság.

Nézzük először a kisebb horderejű módosításokat! A komplett oktatási rendszer szempontjából igencsak beszédes az a tény, hogy még 2014 végén is finomítják a működtetőre, működtetésre vonatkozó fogalmakat. Láthatólag a rendszer alapköveit sem sikerült még a mai napig kitalálni, nem meglepő a folyamatos üzemzavar a közoktatásban.

Számos ponton változik a pedagógiai szakszolgálati feladatok ellátásával kapcsolatos szabályozás. Annak kifejezetten örülünk, hogy ezzel a kérdéssel végre foglalkozik a minisztérium, a terület működését akut válság jellemzi már jó ideje. Csak remélni tudjuk, hogy a konkrét módosítások után valamivel kedvezőbb helyzet alakul ki itt is.

Például a javaslat nevesíti a törvényben az utazó gyógypedagógusi, illetve konduktori hálózat működtetését, ami bár létező és a törvényben egyébként szereplő feladat, eddig nem szerepelt az alapfeladatok között. Ez valóban előrelépés, de hogy érdemi javulást hoz-e pluszforrások bevonása nélkül, az igencsak kérdéses.

Az LMP évről évre benyújtja, most is megtettük a módosító javaslatunkat az utazó gyógypedagógusi hálózat kiépítésére, kiterjesztésére. Mi komoly forrásokat áldoznánk erre a fontos célra. Kíváncsian várjuk, idén befogadják-e végre a vonatkozó indítványunkat. Ha a kormánynak valóban fontos a gyer-

mekek fejlesztése, a mindenki számára elérhető gyógypedagógiai szolgáltatás kiterjesztése, akkor idén talán már támogatni fogják az elképzelésünket.

A javaslatban szerepel a lemorzsolódással veszélyeztetett tanuló fogalmának meghatározása is, hiszen ahogy az indoklás fogalmaz, „azokhoz a módosításokhoz kapcsolódik, amelynek célja, hogy elősegítse a korai iskolaelhagyás elleni középtávú stratégia megvalósításához illeszkedő, az EU 2020 stratégiájára vonatkozó 17 célkitűzéshez tett hazai vállalás teljesítését.”

Elég merész állításnak tartjuk, hogy a kormány kapcsolódni akar a korai iskolaelhagyás elleni középtávú stratégia megvalósításához, hiszen a legtöbb társadalompolitikai lépése pont hogy fokozza a tanulók korai lemorzsolódásának veszélyét. Mindennél jobban fokozza ezt a tankötelezettségi korhatár 17 éves korra csökkentése. Aki 17 éves korra csökkententi a tankötelezettségi korhatárt, szembemelve az összes európai országban tapasztalható tendenciával, hiszen mindenhol, ahol változik, növekedés tapasztalható, akkor attól igen furcsán hangzik ez az indoklás. De legyünk jóhiszeműek, hátha belátták a korábbi szakmai hibájukat a tankötelezettség leszállításával, és idővel azt is módosítják majd, és nem csupán ilyen apróságokban lépnek előre.

Az akut működési problémákra próbál tüneti kezelést adni a különböző foglalkoztatási feltételek enyhítése is. A szakemberhiány enyhítése érdekében kevésbé szigorú előírásokat kívánnak a jövőben érvényesíteni több munkakör esetében is. Többek között a hittantanároknál, oktatási szakértőknél, szakszolgálatnál dolgozóknál, iskolapszichológusoknál.

A hittantanárok kivételével szerencsére nem a kötelező végzettségükre vonatkozó enyhítésre kell gondolni, hanem az egyéb alkalmazási feltételek egyszerűsítésére. Ez nyilvánvalóan csupán tüneti kezelés, és nem oldja meg hosszú távon a problémákat. De ha szakemberhiány van, valóban lépni kell. Utólag már nem lehet visszacsinálni a korábbi rossz lépéseket, azok következményeire gyors választ kell adni.

Kisebbségi módosítás az is, hogy eltörlik a szülők jogát arra vonatkozóan, hogy egy alkalommal az első évfolyamnál magasabb évfolyamon kérhessék a gyermekük évismétlését sikeres tanévteljesítés esetén is.

Az indoklás szerint ezzel a lehetőséggel eleve csak nagyon kevesek éltek. Az LMP szerint ez pótcselekvés, sokkal fontosabb lenne, ha olyan változásokat látnánk végre, amelyek a problémák gyökerét kezelik. Mitől lesz kevesebb évismétlés, mitől lesznek sikeresebbek a diákok? Szerintünk ennek okait, mondjuk, az alaptantervben vagy az egyéni odafigyelésben, egyéni fejlesztésben, differenciált nevelésben kell keresni, vagy még az iskolát megelőzően a korai fejlesztő szolgáltatásokkal kapcsolatban. Persze a XX. század közepére visszatekintő oktatási rendszerünkben sajnos rendszeridegen elemnek számítanak a modern pedagógia eszközei, pláne az alternatív megoldások.

A végén pedig külön foglalkoznánk a javaslatban szereplő, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló törvény módosításával is.

A kormány rendeletben szabályozná azt a kérdést, hogy pontosan milyen feltételek érvényesülése esetén nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét az elkülönült osztályok vagy csoportok alakítása. A törvény most is egyértelműen kimondja, hogy mely esetekben nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét a szegregáció, amiről most szó van.

A szegregáció egyrészt jelent elkülönítést, másrészt pedig elkülönülést. Mely esetben nem jogsértő ez a helyzet? A törvényben szereplő kivételek egyértelműek. Például amikor a szülő kezdeményezésére vagy önkéntes választás szerint történik az elkülönült osztályok vagy csoportok alakítása; vagy ilyen eset, amikor olyan vallási vagy más világnézeti meggyőződésen alapuló, továbbá nemzetiségi oktatást végző szervezetek, amelynek célja vagy tanrendje indokolja az elkülönült osztályok vagy csoportok alakítását. De van egy fontos kivétel: mindez csak abban az esetben nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét, ha az ilyen elkülönült oktatásban részt vevőket „semmilyen hátrány nem éri, továbbá ha az oktatás megfelel az állam által jóváhagyott, államilag előírt, illetve államilag támogatott követelményeknek”. A feltételek tehát már most is nagyon szigorúak, és a törvényjavaslat nem is indokolja, hogy milyen igény miatt merül fel a kormányrendelettel történő szabályozás lehetősége. Mit akar pontosan előírni a kormány? Ez a kérdés, ami nem derül ki számunkra.

Az LMP az ügyben szeretne tisztán látni, ezért is kérdezzük a kormány képviselőjét, hogy erre mi szükség van, mit gondolnak itt, mit terveznek. Miért nem elég a jelenlegi szabályozás? Miért nem indokolták a tervezett változtatást? Miért nem egyeztettek a szakmai szervezetekkel? Miért akarnak ingoványos talajra tévedni, tegyük hozzá, nem először, miért nem inkább azon dolgoznak, hogy a szegregáció, ami a negatív társadalmi, gazdasági folyamatok eredménye, csökkenjen végre a magyar oktatásban? Különböző kutatások alapján ugyanis a 2000-es évek második felétől a szegregáció nőtt a magyar oktatásban. Igen, még a szocialista-liberális kormányok idején kezdett ez növekedni. Hogy azóta mi történt, nem tudjuk, mert erre vonatkozóan nincsenek friss felmérések; ha vannak is, ezeket nem hozták nyilvánosságra.

Természetesen a „miért nem dolgoznak a szegregáció visszaszorításán?” kérdés részben költői kérdés, hiszen a szegénység kiterjedésére és a társadalmi egyenlőtlenségek növekedésére ráerősítő kormányzati társadalompolitika pont hogy megágyaz a szegregáció növekedésének is. Az iskola gyakorlatilag leképezi ezeket a negatív társadalmi folyamatokat, leképezi a társadalom problémáit. Az egyenlőtlenségek, akár a települések között, akár a családok között, akár a gyermekek között azonnal jelentkeznek az iskolapadban is. Az persze egy másik szomorú történet, hogy ezeket a különbségeket a magyar isko-

larendszer hagyományosan nem kiküszöbölni próbálja, hanem felerősíti őket. Így volt a szocializmusban, így volt a rendszerváltás után, és sokkal inkább így van ma is, sokkal inkább így van, mint bármikor.

A magyar oktatási rendszer pont attól az egyik legigazságtalanabb oktatási rendszer, hogy a fejlett országok közül a gyermekek társadalmi, szülői háttérre nálunk határozza meg leginkább a későbbi tanulmányi eredményeket, az iskolai előrehaladást. Ez a negatív összefüggés többek között pontosan az elkülönülés, az elkülönítés okán erősödik fel.

Az LMP véleménye szerint a kormány komplett társadalompolitikájával táplálja és növeli az oktatási szegregációt. Olyan folyamatokat ösztönöz, amelyeket semmilyen egyenlő bánásmódbeli követelmény, előírás nem tud megfékezni, megállítani. A szegregáció ugyanis nem csupán direkt elkülönítés, hanem spontán negatív társadalmi folyamatok eredménye is. Az LMP határozottan fellép ezen folyamatok ellen, és számtalan javaslatot nyújtottunk be eddig is, és a jövőben is ezt meg fogjuk tenni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként felszólalásra jelentkezett független képviselőnek adom meg a szót, Szabó Szabolcs képviselő úrnak, aki írásban jelezte felszólalási szándékát. Öné a szó.

(17.40)

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Én slágvortokban mennék végig azokon a pontokon, amiket kifejezetten pozitívnak tartunk ebben a törvényjavaslatban, és néhány problémás ponton, amiket szakértőinkkel egyeztetve kiszúrtunk ebben a törvényjavaslatban. Most az idővel való gazdálkodásra való tekintettel úgy általában a köznevelés rendszerét inkább nem minősíteném, hanem kifejezetten erre a törvény módosításra koncentrálnék.

Azt kifejezetten pozitívnak tartjuk, hogy az OFI-ből az OH-ba kerülnek át a törvényjavaslat alapján a pedagógiai szakmai szolgáltatások. Úgy látjuk, hogy a jelenlegi körülmények között az OH rendelkezik a legjobb szakmai kompetenciákkal ehhez. Biztos, hogy sokkal jobb kézben van, mintha az OFI-nél vagy ne adj' isten, mondjuk, a KLIK-nél lenne vagy véletlenül oda kerülne. Legfeljebb arra hívnánk fel a figyelmet ezzel kapcsolatban, hogy az OH-n belül most a projektirodánál a finanszírozásban dolgozó kollégák azok, akik a leginkább értenek ehhez a területhez. Kérdés, hogy mi lesz majd, ha ez a finanszírozás kifut. Mindenféleképpen azt gondolom, hogy meg kell találni majd azokat a forrásokat, hogy ők ott maradhassanak és tovább tudjanak dolgozni. Illetve egy dologra hívnám még fel az előterjesztő figyelmét, mégpedig arra, hogy ha az OH-hoz átkerülnek ezek a

feladatok, akkor voltaképpen ez a hivatal törvényességi és szakmai ellenőrzést is nyújt, meg mellette szolgáltatást is. Ez egy picit furcsa helyzetet eredményezhet. Gondolom, szervezetenként szét akarják majd választani az OH-n belül. Lehet, hogy nem feltétlen kell törvényi szinten szabályozni, de erre biztos, hogy majd oda kell figyelni az Oktatási Hivatalon belül.

Felmerült egy olyan probléma is a törvényjavaslat áttanulmányozása során, hogy kicsit túl sok feladat, az említett szolgáltatás, ellenőrzés, tanácsadás, adatgyűjtés kerül egy kézbe. Itt főleg az adatgyűjtés az, ami fölveheti az adatvédelmi etikai kérdések körét. Ezt már az előző köznevelési törvény módosítás kapcsán is észrevételeztük. Ha másképp nem, legfeljebb ennek az adatkezelésnek a pontosításával lehet ezen esetleg egy picit segíteni.

A másik ilyen, általunk abszolút pozitívnak tartott dolog az, hogy az EGYMI-keket visszahozzák. Ez egy kifejezetten jó ötlet. Az SNI-s gyerekek ellátásának így abszolút meglesz a szakmai alapja. Legfeljebb ennek kapcsán vetném fel az, hogy a cukorbeteg vagy egyéb más krónikus beteg, de nem SNI-s gyerekek kapcsán merül az fel igazából, hogy ők azok, akik nagyon ellátatlanok maradnak. Ezt csak azért hozom föl, mert az utóbbi hónapokban itt a Házban is már többször felmerült kérdésként, hogy a cukorbeteg és krónikus betegek ellátása hogyan valósul meg. Talán Farkas Gergely képviselőtársam vagy Lukács képviselőtársam volt az, aki ezt fölvetette. Tehát ha már az EGYMI-keket visszahozzuk, ennek kapcsán ezt esetleg tovább lehetne gondolni, és akkor a cukorbeteg ellátásával lehetne egy kicsit bővebben és részletesebben foglalkozni.

S akkor néhány dolog, amit rossznak tartunk, kifogásolhatónak tartunk ebben a törvény módosító javaslatban. Egyrészt az ökoiskolák plusz finanszírozási lehetőségeinek a törlését nem igazából értjük, főleg azért, mert a klímastratégia kiteljesedésében, társadalmi elfogadottságában, annak a javításában a köznevelésnek nagyon nagy szerepe van, tehát a gyerekeken keresztül már a szülőket is sokkal aktívabban lehetne bevonni ebbe a tevékenységbe. Ezt nem igazán értjük, és kérjük, hogy ezt gondolják meg.

Szóba került itt a Nemzeti Pedagógus Kart érintő paragrafusok módosulása. Ez valóban egy érdekes kérdés, amit Dúró Dóra elnök asszony is fölvetett, hogy voltaképpen egy alacsony, a pedagógustársadalom egészét tekintve alacsony támogatottságú szervezet alkot kódexet. Ha jól emlékszem a számokra, 138 ezer pedagógussal jött létre a Nemzeti Pedagógus Kar, abból tizenötezer-ötszázvalahány kolléga vett részt a nyári választáson, és azt mondta azon a bizonyos meghallgatáson tegnap, amire itt több képviselőtársam is hivatkozott már, Horváth Péter elnök úr, hogy nagyjából háromszáz aktív tagjuk van. Tehát a 138 ezres pedagógustársadalomhoz képest ez egy eléggé kicsi kollektívának tűnik. Azt egyébként Horváth Péter úr elmondta, ő annak örül - és én ezt elfogadom teljes mértékben, hogy rendben van -, hogy rendeletben fogják a jövőben meghatározni,

hogy ezeket a feladatokat, tehát a Pedagógus Kar tagságának a körét, az országos és területi szervezetek felépítését, működését, feladatait s a többi, én annak örülnék a legjobban, ha rendeletben sem határoznák ezt meg, hanem teljesen rábízják a Nemzeti Pedagógus Karra, lévén, hogy egyfajta szakszervezetek helyetti érdekvédelmi szervezetnek találták ki, ha jól értelmezem a kormány elképzeléseit. Akkor hagyják, hogy működjön teljesen szabadon, és maga döntse el, hogy hogyan működik, milyen területi és szervezeti felépítésben.

Kiss képviselőtársam már utalt a működtető, fenntartó kifejezések pontosítására. Mi a magunk részéről ezt inkább úgy értelmezzük, hogy a működtetőre most még rávernek pluszköltségeket, mert rájöttek, hogy nem sikerült tökéletesen az előző törvényben ezt meghatározni. Klasszikus példa volt, ami talán már elő is került, hogy a villanykörtét ki cserélje ki, a fenntartó vagy a működtető. Hát ezt pontosítják és verik rá ezeket a költségeket a működtetőkre. Ehhez viszont lehet, hogy pluszforrás kéne nekik.

És a végén említeném meg, amire itt több képviselőtársam is kitért már, a vallási, felekezeti, nemzetiségi iskolákra vonatkozó szegregációt érintő szabályokat. Én úgy látom, hogy itt voltaképpen arról van szó, hogy a Debreceni Ítéletábra ítéletére reagál a törvényjavaslat. Ha valaki nem tudná, arról van szó, hogy a nyíregyházi Huszár-telepi iskola ügyében jogerős bírósági döntés született, elmarasztalták őket azért, mert szegregált oktatást folytatnak. Tehát ez egy jogerős döntés. Érdekes az egészben az, hogy a miniszter úr tanúként az alperes oldalán szerepelt ebben a perben. Kiadott egy közleményt az EMMI a jogerős ítélet kihirdetése után, hogy meg fogják találni a megfelelő szabályokat, hogy kezeljék ezt a helyzetet. Azt gondolom, hogy ez az, amire akkor gondolhatott az EMMI. Itt a 27. § (5) bekezdés z) pontjáról van szó.

Én megmondom őszintén, nem tudom ezt máshogy értelmezni, mint hogy ezekre az iskolákra speciális szabályokat, speciális feltételeket próbálnak majd meg érvényesíttetni, amit én nem tudok máshogy értelmezni, mint hogy a szegregációnak valamilyen lehetőségét lehetővé tenni, tehát kivételt adnának nekik ezek alól a szabályok alól. Egyébként a perben nyertes felperes is pont ugyanúgy értelmezi, mint ahogy mi.

Megmondom őszintén, én egy picit tartok ettől a módosítástól, ezért inkább azt kérném, ha lehet, akkor ezt majd a részletes vita kapcsán töröljük, és a kormány vonja vissza ezt a javaslatot. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Emlékeztetem önöket, hogy a most tárgyalta törvényjavaslatot az Országgyűlés nemzetiségi napirendnek minősítette.

Megadom a szót Kissné Köles Erika szlovén nemzetiségi szószóló asszonynak, aki felszólalásának

kezdetén szlovén nyelven köszönti a vitában részt vevőket. Öné a szó.

(17.50)

KISSNÉ KÖLES ERIKA nemzetiségi szószóló: Köszönöm a szót. Spoštovani Gospod Predsednik! Cenjeni Državni Zbor! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A Magyarország Kormánya által T/2085. számon benyújtott, a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat nemzetiségi napirenddé nyilvánítását az Országgyűlés Magyarországi nemzetiségek bizottsága kérte, aminek oka, hogy bizottságunk tagjai és az országos nemzetiségi önkormányzatok elnökei közül néhányan észrevételezték, hogy elmaradt a törvényjavaslat országos nemzetiségi önkormányzatok és az országos nemzetiségi bizottság által történő véleményeztetése.

Elmaradt ez annak ellenére, hogy a nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX. törvény 118. § (1) bekezdés a) pontjában kimondja, hogy az országos nemzetiségi önkormányzat véleményt nyilvánít az általa képviselt nemzetiségeket érintő jogszabályok tervezetéről. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXCV. törvény 19. §-a pedig a következőképpen fogalmaz: „Ha törvény valamely állami, helyi önkormányzati vagy más szervezet számára kifejezetten jogot biztosít arra, hogy a jogállását vagy feladatkörét érintő jogszabályok tervezeteit véleményeztesse, a jogszabály előkészítője köteles gondoskodni arról, hogy az érintett szerv e jogával élhessen.”

Az elmúlt héten beterveztett, a nemzeti köznevelésről szóló törvény módosításáról szóló törvényjavaslat ugyan a nemzetiségi köznevelés tartalmi, strukturális elemeit nem kifejezetten érinti, vannak azonban olyan részei, melyekre a nemzetiségek esetében is figyelmet kell fordítani.

A nemzetiségi köznevelés terén az elmúlt évek sok pozitív változást hoztak. Ezeket szeretnénk mi óvni és lehetőségeinkkel élve fejleszteni és kiterjeszteni.

Már az 1993. évi kisebbségi törvény lehetővé tette, hogy a nemzetiségek költségvetési intézményeket, óvodákat, iskolákat hozzanak létre és tartsanak fenn. Ezzel a kezdetekkel kevés nemzetiségi közösség élt, amit talán a fenntartáshoz nyújtandó támogatások megítélésének bizonytalansága okozhatott. Ugyanakkor egyre erőteljesebben jelentkezett és jelentkezik máig az igény, hogy a nemzetiségi nevelő-oktató munka átalakuljon, komoly mértékű és mélyreható fejlesztéseket hajtsunk végre.

A nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX. törvény 23. § (1) bekezdése kimondja, hogy a köznevelés és a felsőoktatás törvényi szabályozása, az oktatónevelő tevékenység szerkezetének és tartalmának meghatározása, valamint e tevékenység ellenőrzése során e törvénnyel összhangban érvényesíteni kell a nemzetiségek kulturális autonómiájának megfelelő nevelési és oktatási érdekeket.

A nemzetiségi nevelés és oktatás számunkra kulcsfontosságú. Céljai és feladatai között a következők szerepelnek: a nemzetiségi tanulók nemzetiségi öntudatának, nyelvi, kulturális identitásának fejlesztése, a kétnyelvűség gyakorlati alkalmazására határozott készlet, a nemzetiségi nyelven való önművelés igényének és készségének tudatos kimunkálása.

Magyarország helyesen ismerte fel, hogy az ország területén élő nemzetiségek - ahogy ez a határainkon túl élő magyarság esetében is így igaz - asszimilációjának lassítása, esetlegesen a helyzet megfordítása érdekében a nemzetiségi nyelvek oktatásának hatékonyságát kell nagyon határozott úton növelni.

A magyar jogalkotásban 2010 után mind a nemzeti köznevelésről szóló, mind pedig a nemzetiségek jogairól szóló törvény megújult, amit a nemzetiségi nevelés és az oktatásirányítást meghatározó alapküldetmények átdolgozása, megújulása is követett, illetve követ.

A nemzetiségi neveléssel és oktatással kapcsolatos feladatokat az egy évtizede, 2004-ben elfogadott középtávú fejlesztési terv figyelembevételével napjainkban több szereplő hatékony együttműködésével lehet ellátni. Ezek között találjuk a köznevelésért, közoktatásért felelős szaktárcát, annak nemzetiségi nevelésért-oktatásért felelős referensét, az egyházi, nemzetiségi és civil kapcsolatokért felelős államtitkárság kollektíváját vagy a köznevelési államtitkárság munkatársait, illetve az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet nemzetiségi referenseit, de mondhatnám a nemzetiségi bizottságot, akik intézményeink és önkormányzataink segítségére vannak. Az előbb felsoroltakat persze kiegészíti a költségvetési támogatások célcsoportokhoz történő eljutását végrehajtó szaktárca felelős közreműködői köre.

A hatályban lévő köznevelési törvényünk értelmében a köznevelés szolgálat, melynek törvényi és jogszabályi hátterét, az egyes műveltségi területekhez tartozó oktatási alapelveket, a Nemzeti alaptantervet és az egyes tantárgyakhoz használandó keretantert, továbbá a nevelés-oktatás megvalósításához szükséges pénzügyi garanciákat a magyar állam biztosítja. Ebből következően a nemzetiségek bizottsága szükségesnek tartotta áttekinteni az előttünk fekvő törvénytervezetet.

A nemzetiségi oktatás azokon a településeken folyik, ahol erőteljes a nemzetiségi jelenlét, és ezek ma már sok nemzetiségi közösség esetében inkább a kistélepülések. E települések önkormányzatainak az anyagi erőforrásai korlátozottabbak voltak, intézmények fenntartására, működtetésére kevesebb összeget tudtak fordítani, talán az iskolákban folyó tartalmi munkára sem tudtak kellő mélységig figyelni.

A nemzetiségi önkormányzatokról ugyanakkor tudható, hogy a nemzetiségi nevelés és oktatás e szervezeteknél van a legbiztosabb kezekben. Értelemszerűen így a jelen tervezet rájuk is hatással van.

Magyarországon ma 41 köznevelési intézmény működik országos vagy települési nemzetiségi önkormányzatok fenntartásában. Ezek óvodák, általá-

nos iskolák, illetve többcélú intézmények. Így a horvát nemzetiségnek négy, a németnek hét, a szlováknak hét, a románoknak hat, a szerb önkormányzatnak három, a szlovénnek kettő, a románoknak három, a görögnek egy, illetve a ruszinnak szintén egy; a bolgár, lengyel és görög nemzetiségnek egy-egy kiegészítő nemzetiségi iskolája van. Ezekon felül több száz, óvodák esetében önkormányzat vagy iskolák esetében KLIK által fenntartott intézményben folyik nemzetiségi nevelés.

A benyújtott törvényjavaslat 1. § (4) bekezdése a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény 4. § 11. pontját módosítva szűkíti az intézményszerkezet fogalmát, azzal, hogy a jövőben nem minősül átszervezésnek az, ha jogszabályváltozás miatt kell alapító okiratot módosítani.

Megítélésünk szerint a nemzetiségi nevelési feladatot ellátó intézmények esetén intézményszerkezettel összefüggésben a nemzetiségi önkormányzatokat egyetértési jog illeti meg, ezért ennek a fogalomnak a szűkülése okán ez korlátozódni fog vagy egyáltalán elmarad.

A nemzetiségi oktatás alapelve, hogy minden gyermek anyanyelve szerinti nemzetiségi önazonosságának megfelelő nevelésben és oktatásban részesüljön. A nemzetiségek bizottsága célszerűnek látná éppen ezért pedagógiai szakmai szolgáltatások nemzetiségi vonatkozású ellátását is a nemzetiségek részére nevesített intézmények révén.

A törvényjavaslat 5. § (2) bekezdésében a pedagógiai szakmai szolgáltatások igénybevételének lehetőségét nem terjeszti ki a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott intézményekre, hiszen a következőképpen fogalmaz: „Az állami fenntartású nevelési-oktatási intézmény a pedagógiai szakmai szolgáltatásokat a hivataltól veszi igénybe.”

Nyilvánvaló, hogy a nemzetiségi nevelési-oktatási intézményeknek is szüksége van pedagógiai szakmai szolgáltatókra. A nemzetiségi nevelés sajátosságaira tekintettel nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltató intézményi és szaktanácsadói, szakértői köre lenne a legegyszerűbb. Ennek oka, hogy a nemzetiségi nevelés jellemző sajátosságait a nemzetiségi szakemberek minden bizonnyal alaposabban látják át, problémaérzékenységük e területen talán kifinomultabb és lényeglátóbb, a nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltatókra tehát szükség van.

A pedagógiai szakmai szolgáltatások térítésmentes igénybevételét ugyanakkor - amiről e paragrafus (3) bekezdése beszél - méltányosnak látnánk kiterjeszteni az egyházi, magán köznevelési intézményeken túl azon nemzetiségi köznevelési intézményekre is, melyek fenntartója köznevelési megállapodást kötött az oktatásért felelős miniszterrel.

A törvény tervezett módosításában kérdéseket vetett fel az országos nemzetiségi önkormányzatok és a bizottságunk számára a további nevesítés köre, amely például a 24. §-ban állami és önkormányzati fenntartású nemzetiségi intézményekre írja elő az etikai kódex alkalmazását, nevesíti az egyházi fenn-

tartót, de nem tesz említést a nemzetiségi önkormányzatok fenntartásában működő intézményekről.

(18.00)

Bizottságunk úgy látja, hogy az etikai kódex alkalmazását ki kell terjeszteni a mi intézményeinkre is.

A lemorzsolódással veszélyeztetett tanulók kifejezetten nagy számban vannak jelen a roma nemzetiség köreiben. A törvényjavaslat e pontját bizottságunk ugyancsak kiemelten kezeli. A tankötelezettség végéig nem csupán a piacképes szakmai bizonyítvány megszerzése, de még az általános iskola nyolc osztályának az elvégzése is veszélyeztetett az esetükben. Jelenleg az Alaptörvényben biztosított, hátrányos megkülönböztetés tilalmának részletszabályait törvény, mégpedig az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. CXXV. törvény tartalmazza, nem rendelet és nem országgyűlési határozat.

A tárgyalt T/2085. számú törvényjavaslat 27. §-ában tervezett deregulációs szabállyal kapcsolatban civil jogvédők komoly aggályokat fogalmaztak meg. Egyes roma közösségek képviselői a hátrányos megkülönböztetés tilalmát féltik e módosítás kapcsán. Én hiszem, hogy erre nem kerülhet sor.

Észrevételeinket még folytatnám, de a részletes vitáig bizottságunk ezeket tartotta érdekesnek ismertetni a tisztelt Házal. Köszönöm a figyelmüket. Hvala za prozornost. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen szószóló asszonynak a felszólalását. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! Nagyon sok mindenről esett szó, én egy dolgot szeretnék kiemelni, ez pedig a tankötelezettség korhatárának a leszállítása.

Tudjuk és tisztában vagyunk azzal, hogy 2010 óta sajnos nőtt a korai iskolaelhagyók száma, és azaz, hogy önök itt fabrikálják és módosítják, hogy ne a születési nappal, hanem a tanév végéig ki legyen ez tolvá, elismerik, hogy igenis, az iskolaelhagyás és a tankötelezettség leszállításának a korhatára között bizony szoros összefüggés van.

De itt többször látjuk fideszes képviselőtársaink arcán, hogy mit old meg ez, ha most felemelnék újra a tankötelezettséget. Ezt kell világosan látni, hogy a tankötelezettség korhatárának a leszállítása vagy felemelése nem valamifajta szocdem ideológia, hogy emeljük akár száz évig is, és akkor az élethosszig tartó tanulásnak megfelelően, hanem azt kell látni, hogy ez nem jó vagy rossz, hanem ez egy eszköz. Eszköz a mindenkor politikai és a mindenkor kormány kezében arra, hogy a gyerekeket védjük;

azokat a gyerekeket, akik halmozottan hátrányos helyzetű családokba születnek, akiknek a szókinccsük sokszor el sem éri a 6 éves, középosztálybeli társaiét. Nekik nincs ösztönzőrendszer, olyan édesapa, édesanya, olyan családi környezet, akik ezeket a gyerekeket fognák.

Önmagában igaz, amikor azt mondják, hogy ez nem ér semmit, mert ez csak egy eszköz, de egy olyan komplex rendszerben, amit önök egészen az óvodától egészen felsőoktatásig a központosítással, az államosítással és egyéb más zsákutcás Hídprogramokkal együtt összeraktak, bizony azt fogja eredményezni, hogy ezek a gyerekek idő előtt kikerülnek az iskolarendszerekből. Ez a probléma.

Tehát azt kérem, hogy bármikor, amikor a tankötelezettségről beszélnek, akkor nem önmagában jó vagy rossz, hanem ez egy eszköz arra, hogy az állam védje ezeket a gyerekeket, mert ha az állam is lemond róluk, és nem születnek jó családi körülmények közé, akkor ezeknek a gyerekeknek ott a vége. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkező Révész Máriausz képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Öné a szó.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Magam is a tankötelezettségről szerettem volna beszélni, hiszen én is azt gondolom, hogy adminisztratív eszközökkel, mint ahogy egyébként a statisztikai adatok is mutatják, nem lehet megoldani, kedves Ágnes, kedves szocialista képviselő, ezt a problémát. Nem tudom, ismerik-e a statisztikai adatokat. Hiller István idején jelent meg egy Zöld könyv, amely a következőket tartalmazta. A szakiskolába járó gyerekek egyharmada, 30 százaléka egyébként kimarad, lemorzsolódik a szakoktatásból. A hátrányos helyzetű gyerekeknél még sokkal rosszabb az arány, náluk 50 százaléka lemorzsolódás.

Tisztelt Képviselőtársaim! Lehet azt mondani, hogy legyen 18 év a tankötelezettség korhatára, de mit is old meg? Az égvilágon semmit nem oldott meg. Európában számos ország van, majd' az európai uniós országok fele, ahol a tankötelezettségi korhatár alacsonyabb, mint Magyarországon, és egyébként a szakképesítést nem szerző gyerekek száma pedig jóval alacsonyabb, töredéke egyébként a magyarországinak. Nem itt van egyébként az esélyteremtés lehetősége.

Az az igazság, hogy nagyon sok lépést tettünk ebben az ügyben. Az esélyteremtés irányába hat például a 3 éves kortól bevezetett óvodáztatás. Ebbe az irányba hat az egész napos iskola vagy az egész napos foglalkoztatás, és ebbe az irányba hat az önök által sokat bírált fenntartóváltás is, hiszen Magyarországon az volt a helyzet, hogy miközben önök sokat beszéltek arról, hogy milyen fontos az esélyegyenlőség, önök ezt a szót használták, igazából az volt a helyzet, hogy a szegény településeken pró-

bálták fenntartani azokat az iskolákat, ahol egyébként pont a legfontosabb lett volna, hogy jó színvonalú oktatás legyen, csak az ottani önkormányzatnak nem volt lehetősége hozzátenni egyébként az oktatáshoz a szükséges anyagi erőforrásokat. Az a lépés, hogy itt az állam beszállt, és gyakorlatilag mindenkinek a számára megpróbál azonos minőségű oktatást biztosítani, ez egy óriási előrelépés. Idetartoznak egyébként a Híd-programok, amit ön is megjegyzéssel illetett az előbb.

Tisztelt Képviselő Asszony! Biztos lehet abban, én még fogadást is mernék ajánlani (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), hogy néhány éven belül nagyon jelentősen csökkenni fog egyébként az iskolából lemorzsolódó gyerekek aránya ezeknek a döntéseknek köszönhetően.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkezett Dúró Dóra képviselő asszony, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Ahogy említettem, egyébként a tankötelezettségről való vitát egy álvitanak tartom, és éppen ezért gondolom azt, hogy nincsen igaza Kunhalmi Ágnesnek, amikor erre hivatkozva mondja azt, hogy ez önmagában vagy más intézkedésekkel együtt, de ez is abba az irányba hatna, hogy csökkenti a lemorzsolódást. Ahogy említettem, ennek üzenetértéke van, de lehet, hogy éppen ez az üzenetérték nem jut el azokba a családokba, ahová a leginkább el kellene, hogy jusson. A 16 éves tankötelezettségi korhatárnak szerintem rossz az üzenete, és ezért nem támogatom. (*Kunhalmi Ágnes távozik az ülésteremből.*)

A fenntartóváltás, amire Révész Máriusz hivatkozik, az valóban egy jó elgondoláson alapul. Tehát az, hogy az önkormányzatok közötti vagyoni különbségek ne határozzák meg azt, hogy egy gyereknek mi lesz a jövője. De egyrészt nemcsak az önkormányzatok vagyoni különbségét kellene kiküszöbölni, hanem a családokban jelentkező különbségeket is. Ezt persze tompíthatja az iskolarendszer, de önmagában ez nem fogja tudni a család segítsége nélkül megoldani ezeket a különbségeket. Ráadásul ebben a formában, ahogyan a fenntartóváltás megvalósult, ez nem alkalmas arra, hogy ezeket a különbségeket megszüntesse vagy csökkentse. Hiszen a gazdagabb önkormányzatoknak most is van lehetősége arra, hogy plusz lehetőségeket biztosítsanak azoknak a gyerekeknek, akik az ő településükön található iskolákba járnak. Rendelkezésre áll olyan infrastruktúra, ami nem áll rendelkezésre egy szegényebb falu esetében, és sorolhatnék rengeteg olyan példát, amivel éppen egyébként kormánypárti képviselők és polgármesterek dicsekszenek, hogy milyen sokat hozzátesz az önkormányzat az azon településen található iskolába járó gyerekek életéhez.

Nem mondom azt, hogy persze erre ne biztosítsunk lehetőséget, csak lássuk azt, hogy azt a legiti-

mációs érvet, amivel állami fenntartásba vették az iskolákat, azt éppen saját maguk érvelésével döntenek meg, és éppen ezért ez a rendszer nem lesz alkalmas arra, hogy csökkentse ezeket az különbségeket. Köszönöm. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most további képviselői felszólalások következnek. Először az írásban felszólalásra jelentkezett képviselőknek adom meg a szót. Megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Kunhalmi Ágnes, úgy látszik, beugrott egy kétperces hozzászólásra, aztán elszaladt. Ugyanis, ha az a probléma, amiről ő két percben beszélt, oly fontos lenne, akkor a sajtójait kellett volna ostromoznia, akik megszüntették 2002-ben a kiemelt oktatási körzetek programját, ami francia mintára indult. Ennyit körülbelül a szocialisták hozzáállásáról.

Az előttünk fekvő törvénnyel kapcsolatban, ha megengedik, én néhány konkrét paragrafussal foglalkoznék, ahol bizonyos észrevételeket kívánok tenni. Az egyik: a 3. § (2) bekezdés lehetővé teszi azt, hogy a pedagógiai szakmai szolgáltatási feladatokba be lehessen vonni egyébként nevelési-oktatási intézményeket is.

(18.10)

Én ezt nagyon helyesnek tartom, annál is inkább, mert a magyar állam az elmúlt években elindított - elindult ez még az előző, a szocialista kormányok alatt - egy olyan TÁMOP-os programot, ami ügynevezett referenciainstítmények kialakítását célozta. Ebben nagyon sok intézmény részt vett, és nagyon sok ügynevezett jó gyakorlat született, amelyeket érdemes tapasztalati úton is egymás között kicserélni a pedagógusoknak, ezt érdemes egy hálózati rendszerben összefogni. Erre volt kísérlet, valami miatt ez elakadt. Ezt érdemes lenne feltámasztani, és valószínűnek tartom, hogy sokkal több impulzus is érkezik a nevelési rendszerbe, mint ha mindig hivatali oldalról, felülről akarnánk ezt megtenni. Tehát ezt kifejezetten jónak tartom.

Az 5. § (5) bekezdése szerintem indokolatlanul szűkítő jellegű, ugyanis azt mondja, hogy az Oktatási Hivatal pedagógiai szakmai szolgáltatások ellátásába bevonhat egyes állami, intézményfenntartó központ által fenntartott köznevelési intézményt, magyarán a KLIK-hez tartozó intézményt, és egész egyszerűen látóköri kívül marad az, hogy ugyancsak állam által fenntartott, állami intézménynek számít a pedagógusképzést ellátó felsőoktatási intézmények gyakorlóiskoláinak a köre. Ha ez így marad benne, akkor kimaradnak belőle. Valljuk be őszintén, hogy ha van egy felsőoktatási intézmény, amelyiknek jogában áll

pedagógusokat képezni megfelelő akkreditációval és így tovább, ezek után elég furcsa azt mondani, hogy az általa gyakorlólékhelyként működtetett iskola miért ne lehetne ilyen típusú szolgáltató rendszer, miért csak a KLIK rendszere. Tehát szerintem ezt itt érdemes lenne módosítani, természetesen tervezem is ilyen tartalmú módosító beadását.

Csak emlékeztetnék analógia formájában, hogy valamikor a nyelvvizsgálóval kapcsolatban is hasonló dolog volt, a Rigó utca monopóliuma létezett, majd amikor hosszasan újra és újra előjöttek ezek az érvek, hogy ha egy felsőoktatási intézmény jogosult nyelvtanárokat kiképezni, azokat kibocsátani, akkor miért ne lenne jogosult nyelvvizgáztatni. Tehát valami hasonlót érdemes lenne itt megfontolni.

Én azt gondolom, hogy az a problémakör, amelyre egyébként Ikotity István is utalt, meg többben, hogy bizonyos hiányproblémákat muszáj kezelni, az nagyon is helyénvaló dolog, csak szeretném megjegyezni Kiss Lászlónak címezve - aki szintén úgy tűnik, hogy eltávozott -, hogy a tanárihiányt bizonyos helyeken be kell hogy ismerjük, valóban, csak jó, ha tudjuk, hogy a pedagóguspálya vonzereje nem most csökkent, az elmúlt 1-2-3 évben, hanem ez jóval korábbra vezethető vissza. Ha úgy tetszik, az első nagy elbaltázása a dolognak ott történt, amikor Magyar Bálint idején lehetővé vált az egyszakos tanárképzés, és egész egyszerűen valljuk be, hogy nincs olyan iskola, ahol tömegével tudnának egyszakos tanárokat alkalmazni az óraszámok és egyebek okán. Egész egyszerűen ez nem megy.

Arról nem is beszélve egyébként, hogy a 2002-es egyszeri, nagy emelés után a bérezés lement a béka feneké alá, ha szabad így fogalmazni, tehát minden vonzerejét elvesztette a pedagóguspálya. Ezt kellett rendbe tenni az elmúlt években. És igen, van tanárihiány, és valljuk be azt is, hogy a pedagógustársadalom átlagéletkora 55-60 év között van lassacskán, tehát nagyon gyors ütemben kell ezen változtatni, ami egyébként elindult, azért a Klebelsberg-ösztöndíjak rendszere nem véletlenül alakult ki, nagyon helyesen.

De ebből következően ott, ahol szakemberhiány van iskolapszichológusból, hittantanárból vagy akár szaktanárból is, ott érdemes megtenni bizonyos könnyítéseket. Én kifejezetten jónak tartom azt, hogy olyanok, akiknek azért nincsen még diplomájuk, mert a nyelvvizsga hiányzik, de egyébként minden olyan feltételt teljesítenek, ami egy matematika-, biológia- vagy nem tudom, milyen tanárnak kell, a gyakornoki idő végezetéig legyenek alkalmazhatók. Az egy más kérdés, hogy utána természetesen a diploma nem megkerülhető dolog, ez helyes. Ott viszont, ahol közoktatási szakértő és szaktanácsadó szabályozása van, azt gondolom, nem indokolt az enyhítés.

Gyakorlatilag mind a két esetben olyan enyhítéseket teszünk, hogy némi leegyszerűsítéssel a pedagógus I. körbe tartozók közül bárki ezt be tudja tölteni. Tessék elképzelni azt a helyzetet, ahol van egy

tanári életpálya, a pedagógus I.-be tartozó közül kikerül, mondjuk, egy szaktanácsadó vagy köznevelési szakértő, és ő akarja megmondani a pedagóguséletpálya csúcán állónak, hogy egyébként tulajdonképpen honnan fúj a passzátszél. Azt gondolom, nem jó, nem helyes dolog. Érdemes lenne visszavenni azt a kritériumrendszert, hogy az illetőnek legyen köze köznevelési intézményhez. Mert mi van akkor, ha volt valamikor az életében, de már húsz éve elszakadt mindettől? A jelen szabályozás szerint az is alkalmas lenne egyébként szaktanácsadónak vagy köznevelési szakértőnek. Azt gondolom, hogy ez nem helyes. Tehát itt viszont érdemes lenne szigorítani.

Az érettségi vizsga megkezdésének a feltétele az 50 óra közösségi szolgálat teljesítésének az igazolása. Szépen hangzik, de megint csak jó, ha látjuk a gyakorlatot. Van, ahol ez nagyon jól működik, és van, ahol papíron teljesítendő, kipipálandó valaminek fogják fel, iskolától, helytől, településtől függően nagyon eltérő. Érdemes lenne épp ezért óvatosabban megközelíteni ezt a kérdést, mert van arra példa - én tudok ilyet -, ahol egész egyszerűen polgárőrökkel van szerződés kötve. Félreértés ne essék, nincs ezzel bajom, csak jó, ha tudjuk, hogy kiskorúakról van szó, a polgárőrség éjszaka járőrözik. Hogy is van ez? Nyilván nem arról szól a dolog, hogy valóban a kiskorúak kimennek a polgárőrökkel, hanem egyszerűen arról szól a dolog, hogy papíron lehet dokumentálni, hogy teljesítették. Tehát jó, ha itt is ezért óvatosabban közelítünk a problémakörhöz. De ettől függetlenül persze a logikát értem, csak kellően differenciálni szükségeltetik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha megengedik, még egy apróságot szeretnék csak megjegyezni. Kissné Köles Erika felvetése volt, hogy az etikai kódexet ki kellene terjeszteni - ha jól értettem - a kisebbségi önkormányzatok által fenntartott intézményekre is. Én tisztelettel azt szeretném javasolni, hogy ezt ne írjuk így bele a törvénybe, már csak azért sem, mert egy olyan pedagóguskar dögéről van szó, amely a törvény szerint KLIK-hez tartozó pedagógusokat tartalmazza, de semmi nem tiltja, hogy ezt az etikai kódexet egyébként az adott intézmények magukra nézve kötelezőnek átvegyék.

Én azt szeretném tisztelettel javasolni, hogy ezek az iskolák vagy a fenntartó kisebbségi önkormányzat ezt nyugodtan ajánlhatja a maga intézményének, hogy vegyék irányadónak, de ha a törvényben kötelezően előírjuk, akkor innentől kezdve koherencia-probléma áll elő olyan vonatkozásban, hogy akkor mi van az egyházi iskolákkal, az alapítványiakkal és így tovább. Tehát én csak szeretném jelezni, hogy nem valami rosszindulat munkálkodik ebben, hanem valamiféle jogalkotói logika és koherencia.

A korhatárhoz kapcsolódóan pedig egyetlenegy statisztikát, ha megengednek. Olyan országokban 16 év a korhatár, mint Dánia, Írország, Franciaország, Svédország, Olaszország. Ennyit a fjordokról. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a normál időkeretben felszólalásra jelentkező képviselői felszólalások következnek. Megadom a szót Vágó Sebestyén képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportjából.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Dúró Dóra képviselőtársam alaposan kielemezte a törvényt, én csak egy apró részletről szeretnék beszélni. Apró részlet, de véleményem szerint jelentős részlet, és az én szakterületemet is érinti: a gyermekvédelmi jelzőrendszer megemlítésre kerül ebben a törvényben. Nagyon jól tudjuk azt, hogy akár a lemorzsolódás veszélyének a kiküszöbölésére is egy tökéletesen alkalmas rendszer a gyermekvédelmi rendszer, vagy akár más, súlyosabb problémák kiküszöbölésére, esetleg még azt is mondanám, hogy bűncselekmények napvilágra kerülésében is jelentős szerepe lehet, és ehhez elengedhetetlen a jól működő gyermekvédelmi jelzőrendszer.

A törvény említi, hogy a gyermek- és ifjúságvédelmi feladatok megszervezéséért és ellátásáért, a gyermekvédelmi jelzőrendszerek, a köznevelési intézményhez kapcsolódó feladatai koordinálásáért a nevelési intézmény vezetője a felelős. Én értem azt, hogy felelőst kell találni akár a gyermekvédelmi jelzőrendszer működtetéséhez is, ugyanis látjuk azt, hogy ennek a rendszernek a nem működése vagy alulműködése milyen problémákat okoz; akár, ha az utóbbi időben felkapott témává vált pedofil bűncselekmények, gyermekbántalmazások, zaklatások ügyét tekintjük, nagyon sok esetben azok a gyermekek, akik ilyenek akár a saját szülőjük által ki voltak téve, oktatási intézménybe jártak. Nagyon jól tudjuk azt, én is mint szociális szakember, aki gyermekjóléti szolgálatnál is dolgoztam, családsegítő szolgálatnál is dolgoztam családgondozóként, nagyon jól tudom azt, hogy egy bántalmazásnak szemmel látható tünetei is vannak.

(18.20)

Ennek nem kell fizikai bántalmazásnak lenni, egy jól felkészült, tapasztalattal rendelkező pedagógus a gyermekén akár az iskolába lépéskor látja, hogy probléma van.

Akkor van probléma, ha ez a tapasztalt pedagógus, bár látja, hogy valami nincs rendben, nem él a kötelezettségével, és nem jelez akár a gyermekjóléti szolgálatnak, akár a gyermekvédelmi ellátórendszernek. Nagyon sok esetben az intézmény vezetője nem találkozik közvetlenül ezekkel a gyermekekkel; az ott dolgozó pedagógus, osztályfőnök az, aki naponta találkozik velük, tehát innentől fogva megkérdőjelezhető az, hogy kinek is a felelőssége az, ha ez a jelzés nem történik meg.

Persze beszélhetnénk arról is, hogy az iskolai gyermekvédelmi felelős intézménye úgy-ahogy megszűnt. Én azt mondom egyébként, hogy igazából el

sem indult, mert nem tartottam jó iránynak, hogy az alsó tagozatos tanítóra, elnézést a kifejezésért, rálőcsölték még pluszban ezt a feladatot, amit nagyon sok esetben - és meg is tudom érteni, mert eléggé leterhelt volt a munkája révén - csak papíron végzett el, a szükséges és minimális elvárásoknak eleget tett, de nem igazán tudta a funkcióját érvényesíteni.

Tudjuk nagyon jól azt, hogy egy kormányrendelet alapján 2013. szeptember 1-jétől az iskolai szociális munkás intézményének életbe kellett volna lépnie. Arról azért lehet vitatkozni, hogy ezt a gyerekjóléti szolgáltatón keresztül kell-e megvalósítani, vagy az iskolának a saját hatáskörén belül kell ezt a funkciót, ezt az intézményt létrehozni. Én az utóbbi pártján vagyok pont amiatt, hogy a gyermekek közelemben lévő, az ott dolgozó pedagógusokkal, tanárral napi kapcsolatban lévő iskolai szociális munkás sokkal jobban megláthatja az ott lévő anomáliákat, sokkal jobban fel tudja térképezni és napvilágra tudja hozni akár a bántalmazott, veszélyeztetett vagy akár a zaklatott gyermekek ügyeit is. Ez lehet az a folyamat, hogy akár - ha egy gyermekről beszélünk vagy egy fiatal emberről, egy 14 és 16 év közötti fiatal emberről beszélünk - egy félresiklóban lévő életpályát, egy félresiklóban lévő szocializációs folyamatot még időben megfogva, helyreállítva akár súlyosabb következményeket is ki tudunk küszöbölni, akár a lemorzsolódás kockázatát is minimálisra tudjuk szorítani.

Éppen ezért javasolnám, hogy a gyermekvédelmi jelzőrendszer működtetésében - akár az oktatási intézményekben lévő feladatok ellátásában is - konkrétan felelősöket kell találnunk, és ha ezeket a felelősöket megtaláljuk, akkor a megfelelő szankciórendszerrel a mulasztásokat is ki tudjuk küszöbölni. Úgyhogy én azt gondolom - azon kívül, hogy itt ez egy mondatban szerepel -, javaslom a kormány számára, hogy ezt bontsuk ki még jobban, és tegyük hatékonyabbá ennek a rendszernek a működését. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkező Teleki László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Megadom a szót.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, egy nagyon fontos törvényjavaslat van előttünk, és elég sok minden elhangzott. Néhány dologra szeretnék reagálni is és saját gondolatomat is elmondani.

A tankötelezettségről néhány dolgot. Azt gondolom, lehet azon vitatkozni, hogy a tankötelezettség leszállítása vagy éppen most a korrigálása mennyire fontos és mennyire domináns a jövő számára. Én azt gondolom, a Magyar Szocialista Párt folyamatosan azt próbálta meg érzékeltetni a tankötelezettség leszállításával kapcsolatban, hogy el fognak veszni azok a gyerekek, akik kikerülnek a rendszerből, tehát segélyezettek fognak belőlük lenni, ami azért rossz,

mert szakma nélkül és tudás nélkül kikerülnek az életpályára, és onnantól kezdve nagyon nehezen lehet visszakanyarítani őket. Tehát ezért azt gondolom, hogy az a vészcsengő, amit sokszor megnyomtunk, akár Kunhalmi Ágnes képviselőtársam, akár bárki más oktatáspolitikus, azt azért tettük, mert figyelmeztetni szeretnénk volna a kormányzatot, hogy a jövőt el fogja sok gyerek veszíteni, amennyiben ez ilyen irányba megy.

Egyébként az Európai Unió az elmúlt hetekben adott ki egy olyan megfogalmazást Magyarország számára, amelyben kéri, hogy tegyenek valamit annak érdekében, hogy minél kevesebb gyerek hagyja el az iskolapadot, mivel Magyarországon az elmúlt két évben nagymértékben romlott ez a statisztikai adat. Tehát ebből adódóan megfogalmazta az Európai Unió az aggályait, és azt gondolom, teljes mértékben jogosan.

Ha 16 éves korban kikerülnek ezek a tanulók vagy fiatalok az életbe, akkor - említést tettem - nem nagyon sokat tudnak tenni, hanem elmenni esetlegesen a feketemunka világába képzettség nélkül vagy egyéb más irányba, de nem vissza az oktatásba. Tehát ezért tartjuk fontosnak, hogy akár visszarendezni az elmúlt időszak gondolatait, hogy akár 18 éves korig is bent lehessen tartani. Most már jó, hogy elvileg addig ott lehetnek, amíg az évet be tudják felezni, ez egy fontos lépés, mert legalább hat hónapot így nyerhet egy diák.

A másik a spontán szegregáció kérdése. Én azt gondolom, hogy több aspektusból is meg lehet világitani ezt, de egyetlenegy biztos: a spontán szegregáció nem azért jön létre és kimondottan nem azért jön létre, mert sok „gazdagabb” szülő el szeretné vinni a gyerekeit, hanem a legtöbb esetben azért, és erre nagyon kevesen világítanak rá, mert az oktatás színvonala... Elsősorban itt az épület problémáira szeretnék rámutatni: nem olyan, mint egy nagyobb városban vagy egy kisebb városban lévő oktatási intézménynek az infrastruktúrája, ezért tehát nagyon sok esetben ebből adódóan is azt választják, hogy inkább elviszik egy 10-15 kilométerrel távolabb eső iskolai intézménybe, mert ott sokkal jobb a felszereltsége annak az iskolának.

Tehát egyik részről az infrastruktúra az, amit fontosnak tart a szülő, a másik oldalról lehet beszélni persze arról, hogy kik nem szeretnék, hogy kivel járna a gyerekek. Én azt gondolom, ebben megint egy olyan komplex vizsgálat kellene, hogy nézzük meg, hogyan lehet ezt a kérdést kezelni, mert elsősorban itt a szülőknél kellene egy olyan problémát kezelni, ami a munkanélküliség irányába mutat. Azt mindenféleképpen fel kellene számolni, hogy a munkanélküliség ne gyűrűződjön ki a gyermekek számára, tehát magyarul: a modell és minta ne vessen el, mert ha a modell és minta elveszik, akkor onnantól kezdve nagyon nehéz lehet a gyermeket visszatéríteni az iskolába, ezért nagyon sokszor innen elviszik a gyerekeket. Azt gondolom, ebben a kérdésben a foglalkoztatásnak, a gyermekjóléti szolgálatoknak, a

családsegítő központnak, mindenkinek van dolga, hogy ez a kérdés nyugvópontra kerüljön.

A földrajzi helyzet kérdése nem nagyon vetődött fel ma. Azt gondolom, az oktatási rendszer ma nem képes azt a kérdést kezelni, hogy mondjuk, Kelet-Magyarországon vagy éppen Nyugat-Magyarországon milyen problémák vannak. Általánosan fogalmazza meg - ami rendben is van egyébként - a törvényt maga az oktatás irányában, viszont azt gondolom, azok a kiegészítő programok, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a kompenzációt végre tudják hajtani, viszont nem nagyon jelennek meg. Itt elsősorban arra gondolok, hogy egyre kevesebb lehetőség van arra például, hogy a tanórán kívüli felzárkóztatást, tehetség gondozást nagymértékben elindítsuk. Tudjuk, hogy vannak különböző tanodai programok, de igazán azt lehet a gyakorlatban látni, hogy visszashorolóban van. Ezért tehát felhívom a figyelmet arra is, hogy ebben a kérdésben mindenképpen előbbre kell hogy jussunk, mert nem lehet az, hogy ne kompenzáljuk valamivel, és azt gondolom, a legjobb kompenzáció az, ha a felzárkóztatást, a tehetség gondozást tanórán kívül erőteljesebben felvállalja a kormány.

A másik, ami szintén hozzátartozik: az elmúlt időszakban egyre kevesebbet lehet látni a mentorpedagógusok programjait, ami szintén nagyon fontos kiegészítő elem, és kiegyensúlyozhatja azt a problémát, amiről nagyon sokszor beszélünk. Ezért tehát azoknak a pedagógusoknak, akik elhivatottak egyébként - és nagyon sokan vannak ilyenek ma Magyarországon, akik lelkiismeretesen és sokszor pénz nélkül, a körülmények megteremtése nélkül tanítanak -, mindenképpen kellene egy olyan életpályát kigondolni, ahol a mentorok rendszerébe lehet őket bevonnani a pedagógusmunka mellett, mert ők viszont sokat tudnak adni azoknak a gyerekeknek, akik a szülői háttér miatt nem tudnak sokat bevinni az iskolai rendszerbe. Tehát ezért én nagyon fontosnak tartanám a mentori programok bevezetését, felkarolását.

A harmadik pedig: azt gondolom, ha a 16 éves korhatárról beszélünk, akkor egyre rosszabb a helyzet abból a szempontból, hogy például a felnőttérettségihez való jutás és szakmához való jutás nincs szinkronba hozva. Az OKJ-s szakmák többnyire rendben lévők, és mennek a maguk útján, viszont hogyan lehetne azt összehozni és hogy kellene összehozni, hogy minél többen válasszák, mondjuk, a szakma megszerzését.

(18.30)

És ha össze lehetne kötni, akkor pedig össze kellene kötni a szakma és az érettségi megszerzését. Mert akkor lehetne egy olyan alternatíva kijánlása a fiataloknak, ami ebbe az irányba el tudná vinni. Ezt ebből a programból nem látom. *(Jelzésre:)* Tudom, hogy nem ez, de azt gondolom, ez is egy hiányzó része, amiről ma beszélünk.

Azt gondolom, nagyon fontos lenne rávilágítani arra, hogy ma Magyarországon, ahogy a miniszterelnök úr is mondta, a szakma irányába kell elvinni a fiatalokat. Ezzel tökéletesen egyetértek. De nem szabad elfelejteni azt, hogy egyre jobban meg kell adni arra a lehetőséget, hogy a szakma mellett vagy a szakmával párhuzamosan szerezhessék meg az érettségi bizonyítványukat. Tehát innentől kezdve valahogy össze kéne kapcsolni és kellőképpen össze kéne kapcsolni, mert nem lehet ezt látni.

Mondom a példát is, hogy miért mondom. Azért, mert én magam is egy ilyen oktatási intézményt vezettem elég sokáig, közel 17 évig, ahol egy anyaiskola volt a fő mentora ennek a programnak, mi pedig egy roma nemzetiségi önkormányzatnál vittük ezt a programot. És 11 év alatt több mint 600 főnek adtunk érettségit, 11 év alatt 600 főnek, romának és nem romának egyaránt. Azért mondom ezt így kiemelten, mert látom a modellt és a mintát magam előtt, hogy meg lehet csinálni akkor, ha van rá fogadókészség. Egyébként hozzá szeretném tenni, hogy Nagykanizsán például az önkormányzat Fidesz-frakciójának vezetője volt a partnerem ebben a dologban, és tökéletesen működött, a mai napig is működik.

Azt gondolom, nem politikafüggő az, hogy ez a kérdés jól legyen kezelve. A kérdés az, hogy el lehet-e indítani és vannak-e ilyen szándékok. Mert ha a szakmát meg tudja szerezni, és mellette meg tudja szerezni az érettségit is, nagyon nagy előrelépést lehet ebben a kérdésben tenni.

Az etikai kódexről csak egyetlenegy mondatot: azt gondolom, lehet ebben gondolkodni, meg biztos, hogy el is fogják fogadni, csak az, ami történik ma a pedagógusok körében, mindenképpen olyan irányokat szab meg, amelyekből nagyon nehéz lehet kilépni. azt gondolom, minden elismerés megilleti a pedagógusokat, akik ma tudnak és akarnak ezen a pályán dolgozni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Képerces felszólalások következnek. Megadom a szót Kiss László képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Nem akarom az idejüket sokáig húzni ebben a késői időpontban. Szeretném megköszönni Kissné Köles Erika hozzászólását, hiszen szószóló asszony, azt gondolom, még ha nem is feltétlenül mindenben érték egyet azzal, amit elmondott, nagyon sok mindennel gazdagította ezt a vitát. Biztos, hogy vitánk van az etikai kódex megítélésében, de semmi másban nincs. Hiszen nagyon lényegesnek tartom kiemelni, hogy akár a nemzetiségi önkormányzatok nagyon fontos szereplői a közoktatás rendszerének, akár a nem nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott, de nemzetiségi oktatást végző intézmények nagyon fontos szereplői. Gondolom, ebben sincs vita ebben a Házban.

Én magam Óbuda-Békásmegyer képviselőjeként nagyon nagy szimpátiával szemlélem a körzetben lévő Első Óbudai Általános Iskolát és a Medgyessy Ferenc Általános Iskolát, ahol kiváló német nemzetiségi oktatás folyik, de Koranisz Laokratisz elnök úr, szószóló úr korábban meghívott, hogy tanulmányozzam a görög kisebbségi önkormányzat csodálatos intézményét, és ott is láttam, hogy mennyire üde színfoltok ezek az intézmények a magyar oktatási rendszerben, egy kicsit a magyar oktatási rendszer periferiáján is működve.

Tudom, hogy nem ennek a javaslatnak a kérdése, és ezt nem is kérem számon államtitkár asszonytól, nehogy itt félreértés essék, de mindenképpen fontosnak tartanám, ha általában a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott oktatási intézményekkel, illetve azokkal az intézményekkel, amelyeket nem ők tartanak fenn, de ilyen feladatot látnak el, mindenképpen történjék valamiféle együttgondolkodás. Gondolok például arra, hogy nagyon sok esetben nem nemzetiségiük vesznek részt ezekben az intézményekben, mert annyira magasabb kultúrát adnak, mint akár a többi általános iskola a környéken, hogy sok esetben ezeket az intézményeket nem nemzetiségiük is látogatják.

Mindenesetre nagyon fontosnak tartom, és örülök szószóló asszony felszólalásának, és azt gondolom, hogy általában is a vita színvonalát rendkívüli módon emeli, ha szószólók is részt vesznek ebben. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Képerces felszólalásra jelentkezett Révész Máriusz képviselő úr. Öné a szó.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Teleki László ismét szóba hozta a tankötelezettséget. Még egyszer: elég nagy vita van ebben országos szinten is, de Magyarországon az a helyzet, hogy minden gyerek, aki iskolába akar járni, az járhat 16 éves kora után is iskolába. Senkitől nem vettünk el semmilyen lehetőséget. Egyedül arról van szó, hogy aki 17 éves, alig tud írni-olvasni, 5., 4., 6. osztályba jár vagy esetleg a szakmunkásképzőben harmadszor járja az első évfolyamot, esze ágában sincs iskolába járni, azt nem tudjuk, be kell látni, nem tudjuk adminisztratív eszközzel arra kényszeríteni, hogy járjon már iskolába. Vagy ha erre kényszerítjük, akkor sajnos annak az osztálytársai isszák meg a levét, mert nem tudnak tanulni mellette. Erről van szó.

Magyarországon, még egyszer, minden gyerek, aki tanulni akar, az tanulhat, az állam biztosítja ennek feltételeit. Én tagja vagyok Déván a Dévai Szent Ferenc Alapítványnak. Bőjte atya is minden gyereknek segít, aki bekopog, szülő, segít. Egy feltétele van, hogy ő is akarja. És amíg a gyerek akarja, addig lehet rajta segíteni. Nem tudjuk ezeket a gyerekeket adminisztratív eszközökkel erre kényszeríteni. Elmond-

tam a statisztikákat, hogy eddig is kimaradt a gyerekek egyharmada, hiába volt 18 éves a tankötelezettség, kimaradtak. Kimaradt a hátrányos helyzetűek 50 százaléka. Az égvilágon nem old meg az adminisztratív intézkedés semmit.

Az egész oktatáspolitikánk egyébként arról szól, képviselő úr, hogy esélyt próbálunk teremteni. Erről szól az iskolák fenntartói jogának átrendezése. Lehet, hogy nem csináltuk meg tökéletesen, de azt a hihetetlen különbséget, ami a fenntartók között volt, megpróbáljuk kiegyenlíteni. És mondhatom tovább a hároméves kortól való óvodáztatást, sok mindent.

Képviselő Úr! Arra is felhívnom a figyelmét, hogy az előző törvénnyel sokszorosára nőtt minden iskolában a felzárkóztató, tehetséggondozó órák száma. Ez mind-mind abba az irányba hat, hogy nem a szakmunkásképző iskolákban kell majd bepótolni azokat a hiányosságokat, amiket a gyerekek általános iskolában nem tanultak meg. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, kíván-e még valaki felszólalni az adott napirend keretében. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok, az általános vitát lezárom.

Megadom a szót Czunyiné dr. Bertalan Judit államtitkár asszonynak, aki válaszolni kíván a vitában elhangzottakra.

CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Néhány gondolat, nem szeretnék most tételesen minden felvetésre válaszolni. Jó néhány olyan észrevétel, javaslat, módosítási szándék hangzott el, akár Pósnán képviselőtársamtól, akár máshonnan, ami megfontolásra érdemes, és módosító javaslat formájában történő benyújtás esetén, azt gondolom, átvezetésre kerülhet.

Különösen gondolok azokra a jobbitó szándékú módosító javaslatokra, amelyek felismerték a jelenleg a Ház előtt fekvő törvényjavaslatnak azt a célját, hogy a gyakorlat és a működés optimalizálása, hatékonyabbá, gyorsabbá tétele és egyébként az iskolai élet szervezése szempontjából készültek a javaslatok a tisztelt Ház elé; így akár az Oktatási Hivatalt érintően, az átszervezési döntést érintően, amelyek azt a célt szolgálják, hogy az iskolai évhez, az iskola működéséhez igazodóan tudjuk kezelni ezeket a változásokat.

Tisztelettel köszönöm szószóló asszonynak is az észrevételeit és hozzászólásait is. Azt gondolom, megkezdjük a munkát, és a jövőben a nemzetiségi bizottság ülésén tett ígéretemnek megfelelően fogjuk az együttműködést a nemzetiségi iskolák, illetve a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott iskolák és intézmények tekintetében folytatni.

Nem reagálnék azokra a hozzászólásokra, amelyek alapvetően a törvény szakmai és tartalmi részeit pozitívan vagy egyetértően, támogatólag jegyezték,

hiszen azt gondolom, ennek megismétlésére nincs szükség. Viszont engedjenek meg néhány visszautalást és néhány, mondjuk úgy, reakciót. Kiss László képviselőtársam hozzászólásában nagyban méltányolom mindazt az irodalmi mélységű ismeretet és azt a mennyiségű építő orvoslásnak feltűnő, mondjuk úgy, hogy állandó eposzi kellékeket, amelyek hozzászólása elején elsősorban az MSZP, DK, Együtt-PM és társainak kommunikációs paneljeit felvirágoztatták és felsorakoztatták a köznevelési törvény tekintetében. *(Korózs Lajos: Jaj, de szépen mondta! Mondja még egyszer!)* Korózs képviselőtársamat is szívesen meghallgattam volna a vita során, amennyiben a köznevelési törvény módosításához fűzött volna véleményeket.

Tehát hallottam mindent az MSZP soraiból a tekintetben, hogy mit hogyan kellene csinálni vagy kellett volna, és ők mit gondolnak mögé. Ellenben nem hallottam szakmailag vagy tartalmilag megalapozott módosító javaslatot vagy indítványt.

(18.40)

Éppen ezért azt gondolom, hogy egyre mégiscsak hadd reagáljak - és Czibere államtitkár úr itt ül mellettem -, a gyermekszegénység és a felzárkózáspolitikai, az esélyteremtés fogalmainak, mondjuk úgy, hogy iskolarendszerben történő megtámogatása vagy megerősítése szempontjából, azt gondolom, hogy az EMMI 2014-ben elfogadott társadalompolitikai célkitűzései pontosan hivatottak mindezeket a különbségeket, térségi eltéréseket az iskolarendszeren keresztül kezelni. Így a szegregációs probléma is - igen, valóban, reagálunk a szegregációs kérdésekre, és elkötelezett a kormány a tekintetben, hogy ezeknek a tiltó szabályait, illetve részletszabályait az iskolai életben és mindenütt alkalmazni tudja.

Elkötelezett a tekintetben is mind a tárca, mind pedig valamennyi államtitkársága, hogy mindazokat az esélyteremtési eszközöket akár közös projektekben, közös programokban - gondolok itt Vágó Sebestyén képviselőtársam hozzászólására -, államtitkár úr éppen a következő lépcsőben az ő államtitkársága által előterjesztendő feladatként súgta ide nekem a hozzászólása közben, miszerint ez az első lépés, amit a köznevelési törvényben szabályozunk, és ezt követően pedig az ágazatért felelős tárca a további szabályozást, ami őt érinti, ki fogja dolgozni.

Tehát egy olyan többcélú és több oldalról védett vagy védendő rendszernek tekintjük a gyermekeket és az iskolát, amely, azt gondolom, hogy csak a köznevelési oldalról olyan módon a gyermekszegénységről, mondjuk úgy, hogy véleményt alkotni, akkor, amikor emlékeim szerint a gyermekszegénységre, és ha ezt iskolai vetületében fogalmazzuk meg, akkor erre igazán jó választ az elmúlt néhány esztendőben sikerült adnunk. Hiszen ha csak az ingyenes tankegyetértésről gondolok - és bátorodnék ezt a gyermekszegénység oldaláról megközelíteni, ha ön

már erről beszélt -, vagy arról beszélünk, hogy dupla annyi ingyenesen étkező gyermek van ma Magyarországon, mint volt korábban, akkor azt gondolom, hogy igenis az iskolarendszer reagált, kezelte, elindult ennek a kezelési útnak az irányába, ami azt gondolom, hogy helyes. És ha ehhez az iskolarendszer hozzá tud tenni, a fenntartó hozzá tud tenni, és összességében a többi ágazat ezt meg tudja támogatni, akkor jó úton járunk.

Tehát ne haragudjon, de üres lufinak és tényleg kommunikációs panelek durrogatásának gondolom akkor, amikor a törvényjavaslat nem is kifejezetten erről szól, hanem egy optimalizációt, hatékonyabbá tételt és egy tartalmi, mindösszegében pedig a működési mechanizmusokat segítő és azokat jobbító szándékkal megfogalmazó törvényjavaslatként jön be a Ház elé.

Tehát azt gondolom, hogy minden olyan felvétel, amely azokhoz a tartalmi és szervezeti működést jobbító szándékokhoz érkezett és érkezik, ami valóban az iskolák megerősítését és az esélyteremtést tudja szolgálni a magyar iskolarendszerben, azt gondolom, érdemes átgondolni, megfontolni.

Még néhány dologra hadd utaljak. Valóban így van, a tanárhiányról, illetve a szakos tanár-ellátottság hiányáról beszélt Pósnán képviselőtársam. Itt is az első olyan érdemi beavatkozás a rendszerbe 2012 után történt a köznevelés átalakításával, amikor a Klebelsberg-ösztöndíjprogramon keresztül egyáltalán térségre a szükség és a megfelelő előkészítés után sikerül a hallgatókkal szerződést kötni annak érdekében, hogy egyrészt ott is maradjon, másrészt pedig a szakos ellátottság hiányát a jövőre nézve a kisiskolákban pótolni tudjuk.

Azt már nem is ismételtem meg, illetve megismételtem, hogy teljesen egyetértek Pósnán képviselőtársammal, mind az iskolarendszerre, mind a pedagógusképzésre, mind egyáltalán az iskoláknál ma megjelenő humán erőforrással összefüggő pénzügyi és gazdálkodási problémákra a választ bizony Magyar Bálint munkássága idején kell keresni az akkori tanárképzés átalakításában és az akkori rendszerátalakításban. Ezeket a problémákat ma pontosan jól látjuk, önök jó sokat kritizálták a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ működését, na, az ő asztalára kerültek ezek a problémák tizenegynéhány esztendő után, és ezek a felszínre jöve jelzik és üzenik azt, hogy az a módszertan, az a fajta oktatáspolitikai módszertan, amivel akkor hozzányúltak, alkalmatlan volt mindazokra a feladatokra, amelyeket egy érték-alapú, tudásalapú oktatási rendszernek, egy megbízható és kiszámítható életpályát kínáló iskolarendszernek adni kell ma Európában.

Azt gondolom, hogy ebből a szempontból is bátran mondhatom azt, hogy a köznevelési rendszer átalakításával, a köznevelési törvény elfogadásával és bizony azokkal a módosításokkal, amelyeket most a Ház elé terjesztettünk pontosítás, javítás és jobbítás szándékával, azt gondolom, hogy elindultunk azon az úton, hogy a gyermekeink számára egy olyan iskola-

rendszert kezdjünk el felépíteni, amelyben - és itt reagálnék egy mondatban, bár ma olyannyiszor elhangzott a korai iskolaelhagyás; önök így használják. Ha egy picit beköltözünk az iskolába, beköltözünk a magyar családok gondolatvilágába, és igazán ennek a fogalomnak a szükségességét vagy ennek a fogalomnak az értelmét keressük, akkor a mi szempontunkból mint jogalkotó és mint oktatásirányítás, ezt úgy kell megfogalmazni, hogy végzettség nélküli iskolaelhagyás.

Pontosan arról beszélek, amiről Révész Máriusz képviselőtársam beszélt. Tehát a mi célunk az, hogy végzettsége legyen, amikor az iskolából kilép. A végzettség nélküli iskolaelhagyás megakadályozása a fontos és a cél. Azok a problémák és kezelendő esetek, amelyekről ennek a konkrét közoktatási határnak vagy iskolai korhatárnak a témáján beszélünk, az mindegyik máshova tartozik. Összefüggésben az oktatásirányítással, az oktatáspolitikával arról kell beszélünk, hogy a 16 esztendő alatt a gyermek hozzájusson egy olyan tudáshoz, amellyel akár továbblép a középfokú oktatásba, akár pedig a felsőoktatásba, és az alap iskolai végzettség során az írni, olvasni tudást és az általános iskolai tudást elsajátítsa, mert a probléma ott van, amiről Révész Máriusz képviselőtársam beszélt.

Az ökoiskolák nem kikerülnek, nem szükséges a jogszabályi szintű rendezése, eddig is mentek, és projekt formájában tudnak menni. Csak lapozgatok most már néhány válasz tekintetében.

Azt gondolom, hogy a szaktanácsadási rendszer és egyáltalán az Oktatási Hivatalhoz való feladatát-csoportosítás tekintetében az ágazati irányítás, a szakma és a feladat-végrehajtás, a hatáskör és ezeknek az együtt szervezése minél inkább az iskolák és az iskolák munkájának a segítése érdekében tudjon megvalósulni, ezért kerül ilyen módon átszervezésre abban a rendben, ami egyébként, azt gondolom, hogy nagyon helyesen a pedagógiai munkát kell hogy segítse az iskolákban.

Nem térnék ki arra, hogy itt is mindenféle muszokkal riogatott az egyik ellenzéki vezérszónok a tekintetben, hogy a tanfelügyelet és a szakfelügyelet mit jelent, meg nem tudom, valami hetvenes éveket idézett. Azt gondolom, hogy inkább lehet, hogy el kéne mélyedni és egy kicsit önvizsgálatot tartani, és a tekintetben is az iskolák történetében kutakodni, hogy jó néhány esztendeig a pedagógusok mindenféle pedagógiai programnak a választékában bővelkedtek, ugyanakkor valódi érdemi segítséget sem a tan-könyvekhez, sem a módszertanokhoz nem kaptak.

Arról pedig hadd ne beszéljek, hogy a tanárképzésből pontosan szintén szocialista oktatáspolitikai irányítás idején vették ki a differenciált képzés módszertanának lehetőségét, ezzel egyébként pontosan ártva vagy pontosan konkrétan ártva azoknak az iskoláknak, ahol mondjuk, a differenciált módszertan eszközeivel a hátrányos helyzetű térségekben vagy olyan csoportokban a szegregáció ellen vagy pedig egyáltalán csak az SNI-s, vagy mondjuk úgy,

hogy tanulási képességben akadályozott gyermekek oktatása során egy picit többet lehetett volna tenni.

Tehát olyan hibákat tetszenek felróni, amelyeknek a kezelésére, amelyeknek a megoldására mind a köznevelési törvény, mind az önök előtt fekvő javaslat választ ad, megoldást kínál. A módszerben, a kivitelezésben vitatkozhatunk, de az elvek, azt gondolom, hogy mindnyájunk számára egyértelműek. Az a cél, hogy az iskolarendszer átalakításával egy olyan esélyteremtést biztosító iskolarendszer tudjon Magyarországon megerősödni, ahol az iskolarendszer minden szakaszában van továbblépési lehetőség, és van, mondjuk úgy, hogy valamilyen pályakép annak érdekében, hogy akár szakmát tudjon tanulni, biztos szakmatudást tudjon szerezni, akár a továbbtanulás lehetőségét, akár azt, hogy egy kvázi szakmunkás-végzettséget követően tudjon egy közismereti továbblépéssel érettségit szerezni, és így továbblépni. A mondjuk úgy, hogy romjaiban itt hagyott oktatási rendszer 2010-ben nem nagyon volt képes erre.

Így azt gondolom, hogy az az építkezés, ami a köznevelési törvény megalkotásával és az intézményrendszer átszervezésével elkezdődött, és azok az alapok, amelyek valóban egy rend felé, egy kiszámítható oktatási intézményrendszer felé vitték el a magyar iskolarendszert, alkalmasak arra, hogy ezen a talajon továbbépítkezve valóban egy esélyteremtő, tudást adó és biztonságos jövőt jelentő iskolát tudjunk a gyermekeinknek építeni és itt hagyni annak érdekében, hogy nekik már erről ne kelljen vitatkozni.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(18.50)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény, a sportról szóló 2004. évi I. törvény, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/2089. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Népülési bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót Czibere Károly úrnak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó, államtitkár úr.

CZIBERE KÁROLY, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök

Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Asszonyok és Urak! A törvényjavaslat alapvető célja az, hogy a szociális, a gyermekjóléti és a gyermekvédelmi szolgáltatási rendszert olyan irányban fejlesszük tovább, amely igazságosabb, átláthatóbb, célzottabb és hatékonyabb, szakmailag eredményesebb szolgáltatási rendszert tud kialakítani.

A kormány egyik legfontosabb célja a fogyatékos személyek hátrányainak enyhítése, önálló életvitelük és a társadalmi életben való aktív részvételük előmozdítása. A fogyatékos személyek számára biztosított szolgáltatások továbbfejlesztése az egyik fontos célkitűzése ennek a javaslatnak. A társadalmi szemléletváltás ösztönzése mellett egy nagyon fontos további eszköze ennek a célnak, hogy a fogyatékosok lakhatási körülményeit és életfeltételeit javítsuk. 2011-ben - azt gondolom, hogy ebben konszenzus van itt közöttünk - egy forradalminak tekinthető változás történt, amikor megszületett a kiváltási stratégia, amely a legfontosabb alapelvek lefektetésével kezdődött, és azóta folyamatosan zajlik az intézményi férőhelyek kiváltása, amely a fogyatékosok számára rendelkezésre álló bentlakásos ellátórendszer teljes átalakítását jelenti.

A fogyatékos személyek számára tartós bentlakást nyújtó szociális intézményi átalakítás célja a fogyatékosokkal élő emberek jogainak maradéktalan érvényesítése, az életminőség javítása és a szociális szolgáltatási szerkezet fejlesztése, modernizálása. Az átalakítás alapját az teremtette meg, hogy a több mint 20 éves szociális törvényben, annak a szabályozási logikáját meghaladó módon sikerült egy rendkívül innovatív, új szolgáltatási elemet, szolgáltatási formát bevezetni, ez a támogatott lakhatás, amely, azt gondoljuk, megfelelő feltételeket teremt egy nyitottabb és családiasabb életmód kialakítására és ezzel egyidejűleg az intézményesítettség kultúrájának a visszaszorítására.

Ma már Magyarországon több mint 200 férőhellyel működik támogatott lakhatás, az új férőhelyek kialakítása mellett az intézményi kiváltási program keretében pedig több mint 600 férőhely újul meg, 600 férőhely kiváltása fog megvalósulni éppen a következő esztendőben, az év közepétől kezdődően.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Magyarország költségvetése ebben az esztendőben, 2014-ben 187,4 millió forintot biztosít a támogatott lakhatási szolgáltatások működésére. Nemcsak a fogyatékosellátásban, hanem a pszichiátriai betegek segítésében is, illetve a szenvedélybetegek segítésében is bevált ez az új szolgáltatási forma, ezért szeretnénk a jövőben továbbfejlesztetni, és a törvényjavaslat egyik fontos célja, hogy az eddig eltelt, a bevezetés óta eltelt időszak tapasztalatait összefoglaljuk.

A fogyatékos személyek nagy létszámú ápológondozó otthonainak kiváltása, a jelenleg is folya-

matban lévő kiváltási folyamata, valamint a támogatott lakhatás bevezetése óta eltelt másfél éves időszak tapasztalatai indokolják, hogy a támogatott lakhatás szabályait pontosítsuk és korrigáljuk. A törvényjavaslat egyértelművé teszi, hogy a fenntartó a nagy létszámú ápoló-gondozó otthonok férőhelyeit csak a támogatott lakhatás valamelyik formájába szervezheti át, illetve új intézmény és új férőhelyek csak lakásban vagy házban alakíthatók ki.

Ugyanakkor indokolt a férőhelyeket biztosítani a kiváltást követően azoknak a személyeknek is, akiknek a szükségleteihez, igényeihez jobban illeszkedő ellátás biztosítható az ápoló-gondozó otthoni formában, ezért a törvényjavaslat megteremti annak a lehetőségét, hogy az ápoló-gondozó otthonok 50 férőhelyig bővíthetők legyenek, és az így kialakított új férőhelyeket nem kell támogatott lakhatási formában megszervezni.

Itt egy fontos megjegyzés, hogy ezzel párhuzamosan, a költségvetést megalapozó törvényben viszont feloldásra kerül az a határidő és az az átalakítási kötelezettség, amely a lakóotthonokra vonatkozik. Nagyon sok lakóotthon-üzemeltető és -fenntartó panaszkodott arra, hogy miután a lakóotthonok, nagyon sok lakóotthon nagyon kiváló szakmai eredményt produkál, a szakmai eredményesség szempontjából nagyon kiválóak, ezért ezt az átalakítási kötelezettséget támogatott lakhatási formában javasoljuk kiemelni a törvényből.

A következő fontos rész az, hogy gondolni kell az olyan esetekre is, amikor az életben előfordulnak krízishelyzetek a szolgáltatást nyújtó intézmény életében, például csődbe jut a fenntartó vagy valamilyen természeti katasztrófa történik, amikor szükségessé válik az, hogy más fenntartó - nyilvánvaló, elsődlegesen itt az ellátási kötelezettségénél fogva a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság mint állami fenntartó jön szóba, de önkéntes vállalat útján egyházi és civil fenntartó is - működtesse, működtethesse tovább az ápoló-gondozó otthoni szolgáltatást, ami a hatályos szabályozás mellett újnak minősülne. Ilyen esetekben azonban méltánytalan lenne, ha a fenntartót köteleznénk, hogy az intézményt vagy az átvett férőhelyeket támogatott lakhatási formában működtesse tovább, hiszen ilyenkor nincs idő erre, létrehozni az új szolgáltatást, azt engedélyeztetni, és a többi, ilyenkor sürgős cselekvésre van szükség, pontosan a szolgáltatást igénybe vevők érdekében. Erre tekintettel a törvényjavaslat ezeket a szóban forgó eseteket kivételként kezeli. Azt gondolom, ezekkel az intézkedésekkel lehet azokat a tapasztalatokat beépíteni a szabályozásba, amelyek a kiváltás folyamatában megjelentek, és ezeknek a beépítésével jelentősen lehet javítani a fogyatékos-sággal élők életkörülményeit és a számukra biztosított szolgáltatások minőségét.

A szociális törvény az általános rendelkezések között kimondja, hogy a szociális ellátás feltételeinek biztosítása az egyének önmagukért és családjukért, valamint a helyi közösségeknek a tagjaikért viselt

felelősségen túl az állam központi szerveinek és a helyi önkormányzatoknak a feladata. A kormány szándékai között szerepel az öngondoskodás hangsúlyosabbá tétele és az egyén önmagáért viselt felelősségének erősítése, összhangban az Alaptörvénnyel. A szociális szolgáltatások hosszú távú fenntarthatósága szempontjából fontos és szükséges, hogy a szolgáltatási rendszer finanszírozási módjaiban kialakuljon az öngondoskodást nagyobb mértékben megvalósító források bevonásának lehetősége. A törvényjavaslat ennek érdekében bevezeti - ismét visszavezet a szabályozásba egy korábban már létezett jogintézményt, a belépési hozzájárulást - a belépési hozzájárulás meghatározásának lehetőségét a fenntartó számára. A belépési hozzájárulás alól kivételek is vannak, így a hajléktalanok otthonai, a rehabilitációs intézmények és a rehabilitációs célú lakóotthonok. Ezen formák kivételével kizárólag a tartós bentlakásos ellátás esetében kérhető az igénylő beköltözését megelőzően.

(19.00)

Az állami, önkormányzati, nem állami és egyházi fenntartó egyaránt megállapíthatja a konkrét, az általa meghatározott egyes intézményi férőhelyekre, konkrét összegben.

Az intézkedés előkészítése során szem előtt tartottuk, hogy az ellátásra szoruló személyek jelentős része, döntő része, nagyobbik része nem rendelkezik megfelelő rendszeres jövedelemmel, vagyonnal, hogy hozzájárulást tudjon fizetni. Ezért garanciális szabályként meghatározásra kerül, hogy az ellátás nem tagadható meg a belépési hozzájárulás megfizetésére nem képes igénylőtől állami fenntartó esetén, egyházi, nem állami fenntartású intézmények esetében pedig a férőhelyek legfeljebb 50 százalékára állapítható meg ilyen hozzájárulás.

A fenntartónak a belépési hozzájárulásból származó bevételi forrást pedig az intézmények fenntartására és fejlesztésére kell fordítani. Ha az ellátás az intézménybe történő beköltözést követő három éven belül megszűnik, ideértve az elhalálozás esetét is, a fenntartónak a hozzájárulás időarányos részét vissza kell fizetnie az ellátottnak vagy az örökösének, vagy a befizetőnek.

A következő kérdés a térítési díj kérdése. A törvényjavaslat gyakorlati tapasztalatokra építve módosítja a finanszírozási rendszerbe történő befogadással - ez a bizonyos kapacitásszabályozási rendszer -, valamint a térítésdíj-fizetéssel összefüggő szabályokat is. Ez utóbbi körben az intézményi jogviszony megszüntetésének esetköre kibővül azzal, ha az ellátott térítésdíj-fizetési kötelezettségének meghatározott időtartam alatt és összegben annak ellenére sem tesz eleget, hogy azt jövedelmi, vagyoni viszonyai egyébként lehetővé tennék.

Ezzel párhuzamosan a költségvetést megalapozó törvényben feloldásra kerül a még a korábbi időszakban indokolatlanul beépített és a gyakorlatban

súlyos problémákat okozó úgynevezett differenciaszabály. A differenciaszabály, ami a hatályos szabályozásban olvasható, úgy szól, hogy a térítési díj maximuma az önköltség és az állami normatíva, állami támogatás különbsége. Ez a szabály pedig nagyon súlyos károkat okoz a fenntartóknak és az intézményeknek, és ezen keresztül az ellátást igénybe vevőknek.

A gyermekvédelmi törvényről. Nem engedhető meg, hogy akár csak egyetlen gyermeket is bántalmazzanak, veszélyeztessenek. Ennek érdekében meg kell erősíteni - ahogy Vágó Sebestyén képviselő úr is említette - a gyermekvédelem első vonalát. A gyermekvédelem első vonala a gyermekjóléti szolgáltatás. Itt most csak az első lépés történik a gyermekjóléti szolgáltatáson keresztül. Ennek érdekében a családsegítés és a gyermekjóléti szolgáltatás körében meglévő szolgáltatási párhuzamosságokat fel kell számolni, és racionálisabb, célzottabb működést kell kialakítani, első lépésként a családsegítés és a gyermekjóléti szolgáltatás egy szolgáltató keretében történő létrehozásával. Azt gondoljuk, hogy egy fontos előrelépés az, hogy az ugyanazzal a családdal foglalkozó családsegítő, család gondozó és gyermekjóléti család gondozó között legyen információáramlás, legyen közös esetfeldolgozás, és legyen lehetőség a szűkös erőforrások közös használatára.

A kormány elkötelezett a gyermekek védelme, a gyermeki jogok biztosítása területén. Ezzel összhangban a gyermekvédelmi törvény és egyes kapcsolódó törvények módosításának egyik fő célja a '14. január 1-jétől bevezetett nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony rugalmasabbá tétele, hiszen itt is eltelt majd' egy év, és fontos, hogy számba vegyünk azokat a tanulságokat, tapasztalatokat, amelyek az eltelt időszak alatt felhalmozódtak. Folyamatos konzultációban vagyunk a nevelőszülői hálózatok fenntartóival, és ezek alapján javasoljuk ezeket a foglalkoztatási jogviszonyt rugalmasabbá tevő javaslatokat.

Fontos a gyakorlatban felmerült problémák megoldása, valamint a nevelésbe vett gyermekek és a tanulói jogviszonyban álló, utógondozói ellátásban részesülő fiatal felnőttek számára természetbeni juttatások biztosításával az ellátási színvonal növelése.

A gyermekvédelmi törvény alapján nevelésbe vett gyermek és a tanulói, hallgatói jogviszonnyal rendelkező, utógondozói ellátásban részesülő fiatal felnőtt halmozottan hátrányos helyzetűnek minősül. Indokolt tehát, hogy a következő tanévtől azon nevelésbe vett gyermek, aki bölcsődés, óvodás vagy tanulói jogviszonyban áll és nappali rendszerű iskolai oktatásban vesz részt, valamint azon utógondozói ellátásban részesülő fiatal felnőtt, aki tanulói jogviszonyban áll és nappali rendszerű oktatásban vesz részt, ingyenes gyermekétkeztetésben részesüljön, és ingyenesen jusson tankönyvhöz. Ez számításaink szerint 18 295 gyermeket és fiatal felnőttet érint kedvezően, és így a kedvezményes gyermekétkeztetésben részt vevő gyermekek száma 420 ezerről majdnem 440 ezerre tud emelkedni a következő év folyamán.

A javaslat emeli az érintett gyermekek, fiatal felnőttek ellátásának a színvonalát is azzal, hogy az ellátásukra rendelkezésre álló forrást az étkeztetésükért fizetendő térítési díj és tankönyv biztosítása a '15-16-os tanévtől már nem terheli, így az ellátásukra más területen több forrás fordítható. Ezzel egyidejűleg a központi költségvetésből biztosított állami támogatás célzottabbá válik.

A rugalmasabbá tételnek egy fontos része a képzés, a nevelőszülők képzése. A javaslat szerint a nevelőszülői tevékenységre jelentkező személy a 60 órás nevelőszülői tanfolyam elvégzésével is megkezdheti a tevékenységét, majd többféle képesítési előírás teljesítése között választhat. Ez a választási lehetőség megint csak a rugalmasabbá tételt szolgálja.

A jelenleg hatályos szabályozás szerint OKJ-s képesítésen kívül központi oktatási programban vehet részt. Ezzel a módosítással is segítjük a nevelőszülői hálózatok további bővítését, amelynek már jelenleg is nagyon komoly eredményei vannak, hiszen a nevelőszülők száma a foglalkoztatási jogviszony ideje, 2014. január 1-jei bevezetése óta 5482 főről 5699 főre növekedett, és folyamatosan növekszik a nevelőszülői férőhelyek száma is. Az utóbbi három év alatt meghozott kormányzati intézkedéseknek és a szakemberek területi munkájának köszönhetően majdnem 2 ezer gyermek kapott lehetőséget intézmény helyett, gyermekotthon helyett, lakásotthon helyett nevelőszülői családban történő nevelkedésre. Így jelenleg mintegy 12 500 gyermek él nevelőszülői családban, ami a nevelésbe vett gyermekek összlétszámának kétharmada.

A nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonnyal összefüggésben az összeférhetetlenség kérdése még nem került szabályozásra, az egyes kapcsolódó törvények módosításával elérni kívánt cél az, hogy megteremtjük a lehetőségét - hasonlóan a tudományos, oktatói tevékenység végzéséhez -, hogy a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyban végzett tevékenység mellett más hivatások is gyakorolhatók legyenek. Olyan nevelőszülőket szeretnénk, akik értéket közvetítenek, érdemben támogatják a gyermek szocializációját, nem szeretnénk, hogyha a nevelőszülői státusz a munkavégzés lehetőségét kiszorítaná a nevelőszülőknél.

Ez szükségessé teszi egyes jogállási törvények együttmódosítását, melyet szintén tartalmaz a javaslat. A nevelőszülők közül mintegy 2400 főnek van a nevelőszülői tevékenységen kívül más munkavégzésre irányuló jogviszonya, tehát a munkavégzés rugalmasabbá tétele megint csak azt szolgálja, hogy a korábban is dinamikusabban lehessen tovább bővíteni a hálózatokat és ezt a mára nagyon kiváló szakmai eredményeket produkáló szolgáltatást, és hadd mondjam úgy, hogy szolgálatot.

A gyermekvédelmi törvény módosításának a másik fő indoka, hogy törvényi szinten szükséges rendelkezni a gyermekvédelmi rendszer részeként működő javítóintézetben a fiatalok ellátásával és nevelésével összefüggő szabályokról, a javítóintézeti

ellátásról, a javítóintézeti ellátással kapcsolatos nyilvántartások vezetéséről és azok tartalmáról. Amíg a büntetések, az intézkedések, kényszerintézkedések végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény elsősorban a javítóintézeti nevelés mint büntetőjogi intézkedés végrehajtásának szabályait, addig a Gyvt., a gyermekvédelmi törvény a javítóintézeti ellátás szabályait, a fiatalok ellátásának, nevelésének gyermekvédelmi rendelkezéseit tartalmazza.

(19.10)

Ez a szabályozás a négy javítóintézetben előzetes letartóztatásban lévő 180 fiatalkorút, továbbá 161 fő javítóintézeti nevelésre ítélt fiatalkorút érinti jelenleg. Az előterjesztés továbbá a Gyvt., a gyermekvédelmi törvény tekintetében a jogalkalmazást segítő pontosításokat is tartalmaz.

Összefoglalóan: a két törvényjavaslat kapcsán azt szeretném leszögezni, hogy egy olyan típusú átalakításon gondolkozunk, amely a szociális, a gyermekjóléti és a gyermekvédelmi szolgáltatási rendszert a jelenleginél sokkal célzottabbá, sokkal hatékonyabbá teszi, az erre fordított közpénzek felhasználását sokkal inkább a szakmai eredményesség és a teljesítmény irányába korrigálja.

Azt gondolom, hogy ez a javaslat, ami önök előtt fekszik, ezekkel a célokkal harmonizál és ezeket valószínűleg megvalósítja. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat, és most megadom a szót Kovács Sándornak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

KOVÁCS SÁNDOR, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy államtitkár úr összefoglalta mindazt, amit a kormány a szociális, gyermekvédelmi és sporttörvényből rá váró feladatként elvégezni szándékozik egy törvénymódosítással, illetve három törvénymódosítással együtt.

Hadd kezdjem a harmadikkal, hiszen a 2004. évi I. törvény, a sporttörvény fontos változás, és egy kicsit a gyermekvédelemre is hajaz, hiszen a 14 év alatti küzdősportban bekövetkezett komoly sérülések közfelháborodást okoztak - azt gondolom jogos közfelháborodást -, és ennek megakadályozására a törvénynek szükséges szigorítani azokat a pontjait, amelyben a sportegyesületi bejegyzéssel nem rendelkező, tehát így szabadidős tevékenységként definiálható tevékenységet szigorítja, illetve megtiltja annak lehetőségét, hogy olyan sportrendezvényeket szervezzenek, ahol a 14 év alatti gyermekek egymás testi épségét vagy esetleg más tárggyal történő testi épségét veszélyeztetik. Úgy gondolom, hogy a társadalom jogos felháborodása után a törvényalkotásnak is

követnie kell azt a feladatot, amelyet ezek a negatív tendenciák mutatnak.

A másik, és csatlakoznék államtitkár úrhoz: a gyermekvédelem fontos terület, és valóban átszervezésre, kicsit finomításra, finomhangolásra szorul, hiszen olyan párhuzamos dolgok vannak benne, hogy ha a szociális törvény gyermek- és családvédelmi feladatát, ellátását is figyelembe vesszük, akkor azoknak a gyerekeknek, akik iskolarendszerben szociális szolgáltatásokat igénybe véve... - az előbb felszólaló oktatási államtitkár asszony is kiemelte, hogy ez egy komplex rendszer, hiszen ugyanarról a gyerekről beszélünk, csak a gyerek életének egy részét a családban, nevelőszülőnél, oktatási intézményben vagy gyermekvédelmi intézményben tölti el, tehát azt gondolom, hogy ezeknek a párhuzamos szolgáltatásoknak, akár a nevelőszülői hálózatnak vagy az otthont nyújtó gyermekotthoni ellátásoknak is figyelemmel kell lenni, és a törvényalkotóknak figyelni kell ezeknek a párhuzamosságoknak a megszüntetésére.

Azt gondolom, hogy a törvény alapján azt a fajta hatékonyságot növeli, ami szükséges ahhoz, hogy a lakókörnyezetükben közvetlen segítséget kapjanak a már említett népjóléti szolgáltatás és családsegítő szolgálatok együttes összehangolásával, és az új típusú engedélyezési eljárásnál már egy fenntartóként történő bejegyzésnél, engedélyeztetési eljárás folyamán, hiszen megszűnnek azok a párhuzamosságok, azok a jelzések, amelyek - visszautalok az előző felszólalásra - nemcsak az alsó tagozatos tanítókat, hanem egy komplex rendszerben akár az orvosokat, háziorvosokat, akár azokat a személyeket összegyűjtve, akik információval rendelkeznek a gyerek állapotáról, összehangolják, egy csokorba gyűjtik, és tudjanak a törvény háttérével intézkedéseket hozni, akár még kényszerintézkedéseket is. Az államtitkár úr által említett javítóintézetek szolgáltatását a gyermekvédelmi törvény kívánja újonnan szabályozni, hiszen eddig kettős szabályozás volt, egy büntető törvénykönyvi szabályozás és egy gyermekvédelmi szabályozás. Úgy gondolom, hogy ezek is hozzátartoznak ahhoz a rugalmasabb, de ugyanakkor odafigyelőbb gyermekvédelmi rendszerhez, amely a XXI. századi kihívásokra megpróbál koncentrálni és megpróbál válaszokat adni.

Nagyon fontos és azt gondolom, hogy jó irány az, amit a nevelőszülői hálózat bővítésénél tapasztalunk, hiszen egyre több gyermek igényli akár a gyámhatóság által, akár pedig más társadalmi problémák miatt a gondoskodást. Abban megegyezhetünk, hogy a legprofesszionálisabb gondoskodás a nevelőszülői ellátásban rejlik, hiszen a gyerek családias környezetben nő fel. Nagyon sok bosszúságot okozott az én tapasztalatom szerint is a nevelőszülőssé válásnak az a folyamata, amit a 60 órás képzés után még kötelező gyakorlathoz tettek. Tehát itt az a fajta rugalmasság jelenik meg, ami egyrészt a képzés kötelezettségét fenntartja, de az elvégzett tanfolyam után már rögtön beléphet a nevelőszülői rend-

szerbe, és az ott szerzett tapasztalatok alapján választhat olyan gyakorlati típusú vizsgák között, ami az ő professzionális képzettségéhez és a gyerekek neveléséhez feltétlenül szükséges.

Visszakanyarodva egy kicsit a szociális törvényre: valóban látszik, hogy a szociális szolgáltatások területén a kormánynak az a célja, hogy a helyi szükségletekhez és az egyedi igényekhez jobban alkalmazkodni képes, hozzáférhetőbb, célzottabb szolgáltatási rendszert hozzon létre, amely egyben költség-hatékony is. A szolgáltatásokat úgy akarja megszervezni, hogy koncentráltan megerősítve, biztosítva legyenek az állampolgárok részére ott, ahol a problémák jelentkeznek. A szolgáltatási rendszerben fennálló párhuzamosságok megszüntetése és a rendelkezésre álló szolgáltatási kapacitások olyan irányú átszervezése kívánatos, amely hatékonyabb szolgáltatásnyújtást tesz lehetővé. E célkitűzéseinket szolgálja a jelen törvényjavaslat, amely folytatja az átalakításra irányuló hosszabb távú folyamatot, mint ahogy államtitkár úr is kiemelte, a fogyatékos-társadalom kitagolását.

Nagyon fontos megjegyezni, hogy bár viták vannak, viták lesznek, hogy hova is tagoljuk ki az ötven férőhelyig, de ahogy államtitkár úr is mondta, lakásokban, házakban jelenjenek meg azok a fiatalok, és figyeljünk arra, hogy olyan társadalmi légkörbe tagoljuk ki őket, ahol egyrészt a társadalom érzékenyítését megteesszük. Tehát nagyon fontos, hogy a befogadó településeken, településrészekben élő emberek akarják, hogy közéjük költözzenek az emberek, mert ha ellenségessé válnak, aláírást gyűtenek ez ellen, akkor úgy gondolom, hogy öngólt lövünk, hiszen nem lesz befogadó az a társadalmi réteg, ahova ezek az emberek kerülnek. Tehát itt is párhuzamosan figyelniük kell arra, hogy hova költöztetjük őket, hol alakítjuk ki az új típusú szolgáltatást, a kitagolás infrastrukturális hátterét, de ugyanakkor a fogyatékosokat is fel kell készíteni, és olyan szolgáltatásokat nyújtani vagy olyan településrészekre költöztetni, ahol hozzájuthatnak a társadalom különböző rétegeinek vagy más rétegei által hozzájuttatható szolgáltatásokhoz. Zárójelben mondom, most jelen pillanatban a támogató szolgáltatás oldja meg a saját lakókörnyezetében élők hasonló szolgáltatáshoz való hozzájutását, akár a gyerekek oktatási intézményében, akár a felnőtt fogyatékosok foglalkoztatási színterének elérésében. Úgyhogy mindenféleképpen ezt a fajta integrációt a jelen törvényjavaslat támogatja.

Én nagyjából ennyit szerettem volna mondani, és azt gondolom, hogy a frakció nevében támogatásunkról biztosíthatjuk az előterjesztést. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Korózs Lajosnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

KORÓZS LAJOS, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Hölgye-

im és Uraim! Néhány kormánypárti képviselőtől, ahogy hallottam a folyosón a délután folyamán, luxusrocker az „I Can't Get No”-t énekelte Új-Zélandon, közben itt egy megszorító csomagot nyújtottak be az Országgyűlés elé. Nem akarom megismételni, amit államtitkár úr elmondott, hogy milyen törvényeket érint ez a megszorító csomag.

(19.20)

Persze visszatérve az új-zélandi kiruccanásra, mindenkinek magánügye, hogy hol szórja el a pénzét és mennyit költ rá, de hát ildomos lenne, ha az Országgyűlés, illetve a kormány a szociális ellátórendszerre fordítaná azokat a forrásokat, amelyeket az adófizetők megfizetnek, befizetnek adó és járulék formájában.

A szociális törvény módosításának egyik fontos eleme, ahogy említette államtitkár úr is, hogy a bentlakásos intézményekben bevezetik a belépési hozzájárulás lehetőségét. Én azt gondolom, hogy ez az első csapda a trükkös csalások közepette. Ennek mértéke maximum 8 millió forint lehet. Ez alól csak, ahogy említette, a rehabilitációs intézmények, a hajléktalankivétel, a rehabilitációs célú lakóotthonok kivételek. Ez azt jelenti, hogy ha például egy idős, beteg ember otthonba szeretne költözni, akkor ezt csak úgy teheti meg, ha előtte kifizeti a több millió forintos belépési díjat.

Persze erre mondhatják, hogy ma is van ilyen. Vitathatatlan, de eddig csak az emelt szintű férőhelyek esetén volt rá lehetőség, most azonban szinte bárki bármilyen szintű otthonba szeretne menni, akkor belépési díjat kell fizetni. Az állami intézményekben nagy valószínűséggel így lesz, hiszen ott még korlátja sem lesz annak, hogy a férőhelyek hány százalékát lehet maximum ilyen belépési díjhoz kötni. Az egyházi és civil szféra által fenntartott intézményeknél csak az otthonok felét lehet majd ilyen módon feltölteni. Nem tudom ugyan, hogy miért fontos ez a különbségtétel.

Itt érdemes egy pillanatra megállni és hosszabban idézni ennek az egész rendelkezésnek a törvényjavaslatban szereplő indokolását. „A szociális szolgáltatások hosszú távú fenntarthatósága szükségessé teszi, hogy a szolgáltatási rendszer finanszírozási módjaiban kialakuljon az öngondoskodást nagyobb mértékben megvalósító források bevonásának lehetősége.” Dicséretes egyébként, csak megjegyzem, hogy éppen egy másik rovaton az öngondoskodást most számolják fel. Utálnék itt a magánnyugdíjpénzek elvételésére. „A törvényjavaslat ennek érdekében bevezeti a belépési hozzájárulás meghatározásának lehetőségét a fenntartók számára.” Nem folytatom tovább az idézetet, mindenki ismeri a törvényt, aki elolvasta.

Tehát ismétlem: a lényeg, hogy miért is van szükség a kormány szerint arra, hogy több millió forinttal húzzák le az idős embereket? Azért, hogy a

szolgáltatási rendszer finanszírozási módjában kialakuljon az öngondoskodást nagyobb mértékben megvalósító források bevonásának a lehetősége. Azon túl, hogy aki meg ilyen mondatokat leír, azt azért vissza kellene küldeni az általános iskolába, hogy legalább az alapokat sajátítsa el, de ezen most lépünk túl.

Azt gondolom, hogy cinikus, merthogy azoktól az idős emberektől kér most vagy kérhet majd 8 millió forintot a kormány, akik egyik napról a másikra élnek, és talán soha életükben nem volt 8 millió forint megtakarított pénzük.

Azért is időzök ennél, mert nemrég olvastam egy szociológiai felmérést, ahol a szociológusok azt a kérdést tették föl, hogy időskorára mennyien és milyen mértékben tudnának megtakarítani, és nem érte el a 10 százalékot azoknak a száma, hangsúlyozom, itt a teljes népességre vonatkoztatva nem érte el a 10 százalékot, akik időskorukra félre tudnak tenni.

Azt gondolom, hogy kicsit aljas ez az egész intézkedés, annál is inkább, mert én ebbéli véleményemnek hangot adtam, amikor az Alaptörvény vitája zajlott az országban. Nézzék, bele lehet tenni az alkotmányba azt, hogy minden gyerek köteles gondoskodni az idős szülőről, és két paragrafussal lentebb azt is bele lehet tenni, hogy minden szülő köteles gondoskodni a gyerekeiről. Elvileg még jól is hangzana. Csak tudják, mivel jár ez? Ha ez az Alaptörvényben benne van, és most a miniszterelnök úr néhány héttel ezelőtt, úgy emlékszem, az idősök világnapjához kapcsolódóan azt mondta, hogy a jogrendszer egészén át fogják vezetni ezt az alaptörvényi passzust, hát azt gondolom, hogy ezt az egész ország nagyon durván meg fogja szívni, nagyon-nagyon meg fogja szívni.

Kedves Barátaim! Kíváncsi lettem volna az Idősügyi Tanács tagjaira, hogy mit szóltak ehhez. Mert ha ők szó nélkül asszisztálnak hozzá, akkor mindannyian méltatlanok ahhoz, hogy az Idősügyi Tanácsban ott üljenek!

Szeretném folytatni, mert én ezt egy második csapdának látom. Azt mondta a miniszterelnök úr, hogy ez egy erkölcsi parancs. Egy korábbi tervezetben már szerepelt a belépési hozzájárulás bevezetése, abban azonban még szerepelt, hogy annak összege maximum a havi állami támogatás tízszerese lehet, ami kevesebb, mint a most előttünk álló javaslat.

Amikor ezt a tervezetet elolvastuk, azonnal egy írásbeli kérdést tettünk fel. Akkor még úgy számoltunk, hogy az a feladatfinanszírozás, ami miatt intézményenként különböző mértékű, több százezer forintos, akár milliós nagyságrendű összeg is lehet, ehhez képest itt a benyújtott javaslatban konkrétan, összegszerűen ki van mondva a 8 millió forintos határ. Gondoljanak csak arra, hogy ez egy átlagnyugdíj hetvenszerese! Mondom, hetvenszerese. Ennyi pénze kinek van? Nyilvánvalóan a családokra akarják áthárítani ezt a terhet.

A tárca kérdésünkre adott válaszában nem is leplezte a kapcsolatot ezen intézkedés és a miniszter-

elnöki elképzelés között. Szeretnék idézni, miszerint ezt kaptam válaszban, hogy az „Alaptörvény XVI. cikkelyének (4) bekezdése szerint a nagykorú gyermek köteles rászoruló szüleiről gondoskodni. A kormány arra törekszik - írja a miniszter úr -, hogy a lehető legteljesebb mértékben segítse elő ennek az elvnek az érvényesülését.” Hát ezt most mindannyian látjuk végre, de én azt gondolom, hogy ez egy gazemberség.

Mint említettem, az állami intézményekben akár minden férőhelyre kérhetik a belépési díjat, a civil, egyházi intézményeknek csak a férőhelyek felénél lehet azt kérni. Tehát az állam véleményem szerint majd leföli azokat az embereket, akik így vagy úgy, de képesek fizetni. Igaz, elvileg a fenntartó nem tagadhatja meg az ellátást csak azért, mert az igénylő a belépési hozzájárulást nem tudja megfizetni, ez azonban nehezen képzelhető el a gyakorlatban, hiszen a fenntartónak, tekintettel az alacsony állami támogatás színvonalára, az lesz az érdeke, hogy legombolja a jelentkezőket. Valószínűleg tehát még a jelentkezés benyújtása előtt meg fogják szűrni az érdeklődőket. És én azt gondolom, hogy ez a harmadik csapda.

Nem érthető, hogy miként mondhatja azt a kormány, hogy nem tagadható meg a felvétel, ha valaki nem tud fizetni, amikor máshol meg arról ír, hogy ilyen esetben legfeljebb keres majd magának egy másik intézményt az ellátást igénylő. Az írásbeli kérdésünkre adott válaszban konkrétan ez szerepel, és megint idézni szeretném. „Mivel a belépési hozzájárulás egyes férőhelyekre kérhető, az igénylő mérlegeli, hogy tud-e vagy akar-e fizetni. Ha a válasz nemleges, akkor a jelenlegi helyzethez hasonlóan, a felöltöttségtől függően, egyéb férőhelyek állnak rendelkezésre. Az eddigi gyakorlat is azt mutatja, hogy az idős ember, illetve a hozzátartozója mérlegeli az adott intézmény bekerülési feltételeit, és ha az nem megfelelő, akkor másik intézményt keres.”

Tehát mivel az állami intézmény akár az összes férőhelyre előírhatja ezt, mégiscsak megtagadható a felvétel, hiszen ha nincs egyéb férőhely, akkor mehet máshová az illető. Így az sem igaz, hogy tekintettel voltak arra, miként az indoklás írja, hogy az ellátásra szoruló személyek jelentős része nem rendelkezik a belépési hozzájárulás megfizetéséhez megfelelő rendszeres jövedelemmel, vagyonnal.

A tisztelt Házra és a képviselőkre bízom, hogy eldöntsék, hogy összevissza beszélnek-e. Vagy nem igaz az, ami a törvényben van, vagy amit a miniszter a válaszban megadott, vagy... Azt már nem feltételezem, hogy államtitkár úr nem mondott volna igazat, vagy nem a meggyőződése szerint mondta volna.

Egy további változást jelent a szociális törvényben, hogy módosulnak az intézményi jogviszony megszűnésének szabályai. Lényege, hogy kibővül azzal az esettel, ha az ellátott térítésszám-fizetési kötelezettségének annak ellenére nem tesz eleget, hogy azt jövedelmi, vagyoni viszonyai egyébként lehetővé tennék. Tartós tartozás esetén három hónap eltelté-

vel írásban tájékoztatni kell a jogkövetkezményekről, ami szerint, ha hat hónapon át folyamatosan térítésidj-tartozása áll fenn, és ennek összege a kéthavi személyi térítés összegét meghaladja, intézményi jogviszonya megszüntethető. Nem alkalmazható a szabály, ha ingatlanvagyonán jelzálogjog van. Annak megállapítására, hogy a tartozás a jövedelmi viszonyok változása miatt áll-e fenn, jövedelemvizsgálatot kell lefolytatni. Röviden, ha valaki hat hónapon át nem tudja fizetni a térítési díjat, akkor az utcára kerül. Nem kell ezt agyonbonyolítani, ez a kormányzati szándék, és én azt gondolom, hogy ez a negyedik csapda.

Erről is tettünk fel kérdéseket, amire többek között azt válaszolták, hogy „nem áll fenn veszély, hogy saját akaratok és szándékuk ellenére az idős emberek kikerüljenek az ellátásból”. Mintha az elszegényedés, a nélkülözés csupán az egyes ember saját akaratán és szándékán múlna. Én azt gondolom, hogy nem azon múlik. Eszébe sem jutott a jogalkotóknak, jelen esetben a kormánynak, hogy mielőtt az utcára tenné az idős embert, körbejárná, hogy vajon mi is az oka a térítésidj-tartozás felhalmozásának. Talán segíthetne a szociális munkával összekapcsolt adósságkezelés is, de hát, ahogy halljuk, jövőre azoknak sem lesz ez elérhető, akik eddig megkapták, hiszen, ahogy halljuk, a kormány megszünteti a lakásfenntartási támogatást és az adósságkezelési szolgáltatást is. Na, hát ez az ötödik csapda, ahogy számolgotom.

Itt van a bentlakásos otthonokkal kapcsolatos véleményem. Ez meg szerintem nem más, mint a visszamenőleges pénzbehajtás intézménye.

(19.30)

Jelenleg, ha valaki nem rendelkezik jövedelemmel, mert rendszeres pénzellátásának megállapítása éppen folyamatban van - fogyatékosági támogatás, rokkantsági járadék, és a többi -, akkor addig térítésmentesen biztosítják számára az intézményi ellátást. Amikortól jövedelemre tesz szert, már kérhető a személyi térítési díj, de csak onnantól kezdve, amikor a felülvizsgálat megtörtént, visszamenőlegesen nem. Eddig így volt, most azonban a módosítás lehetővé teszi, hogy a jövőben visszamenőlegesen is megállapíthassák - amikortól megállapítják a jövedelmet - a térítési díjat annak, aki térítésmentesen kapta az ellátást. Elméletileg nagyon kerek a rendszer, azonban ez a visszamenőleges pénzbehajtás nem igazán szociális szemléletű. Aki hónapokig jövedelem nélkül élt, a jövőben köteles kifizetni erre az időszakra is a térítési díjat, mint ha lett volna jövedelme. Ilyen alapon a későbbiekben akárkit akármilyen visszafizetésre kényszeríthetnének. Én ezen sem csodálkoznék persze, de itt megjegyzem, hogy ez a hatodik csapda.

Ráadásul érdemes hozzátenni, hogy a szociális szolgáltatás nem egy megelőlegező kölcsön; bár az is

igaz, hogy már nem is alapjog, hiszen az Alaptörvény ezt már kiherélte. Olyan élethelyzetekről van itt szó, amikor már az is csoda, ha valaki átmenetileg jövedelem nélkül létezni tud, még ha egy otthonban is van. Az, hogy visszamenőlegesen kifizettetik vele a térítési díjat, azt gondolom, felháborító. Véleményem szerint ez embertelen, ez az egész embertelen, és sérti azt az elvet, ami a törvényben is szerepel, miszerint az állam, valamint az önkormányzatok biztosítják a szociálisan rászorulóknak részére a személyes gondoskodást.

Az általam elmondottak csak egy része annak, ami a törvényjavaslatban szerepel, azonban már ezekből az intézkedésekből is látszik, hogy megint az emberek fogják megfizetni a kormány rossz gazdaságpolitikájának a kárát. Ha ugyanis Magyarország jobban teljesítene, lenne pénz az állami támogatások emelésére, és nem kellene nyomorba dönteni a lakosságot. Az ilyen intézkedésekkel azt érik el, hogy a leginkább rászorulókon nem fog segíteni az állam. Így azok az idősek, akik többmillió meguntakarítás híján nem jutnak be az otthonba, magukra maradnak.

Veszélybe került az is, hogy otthonukban a házi segítségnyújtást igénybe vegyék. Nemrégiben éppen Czibere Károly államtitkár úr nyilatkozta, hogy szerinte a szociális béremelésre az ágazatban vannak források, és ahogy ön mondta, nagy valószínűséggel ennek a spórolásnak a forrása a házi segítségnyújtás lesz. Hát, akkor úgy látom, ez a hetedik csapda.

A segélyezési tervek átalakításait és ezeket a javaslatokat tekintve láthatjuk, hogy a kormány nemcsak a kiadási oldalon szorít meg, hanem a bevételi oldalon is. Kevesebbet ad és többet vesz el, az emberekkel fizettetik meg a rossz kormányzás árát, a jogtalanságokat pedig törvényileg garantálják, így válhatnak jogilag is alátámasztottá.

Egyelőre ennyit kívántam elmondani önöknek, és majd folytatni fogjuk a felszólalásokban. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Simicskó Istvánnak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Megtiszteltetés számomra, hogy a mai ülésnap kezdetén is napirend előtti felszólalással és azok közül is elsőként szólalhattam föl ma itt a Házban, és most a mai nap utolsó napirendi pontjához is hozzászólhatok. Ráadásul olyan fontos kérdésben, mint a sport ügye, és talán még fontosabb ennél, hogy a sporton keresztül a gyermekeink jövőjéről szólhatok. Hiszen a legeslegfontosabb kérdés a gyermekeink jövője.

A gyermekeink jövője, mégpedig abból az aspektusból, hogy nekünk az a célunk, hogy a gyermekeink sportoljanak. A sportot használjuk egyfajta pedagógiai értéként is, hiszen a gyermekeinket a sporton keresztül a jóra tudjuk nevelni. Tudjuk fejleszteni az önismereti képességeiket, ezen keresztül egyébként

közösségi felelősségvállalásra is tudjuk nevelni őket, és egyfajta olyan testi-lelki harmóniát tudunk a sporton keresztül a gyermekeinkben elérni, amikor nyugodtan mondhatjuk azt, hogy a sport egy varázsszék. Egy olyan eszköz, amellyel élnünk kell.

A helyzet az, hogy a sport ebből adódóan egy jó ügy. A sport egy nemes ügy. És amikor államtitkár urat hallgattam kereszténydemokrata politikusként, akkor nyilván eszembe jutott az, hogy önmagában elegendő-e az, hogy egy jó ügyet kinyilvánítunk; önmagában elegendő-e az, hogy tudjuk, hogy a sport egy nemes ügy, miközben tudjuk, hogy sajnos vannak olyan emberek, akik egy jó ügyet is képesek, ha a helyzet úgy kívánja, akár nem a legjobb célokra felhasználni. Ilyen az a helyzet, amikor azt láhattuk, hogy a nyáron gyermekeket küldenek be egyes sport-szervezők, egyes szülők ketrebe harcolni, fullcontact küzdelemre küldik be kiskorú gyermekeiket.

Érzekelve ezt a problémát, természetesen azon nyomban lépniünk kellett, és lefolytattunk egy olyan egyeztetést az elmúlt hónapokban, ha tetszik, akkor társadalmi egyeztetést, amely arról szólt, hogy a Magyar Olimpiai Bizottság szakembereivel, a küzdősport-szövetségek, sportági szakszövetségek szakembereivel, sőt gyermekvédelmi szervezetek szakembereivel összeültünk, és áttekintettük, hogy hogyan tudjuk orvosolni ezt a problémát. Hiszen ezért vagyunk, hogy észleljük a problémákat, és megpróbáljuk kezelni, és mindenki, aki adott esetben egy jó ügyet próbál meg elrontani, azzal szemben hatékonyan és keményen lépünk fel.

Ezért fogadtuk el az év elejétől hatályos büntető törvénykönyvet, ezért gyakorlatilag Európában élenjáróként, elsőként szigorítottuk a doppingvétséggel szembeni fellépést; példaértékű mindez, hiszen a sportban sajnos jelen van a dopping is. Ezzel szemben mi, magyarok elsőként tudtunk lépni, és büntetjük az ilyen típusú tényállásokat a jövőben.

Szeretnénk föllépni, és az előttünk fekvő, államtitkár úr által expozéjában ismertetett törvénymódosító csomagnak egy fontos eleme a sporttörvény módosítása is. Hozzáteszem, hogy emellett még egyébként az egyeztetéseket követően egy kormányrendeletet is módosítottunk, pont azért, hogy teljes mértékben visszaszorítsuk a kiskorúak ilyen típusú veszélyeztetettségét. A helyzet az, hogy két lépést alkottunk meg, ez a sporttörvény módosítási szándéka és a kormányrendelet módosítása.

Ezen túl pedig szeretném elmondani a tisztelt Ház részére azt is, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt egyik alelnöke, Rétvári Bence államtitkár-kolléga ráadásul a konkrét ügyben büntető feljelentést is tett az ügyészség felé. Ennek a vizsgálatát még nem ismerjük, várjuk ennek az eredményét. Ez azért fontos, mert meglátjuk majd, hogy ezt követően a büntetőjog föl tud-e lépni, az új Btk. alkalmazásra kerülhet-e az ezt szervezőkkel szemben vagy akár a nevelőkkel, a gyámmal vagy a szülőkkel szemben is.

Nyilván, akik végigolvasták az előttünk fekvő törvénymódosítási javaslatot, világosan látják, hogy

a sporttörvény 56. § (5) bekezdése alapján egyértelműen kimondásra kerül, hogy 14 év alattiak részvételével a jövőben az MMA ketrecharc-tevékenység semmilyen formában nem szervezhető Magyarországon, hiszen ez fokozott sérülésveszéllyel jár.

Ennek érdekében egyébként továbblépni szándékozik az előterjesztés, pont azért, mert látjuk, hogy a mai világunkban vannak olyan rugalmas megoldások is, amelyekkel esetlegesen, például az elfogadott sportági szakszövetségek mögé állva is megpróbálhatnak más néven ilyen típusú versenyeket szervezni. Ezért korlátoztuk, szabályoztuk és szigorítani kívánjuk a sporttörvényt annak érdekében is, hogy az ilyen típusú jelenségek ne üthessék fel a fejüket más sportági szakszövetségek keretei között. Hiszen, ahogyan elhangzott fideszes képviselőtársam részéről - nagyon helyesen -, valóban, jelen pillanatban ez nem minősül sporttevékenységnek, leginkább szabadidős jellegű tevékenységnek minősíthető az MMA ketrecharc, hiszen nincsen sportági szakszövetségük, nemzetközi szintén sem és hazai szintén sem. Nem is vagyunk ebben érdekeltek, hogy legyen ilyen sportági szakszövetség, hiszen mi nem tartjuk azt helyes dolognak, ha gyermekeinket, kiskorú gyermekeket ilyen helyzetbe hoznak. Hiszen ez pont azt a nemes ügyet, amit a sport jelent mindannyiunk számára; pont azt, amit egyébként a sport jelenthet az egyén, a gyermekünk fejlődése szempontjából, testi-lelki fejlődése szempontjából, mi úgy látjuk és úgy ítéljük meg, hogy káros a gyermekeink fejlődésére. Testi értelemben is és lelki értelemben is, hiszen fokozott mértékű brutalitásnak vannak kitéve, és fokozott mértékű agresszivitást sajátíthatnak el ebben a vonatkozásban.

*(Hiszékeny Dezsőt a jegyzői székben
Gúr Nándor váltja fel.)*

Úgyhogy mi úgy látjuk, a törvény módosítása kellő garanciát nyújt arra nézve, hogy ilyen típusú verseny a jövőben ne lehessen napirenden, tehát ne lehessen szervezni ilyen versenyeket. Számos szigorítás szerepel még a sporttörvényben: küzdősportok és kontakt harcművészeti ágak sportszövetségei a 18 év alatti sportolók egészségének és testi épségének védelme érdekében kötelesek a versenyszabályzatukban rögzíteni a sportrendezvény-szervezés feltételeit és az alkalmazandó sport-, illetve védőfelszerelések követelményrendszerét is, valamint kötelező az orvosi jelenlét is végig ezeken a versenyeken. Ez nagyon-nagyon fontos, hogy ha esetleg bármilyen sérülés történik, akkor azonnal tudjon egy sportorvos segíteni az esetlegesen megsérült versenyzőnek.

(19.40)

A módosítás rögzíti azt is, hogy a sportági szakszövetség által delegált ellenőr vagy olyan sportszak-

ember, aki megfigyelőként van jelen ilyen sportversenyeken, ha a szabályok megsértését megállapítja, akkor megtilthatja az érintett sportoló részvételét az adott versenyen vagy a sportrendezvényen. Ugyanakkor pedig bizonyos közpénzügyi szankciókat is előír a sporttörvény módosítása, például az állami támogatások megvonását az ilyen elismert sportági szakszövetségek esetében. Nyilván mi azt szeretnénk ezen módosítással, hogy csak és kizárólag a szabályszerű működést biztosító sportági szakszövetségek részesülhessenek állami sportcélú támogatásban, azok a szövetségek, amelyek egyébként valóban, tényleg szabályszerűen működnek.

Amit még megvizsgáltunk, az pedig az, hogy hatékonyan lehet-e fellépni a jelenlegi szabályozás keretei között azokkal a személyekkel szemben, akik egyébként szervezik ezeket a versenyeket a fiatalok részére, vagy rábírnák ezeket a gyermekeket, fiatakorúakat ilyen típusú versenyre. Mi azt látjuk, hogy a büntető törvénykönyv kellő mértékben szigorú, ezért jelen pillanatban nem indokolt a további szigorítása. Nyilván meglátjuk, hogy az ügyészség lefolytatott vizsgálata a feljelentést követően milyen eredményre jut, és értelemszerűen, ha ez igényként jelentkezik, és a Ház úgy dönt, akkor természetesen ettől sem zárkozunk el.

Az előzőeknek megfelelően a tervezet a sportjogi szabályozás eszközeivel kíván keretet biztosítani a fiatal sportolók védelméhez, testi-lelki egészségükhöz, valamint megtiltani részvételüket az MMA kettőrecharc küzdelmeiben.

A fentiekre figyelemmel, mivel a jelenleg a tisztelt Ház előtt lévő törvénymódosítás az általunk is, mármint a KDNP által is preferált célok elérését segíti elő, a törvényjavaslatban foglaltakat természetesen a Kereszténydemokrata Néppárt frakciója teljes mértékben támogatja. Amennyiben pedig módosító indítványok beérkeznek, nyilván a kormány meg fogja vizsgálni ezeknek a jogosultságát, és minden ésszerű javaslatot természetesen érdemben fogunk áttekinteni, és adott esetben módosítani a törvényt, ha ez szükséges, mert a gyermekeink jövőjéről van szó, a legfontosabb és a legféltettebb kincseinkről. Úgyhogy mi azt szeretnénk, ha a sportolásukat támogatnánk, ha minél több gyermek sportolna, minél több lehetőségük lenne önmaguk kibontakoztatására a sporttevékenység által is, de ezt kellő keretek, szabályok között tegyék, elismert sportágakban, és ne tegyük őket ki fokozottan veszélyeknek.

Köszönöm szépen a tisztelt Háznak, ha támogatja az előttünk fekvő törvénymódosítási csomagot. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Vágó Sebestyénnek, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

VÁGÓ SEBESTYÉN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Államtit-

kár úr expozéjában, illetve a fideszes vezérszónoktól is gyakran hallottuk azt, hogy a párhuzamosságokat meg kell szüntetni, ami hasonló, azt együtt kell kezelni, komplexen kell kezelni ezt a kérdést.

Ehhez képest 2010 óta, amióta van szerencsém országgyűlési képviselőként dolgozni, azt tapasztalom, hogy ha a szociális és gyermekvédelmi törvényhez hozzányúlnak, akkor csak toldozgatást és foldozgatást tapasztalunk. Lebegtetve volt éveken keresztül az, hogy lesz egy új szolgáltatási törvény, ami ötvözi ezt a két törvényt - így lehet a legjobban egyébként a párhuzamosságokat megszüntetni -, de ezt a szolgáltatási törvényt még a kanyarban sem látjuk, pedig lassan szerintem ideje lenne. Ahelyett, hogy tényleg folyamatosan kivesszünk részeket, betesszük, módosítjuk, toldozgatjuk-foldozgatjuk, lehet, hogy tényleg egy új, komplex rendszer felépítésén kellene gondolkodni.

Sorba megyek azokon a módosításokon, amikben vitatkoznék. Az első a lehetőség a hajléktalanellátást nyújtó intézmények férőhelyszám-bővítésére, különös tekintettel, gondolom, a krízisidőszakra. Csak el kellene már jutni a kormánynak oda, amit már sok, hajléktalanokkal foglalkozó kérdésnél megemlítettünk, hogy a hajléktalankérdés megoldásában, a hajléktalanok problémájának megoldásában nem elsősorban a férőhelyszám-növelés az, ami megoldást jelent, ugyanis azt tapasztalatuk, eddig is megszokott volt az, hogy krízishelyzetben a fagyhalál és az egészségkárosodások elkerülése végett férőhelyszám bővítésére volt lehetőségük az ilyen ellátást nyújtó intézményeknek.

De akkor is tudjuk nagyon jól azt, hogy egy jelentős része van hajléktalan személyeknek, úgy mondanám inkább, hogy az utcalakóknak, akik nem hajlandók igénybe venni a szakosított, illetve az alapellátást sem, hajléktalanellátást egyáltalán nem képesek igénybe venni, nem hajlandóak igénybe venni. Rajtuk nem fog segíteni az sem, ha növeljük a férőhelyszámot. Vannak olyan települések, ahol azt tapasztaljuk, hogy a meghatározott és a megengedett férőhelyszámot fel sem lehet tölteni, ugyanis nincs az adott területen annyi hajléktalan. Tehát itt is inkább azt mondanám, hogy a férőhelyszám-növelés helyett egy komplex intézkedéscsomagra lenne szükség. Ezzel kapcsolatban már az előző felszólalásaimban, amikor ilyen jellegű törvényről volt szó, elég sok mindent mondtam. Tehát nem feltétlenül a férőhelyszámok növelése a kivezető út.

A falugondnoki szolgálatnál nem értem a módosítás lényegét. Azt gondoltam, hogy az illetén párhuzamosságokat igyekeztek az utóbbi időben kiküszöbölni. Tehát nem értem azt, hogy miért kell nevesíteni a törvényben azt, hogy a falugondnoki szolgálatnál, ha kistérségi társulás látja el ezt a feladatot, akkor párhuzamosan a törvény által előírt létszám fölött nem teljesíthetnek ilyen szolgálatot falugondnokok vagy tanyagondnokok. Nem értem, hogy ennek miért kell így belekerülnie, mikor a törvény pontosan leírja, hogy milyen lakosság számnál hány fő-

ben lehet ellátni ezt a feladatot. Nem értem, hogy miért kell erre ráerősíteni, és miért kell még egyszer megemlíteni a törvényben.

A támogatott lakhatásról sok szó esett. Egyetértek azzal, hogy a támogatott lakhatás lehet az a forma, ami egyrészt a társadalom befogadóképességét, a társadalom elfogadását megerősítheti, egyfajta érzékenyítési eszköz is lehet egyébként a támogatott lakhatás bevezetése. Azzal is egyetértek, hogy a fogyatékosokkal élő személyeknek akár a fejlesztéséhez, akár a felnőttkori fejlesztéséhez, akár - elnézést, hogy ilyet mondok, de nagyon sok esetben ez is egy nagy eredmény - a szinten tartáshoz is nagyon nagy segítséget nyújt a támogatott lakhatás rendszere, de magának a támogatott lakhatásnak a kialakításában tisztább képet nem mutat ez a módosítás. Leírja azt, hogy hol és mikor kell mindenképpen azt alkalmazni, és nem adható meg az engedély más típusú ellátásra, de hogy konkrétan a támogatott lakhatás tág spektrumán belül melyik az az irány, melyik az az út, amit a kormányzat akár célravezetőnek tart, erről egyetlenegy szót nem találunk ebben a törvényben, tehát ezt a részét nem tisztázza a támogatott lakhatás kérdéskörének.

A belépési hozzájárulásról már volt szó. Én sem tudok egyetérteni ezzel az intézkedéssel, mégpedig azért nem tudok egyetérteni vele, mert nagyon jól tudjuk azt, hogy amilyen anyagi állapotban, anyagi helyzetben vannak a jelenlegi támogatási rendszer, sőt még azt is mondhatnám, hogy a céltámogatási rendszer mellett bentlakást nyújtó intézmények, azt lehet mondani, hogy majdnem hogy az életben maradásukat fogja jelenteni, hogy ezt a belépési hozzájárulást elkéri-e vagy nem. Egyébként a diszkriminációt én sem értem, hogy miért van különbség állami és egyházi fenntartók között, de gondolom, erre a választ megkapjuk.

De azonkívül, hogy az intézmény fenntartását valószínűleg nagyon sok esetben az fogja lehetővé tenni, hogy ezt a hozzájárulási díjat elkéri, ezenkívül nem nagyon számíthatunk arra, hogy az ellátás minőségének a javítására lehetőségük lesz ezeknek az intézményeknek ebből az összegből fordítani, ugyanis így fogják tudni a törvény által előírt dolgozói létszámot, egyéb feltételeket megteremteni. Félek attól, hogy ebből az összegből nem marad akár az ellátás színvonalának tárgyi fejlesztésére vagy akár az ellátás különböző projektjeinek, újításainak, új módszerek bevezetésének a foganatosítására.

A másik anomáliája pedig az, hogy vegyünk akár idősellátást, akár fogyatékosellátást, van egy ellátott, aki bekerül egy ilyen bentlakást nyújtó intézménybe, befizeti a belépési hozzájárulását, de akár az életkörülményeiben, akár az egészségi állapotában olyan változás történik - akár a három éven belül is egyébként, amikor részarányosan a visszatérítés megilleti -, hogy neki sajnos egy másik intézménybe kell átmennie. Ebben az esetben mi történik? Ha abban a másik intézményben is bekerülési hozzájárulási díjat kérnek, akkor az már tényleg fizikai képtelenség,

hogy az az ellátott másodsorra is ki fogja tudni fizetni ezt a bekerülési hozzájárulást. És ha már, mondjuk, a három évből eltelt két év, akkor az azt jelenti, hogy tulajdonképpen, ha ezt a 8 milliós összeget vesszük, csak 2,5 millió forinttal tud gazdálkodni, és ehhez kellene hozzátenni a további összeget.

(19.50)

Tehát valahogy nagyon nagy buktatókat látok én is ebben a rendszerben, és egy ilyen helyzetben egy ellátott olyan helyzetbe kerülhet, hogy az ő állapotának már nem megfelelő az az intézmény, ahol van, de továbblépni nem tud, ugyanis a másodsori hozzájárulási díjat nem fogja tudni kifizetni, az ő életkörülményeiben, akár a hozzátartozó vagyoni helyzetében változás nem történt. Tehát ha kialakítják majd a szempontrendszert, hogy mi alapján adható meg a mentesítés, ő tulajdonképpen ugyanott marad, ugyanott lesz a szempontrendszer alapján, csak éppenséggel továbblépni nem tud.

A közfeladatot ellátó személyek körét bővítik. Én ezt egyébként jó dolognak tartom, csak amíg a közfeladatot ellátó személyek a megfelelő jogszabályi védelmet nem kapják meg, addig ez semmi más, csak egy kitéző, amit kitézhetnek a hajtókájukra, de ugyanúgy akár a feladatellátásuk során veszélyeztetve lehetnek, ha olyan városrésze, olyan településrészre kell elmenniük ellátni a feladatokat; akár veszünk egy gyermekjóléti munkatársat, akár még vehetjük egyébként a gyámhivatal dolgozóját is, és sorolhatnám. Ehhez, hogy a közfeladatot ellátó személyé válásuk hatékony legyen, tovább kell szigorítani akár a Btk.-t, akár az egyéb törvényeket, hogy a törvények által a védelmüket még jobban meg tudjuk erősíteni.

Ugyanis nagyon sok esetben a hatékony intézkedésnek vagy akár a jelzőrendszer működésének is az lehet az akadálya, hogy - kimondom őszintén - a benne dolgozó és a benne részt vevő személyek veszélyeztetve érzik magukat, és nagyon jól tudják azt, hogy a következő héten is arra a szegregált településrészre, komfort nélküli házakból álló településrészre vissza kell menniük, és ha az ő jelzésük következtében egy család úgy érzi, hogy őt sérelem érte, akkor számíthatnak arra, hogy több család összefogásában őket akár fizikai atrocitás is érheti.

Az iskolai szociális munka bekerült a törvénybe. Persze mondhatjuk azt, hogy két éves csúszással, ugyanis a törvény szerint 2012. december 31-ig kellett volna létrehozni ezt az intézményt, és 2013. szeptember 1-jén az iskolai szociális munkásoknak már szolgálatba kellett volna állniuk. Már az előző vitában is elmondtam, hogy az iskolai szociális munkást nem úgy tudom elképzelni inkább, hogy a gyermekjóléti szolgálat fogja ezt ellátni, hanem én célravezetőbbnek tartanék az oktatási intézményen belül egy ilyen státust létrehozni - ez az egyik, amit vitatnék ebben a témában.

A másik pedig az a hiba, amit nagyon sok törvénynél elkövetett már a kormány, ez pedig a feltételes mód alkalmazása. Nem értem, hogy itt miért kell feltételes mód. Nagyon jól tudjuk, hogy a mai gyerekek milyen szociális, mentális, akár pszichés, akár veszélyeztetett helyzetben lehetnek. Ha ezt figyelembe vesszük, én akkor azt mondom, hogy luxus benne hagyni a feltételes módot, és nem azt kell kimondanunk, hogy ezt a feladatot elláthatja, hanem ezt a feladatot el kell látnia. Persze, ha látjuk a jövő évi költségvetést, és látjuk azt, hogy a családsegítő és gyermekjóléti szolgálatok szakmai programjainak fejlesztésére, továbbvitelére kevesebb költségvetési normatívát kapnak, illetve hogy maga a rendszer is kevesebb pénzből kell hogy gazdálkodjon, nehéz azt elképzelni, hogy majd a gyermekjóléti és családgondozó szolgálatok újabb létszámbővítéssel meg tudják oldani ezt a problémát.

Nem látom azt, hogy milyen forrást tesznek oda ehhez a rendszerhez, és ha a feltételes mód ott van, és mondjuk, még a forrást sem kapják meg a gyermekjóléti szolgálatok, akkor azt lehet mondani, hogy a törvényi kötelezettségének eleget tett a kormány, és a rendelete szerint létrehozta a szociális munkás intézményét, csak éppen ellátni nem fogja senki forráshiány miatt és azért, mert feltételes módban szerepel a törvényben.

Amit még el szerettem volna mondani, az az, hogy örülök, amikor eredményét látom a munkámnak, örülök annak, amikor akár egy írásbeli kérdéssel egy problémára fel tudom hívni a kormány figyelmét. Ez pedig az az igazságtalanság és az a diszkrimináció, amit tapasztaltunk a szociális szférában dolgozó egyik ember és másik ember között. Nevesítve: sok esetben azonos munkakörben, azonos szolgálati idővel, azonos végzettséggel kevesebbet keresnek a közalkalmazotti bértábla szerint kereső, állami szférában dolgozók és az egyéb munkahelyeken dolgozók. Az írásbeli kérdésemben egyébként akkor arra is utaltam, hogy nagyon sok esetben előfordult az is, hogy nem vette figyelembe a ledolgozott éveket az egyik munkáltató a másikkal szemben munkahelyváltáskor. Úgy látom, hogy ez a módosítás egyébként most kiküszöböli ezt a problémát, egyenlőségjelet mond, és teljesen mindegy, maga a közfeladat ellátása az, ami meghatározza, hogy milyen szempontrendszer alapján kell a megfelelő béreket kifizetni.

És még egy dolog, amiről szeretnék beszélni, ez pedig a javítóintézetek kérdése. Valamilyen szinten értem a logikáját annak, hogy a nagykorúság életbelépése mikor történik meg javítóintézeti nevelés során, ugyanis ha már elkezdnek egy komplex programot azzal a bűnelkövető fiatalal, azt szeretnék végigvinni, és nem szeretnék azt elérni, hogy mivel a nagykorúságát elérte, esetleg éppen ezért a javítóintézet helyett a fiatalkorúak börtönébe kelljen menni, és azt a szocializációs munkát, amit a javítóintézetben végeztek, lehet, hogy két hét alatt a fiatalkorúak börtönében lerombolják, ezt megértem.

Ha viszont ennyire komplexen kezeli a kérdést ez a módosító indítvány, illetve ez a törvény, akkor hogyan lehet az, hogy a javítóintézet feladatai közül a legfőbb feladatok kimaradtak? Ugyanis felsorolja, hogy a neveléséről, gondozásáról, ellátásáról, higiénés feladatokról és a többiről gondoskodnia kell a javítóintézetnek, csak a legfontosabb nincs benne: a reszocializációs feladata, az újbóli bűnismétlés elkövetésének megakadályozása, amit tulajdonképpen a javítóintézet neve magában is foglal; a javító, illetően jellegű nevelő feladat nincsen nevesítve a javítóintézet feladatai között.

Elképzelhető, hogy ez csak véletlenül maradt ki, egyébként módosító indítvánnyal megpróbáljuk korrigálni ezt a hibát, ami remélem, felelősenység; vagy komplex törvényről van szó, tehát elképzelhető, hogy véletlenül maradt ki. Kérem, hogy akkor ezt vegyék figyelembe, és segítsük, hogy ha már leírjuk egy javítóintézet feladatát, hatáskörét és a célját, akkor ez a legfontosabb, amiért tulajdonképpen egy javítóintézet létrejött, szerepeljen benne. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Ikotity Istvánnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Négy dologra szeretnénk felhívni a figyelmet, négy dologra térnék ki a felszólalásomban.

Az első és legfontosabb nem azt érinti, ami benne van, hanem ami hiányzik ebből a salátatörvényből. Czibere Károly államtitkártól már hallottunk sok szép dolgot azzal kapcsolatban, hogy milyen előremutató átalakítások várhatóak a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi intézményrendszerben, de ebből - finoman fogalmazva - nem sok került be ebbe a módosító csomagba. Más törvényjavaslatokban pedig egyenesen szembemegy a kormány ezekkel a célokkal, gondoljunk csak a társadalmi szolidaritást felrúgó, az intézményrendszer kivéreztetését folytató költségvetésre és a kapcsolódó törvényekre.

Az új szociális államtitkár, akihez nagy reményeket fűztünk, azt mondta nemrég, idézem: „A kormány meg akarja erősíteni a gyermekvédelmi szolgálatot, szükségesnek tartja a jelzőrendszer megerősítését, az egyes szolgálatok közti együttműködés javítását. Nem lehet esetleges a jelzőrendszer működése, ezért jogkövetkezményei lesznek, ha a jelzőrendszer tagjai nem jeleznek vagy a jelzésnek nincs következménye.” - idézet befejezve.

Azt is mondta, hogy fontos a szektorok közötti együttműködés, a komplexitás, az, hogy helyi szinten a különböző ágazatok szakemberei - mint például a védőnő, a gyermekgyógyász, a gyermekvédelmi szakember és a szociális munkás - működjenek együtt. Most lett volna lehetősége az államtitkárnak, hogy a szavakat tettekre váltsa, és a kormány valóban megerősítse az intézményrendszer működését, hogy az

valóban képes legyen érvényre juttatni a gyerekek jogait, megelőzni a gyermekek veszélyeztetettségét. Ehhez képest a törvényjavaslat csak a szakemberek - mint közfeladatot ellátó személyek - büntetőjogi védelmét mondja ki, ezen túlmenően nem tesz semmilyen lépést a kívánatos irányba, ráadásul a gyermekvédelmi jelzőrendszerre jövőre sem jut nagyobb forrás a költségvetésben, azaz a szavakat nem követik tettek. Azt pedig, hogy milyen sürgős lépésekre lenne szükség, a gyakorlat mutatja.

A gyermekjóléti és a gyermekvédelmi rendszer ma ezer sebből vérzik.

(20.00)

A rettenetesen leterhelt dolgozókra annyi gyerek jut, hogy lepapírozni sincs idejük az ügyeket, nem-hogy érdemben foglalkoznának a gyerekekkel. Minél kisebb településre megyünk, a jelzőrendszer annál jobban haldoklik. Általában szakember sincsen, mondhatni, mállik minden, eszközök nincsenek. A dolgozók fizetése 2008 óta változatlan, 70 ezer forint nettó körüli, ennek a reálértéke azóta jelentősen csökkent. Ezek mind okai annak, hogy ma nem tudja betölteni a funkcióját a gyermekvédelmi jelzőrendszer.

Korábban a szigetszentmiklósi eset kapcsán az ombudsman is kimondta, hogy a gyermekjóléti alapellátás, valamint a gyermekvédelmi szakellátó rendszer tárgyi és személyi feltételek, valamint a képzések, továbbképzések hiányosságaira is visszavezethető működési zavarai miatt nem érvényesülhet maradéktalanul a gyerekeket megillető, védelemhez való jog. Ez pedig az állam alapjogvédelmi kötelezettsége. Az ombudsman ekkor a szükséges feltételek megteremtése érdekében az emberi erőforrások miniszteréhez fordult.

A minisztérium egy, a szakembereknek készült, a gyermekbántalmazás felismerését elősegíteni kívánó módszertani útmutatón kívül nem tett semmilyen lépést az ügyben. Az LMP már többször mondta itt a parlamentben is, hogy milyen lépéseket tartana szükségesnek. A legfontosabb, hogy a rendszert alkalmassá tegyék a feladat ellátására, azaz meglegyenek azok a személyi, tárgyi feltételek, amelyek nélkül nem lehet hatékonyan fellépni a gyermekek védelmében.

A meglévő infrastruktúra javításán, a munkához szükséges eszközök biztosításán, a szakemberek anyagi elismerésén túl szükséges a jelzőrendszerben és a hatóságoknál dolgozók szakmai képzése, továbbképzése a gyermekek veszélyeztetettségének felismerése érdekében.

A jelzőrendszeri tagok együttműködését és az együttműködés elmaradásának következményeit jogszabályi szinten is elő lehet segíteni, elő lehet, és elő kell segíteni. Szükség van szakmai utánkövetésre is, ami a jelenlegi rendszerben gyakorlatilag ismeretlen fogalom.

A második dolog, amit érintenék a felszólalásomban, a bentlakásos otthonokkal kapcsolatos finanszírozási szabályok megváltozása. Azt, hogy a bentlakásos szociális intézmények a jövőben belépési hozzájárulást kérhetnek, az előterjesztő a szociális szolgáltatások hosszú távú fenntarthatóságával indokolja. Azt már láttuk az eddigiekben, hogy ahol az öngondoskodás erősítéséről, hosszú távú fenntarthatóságról beszél a kormány, ott az adott lépése minden esetben forráskivonást, leépítést a feladat ellátásából való fokozatos kivonulást készítette elő. Ez egészen biztosan várható a szociális bentlakásos intézményeknél is.

Mint ahogy az szinte biztosra vehető, hogy nem jelent majd elég garanciát az ellátottakra nézve az, hogy a törvény kimondja: attól sem tagadható meg az ellátás, aki nem tudja kifizetni a belépési díjat. Ez az előírás kijátszható lesz a várólistákkal, azzal, hogy bár nem utasítanak el valakit, de a férőhelyhiányra hivatkozva évekig halogathatják felvételét. Az intézmények az egyre csökkenő állami forrás mellett egyre jobban rá lesznek szorulva arra, hogy ilyen belépési hozzájárulást szedjenek az ellátásra szoruló emberektől. Ha a kormány megnyitja számukra a lehetőséget, hogy ilyen módon tegyenek szert bevételre, nem lesz érdekükben a szegények felvétele. Ez tehát egy újabb antiszociális lépés a kormánytól. Újabb embereket hagynak az út szélén ahelyett, hogy az állam szociális feladatait megerősítenék.

A harmadik téma pedig, amihez hozzászólnék, a bölcsődék, családi napközik helyzete. A törvényjavaslatban több módosítás foglalkozik a jövő szeptembertől hatályos, hároméves kortól kötelező óvodával, annak előkészítésével. Most újra alkalom lett volna arra, hogy a kormány rendezze az önerőből létrejövő családi napközik finanszírozását, megadva nekik is az önkormányzati és pályázati forrásból létrejött családi napköziknek járó normatívát. Azt, hogy a hároméves kortól kötelező óvodát családi napköziben is lehessen teljesíteni, enyhítve a férőhelyhiányt, az LMP érte el. A mi törvénymódosításunknak köszönhetően vehetnek részt a családi napközik is a kötelező feladatellátásban, forrást viszont sok esetben nem kapnak hozzá. Ez azokat a családi napköziket is hátrányosan érinti, amelyek bölcsődéskorúakat fogadnak be. A hároméves kor alatti gyerekek ellátásban még komolyabb a férőhelyhiány. Ezért módosító javaslatot is benyújtunk, hogy ezt a helyzetet orvosoljuk.

És végül a negyedik, amihez hozzászólnánk, Simicskó államtitkár úr ugyan már elment, ennek ellenére elmondom, hogy végül a ketrecharccal kapcsolatos módosításról annyit, hogy üdvözlünk a javaslatot. De azt sajnálatosnak tartjuk, hogy eddig kellett várni rá. Gyakran, sokféleképpen írják le újságok, de tudvalévő, hogy a legelső, ezzel kapcsolatos baleset még május végén történt, nem is júniusban, ahogy sokszor emlegetik. Májusban történt Csepelen, amikor kiskorúak részvételével szervezett ketrecharc során többen életveszélyesen megsérültek.

Mi azonnal léptünk, módosító javaslatot nyújtottunk be, hogy még a nyári ülészakon elfogadhasssa a parlament. A kormány azzal szavazta le korábban a javaslatunkat, hogy nem a sporttörvény, hanem a gyermekvédelmi törvény módosítására van szükség. Ehhez képest újabb két hónapot kellett várni, mire a kormány betervezte saját javaslatát, ami meglepő módon mégis a sporttörvény módosítását tartalmazza.

Hát, ez semmiképpen nem nevezhető gyors reagálásnak. Úgy gondoljuk, hogy ilyen politikai hiúságból nem szabadna lassítani a szabályozások változtatását, korszerűsítését. Viszont, hogy ebben következetesek legyünk, mindenképpen üdvözljük, hogy sikerült ezt a feladatot, egyébként nem egyszerű feladatot megoldani, mármint a ketrecharc visszaszorítását.

Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most kétperces felszólalásokra van lehetőség. Gúr Nándor képviselőtársunk jelentkezett, megadom a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, alelnök úr. Egyetlenegy kérdést szeretnék igazából feltenni itt menet közben államtitkár úrnak, csak azért, hogy a további diskurzust majd ennek jegyében tudjuk folytatni. Arról most nem beszélnek, hogy hogyan foltozgatják a rendszert, miközben forrásokat vonnak ki a szociális szférából a szociális törvény keretei között, és ez a 2015-ös költségvetésben hogy köszön vissza. Majd arról beszélek egy hosszabb lélegzetű megszólalás kapcsán.

Egyetlenegy témát vetnék fel. Államtitkár úr, ha azt a fajta szakértői csoportosítást tartjuk szem előtt, ami a falvak besorolását több részre bontja, az aprófalvas, kislefalvas, többfajta megkülönböztetés alapján, akkor az a végkövetkeztetés alakul ki, hogy nagyjából Magyarországon olyan 4 millió ember él a falvakban. A falvakban élő emberek viszont összességében igazából 7-8 százalékat teszik ki a teljes népességnek.

Ezt a két számot azért használom, merthogy amikor azt olvasom a törvénytervezet keretei között, hogy a 70 és a 400 fő között a tanyagondnoki, a 400 és 600 fő esetében pedig a falugondnoki rendszer kiépítését, megerősítését, teljesen mindegy, hogy fogalmazzunk, célozzák meg, az sejlik fel bennem, hogy akkor, amikor Magyarországon a települések vonatkozásában a 3178 település több mint fele a falvak kategóriájába tartozik, ráadásul, mondjuk, nem a 4 ezer fős nagyságrendig elmenve, hanem csak az ezerfős nagyságrendig elmenve, nem gondolja-e azt, hogy aszinkronitás van e tekintetben. Nem gondolja azt, hogy egészen másként kellene a falugondnoki és a tanyagondnoki rendszert felépíteni?

Ezt a kérdést azért tettem fel, mert a későbbiekben majd ezzel is szeretnék foglalkozni. Elnök úr, köszönöm szépen.

ELNÖK: Most a további képviselői felszólalások következnek. Megadom a szót Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony mint speciális munkaviszony bevezetésekor a jogalkotó elmulasztotta oldani az összeférhetlenségi szabályokat, ezáltal jelenleg számos jogviszony esetében tilalmazott a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony létesítése. Kár, hogy úgy telt el majdnem egy év, hogy ez a szabályozás nem született meg. A hosszú nyúlt előkészítési időszak ellenére most is fércmű született, a törvénykezdeményező ugyanis jobbára csak annyit tesz, hogy a meglévő, leginkább avultnak tekinthető összeférhetlenségi szabályokat toldja meg a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonnyal. Így aztán a jogrendszeri összhang minimuma sincs meg, ahány kéz, annyi szabályozási megoldás.

(20.10)

Csak a teljesség igénye nélkül: sok törvényünk rögzíti, hogy az adott tisztségviselő keresőtevékenységet egyáltalán nem folytathat, ennek ellenére díjazást fogadhat el jellemzően szerzői jogi típusú, oktatási-tudományos tevékenységért. Egy másik szabályozási logika szerint pedig a további jogviszony létesítéséhez munkáltatói engedélyre, enyhébb esetekben pedig munkáltatónak történő bejelentésre van szükség.

Néhány esetben például bírók, ügyészek, alkotmánybírók esetében a jogi előírás feltételeként jeleníti meg azt, hogy a további tevékenysége nem akadályozhatja az adott közjogi pozícióban lévő hivatali kötelezettségei teljesítését. Jelen javaslat ilyenformán módosítja például a bírók, az ügyészek, az alkotmánybírók jogállására vonatkozó törvényi rendelkezéseket.

Tisztelt Ház! Ha már a szociális törvénycsomag, fűszerezve némi sportjogi összefüggésekkel, arra a bátor lépésre vállalkozik, hogy a közjogi törvények jelentős részében megjelenő szigorú összeférhetlenségi szabályozást módosítja, megtehetné, hogy legalább fogalmi tekintetben azonos terminológiát használ, és egységesíti a különböző törvényekben szereplő szövegeket annak érdekében, hogy ne maradjon szabályozási hézag az összeférhetlenségi problémákat illetően.

A tervezet 82. §-a szerint például a bíró a tisztessége ellátásán kívül csak tudományos, oktatói, edzői, versenybírói, játékvezetői, művészi, szerzői jogi védelemben részesülő, lektori és szerkesztői, valamint műszaki alkotómunkát végezhet keresőtevékenységként, és nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyban állhat a jövőben. A 83. §-ban a sporttal kapcsolatos tevékenységek - zárójelben feltüntetve az edzői, ver-

senybírói, játékvezetői kifejezést - oktatói tevékenységnek minősülnek.

Mindezek és a javaslatban megfogalmazott többi hiba ismeretében be kell látni, hogy a korábbi szabályozás hézagai mára már közjogi problémát jelentenek, és egy új keletű szabályozás, például az országgyűlési törvény szabályozási technikájának a mintájára kellene a jogrendszeren végigvezetnie az egységes terminológiájú összeférhetlenségi szabályozást, s ebbe illeszteni a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonnal kapcsolatos rendelkezéseket.

Ennek hiányában az a groteszk helyzet állt elő, hogy az igazságügyi alkalmazott folytathat sporttevékenységet, a bíró és az ügyész még edző, versenybíró, valamint játékvezető is lehet, a közszolgálati média szolgálati vezérigazgatója és vezető állású munkavállalója irodalmi tevékenységet is folytathat, szintén az ügyész és a bíró közös abban is, hogy műszaki alkotói munkát is végezhet. Mások esetében ezekről viszont nincs szó.

Mellékesen megjegyzendő, hogy a közérdekű önkéntes tevékenység végzése is számos tisztségviselőnél megjelenik a kivételek között. Például kormánytisztviselő, járási hivatalvezető, Gazdasági Versenyhivatal vizsgálói, vezetői, az elnökig bezárólag s a többi. Mások esetében viszont nem szerepel, vagyis az ő esetükben tilalmazott, és ezáltal összeférhetetlen ez a tevékenység. Ha a törvénykezdeményező komolyan venné a saját javaslatát, nem teremtene maga is zűrzavart az egyes tisztségviselők között.

A javaslat szerint maga a miniszterelnök is létesíthetne nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyt, hasonlóan a miniszterekhez, államtitkárokhoz, és szinte mindenki más is a bíróktól, az ügyészekről a közjegyzőknél át az ügyvédekig, országgyűlési képviselőktől az önkormányzati képviselőktől, a kormánytisztviselőktől a hivatásos szolgálati viszonyban lévőig bezárólag.

A manapság oly sokat emlegetett adóhivatali vezetők esetében teljes összevisszaságot teremt a szabályozás, mert a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény 33/C. § (2) bekezdése szerint vezetői munkakört betöltő kormánytisztviselő, valamint a pénzügyőr esetében nincs lehetőség nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony létesítésére, mivel a törvénykezdeményező nem egészíti ki a hivatkozott 33/C. § (2a) bekezdését. Most gondoljanak bele, Vida Ildikó nem lehet nevelőszülő, sajnos NAV-elnök viszont lehet.

Miként az Alaptörvény módosítására sem kerül sor a köztársasági elnök tekintetében, az Alaptörvény 12. cikk (2) bekezdése rendelkezik arról, hogy az államfői tisztség összeegyeztethetetlen minden más állami, társadalmi, gazdasági és politikai tisztséggel vagy megbízatással, továbbá a köztársasági elnök más keresőfoglalkozást nem folytathat, és egyéb tevékenységéért, a szerzői jogi védelem alá eső tevékenység kivételével, díjazást nem fogadhat el.

Tisztelt Országgyűlés! Összességében így egy szomorúan levonható következtetés adódik: amit a

jogalkotó megtenni szándékozik, azt egy, a jogi informatikához értő szakember egy óra alatt megírta volna. A kormány által választott törvényszerkesztési megoldás mind tartalmilag, mind formailag rossz, továbbá kusza, egyenetlen, a meglévő joghézagok számát gyarapítja, ráadásul mindennek nevezhető, csak egységes szabályozásnak nem.

A többi témával kapcsolatban majd a következő felszólalásomban szólnék hozzá. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: A következő hozzászólásra normál időkeretben Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár Úr! Az előbb azért kérdeztem, mert a mostani megszólalásomat megelőzően reménykedtem abban, hogy majd válaszolni fog, hiszen önnek módjában állt volna válaszolni a kérdésre, és akkor kicsit ki tudtuk volna fejteni ezt a kérdést, és nem az összegzésnél ad majd bármilyen választ, amire esetleg nem lehet már reakciót tenni.

Jobb lenne, ha a Parlament falai között úgy folyna a diskurzus a törvények előkészítése kapcsán, a törvénytervezetek tárgyaláskor, hogy mindazt, ami problémás felületként megadatik vagy létezik, arról beszélni lehetne, és nem csak kinyilatkoztatásokat lehetne mondani, majd a végén pedig, amikor már kinyilatkoztatást sem lehet mondani, akkor ön elmondja azt, amit ön jónak lát. Aztán az nem is biztos, hogy helytálló természetesen. Tehát a vitának a lehetőségét sem adja meg az államtitkár a Parlament falai között a mai törvénytervezet tárgyalásánál, ezt én nem tartom jónak.

A kérdést azért tettem fel, mert amikor erről a törvényről tárgyalunk, akkor tételesen a falugondnoki és a tanyagondnoki rendszernek a településen élők létszámához való kötése gyakorlatilag azt hozza magával, hogy az én értelmezésem és számításaim szerint ez egy folyamatos erodálódáshoz vezet. Gyakorlatilag az én emlékképeim szerint - ha nem így van, akkor mondja, államtitkár úr, aztán majd megbeszéljük - egy 5-6 évvel ezelőtti időszakban több településen működött falugondnoki szolgálat, mint ahogy most ez a törvénytervezet ennek a lehetőségét magában hordozza azáltal, hogy a 70 és 400 fő közötti településeknél tanyagondnoki, a 400 és 600 fő közötti településeknél pedig falugondnoki rendszer működtetését jeleníti meg.

Azt gondolom, hogy mivel a szolgáltatások és minden egyéb más nyilván ezekbe a kisebb közösségekbe nehezebben jut el, nehezebben telepszik meg, ezért minden egyes létező eszközt, ami segítheti a helyben maradás erősödését, vagy a helyben maradás tényét, annak a kialakulását, azt nekünk, teljesen mindegy milyen politikai szegmens irányába helyezük a történetet, célszerű fokozni, erősíteni.

Éppen ezért azt gondolom, hogy érdemes lenne tolni felfelé. Tehát nem behatárolni, hogy 600 fő a felső limit, hanem érdemes lenne tolni felfelé, hogy

1000 fő, 1500 fő. Nem tudom pontosan a számot megmondani, és nem tudom pontosan azt, hogy mi a jó, de azt érzem - és azt hiszem, jól érzem -, hogy legalább olyan mértékig el kellene mozdulni, amit említettem egy számsor kapcsán az előbbieken, ami azt jelenti, hogy a Magyarországon létező 3178 településnek több mint a felét érinti az ezer fő alatti települések száma, hogy eddig legalább el kellene menni.

Ha valamit javasolhatok megfontolásra, módosításként is, ha kell, akkor benyújtjuk - de nyilván, ha én benyújtom, majd önök felülírják egy szóhasználat-kiegészítéssel, és akkor azt fogadjuk el, én arra is kész vagyok, csak azt szeretném mondani, hogy az lenne a célszerű, ha ebbe az irányba el tudnánk mozdulni. Azt gondolom, ezzel valamit segíteni lehetne ebben a kérdésben.

(20.20)

Amit a törvénnyel kapcsolatosan, van pozitív része is, azt is említeni fogom, de engedje meg, hogy egy picit többet beszéljek arról, amit én nem látok jónak, vagy igazából rossznak látok. Korózs képviselőtársam már szólt az idősothtonok belépési hozzájárulásának a kérdésköréről. Itt egy felső limitet, egy felső értékhatárt meghatároznak 8 millió forint összegben. Ha én jól számolom, nagyjából, hozzávetőlegesen, akkor ez körülbelül 70-szerese a mai átlagnyugdíj összegének. Direkt nem a nyugdíj minimumának az összegéhez hasonlítottam, hanem az átlaghoz, annak durván a 70-szerese. Gondoljuk el, hogy 70 nyugdíj, az milyen időszavat, milyen időtartamot foglal magában; nagyjából hat évet. Hatévnyi átlagnyugdíjat is el lehet kérni azért, hogy ezt a bentlakási hozzájárulást valakivel megfizettessék. Szerintem ez torzó, szerintem ez olyan léptékű, olyan mértékű forrás, ami a mai magyar valósághoz illetően kezelhetetlen, elfogadhatatlan, arcpirító, és nem akarom folytatni és fokozni jelzős szerkezetek keretei között a történetet. Bocsnatot kérve, a fideszes padsorokból nézve, képviselőtársaim számára ez nem az, mert nem az a nagyságrend, ők úgy gondolják, én innen, ebből a padsorból nézve másként látom. Én úgy gondolom, hogy ez nagyon-nagyon nagy pénz, olyan nagyságrend, amelyet az emberek, legkiváltképp pedig az időződő korosztály, a nyugdíjas emberek képtelenek megfizetni.

Azt a cinizmust meg, ami az Alaptörvény keretei közötti üzenetként fogalmazódik meg, hogy természetes, ott van a gyermek, majd ő álljon helyt, azt meg elvárni, azt gondolom, ma, abban a helyzetben, amikor igazából a saját létükért küzdenek azok az emberek, akik úgymond nem a nyugdíjas létüket élik, és már nem gyermekként, hanem az aktív korú létüket élik, nem hiszem, hogy el lehet várni; vagy hát elvárni el lehet, csak azt gondolom, hogy arcpirító és orcátlan.

A másik része ennek a történetnek az, ami szintén szóba került, amit egyrészt nem értek, vagy ha értem, akkor abszolút elítélem, nem tartom helyénvalónak, ami azt a fajta megkülönböztetést hordozza magában, hogy az állami fenntartású és ezzel szemben a civil és az egyházi intézmények keretei között, az egyikben megengedi, hogy 100 százalékos mértékben, tehát a teljes létszám tekintetében gyakorlatilag fizetössé tegye a szolgáltatás nyújtását, a másik oldalról pedig a civil és az egyházi intézmények kapcsán meg csak az 50 százalékat érintően adja meg ennek a lehetőségét. Azt hiszem, úgy fogalmazott képviselőtársam, hogy lefölnöznek, de énszerintem teljesen helyesen fogalmazott, tényleg lefölnöznek. Olyanfajta magatartásformát érvényesítenek, ahol önök akarnak kaszálni e tekintetben az állami intézmények keretei között, a többiek meg majd csinálják úgy, ahogy gondolják; ha belefutnak, hát istenem, mit számít az, a lényeg az, hogy az állami fenntartású intézmények keretei között az jól menjen, aminek mennie kell; persze a „jól menjen”, az nem a rendszer működését szolgálja, hanem a források bevételeit az önök részéről. Úgyhogy azt gondolom, hogy ha nem is a források tekintetében, ha nem is a 8 millió forint törlése, de a korlátozás, az önkorlátozás, a mértékek csökkentése mindenképpen meg kellene legyen, a másik oldalról pedig a finanszírozástechnika vonatkozásában, az 50 és a 100 százalék közötti különbség tekintetében is érdemes lenne újragondolni ezt a történetet.

Van egy gondolatsor, amit hallgattam, amikor az expozét államtitkár úr megfogalmazta, ez a családsegítő szolgálatok és a gyermekjóléti szolgálat egy keretek közé való integrálása. Lehet, hogy van ennek jó része is, de ahogyan és amennyire én ismerem, azért eléggé specifikus és egymástól elkülönülő feladatok sokaságát hordozza magában akár a gyermekjóléti szolgálat, akár a családsegítő szolgálatok munkássága. Ilyen értelemben szerintem, csak így kapásból, egyik pillanatról a másikra, bedobva a vízbe mint a kavicsot, hadd csobbanjon, mindenfajta - szerintem és ismereteim szerint - hatástanulmányok nélkül, kísérleti modellek megvalósítása nélkül, sok minden egyéb más nélkül, vagy nagyon esetleges kísérleti modelleken alapulva, azt gondolom, nagyon nagy merészség és bátorság mindezt megcsinálni, és azt gondolom, hogy nagyon sok negatív konzekvenciája is születhet ennek a történetnek. Ezért itt, ha szabad, akkor óvatosságra inteném a kormányt, mert azt gondolom, hogy lehet ennek nemcsak pozitív kimenetele, hanem sajnos rengeteg negatív visszaütő jellege is.

A nevelőszülői rendszer tekintetében, annak a dolgait érintően, amelyek a törvénytervezetben megfogalmazódnak, vannak pozitív dolgok, amelyeket el kell ismerni, bár hozzá kell tennem, hogy jó lett volna már, mondjuk, egy esztendővel, kettővel ezelőtt megcsinálni, amikor a szocialista padsorokból ezeket a javaslatokat hoztuk a parlament falai közé; akkor ezeket elutálták - tudok példákat mondani rá -, most

pedig megcsinálják. A torzókat kezdik kigyomlálni, ezek az 500 órás tanfolyamok, egyebek, itt a 60 óra minimum mértékére leszorítva, és utána már helyesebb mederbe terelve a dolgokat, de jó a szabadság tekintetében való előremozdulás, jó a munkaviszony vonatkozásában, tehát vannak jó elemei, csak azt szeretném mondani, tudja, ez olyan, államtitkár úr, hogy mindig, ha valamit időben megcsinálunk - mindig, hogy milyen a politika színe -, de az időben való megvalósítása a dolgoknak sokkal többet ér, mint mondjuk, két évvel utána, és nem az a lényeg, hogy ki az, aki javaslatot tesz rá, hanem az a lényeg, hogy van-e értelme, és van-e pozitív hozadéka a dolognak. Úgyhogy ebben vannak ilyenek, csak azt sajnálom, hogy sok esetben már korábban a figyelmük fel lett erre híva, és akkor nem tették meg mindezt, nem léptek meg mindezt.

Nem mélyedek el azokban a dolgokban, amelyekről Simicskó képviselőtársam szólt. Azért nem mélyedek el benne, mert szintén egyetértek vele, tehát azt gondolom, hogy normális keretek közé kell sorolni az olyan „sport” - idézőjel - keretei között megvalósuló történéseket, mint ez a ketrecharcos történet és egyéb más dolgok. Tehát ezek jó, hogy rendbetételre kerülnek s normális mederbe sodródnak.

Még amiről mindenképpen szeretnék szólni, és azt gondolom, hogy új elemként talán itt is, ezen törvény keretei között is érdemes lenne megjeleníteni, ez a gyermekétkeztetés kiterjesztésének a kérdésköre. Én azt gondolom, hogy ebben van mit tenni Magyarországon. Akkor és amikor a gyermekszegénység mértéke - ön ezt jól tudja - olyan 35-36 százalékos rátaértéket igazol vissza - az Európai Unió, a környező országok vonatkozásában egyedül, ismereteim szerint Bulgária az, aki egy hajszállal rosszabb helyzetet produkál -, a mi élethelyzetünk, élethelyzetünk vonatkozásában gyakorlatilag annyi kudarcral néztünk szembe e tekintetében az elmúlt esztendőben, hogy annak a kezelése tekintetében akár ezen a fronton is érdemes lenne nyitni, amelyet említettem, mármint a gyermekétkeztetés vonatkozásában.

Ami kérdéses, és nem értettem a megváltozott munkaképességűekhez illetően, hogy a nyilvántartásba vont adatok körét bővíteni kívánják, itt van a hozzátartozók elérhetősége és sok minden egyéb más. Nem tudom, hogy milyen új listákat kívánnak még készíteni a sokak által ismert, használt Kubatov-listák mellett, hogy Czibere-listákat vagy bármilyen másfajta listákat is akarnak-e készíteni, de azt gondolom, hogy jó lenne, hogyha olyan adatsorok, adathalmazok életre hívására kerülne sor csak, amelyek az emberek, az érintett emberek érdekeit szolgálnák és nem mást.

Az utolsó gondolatok között - lehet, hogy majd még egyszer szólok, de nem biztos -, az utolsó gondolatok között csak annyit szeretnék mondani, hogy a 2015-ös költségvetés tekintetében érdemes elgondolkodni, államtitkár úr, azon, hogy ha a szociális szférából folyamatosan forrást vonnak ki - most em-

lékképeim szerint ez olyan 68 milliárd forintos nagyságrenddel kevesebb a 2015-ös költségvetésben, mint a 2014-esben volt -, akkor hogyan és miképpen gondolják azt, hogy magasabb színvonalon, az emberek érdekeinek magasabb fokon történő kielégülésével tud párosulni mindaz, aminek meg kell valósulnia?

(20.30)

Hogyan? Miképpen gondolják ezt? Nem feltétlenül akarok itt a részletekbe menni, hogy honnan, hogyan, a családi pótléktól kezdve, de sok minden egyéb máson keresztül, a gyesen, a korhatár előtti ellátásokon, ami nem ide tartozó, ezt tudom, vagy csak érintőlegesen. Hogyan és miképpen vesznek ki forrásokat, jelesül, ha már említettem itt, 36 ezer milliárd forintot a jövő esztendőben a korábbiakhoz képest?

Azt gondolom, ezeket érdemes lenne végiggondolni, és talán azokat a gondolatokat és mondatokat is, amelyeket, ha nem csal meg az emlékképem, akkor egy talán csütörtöki este folyamán megfogalmazott ön is itt a Ház falai között, hogy a gondoskodás valójában arról szól, hogy mindenkinek lesz anyyija, amennyi a megélhetéséhez - nem a normál megélhetéséhez, a létezéséhez - elegendő lehet.

Azt gondolom, hogy az embereknek nem erre van szükségük. Az embereknek arra van szükségük... *(Az elnök a csengő megkocogtatásával figyelmeztet az időkeret leteltére.)* - figyelem, elnök úr, és befejezem a mondatot, köszönöm szépen -, az embereknek arra van szükségük, hogy tisztas keretek között először is dolgozni tudjanak, ha pedig erre nincs módjuk és lehetőségük, akkor ne az éhhalál szintjén való megélhetést biztosítsák a számukra. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Vágó Sebestyén képviselő úrnak adom meg a szót.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Gúr Nándornak mondanám az előző felszólalásához, hogy a település lakosságszámán a tanyagondnoki és falugondnoki szolgálat szempontjából ez a módosítás most nem változtat. Eddig is, a jelenleg hatályos szociális törvényben is a 400 és a 600 a határszám.

Abban egyetértek, amit mondott, hogy a megváltozott önkormányzati hivatali struktúra, akár a járási hivatalok belépésével, és így bizonyos szolgáltatások megszűnésével kisebb falvakban lehet, hogy indokoltá tenné azt, hogy ezeken a számokon változtassunk és növeljük, ugyanis már a jogszabályváltozások miatt a hivatali és egyéb ügyintézési lehetőségekből még több falu, magasabb létszámú falu kiesett, úgyhogy ezen érdemes elgondolkodni. Csak szerettem volna kijavítani ezt a tévedését.

A másik pedig az, hogy beszélt a családsegítő és a gyermekjóléti szolgálatok közös működéséről. Fel-

hívnám a figyelmét arra, hogy jelenleg is a legtöbb helyen szerintem egy vezetés alatt, egy intézmény keretein belül látják el ezt a feladatot. Ebben látom a kormányának a szándékát, hogy ahol máshogy működik, másféleképpen működik, azon esetleg változtassunk. És hogy ha már a szakmában szereplőknél tartunk, az előbb a felszólalásomban nem említettem, hogy becsülendő módon már pár héttel ezelőtt, a törvény benyújtása előtt bizonyos fórumokon, akár honlapokon is megjelent a tervezet, hogy ezt véleményünkkel esetleg befolyásolhatják is a szakmában dolgozók, de olyan nagy különbséget nem látok az akkori tervezet és a benyújtott törvényjavaslat között.

Tehát azt tapasztalhatjuk, hogy látszatban megvan ez, hogy megkérdezik a szakmában részt vevőket, hogy mit szólnak ehhez a módosításhoz, de nem hiszem el azt, hogy senki nem küldött javaslatot, vagy ha ez van, akkor nagyon nagy probléma van. Nem hiszem, de nem látom, hogy ezek a javaslatok esetleg bekerültek volna a tervezetbe. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most normál időkeretben Korózs Lajos képviselő úrnak adom meg a szót.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen. Elsősorban azért kértem még szót, mert szeretnék könnyíteni államtitkár úr helyzetén, és leírtam itt magamnak néhány kérdést, hogy ha majd reflektál esetleg az összefoglalójában, hátha kitér rá, vagy gondolom, a törvény elfogadását követően majd valamilyen sajtótájékoztatón eljuttatja hozzám az ebbéli véleményét.

Én csak egy picit kapcsolódnék ahhoz, hogy igen, érdemes a szakmával konzultálni, feltéve akkor, hogyha van a szakmával együttműködési szándék. Én borzasztóan sajnálom, egy kicsit a saját gyermekemnek éreztem az Országos Szociálpolitikai Tanácsot, és sajnos ezt néhány évvel ezelőtt, úgy tudom, hogy felszámolták. Egy kicsit saját gyermekemnek éreztem a regionális szociálpolitikai tanácsot, ahová rengeteg jó szakembert be tudtunk integrálni annak idején. És én nagyon komolyan vettem a nyílt jogalkotás programját, ez egy európai uniós irányelv, annál is inkább, mert én azt gondolom, hogy a szakma ellenében lehet éppen politizálni, csak nem nagyon érdemes, mert előbb-utóbb a politika húzza mindig a rövidebbet. Ha hiszi, ha nem, én ezt megtapasztaltam.

És a múlt heti felszólalásomban éppen azt mondtam, hogy az a jó politikus, aki amikor egy kormányváltásra kerül sor, jobb állapotban adja át azt a szakmai területet, mint amilyen állapotban átvette. Következésképpen azért itt elmondanám ezt a néhány kérdést.

Nagyon egyszerűen: mi a célja a belépési hozzájárulás bevezetésének? Nem gondolják-e azt, államtitkár úr, hogy a rászoruló kizsorzódnak így majd az ellátásból?

A második kérdésem, hogy hogyan lehet megfelelően biztosítani, hogy a rossz anyagi helyzet ne legyen hátrány a felvételnél.

A harmadik kérdésem: milyen szankció sújtja majd a fenntartót, ha mégsem tesz eleget a törvényi előírásoknak és elutasítja a felvételt a belépési hozzájárulás nem fizetése esetén?

A negyedik kérdésem az lenne, hogy van-e arról felmérésük, hogy milyen arányban és milyen nagyságrendben van jelen a késedelmes térítési díj problémája a bentlakásos otthonoknál.

A következő: van-e lehetőség a tartozásokat részletfizetéssel rendezni?

És végezetül: milyen fogyasztóvédelmi lehetőségeket biztosítanak a térítésszám-fizetés szabályozásában annak érdekében, hogy idős emberek ne kerüljenek az utcára? Nem biztos, hogy a fogyasztóvédelem területén kell persze ezeket a dolgokat orvosolni vagy lehetőséget teremteni nekik, ezt egy kicsit idézőjelbe is tettem.

Ezeket a kérdéseket, mondom, azért említettem meg önnek, mert nagy valószínűséggel módosító indítványokban ilyen-olyan módosítót nyújtott be minden párt, úgy tudom. Erről érdemes lenne majd a holnapi nap folyamán döntéseket hozni, és hogyha ezekre a kérdésekre releváns válaszok születnek, és tényleg a jobbító szándék vezérli önöket is, akkor én azt gondolom, hogy ezek beépítésre kerülhetnek a szociális törvénybe.

Köszönöm szépen, én ennyit kívántam most elmondani. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most Kovács Sándor képviselő úrnak adom meg a szót.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Egyrészt szerettem volna Gúr képviselőtársam felvetésére reagálni, bár államtitkár úrnak szegezte a kérdését, de azért engedje meg, hogy némi szociálpolitikai tapasztalattal a hátam mögött, próbáljak meg rávilágítani arra a csúsztatásra, amelyet ön akár a befizetéssel, belépési hozzájárulással kapcsolatban mondott az állami szektor és az egyházi és civil szektor között.

Pontosan annak kivédésére, hogy ne csak esetlegesen a hozzájárulást megfizetni tudókat vegyék fel, kötelező a szociális rászorultság alapján minimum 50 százalékban jótállnia az egyházi és civil fenntartónak. Ön fordítva mondta, tisztelt képviselő úr, és azt próbálta érzékeltetni, hogy ez a hozzájárulás kizsorzja a szociális hátránnyal küszködőket.

Korózs képviselőtársam - bocsánat, majdnem államtitkárnak mondtam, de... *(Korózs Lajos: Majd eljön még az az idő! - Derűltség.)* Dolgoztunk együtt, ha ennyi intimitást elárulhatok. Amikor ő államtitkár volt, akkor én a szociális szféra végrehajtásában dolgoztam, és mondjuk úgy, hogy eléggé közel is kerültünk egymáshoz, ami a normális szakmai munka menetét illeti, és talán azt is hozzá tudom tenni, hogy ha nem a politikus beszél belőle, akkor nagyon

nagy szakmai tudással és tapasztalattal van felvértezve - ha ennyi dicséret megengedett ebből a padsorból. De mihelyt a politikai vizeket vagy vitorlákat kell dagasztani, akkor azt gondolom, hogy egy kicsit torzul, bár az a fajta szociálliberális érzelem az biztos, hogy mindig megvolt.

(20.40)

Tisztelt Képviselőtársaim! A falugondnoki szolgálat - Gúr képviselőtársam tudja, hogy mire jó ez, hogy miért van ez - olyan szolgáltatásokhoz való hozzájutást biztosít kistelepeleken, amelyek nincsenek jelen. Gépkocsival szokták általában ezt megoldani, de a gépkocsi mellett még vannak egyéb szociális szolgáltatások is. A házi segítségnyújtás átalakításának, amit Korózs képviselőtársam egyfajta csapdaként említett, része az is, hogy meg kell akadályozni, illetve véget kell vetni annak a gyakorlatnak, hogy valamelyik szociális végzettséggel megáldott munkatárs bekopogtatott a fenntartóhoz, vitt kilenc nyugdíjas korú ellátottat, és rögtön volt munkája és szolgáltatott. Valamit meg kell szigorítani, vagy BNO-kódhoz, betegségtypushoz, gondozási szükséglethez vagy valamihez tenni kell. Ez körülbelül 5 milliárd forint kiáramlását akadályozza meg.

Visszatérve még a falugondnoki szolgáltatás 70 és 400 főjére: lehetséges, hogy arra gondolt a jogalkotó, azért használja a tanyagondnoki kifejezést, mint ahogy eddig használta, ahogy Vágó Sebestyén kolléga is rámutatott, hogy egy-egy kistelepeleken, esetleg mikrotérségben vagy akár járási szinten is meg lehet szervezni, vagy akár a társulási törvény, illetve most már nincs társulási törvény, az önkormányzati törvény társulási lehetőségként ad arra felhatalmazást, hogy ilyen esetekben létrejöjjön.

Azt gondolom, hogy a belépési hozzájárulástól nem kell félnünk, mert ha az a 10 százalék, amit Korózs képviselőtársam mondott, az állami szektorban akar elhelyezkedni és fizetni is tud érte, akkor valahogyan úgy fogalmazott a múltkor az egészségügy kapcsán, hogy parázspénzt kell bevinni. Hát akkor ne csak a magánvállalkozóknak, magán szociális intézményeknek lehessen fizetni, hanem ha az állami fenntartó tud ajánlani olyan szolgáltatást, és olyan, aki meg tudja fizetni a hozzájárulást és egyértelműen le van írva a törvényben, hogy vizsgálva az anyagi és vagyoni helyzetét, igenis fel kell neki ajánlani, hogy hozzájárulást tud-e fizetni vagy nem tud, és mérlegelni kell azokkal az aggodalmakkal együtt, amivel egyetértek, hogy hány hónapig, milyen garanciákkal, más intézményekbe való átmenetnél alkalmazom-e vagy egyszeri megfizetés, ha az állami intézménybe történt, akkor mi van, ha más fenntartónak az intézményébe akar átmenni, akkor mi van. Igen, ezeket a részleteket ki kell dolgozni, ezzel egyetértek, de azt gondolom, hogy a fizetni tudó és akaró, magasabb jövedelmi szinttel rendelkező kli-

enseknek kvázi lehetőséget kell adni, vagy törvényi szinten kötelezni kell őket, ha be akarnak kerülni.

Még egyszer visszatérve: fonákul tessék nézni, tisztelt képviselőtársam, mert fonákul van. Éppen a garancia, hogy a szociálisan hátrányos helyzetű emberek bejöhessenek a rendszerbe, annak a leírása van a törvényben. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Most Teleki László képviselő úrnak adom meg a szót kétperces időkeretben.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, hogy nagyon fontos törvény az a törvény, amiről ma itt beszélgetünk és vitatkozunk. Én a bölcsődei rendszert szeretném kiemelni, mert ugyanúgy, mint az óvodáztatásnál, nagyon fontosnak tartom azt, hogy hároméves kortól kötelező legyen az óvodai ellátás. Viszont elmondtam már az elmúlt napokban, az a problémám ezzel, hogy a mellérendelést viszont elfelejtik, hogy hogy lesz például bölcsődei ellátás. Ez jó szándékú egyébként, mert azt látom, hogy nem a lakóközethez tartozó körzetbe elviheti 15 százalékos szülő a gyermekét. Azt gondolom, hogy ez egy fontos dolog. Viszont azt látom ma is, hogy nincsenek férőhelyek, nincsenek bölcsődei férőhelyek. Ha ez a törvény el lesz fogadva, nem tudjuk betartani, és azért nem tudjuk betartani, mert férőhely hiányában nem tudjuk megvalósítani ezt a törvényt. Azt gondolom, hogy mindig, amikor egy-egy ilyen törvényt alkot a kormány, akkor fontos lenne feltérképezni, hogy megvan-e az a háttér, amivel tudják biztosítani a törvény betartásának a feltételeit. Biztos vagyok abban, hogy ezt a törvényt nem lehet betartani, pontosan azért, amit elmondtam.

Másrészt a sporttörvényhez két gondolatot szeretnék hozzáfűzni. Azt gondolom, hogy nagyon fontos az, ami ide le van írva, és természetesen lehet támogatni, ahogy Gúr Nándor képviselőtársam is elmondta. Én még azt is tovább bontanám, hogy esetleg a 14 év elegendő-e ebben a dologban, mert azt gondolom, 14 évesen lehet, hogy még nem tudja eldönteni kellőképpen a gyerek vagy fiatalok azt, hogy bemehet-e a ketrecbe vagy nem.

Azt gondolom, hogy 16 vagy 18 éves korhatár lenne a számomra megfelelő, de természetesen magával a koncepcióval teljes mértékben egyetértek, csak a korhatárát kellene esetleg még átgondolni. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Most normál időkeretben Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak adom meg a szót.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Nem akarnám az időt húzni, csak néhány észrevétel még a gyermekvédelmi törvény módosításával kapcsolatban. Az iménti felszólalásomban egy jogi kérdésről beszéltem hosszabban, most néhány hétköznapi dolog, ha mondhatom így.

A nevelőszülői rendszer átalakításának többször nekifutottak az elmúlt években, végül tavaly az utolsó pillanatban fogadták el ezt a szabályozást, amely idén januárban lépett életbe. Az átalakítás irányával, miszerint lehetőleg minden gyermek inkább nevelőszülőhöz kerüljön, mint otthonba, hogy meg kell erősíteni a nevelőszülői hálózatot, a foglalkoztatási jogviszonyokat rendezni kell, csak egyetérteni lehet. Amikor arról beszélünk, hogy a gyerekek a legfontosabbak számunkra és a jövő számára, akkor el lehet mondani, hogy persze az irány jó, csak megfelelő törvényeket kell hozzárendelni. Most úgy tűnik, beismerték, hogy például tarthatatlan volt, hogy korlátozták a keresőfoglalkozást a nevelőszülők számára.

A másik ilyen abszurd ötlet volt, és ennek a hibáját is beismerték a mostani törvény szerint, az 500 órás képzési rendszer bevezetése, hiszen jelentősen lazítják ezt a szabályt. Az idén többször számolt be akár a média is arról, hogy micsoda problémákat vetett fel ennek az 500 órának a kötelezővé tétele, nem fért be mindenki a képzési programba, lényegében a hétvégéjüket vették el ezeknek a szülőknek, amikor a gyerekekkel kellett volna foglalkozni, ráadásul sok esetben olyan szülőket kötelezték rá, akiknek úgymond már a kisujjában volt ez a szakma. És hozzá kell tenni, hogy ez 5 milliárd forintba került.

A nevelőszülői szabadságolás lesz, akit hátrányosan érint, mivel most az öt vagy annál több gyermeket nevelő nevelőszülőt minden naptári negyedévben legalább 2, legfeljebb 7 munkanap szabadság illeti meg. Az ötnél kevesebb gyermeket nevelő nevelőszülőknek a működtető és a nevelőszülő megállapodása alapján naptári negyedévenként legfeljebb 7 munkanap szabadság adható, figyelembe véve a nevelőszülőnél elhelyezett gyermekek számát, ellátási szükségletét és azt, hogy a nevelőszülő mióta lát el nevelőszülői tevékenységet.

Bevezetik a nevelőszülői pénzügyi rezsicsökkenést. A gyermekek ellátására fordítható juttatások bankszámlán történő fogadása, kezelése a nevelőszülő számára többletköltségekkel jár. Ez indokolja, hogy a háztartás rezsiköltségeire felhasználható külön ellátmányból a bankszámla költsége is fedezhető legyen.

Egy korábbi tervezetben még az szerepelt, hogy kiveszik azt a szabályt teljesen, amelyik tiltja, hogy a kollégiumban, diákothonban lévő gyerek után kiegészítő díjazást kaphasson a nevelőszülő. Most már csak a diákothonban lévő gyerekről szól a módosítás, tehát a kollégiumban elhelyezett gyermekek esetén továbbra sem kaphat díjat a szülő. Miért történt ez, kérdezem én államtitkár úrtól.

Azt gondolom, szakmailag tényleg megkérdőjelezhető, hogy a családsegítő szolgálatot és a gyermekjóléti szolgálatot össze akarják vonni. Remélem, hogy a szakmával volt egyeztetve, államtitkár úr, és ez eredményezi ezt.

A családi napköziket érintő módosítás nem igazán értelmezhető, tekintettel arra, hogy az egyik korcsoport a mostani szabályok szerinti teljes kört

lefedi. Értelmetlennek tűnik az egész módosítás. Sokkal valószínűbb, hogy el akarják különíteni a kötelező óvodáztatásra ítélt gyermekeket a többiek-től. Vajon ezt hogyan kell érteni?

Itt van ez a kötelező óvodáztatás. Azt gondolom, hogy az utóbbi évtizedekben egyre több törvény és intézkedés irányult arra, hogy a hátrányos helyzetű vagy veszélyeztetett gyerekeket minél hamarabb nemcsak óvodában, hanem bölcsődében tudják elhelyezni. Én mindig ellene vagyok az abszolút tiltásnak. A gyerek hároméves korban való kötelező bevitelét az óvodába - igaz, vannak kitételek, hogy majd a jegyző adhat igazolást arról, hogy én jó család vagyok, és a gyereket akkor nem kell bevinni az óvodába - én nem tartom jónak.

(20.50)

Már említették itt, hogy ráadásul komoly férőhelyhiányok fognak adódni. Most a szakma azt mondja, hogy 20 és 30 ezerre tehető az óvodából a férőhelyhiány, hogyha szeptembertől ezt be akarják vezetni.

A másik dolog. Már a múltkor is elmondtam a költségvetési vitában is, hogy aki ismeri az óvodás gyermeket, háromévesen még ott tartunk, hogy fél évet általában hiányzunk, mert állandóan betegek vagyunk. Nem szoktunk azonnal orvoshoz rohanni, hanem megpróbáljuk otthon, ha a gyerek egy kicsikét köhög, otthon maradunk egy napot, két napot, nem kérünk igazolásokat, hanem szépen a gyerek otthon marad, kezeljük, és utána mehet az oviba.

Fel van-e készülve a rendszer arra, ezt már múltkor is feltettem államtitkár úrnak, de nem kaptam rá választ, a gyermekorvosi rendelők kapacitása fel van-e erre készülve, hogy mondjuk, egy orvosi rendelő ezáltal, hogy most már családipótlék-megvonás lesz, ha a gyerek igazolatlanul hiányzik az óvodából, a szülő nem teheti meg, hogy otthon hagyja nagymamánál vagy akár saját magával a gyereket, ezért az orvosi rendelő kapacitása meglesz-e ehhez, hogy mondjuk, száz gyerek helyett kétszáz gyereket kell egy nap fogadnia, csak azért, hogy adminisztratív leigazolja a gyerek hiányzását, csak hogy a családi pótléktól ne essen el. Azt gondolom, hogy ez elég keményen szociálpolitika-ellenes intézkedés.

Az iskolai szociális munkára vonatkozó rendelkezés szerint a gyermekjóléti szolgáltatás a gyermek veszélyeztetettségének megelőzése érdekében iskolai szociális munkát biztosíthat. Nem biztosít kötelezően. Hát, államtitkár úr, ez nagyon puha megfogalmazás! Pontosan azért, mikor olyan adatok vannak, amiket előttünk is már többen elmondtak, hogy olyan szegénységi adatok jönnek ki nap mint nap... Bár megint el kell mondani, hogy a KSH a mai napig nem tette közzé a szegénységi adatokat. Régen elmúlt szeptember, már lassan novembernek is vége

van. Államtitkár úr lehetne hatással a KSH-ra, hogy végre hozzák már nyilvánosságra, hogy megismerhessük, bár azt gondolom, hogy a Magyar Tudományos Akadémia múlt heti konferenciája elég világossá tette, hogy miért történnek ezek a dolgok, hogy miért vannak késve bejelentve ezek az adatok.

Ezt csak jelzésértékkel teheték ide, hiszen nemrégiben állapította meg a gyermekesélyekről szóló civil jelentés, hogy a nemzeti társadalmi felzárkózási stratégia megvalósításából indokolás nélkül elmaradt az iskolai szociális munka feltételeinek kidolgozása és bevezetése, pedig a prevenció, a pozitív iskolai klíma, valamint az időben érkező szakmai segítség jelentős szerepet játszik a kamaszkori problémák megelőzésében.

Itt elmondható, Korózs képviselő úr már kitért arra, és itt tényleg megint az Alaptörvényre hivatkozva, hogy a szociális törvény egyik lényeges módosítása a 8 millió forintos bekerülési díj az otthonokba. Én is csak megint fel tudom hozni, hogy az Alaptörvénynek milyen veszélyes rendelkezései vannak, és miniszterelnök úr az utóbbi időben többet emlegette, hogy a szülőnek kötelessége eltartani a gyereket, a gyerekek meg kötelessége eltartani a szüleit, amivel teljesen egyetértek, csak ne olyan módon, hogy utána meg még büntessék is őket. Ez a törvény erre pontosan alkalmas lesz.

Kapcsolódva Teleki képviselő úrhoz a ketrecharcos gyerekekkel kapcsolatban, én nagyon szeretném, ha a kormányzat egyszer azt vizsgálná meg, milyen társadalmi háttere van annak, hogy ezek a gyerekek rákényszerülnek erre vagy akár a szüleik kényszerülnek arra, hogy egy ilyenbe belemenjenek. Ez megint csak arra vezethető vissza, hogy mekkora szegénység van Magyarországon, és tudjuk, hogy ezek a ketrecharcok pénzért zajlanak. Miért történik ez ma Magyarországon, amit láthatunk annak idején, mondjuk, nyugati filmekben, hogy ez már Magyarországon is itt van?

A másik, hogy támogatnánk, ha ezt a 14 évet kitolnák 18 évig, mert azt gondolom, hogy ha a felnőtté válás kora 18 év, akkor egy ilyen komoly témában legyen már ez is. Ne onnan húzzunk vonalat, hogy 14 év, és akkor innentől fogva engedhető ez a brutális sportág.

Javasolnánk továbbá, hogy az MMA-nak legyen szakmai szövetsége. Ha csak szabadidős tevékenység, akkor látjuk, hogy pontosan nem is tudhatjuk, hogy hogyan lehet ezt a tevékenységet ellenőrizni. Reméljük, hogy erre is tesz majd kezdeményezést a minisztérium, és tényleg megfontolásra tartanám, hogy nagyon meg kellene vizsgálni, hogy miért kényszerülnek ilyenre ma a magyar gyerekek és a magyar családok.

Köszönöm szépen, államtitkár úr. *(Teleki László és Korózs Lajos tapsol.)*

ELNÖK: Kérdezem, további felszólalásra jelentkezik-e valaki. *(Nincs jelentkező.)* Nem látok felszólalót. Akkor az általános vitát lezárom.

Megadom a szót Czibere Károly államtitkár úrnak, hogy válaszoljon a vitában elhangzottakra.

CZIBERE KÁROLY, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Asszonyok, Képviselő Urak! Rögtön Gúr képviselő úrnak mondom, hogy nem - hogy mondjam - előre kitervelt módon nem válaszoltam, a rutintalanságom az oka, hogy a kétpercesre nem válaszoltam, de most már ezt megtanultam.

A szakmai kérdésekre. Nagyon szépen köszönöm és köszönjük a meglehetősen sok, nagyon-nagyon különböző részletezettségű és kidolgozott-ságú javaslatokat. Azt gondolom, hogy ezek közül számosat még ebben a mostani fázisban be lehet fogadni és be lehet építeni. Tehát én az alapvetően jó szándékú és szakmailag megalapozott javaslatokat üdvözlöm és abszolút támogatni tudom. Azt gondolom, hogy a legtöbb esetben azt el lehetett mondani, hogy ugyanaz a cél, ugyanaz az egész, ugyanaz az indulat, ami bennünket vezérel, az, hogy a reánk bízott ellátottaknak, szolgáltatást igénybe vevőknek jobb szolgáltatást biztosítsunk.

Néhány nagyobb csomópontot kiragadnék. Az egyik az, hogy többen azt mondták, hogy ez kevés. Iktity képviselő úr mondta. Ez egy folyamat első lépése lesz. Én azt gondolom, hogy azt lehet mondani, hogy ebben a formában és ebben a fázisban és ebben a lépésben itt most ezt meg kellett lépni, de már ezen a héten és múlt héten megalakultak azok a munkacsoportok, amelyek februárra és márciusra azokat a nagyobb léptékű, például a falugondnoksággal kapcsolatban vagy a gyermekjóléti szolgálat megerősítésével kapcsolatban azokat a további jelentősebb, több törvényt is érintő módosításokat előkészítik, amelyeket a tavaszi ülészakára be fogunk hozni.

Egész egyszerűen több olyan felvetés is érkezett, így például a falugondnokság átalakítása, a gyermekjóléti szolgálat megerősítése, a házi gondozás és a házi segítségnyújtás jogosultsági szabályozásának az újragondolása, amely itt és most ilyen rövid felkészülési idővel méltatlan lett volna, hogy elővegyük és bevezessük.

Tehát a szolgáltatások tekintetében a jogosultságrendszerek újraszabályozása, az ehhez illeszkedő ellenőrzési rendszer és az ehhez illeszkedő differenciált finanszírozás, hiszen ettől szenved leginkább a szolgáltatási struktúra, hogy nem adekvát ahhoz a munkamennyiséghez, -minőséghez, nehézségi fokhoz a finanszírozás nagyon sok esetben, más esetben viszont pazarlás van, ezt ilyen rövid idő alatt nem lehet egy nagyon rövid felkészülési idővel bevezetni január 1-jétől. Tehát mi arra fogunk javaslatot tenni, hogy most legyen ez a csomag, és ennek a kiegészítéseképp következik a tavaszi csomag.

Korózs képviselő úr említette a szakmai fórumokkal való párbeszédet. Ez magától értetődik. Az első egyeztetésre augusztus 12-én került sor, és azt követően minden héten átlag két ilyen egyeztetés

volt, szeptember 5-én volt a nevelőszülői hálózatokkal, szeptember 15-e környékén például a családsegítők és a gyermekjóléti képviselőivel. Tehát azt az államtitkárság és a minisztérium igényli és várja, hogy a szakma képviselői folyamatos párbeszédben legyenek. Az teljesen egyértelmű, hogy a szakmai párbeszédnek és dialógusnak a távlatos, hosszú távon fenntartható struktúráit is ki kell alakítani.

A Szociálpolitikai Tanácsra én magam is jó szívvel emlékszem. Azt gondolom, hogy ezzel kapcsolatban egy koherens struktúrát kell kialakítani, amely a szakmafejlesztés jövőbeni keretét meg tudja teremteni, valami hasonló módon egyébként, mint a Szociálpolitikai Tanács. Nem megszüntetve lett egyébként, hanem eleve az azt szabályozó jogszabály ötvégre hozta létre, és így a jogszabály hatálya elmúltával lett vége. Zárójel bezárva.

(21.00)

A szakmai fórumok rendszerét ki fogjuk alakítani, jelenleg is folynak ezek az ilyen, szakértői szintű egyeztetések, 8-10 szakértővel minden egyes területen.

A falugondnokság. Teljesen egyetértek ezzel az iránnyal, mi is erre fogunk javaslatot tenni, hogy alapvetően próbáljuk meg azt az irányt végiggondolni, hogy hogyan lehet a falugondnokság rendszerét, amely az egyik leginnovatívabb szolgáltatási típus az elmúlt húszéves történetében a szociális törvénynek, hogyan lehet - ez nagyon jó kifejezés, én is ezt szoktam használni - fölfelé tolni, egész egyszerűen azért, mert az innovativitásának egy nagyon fontos lényege az, hogy interszektoralis. Tehát nem különbözteti meg, hogy idős, fogyatékos, és a többi, hanem aki a területen van, mindenkit tud segíteni. A másik, hogy a szegregált helyzetekben tud mobilizálni. Pontosan a busz, tehát a szállítás a közszolgáltatásokhoz való hozzáférésnek egy nagyon fontos eszköze, és úgy látom, a Belügyminisztérium is támogatni fogja, hogy jövőre az autóbéserzésen keresztül is, plusz a felfelé toláson keresztül is tudjunk ebben érdemben lépni. Ez egy nagyon fontos irány.

Ehhez kapcsolódik a házi gondozás vagy házi segítségnyújtás, a Korózs képviselő úr által felvetettek: nem azért kell a házi gondozás rendszerét újragondolni, hogy abból forrásokat vegyünk ki. Azért kell újragondolni, hogy a felszabaduló forrásokat azoknak a házi gondozást végző szakembereknek adjuk, akik nagyon komolyan odateszik magukat, nagyon komoly munkát végeznek, de a 145 ezres normatíva ezt nem honorálja. *(Korózs Lajos: Ebben egyetértünk.)* No, tehát a másik alapvetésem, hogy nem lehet, hogy öt év alatt a házi gondozási férőhelyszám és ellátotti szám 48 ezerről 125 ezerre megy fel. Ez történt; erre is azt szokták mondani, hogy nem normális dolog. Öregedik a magyar társadalom - na de nem ennyire! A padsorokban ülőknek azért, azt gondolom, van a területről tudása arról, itt Kovács

képviselő úr is emlékezett erre, mondott erre pár példát, tehát ez a fejlemény alapvetően nem szakterületi folyamatokkal indokolható, hanem egész egyszerűen a jogosultságszabályozásnak a rendkívül - hogy mondjam? - laza voltával és az ellenőrzések koordinátlanságával. Ezért ezen a területen nagyon komolyan kell lépni annak érdekében, hogy a közpénz valóban oda menjen, ahol tényleg a legnehezebb munkát végzik, hiszen van nagyon sok olyan házi gondozást végző szolgáltató, amely nagyon komolyan veszi ezt a munkát, és nem azt teszi, amit nagyon sokan, hogy akkor hálózatossodjunk, és akkor hozz még magaddal kilenc ellátottat; ismerjük ezt a technikáját a házi gondozás hálózatossodásának. Ennek szeretnénk véget vetni, és újragondolni, pontosan a falugondnoksággal párhuzamosan azt a tartalomszabályozást, hogy mit is kell házi gondozásban 2015 júliusától vagy 2016. január 1-jétől végezni. Ezt szeretnénk újragondolni.

A következő kérdés a nevelőszülői kérdés. Én azt gondolom, a felszólalásomból is érezhető volt, hogy ezt a rugalmasságot mindenki pozitívan értette és értelmezte és támogatta. Én azért szeretném megvédeni a jelenlegi szabályozást, az 500 órás képzést és a jelenlegi szabályozási környezetet. A kizárási indokokat nem az indokolta, hogy rugalmatlan legyen, hanem az a szakmai érv, hogy nagyon sokszor azt látjuk, hogy azért nem tudnak kikerülni gyermekek nevelőszülőkhöz, mert gyermeksorok vannak. Gyermeksorok vannak. Tehát nem úgy történik a kiemelés a családból, a védelembe vétel, hogy egy gyerek, egy nevelőszülő, másik gyerek, hanem sorok vannak. És ha egy nevelőszülő amiatt nem tud egy nagyobb gyermeksort kihelyezni és magához venni, mert éppen valamilyen munkája van, ne legyen összeütközés. A gyermekvédelemben nagyon sokszor van ilyen, és erősebb a gyermekek érdeke a tekintetben, hogy a testvérek - a gyermeksorok, nevezzük így -, tehát több testvér együtt egy helyre kerüljön kihelyezésre. És hogy ne legyen ellenérdekeltség a tekintetben, hogy valaki meg munkát végez, viszont annyi gyereket már nem tud beállalni. Tehát a januárban bevezetett szabályozás alapvetően nem azért volt, merthogy nem lettek meghallgatva fontos és releváns szakmai érvek, hanem egész egyszerűen a gyermek érdekéből kiindulva indult el ez a szabályozás.

Azt gondolom, hogy megérett az idő a tapasztalatok összegyűjtésére. Ez most meg is történt, és ennek megfelelően lehet úgy finomítani, hogy a gyermek érdeke ne kerüljön veszélybe. A következő időszakban is ez lesz az értékelés legfőbb iránya.

A következő kérdés a gyermekjóléti rendszer megerősítése. Valóban azt gondoljuk, itt Vágó képviselő úr ezt el is mondta, ma is azok a szolgálatok, amelyek jól működnek, integráltan működnek. Tehát ma is azok a gyermekjóléti szolgálatok és azok a családsegítők, amelyek valóban szakmai lelkiismeretességgel működnek, azok együttműködnek, mert azt mondják, hogy nincs olyan, hogy a te családod, az én

gyerekem, hanem az egy család. Ugyanaz az eset. És az eszményment, tehát az, hogy egy család öszszes problémája köré leülünk, ez most is a legjobbban van. Ez, ami itt szerepel, ezt a gyakorlatot szentesíti, és abba az irányba ösztönzi a többieket is, hogy ne építsenek külön kapacitásokat: neked is legyen egy jogi tanácsadód, nekem is egy jogi tanácsadóm, neked is egy pszichológusod, nekem is egy pszichológusom, hanem igenis ösztönözze őket legalább szervezeti szinten, hogy együttműködjenek, és ezáltal a családnak lesz jobb.

Nem érinti a szabályozás a tartalomszabályozást. Volt egy ilyen megjegyzés, hogy vajon a szakmai tartalmat nem veszélyezteti-e. Óriási fejlemény, hogy 1997-ben úgy indult el a gyermekjóléti szolgáltatás, hogy a szakmai tartalom folyamatosan csak bővült és gyarapodott, és senki sem akarja azt a szakmai tőkét, amely a gyermekjóléti szolgáltatásban felgyűlt, veszélyeztetni. Sőt, azt reméljük, és ez megint csak a tavaszi csomagban lesz reményeink szerint, hogy ezt a bizonyos jelzőrendszeri funkciót és a megerősítést, amit Iktóty úr tőlem idézett, abba az irányba tudjuk továbbfejleszteni. Tehát a jelzőrendszert nemcsak felelősséggel ruházzuk fel, hanem kicsit többletkapacitásokat, többletfeladatokat is próbálunk hozzá, hogy komolyan vegyük, hogy tétje legyen a jelzőrendszer valós működésének. Tehát ugyanabban vagyunk érdekeltek: a gyermekjóléti szolgálat megerősítésében.

A következővel elérkezünk a bentlakásos rendszerhez és az egyszeri bekerüléshez. Visszamennék időben a 2000-es évek közepéhez. Mert ugye ez a történet ott kezdődik. A 2000-es évek közepén mi történt? A 2000-es évek közepén három dolog egyszerre lépett hatályba a szociális bentlakásos intézményrendszerben. Az egyik a térítési díj-szabályozásnak a felülről erősen limitálása. Ez a bizonyos differenciaszabály, az expozéban így utaltam rá, ami azt jelentette, hogy nem lehet az önköltség mínusz normatíva fölött kérni térítési díjat. A másik ilyen a normatívának a csökkentése volt 760 ezer forintról 635 ezerre, az emelteknel 125 ezer forintra. Tehát a normatívacsökkentés, a térítési díj és a belépési hozzájárulás. Akkor ez volt. Ez nem most van bevezetve, ez a 2000-es években volt.

A belépési hozzájárulás az volt, az egy jogintézmény volt. Akkor 4 millió 700 ezer körül vagy 5 millió körül volt a felső határa, de ez volt. A probléma az, hogy a 2000-es évek közepén ez a három egyszerre lett kihúzva a rendszerből, tehát az intézménytérítési díjnak a limitálása, a bekerülési díjnak az elvétele és a normatíva jelentős csökkentése, ami ellehetlenítette a bentlakásos intézményeket. Ezt a padso-rokban ülők pontosan tudják, hogy ez nagyon komoly problémákat okozott és okoz az összes bentlakásos intézményrendszerben. Itt ez a javaslat legalább töredékesen próbálja meg visszanyitni azt az egy vagy két csatornát, amely lehetővé teszi, hogy egy picivel több forrás áramoljon a bentlakásos rendszerbe.

(21.10)

Mielőtt az a vád érné a kormányzatot, hogy miért csak a kliens zsebében turkál, azért ez a kormány volt az, amely hosszú idő után először 2013-ban a fejkvótát megemelte a szolgáltatások területén, például idősklubban 30 százalékkal, fogyatékosnapköziben 50 százalékkal, de még a bentlakásos rendszerben is jelentős emelés volt a bérfinanszírozás bevezetését követően.

Azt gondolom - és az volt az egyik kérdése képviselő úrnak, hogy mi a cél -, az a cél, hogy a bentlakásos intézményrendszerben élő fogyatékosoknak és még inkább időseknek jobb legyen. Ez a legfontosabb cél. Ez a legfontosabb cél, mert nagyon sokszor azt látjuk az intézményekben, hogy ki lettek véreztetve, alulfinanszírozottak. Egész egyszerűen az ellátásminőség rovására ment nagyon sokszor az ilyen típusú pénzügyi ellehetetlenülése az intézményeknek, és szeretnénk legalább némi lehetőséget adni.

Nem tartjuk azt veszélynek, hogy akkor azt mondják az intézmények, hogy mostantól 8 millió forint, és akkor nem lehet belépni. Ez nem reális veszély. Ma vidéken az emeltek minősülő intézmények 200 ezer forintot tudnak kérni. Kettőszázat. Pontosan azért, mert nem képesek megfizetni az emberek. Tehát azt gondolom, hogy ez nem reális veszély, hogy valaki azt mondja, hogy ez lesz a feltétel, és akkor... Nem. Az intézménynek nagyobb érdeke az, hogy bekerüljön az idős, mint az, hogy elkérje a belépési támogatást. Ugyanis a lényeg az, hogy ne nivelláljunk mesterségesen, hanem aki tud kicsivel többet fizetni, annak legyen lehetősége többet fizetni, hogy el lehessen látni azt, aki kisebb nyugdíjjal rendelkezik. Ez a bizonyos differenciaszabály és ezek az intézkedések ahhoz vezettek, hogy ellenérdekeltté váltak az intézmények a kis nyugdíjjal rendelkezők ellátásában. Ezt az akadályt ki kell venni a rendszerből, és azt gondoljuk, hogy amikor be lett vezetve ez a szabály, hogy nem lehet egyszeri belépési díjat beszedni, utána kértek egyszeri belépési díjat a fenntartók? Kértek. Működött? Működött. Hogyan? Feketén. Tehát nem az a probléma - tehát valahogy megtörtént a tranzakció, de az a baj, hogy az, ami az ágazat forrása, a feketegazdaságba lett száműzve.

Szeretnénk fehériteni, szeretnénk kitisztázni ezeket a viszonyokat. Tehát akinek van lehetősége, hogy többet fizessen, az próbáljon meg többet fizetni, azért, hogy legyen lehetőség annak az ellátására, aki nem tud fizetni. Az a garancia, azt gondolom, rendkívül fontos, ami a javaslatban van: nem fordulhat elő, hogy valaki azért nem kerül be, mert nem tud fizetni.

Azt gondolom - és itt térünk rá az állami-civil megkülönböztetésre -, hogy mivel az állam most már a bentlakásos rendszerben a végső felelős és az ellátási kötelezett, ez egy nagyon fontos garancia arra, hogy öneki ellátási kötelme van, tehát senki nem maradhat az út szélén, senki nem maradhat ellátatlanul. Azt gondolom, hogy a civil-állami megkülön-

böztetést ez indokolja, az ellátási kötelezettségnek a névből fakadóan mindenkit el kell látnia. Ez az állam a maga 51 ezer férőhelyével, bentlakásos férőhelyével. Jelenleg az SZGYF-nél, a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóságnál ekkora a kapacitás. Ez az a mögöttes garancia, amelyik garantálja, hogy senki nem marad ellátatlanul. Közben a civil résszel gondoskodni kell pontosan a lefőlözés elkerülése érdekében, hogy ne lehessen ezt megkerülni. Lehetnek más garanciális szabályok a civileknél; ez alkalmasnak tűnik, hogy a férőhelyek 50 százalékában legyen csak lehetőség erre, a másik 50-ben ne. De el tudok képzelni más garanciális szabályokat, erről nyugodtan folytassunk egyeztetéseket.

Azt gondolom, összességében, hogy a bentlakásos rendszerben valóban az a legfontosabb cél, hogy az intézmények egy kis oxigénhez jussanak, egy kis lehetőséghez jussanak, egy kis többletmozgásterhez jussanak, és ezt alapvetően a fenntartásra, a működésre és a tárgyi felszereltségre és a munkatársak megbecsülésére költsek. Nagyon nagy szükség van erre. Természetesen itt is lesz egy következő lépés, az, amikor majd a fejkvótát el kell kezdeni differenciálni aszerint, hogy milyen fokon rászorult gondozási szempontból az idős vagy a fogyatékos. Nyilván ezt is ki kell majd egészíteni egy következő lépéssel, de ez majd egy következő csomagnak lesz a része.

Nagyon elment az idő, elnézést kérek. Azt gondolom, hogy talán az eddigi válaszokból egyértelmű volt, hogy azokra a kérdésekre, amelyeket Korözs képviselő úr föltett, mi a válasz. Azt gondoljuk, hogy felelősen végiggondolt és kedvezőtlen szakterületi folyamatokat el nem indító ez a csomag. Elnézést kérek mindenkitől, aki még tett föl kérdéseket, és most részleteiben nem mentem bele, de természetesen állok rendelkezésre a következő időszakban, és mindegyikre tételesen fogunk válaszolni.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

A mai napirendi pontjaink tárgyalásának a végére értünk. Most **napirend utáni felszólalások** következnek.

A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett Lukács László György képviselő úr: „Ésszerűtlen keretek között méltatlanul el nem hangzott költségvetési módosítók” címmel.

Öné a szó, képviselő úr.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Mint ahogy a címben is hallhatták, a mostani felszólalás témája azokról a költségvetési módosító javaslatokról szól és azokat vesézi, amelyekre már nem lehetett sort keríteni az egyébként szűkre szabott költségvetési vitakeretben.

Az egyik ilyen az általam, illetve kettő jobbikos képviselőtársam által benyújtott, a kirendelt védői díjak emelésére vonatkozó javaslat, amelynek igen csak fontos társadalmi jelentősége is van, és úgy gondolom, hogy ezt mindenképpen érdemes megismertetni egyrészt képviselőtársaimmal, másrészt a médián keresztül a szélesebb nyilvánossággal.

Az aktualitása az, hogy a költségvetésben van lehetőség arra, hogy mind az ügyvédekről szóló törvényt, mind pedig a jogi segítségnyújtásról szóló jogszabályt módosítsuk akként, hogy az ebben lévő egyébként 4000 forint/óra munkadíjat ezáltal 5000 forint/óra munkadíjra emeljük. A módosítás iránya egyébként nem ismeretlen, ugyanis az előző évi költségvetési módosításhoz szintén fideszes képviselők voltak akkor a hozzáfűzők, és a 3000 forintról akkor 5000 forintra módosították volna, azonban a Költségvetési bizottság ezt akkor leszavazta. Egyébként érdekessége ennek a javaslatnak, hogy nem légből kapott és egyáltalán nem légből kapott, hiszen maga a Magyar Ügyvédi Kamara annak idején - 2004 óta nem volt ez módosítva - 10 ezer forint/órát kívánt meghatározni.

Mit is lehet egyébként tudni, hiszen ez is fontos, hogy a jogban kevésbé járatosak megértsék a jogintézmény jellegét, mi is a kirendelt védői díj, és mire is szolgál? Ahhoz meg kell ismerkedni a kirendelt védő szerepével, ugyanis ő nemcsak büntetőügyekben, hanem bizonyos pártfogó ügyvédi ügyekben, eseti, illetve ügygondnoki ügyekben is eljár. Így hát ezek a díjtételek mind vonatkoznak rá, és összességében azt kell látni és azt kell tudni róla, hogy akkor jár el, amikor valakinek valamilyen deficitje van, hátrányos helyzetben van, legyen az egyébként az, hogy a szabadságától meg van fosztva, vagy valami olyan kényszerintézkedés hatálya alatt áll, amikor nem tudja gyakorolni teljesen jogait, vagy egyébként a jogszabály ad neki olyan korlátot, amikor ő saját maga nem tudja a jogi érdekét érvényesíteni. Így hát mindenképpen egy olyan akadályoztatást old fel a kirendelt védői tisztség, ami igen fontos társadalmi szerepet tölt be.

Ami egyébként az egyik sajátossága a rendszernek, hogy ügyeleti rendszerben működik. Ezt is kevesen tudják. Nem állandó egy kirendelt védőnek a jelenléte, hanem bizonyos, csak eljárási eseményeken van jelen, tehát nem a nap minden szakában nyolc órát tud így végigdolgozni, és egyébként hónapokkal később fizeti ki a bírósági gazdasági hivatal ezeket. Ezt azért tudom, mert jómagam is többször eljártam ilyen szerepkörben, és bizony hónapokat kellett várni arra a kifizetendő díjra.

De hogy miért is lenne fontos; ugyanis meg kell ismertetni a szélesebb nyilvánossággal is, hogy mi-ben áll ennek a fontossága, miért akarja bárki is 4000 forintról 5000 forintra emelni az óradíjat, hiszen ez akár kirívóan magasnak is tűnhet, ha a laikusok szemével nézzük. Azt kell látni, hogy a kirendelt védő pont a jogfosztottabb emberek, illetve a szociálisan nehezebb helyzetűek vagy az anyagilag

rossz viszonyok között élő emberek szerepét, jogkezesését tudja segíteni, és ezáltal egyébként a megbecsülését is tudja ezeknek a személyeknek a jogban elősegíteni.

Másrészt egy intézményi megbecsülést jelent az emelés, ugyanis a társadalom is jobban meg fogja becsülni az ilyen tevékenységet, másrészt az intézménybe magába, a kirendelt védőbe vetett bizalmat fogja megerősíteni, és egyrészt emelni fogja a színvonalát az ilyen kirendelt védői tevékenységnek.

(21.20)

Az egésznek a zárásaként azt lehet mondani a kirendelt védő díjával kapcsolatban, hogy a Magyar Ügyvédi Kamara az elküldött levél alapján üdvözlözte ezt a módosító javaslatot, ő maga is támogatja, és nagyon fontosnak tartja, hogy a törvényhozásban ez átvezetésre kerüljön.

A másik egy már korábban érintett téma és helyi téma: karcagiként nem mehetek el a mellett a téma mellett szótlanul, hogy a karcagi rendőrkapitányság épülete még mindig várat magára, ahogy ezt egyébként az első felszólalásomban itt a tisztelt Házban említettem. Továbbra is aktuális ez a kérdés, és most van rá lehetőség, hogy a Belügyminisztérium keretén belül, anyagi mozgásterén belül, a költségvetés módosítása során megtaláljuk a kellő keretet rá. Ugyanis terv már van erről az épületről, a hely már rendelkezésre áll, és megvan az az igény is, hogy javítsuk az ott dolgozó rendőrök munkakörnyezetét, ugyanis egy 110 éves bérleményben vannak, amely omladozó falakkal rendelkezik, amely nem alkalmas arra, hogy a rendőrségbe vetett közbizalmat megtestesítse.

Így hát a Jobbik úgy gondolta, hogy erre mindenképpen szükséges még pénz, és mindenképpen jutnia kell pénznek, és tudja is, hogy ezt honnan vegye el, például a TEK hasonló felújítási alapjából, vagy például Lázár János zsebpénzéből nyugodt szívvel el lehet venni ezeket a költségeket.

Arra hívom fel a karcagi képviselőket, hogy ezeket a javaslatokat, illetve ezt a Karcagot érintő javaslatot, ha tudják, támogassák, de lehetőségképp ne hátráltassák. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Vágó Sebestyén és Kiss László tapsol.)*

ELNÖK: Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bartos Mónika képviselő: „Beszámoló az ENSZ 2014. évi parlamenti meghallgatásán történekről és a magyar szerepvállalásról a fenntartható fejlődési célok kidolgozásában” címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

BARTOS MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Azért kértem szót, mert az elmúlt héten Józsa István képviselőtársammal együtt részt vettem az ENSZ 2014. évi parlamenti meghallgatásán, aminek

központi gondolata ez volt: „Az új fenntartható fejlődési célok emberközpontú megközelítésének megerősítése, megosztott felelősségvállalás.” Mit is jelent ez? Hogy ezt megértsük, engedjenek meg egy rövid visszatekintést.

2000-ben 189 ENSZ-tagállam kötelezte el magát amelle, hogy 2015-ig véget vetnek a súlyos szegénységnek és éhínségnek, megvalósítják a mindenkire kiterjedő alapfokú oktatást, előmozdítják a nemek közötti egyenlőséget, és segítik a nők felemelkedését, csökkentik a gyermekhalandóságot, javítják az anyai egészségügyet, küzdenek a HIV/AIDS, a malária és más betegségek ellen, biztosítják a környezeti fenntarthatóságot, és a fejlesztés érdekében globális partnerséget építenek ki. Ezeket hívjuk millenniumi fejlesztési céloknak.

A millenniumi fejlesztési célokat a közvélemény az egyik legsikeresebb ENSZ-kezdeményezésnek tartja, amely mögött felsorakozott a nemzetközi közösség, és a megvalósítás érdekében tett lépések számottevő eredményre vezettek, ugyanakkor felmerültek hibák, melyek kritikák megfogalmazásához vezettek.

Ezen kritikákat figyelembe véve születtek meg a fenntartható fejlődési célok, amelyek kialakításában Magyarország is aktívan részt vett mint a fenntartható fejlődési célokra vonatkozó javaslat kidolgozásával megbízott ENSZ nyílt munkacsoport másfél éven keresztül társelnöke, amely tisztségben Kenyával osztozott.

A munkacsoport jelentését a Közgyűlés ez év szeptember 10-én közfelkiáltással fogadta el. A jelentés elkészítésének sokat hangsúlyozott érdeme volt a párbeszéd, a minden tagállamnak részvételi lehetőséget biztosító, nyitott munkamódszer. A javaslat 17 célt és 169 alcélt tartalmaz.

A fenntartható fejlődési célok a következők: a szegénység minden formájának felszámolása; az éhezés megszüntetése, élelmiszer-biztonság, változatos táplálkozás biztosítása, fenntartható mezőgazdálkodás; egészséges élet és általános jólét elősegítése minden korosztály számára; inkluzív és megfelelő minőségű oktatás és az élethosszig tartó tanulás biztosítása mindenkinek; a nemek közötti egyenlőség elérése, a nők és leánygyermek előjutásának biztosítása; vízgazdálkodás és közegészségügy elérhetőségének biztosítása mindenkinek; elérhető, megbízható, fenntartható és modern energia biztosítása mindenkinek számára; fenntartható és hosszantartó gazdasági növekedés elősegítése, teljes és jóléti foglalkoztatás és tisztességes munka mindenkinek számára; rugalmas infrastruktúra-építés, inkluzív és fenntartható iparosítás, az innováció elősegítése; az országokon belüli és az országok közötti egyenlőtlenségek csökkentése; a városok és települések biztonságossá, rugalmassá és fenntarthatóvá tétele; fenntartható fogyasztási és termelési minták biztosítása; sürgős fellépés a klímaváltozás és annak hatásai ellen; az óceánok, a tengerek, a tengeri erőforrások fenntartható használata; a szárazföldi öko-

szisztéma védelme, helyreállítása és fenntartható használatának elősegítése, fenntartható erdőgazdálkodás, az elsivatagosodás elleni küzdelem, a termőföld degradációjának megállítása és visszafordítása, a biodiverzitás csökkenésének megállítása; békés társadalmak kialakításának előmozdítása a fenntartható fejlődés érdekében, az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés biztosítása mindenki számára, hatékony, elszámoltatható intézményrendszer építése minden szinten; és végül a végrehajtás eszközeinek erősítése és a fenntartható fejlődést célzó globális partnerség felélesztése.

Az ENSZ parlamenti meghallgatáson a képviselők több szekcióban vitatták meg a javaslatot, jómagam a negyedik panelben szólaltam föl. Ahogy a fenntartható fejlődési célokból kiderül, és ahogy azt ebben a Házban is többször hangsúlyoztuk, a fenntarthatóság nem egyetlen a környezetvédelemmel. A fenntarthatóság három rendszer, a környezet, a gazdaság és a társadalom összehangolásán alapul. Ebből természetesen következik, hogy számos szempont található, számos érdek ütközik. Ezért nagy eredmény Magyarország számára, hogy társelnökként egy közös alapot biztosító, közfelkiáltással elfogadott jelentést tudott kiharcolni, kidolgozni. Köszönet Kőrösi Csaba nagykövet úrnak és a New York-i ENSZ-misszió munkatársainak ezért a sikerért, amely közösen Magyarország sikere.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Kiss László tapsol.)*

ELNÖK: Ugyancsak napirend utáni felszólalásra jelentkezett Kiss László képviselő úr: „A rest kétszer fárad I. - A III. kerületi közterületi felújítások országos tapasztalatai” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A III. kerület lakossága nagy örömmel értesült arról, hogy 2014 folyamán elindul a budapesti komplex integrált szennyvízelvezetési projekt, amely nagyon sok háztartást kapcsol be a szennyvízhálózatba. Ezzel Csillaghegy és a hegyvidéki terület számos itt élő családja végre úgy érezhette, hogy megoldódik a szennyvízelvezetési problémája, hiszen ők is becsatlakozhatnak ebbe a rendszerbe.

A munkálatok jelentős részét a Strabag-MML Kft. végezte, végzi. A beruházással kapcsolatban természetesen jelentős mennyiségű útburkolatot kellett felbontani. Az útburkolat felbontásával és visszaállításával kapcsolatban azonban rendkívül sok probléma merült fel, a lakossági észrevételek folyamatosan jelezték ezeket a hibákat, ám azok elhárítása nem vagy csak késedelmesen történt meg.

A panaszok közül, engedjék meg, hogy néhányat ismertessek. A Ringató utcának a Rozália és a Gladiátor utca közötti szakaszán a csatorna építését július 22-én befejezték, azonban azt követően az utca ezen szakaszában más építési munkálatokat nem folytattak egészen novemberig. A csatorna árkat földdel fedték be, azonban az úttest aszfaltozott részéről az

építkezés alatt rákerült földet nem takarították el, a Ringató utca 21., 25. és 27. számok előtti, építkezés előtt fűvel borított részt nem gyepesítették vissza, azt továbbra is föld és homok takarja.

Az érintett útszakasz helyreállítását 2014. november 11-ei hatállyal vállalta az előzetes tervben a Strabag, amely elég nehezen képzelhető el, hacsak novemberben egy hideg- és fagyúró gyeptelepítését a Strabag nem végezte el. Könnyű elképzelni, hogy ahogyan ilyen gyeptelepítés nem létezik, a Strabag sem tudta novemberben újragyepesíteni azt a területet, amelynek a felújítását és helyreállítását egyébként ő maga november 11-ei hatállyal vállalta.

Lakossági jelzések szerint az érintett szakaszon november 10-én a betemetett csatorna árkából a föld egy részét kiásták, helyére zúzott követ tettek, majd betonnal borították az árok felületét.

(21.30)

Az aszfaltozás csak ezt követően történik meg, november 11-én befejezendő munkáról beszélünk, tehát jól látszik, hogy itt mindenképpen a határidő csúszását is lehet érzékelni. A lakók folyamatosan kérték az építkezések során a megfelelő por- és sármentesítést azokon a helyeken, ahol már nem folyik csatornázási munka, de az aszfaltozás még nem történt meg. Tehát nem arról van szó, hogy a lakók azt kérték, hogy ne legyen ilyen felújítás, hanem azt kérték, hogy ahol egyébként már befejezték a munkálatokat, de még a végleges útburkolat helyreállítása nem történt meg, ott a por- és sármentesítés megtörténjen.

Annak ellenére, hogy a lakossági panaszok folyamatosak voltak a Ringató utcának a Rozália és a Gladiátor utcai szakaszán, intézkedés nem történt. Hasonlóan nem történt meg a dolgozó, illetve az ott álló gépek takarítása sem, ezeken is állt a por, ahogy egyébként a környező terület mindegyik részén. El lehet képzelni, hogy az esős augusztusban az ott lakók a tömegtelen sártól, a meleg szeptemberben pedig a portól szenvedtek. Hogy mennyire abszurd a szituáció, a lakók lefényképezték ezt az esetet, lefényképezték, hogy hogy áll a sár, majd azt követően a por ezen a területen, és elküldték a Strabagnak; erre sem történt semmilyen intézkedés, sem pedig érdemi válasz.

Amikor engem kértek meg, aki egyébként nem vagyok a körzet országgyűlési képviselője, de III. kerületi korábbi önkormányzati képviselőként és III. kerületi lakosként természetesen szívemen viselem az ott élők sorsát, akkor én magam is írtam a Strabagnak. Kértem azt, hogy avatkozzanak be, és csinálják meg, ami a dolguk, a sár-, illetve pormentesítést azokon a területeken, ahol egyébként ők nem végeznek munkát. Erre az e-mailemre egy válasz érkezett arról, hogy regisztrálták a problémát, de miközben 60 napnál több telt el az e-mailem elküldése óta, semmilyen érdemi választ nem kaptam.

A nagyobb baj nem ez, hogy én nem kapok választ, hanem az, hogy az ott lakók sem kaptak választ, és annak ellenére az ott lakók egyébként a munkát magát támogatják, csak azt szeretnék, hogy az elviselhető mederbe kerüljön. Ebben sem történt intézkedés. Ezért kell ezen az úton, a tisztelt Házban arról beszélnem, hogy milyen tapasztalatai vannak a kerületi felújításoknak, mert fontos tapasztalat az, hogy egy olyan beruházást is el lehet rontani egy hibás, rossz megvalósítással, amit egyébként az ott élő közösség támogat.

Szeretném kérni a tisztelt Házat arra, hogy hason a saját környezetében is arra, hogy minden szük-

séges és jó beruházás olyan módon valósuljon meg, ami nem zavarja az embereket feleslegesen, mint ahogyan egyébként a Strabag nem így csinálta otthon, a III. kerületben. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Megköszönöm kitaró munkájukat, reggel 8 órakor találkozunk, akkor kezdődik az Országgyűlés.

Az ülésnapot bezárom.

(Az ülésnap 21 óra 32 perckor ért véget.)

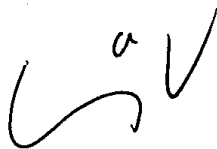
Gúr Nándor s. k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s. k.
jegyző

Dr. Szűcs Lajos s. k.
jegyző

Dr. Tiba István s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)